SANDRA BROWN

PRANCŪZIŠKAS ŠILKAS

Alma littera

SANDRA BROWN

PRANCŪZIŠKAS ŠILKAS

SANDRA BROWN

PRANCŪZIŠKAS ŠILKAS

Iš anglų kalbos vertė
DŽILDA JANSONAITĖ

Alma littera

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
FRENCH SILK
Warner Books,
New York, 1992

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-0692-1

Įžanga

Mėlynas kėkštas purptelėjęs įskrido į kiemelį ir nutūpė ant cherubino pėdos. Per išdidus, kad pliuškentųsi su niekingais žvirbliais, kėkštas gurkštelėjo vandens iš fontano ir nulėkė sau. Regis, ramuma, tvyranti tarp šių storų, vynuogienojais apraizgytų senovinio mūro sienų, atklydėliui pasirodė nuobodi. Tarp pastelinių žiedų nepaliaudamos dūzgė kamanės. Svyrantys iš krepšių paparčiai tebealsavo priešaušrio drėgme. Ryškioje saulės šviesoje ant vaškinių monsterų lapų ir kamelijų krūmų tviskėjo rasa.

– Rapunzelė paleido nuostabius auksaspalvius plaukus, ir princas, kabindamasis į vešlias jos garbanas, akmenine siena įsiropštė į bokštą.

Klerė Loran, įdėmiai klausydamasi, ką mama skaito, nepatikliai pažvelgė ir paklausė:

– Jai turbūt skaudėjo?

– Ne, širdele, pasakose neskauda.

– Ir aš norėčiau turėti ilgus, auksinėmis bangomis krintančius plaukus, – ilgesingai atsiduso mergaitė.

Merė Ketrina paglostė neklusnias kaštonines penkiametės dukros garbanas.

– Ir tavo plaukai nuostabūs, net žodžių trūksta.

Netikėtai kiemelio ramybę sudrumstė triukšmingai įpuolusi tetulė Lorelė.

– Mere Ketrina, ir vėl jūs čia! Šįkart jie turi leidimą išsivesti Klerę.

Merė Ketrina įsmeigė į tetą Lorelę tuščią žvilgsnį.

– Kas atėjo?

Klerė žino. Net jeigu mama ir pamiršo. Ji gerai prisiminė vyrą tamsiu kostiumu, atsiduodantį mentolio pastilėmis ir briliantinu. Vyras jau dukart buvo jų namuose, palikdavo juose bjaurų dvoką. Kartu ateidavo moteriškė su dideliu odiniu krepšiu. Jiedu kalbėdavosi su teta Lorele ir mama apie ją – Klerę, tarsi ji būtų kurčia arba jos apskritai čia nebūtų.

Klerė suprasdavo ne visus žodžius, bet pokalbių esmę pagaudavo. Paskui teta Lorelė būdavo sutrikusi, o mama kankindavosi. Po ano tų žmonių apsilankymo mama tris dienas nesikėlė iš lovos ir nepaliaudama verkė. Tas priepuolis sukrėtė tetą Lorelę ir ji kaip niekad nerimavo.

Stengdamasi būti kuo mažesnė ir nematoma, Klerė pasislėpė už metalinių dviviečių sūpynių, ant kurių sėdėjo mama. Klerę smaugė baimė, širdelė krūtinėje daužėsi.

– O varge, tai nelaimė! – vis kartojo teta. Jos smakras virpėjo, putliose rankose ji gniaužė nosinę. – Nebeišmanau, ko griebtis, Mere Ketrina. O ir kuo galėčiau padėti? Jie sako turį teisę ją išsivesti.

Pirmas kiemelyje pasirodė vyriškis ir apsidairė grobuoniška žvilgsniu. Atrodė toks pat savim pasitikintis, kaip čia kiek anksčiau įskridęs kėkštas. Jo akys apsistojo ties kiemo gilumoje sėdinčia moterimi.

– Labas rytas, panele Loran.

Dirsčiodama iš savo slėptuvės, Klerė matė, kad vyras šypsosi. Jai ta šypsena nepatiko. Nenuoširdi kaip Užgavėnių kaukės. Net ir čia, lauke, ji užuodė šleikštų jo plaukų tepalo ir burnos gaiviklio kvapą.

Tetulės Lorelės žodžiai ją išgąsdino. Išsives ją? Kur? Be mamos ji niekur neis. O jeigu ją išsiveš? Kas tada rūpinsis mama? Kas jai prisiglaus prie peties, švelniai paniūniuos, kai ją apims liūdesys? Kas eis ieškoti, kai mamytė, apimta beprotybės, vėl išsmuks iš namų?

– Jūs jau nebeturite teisės spręsti dėl dukros globos, – kreipdamasi į Merę Ketriną pareiškė neišvaizdi moteriškė atgrasia

pilka suknele. Jos balsas buvo kimus, petį svarino sunkus odinis krepšys. – Čia netinkama aplinka jūsų mergaitei. Juk linkite jai tik to, kas geriausia?

Merė Ketrina kilstelėjo dailią ranką prie kaklo, prie nėriniuotos apykaklės, ir ėmė čiupinėti perlų vėrinį.

– Aš nieko nesuprantu. Viskas taip... painu.

Neprašyti svečiai susižvelgė. Vyras pasakė:

– Nurimkite, panele Loran, mes mažąja jūsų mergaite pasirūpinsime.

Vyras šiurkščiai linktelėjo galva kolegei. Ji apėjo sūpynes ir sugriebė Klerei už riešo.

– Ne! – Klerė ištraukė rankutę iš karštų prakaituotų moters delnų ir atšoko šalin. – Aš niekur su jumis neisiu. Noriu likti su mama.

– Nagi, nesispyriok, Klere, – dirbtinai šypsodamasi suokė moteriškė. – Mes nuvešime tave į namus, kur yra daug vaikų; turėsi su kuo žaisti. Pamatysi, tau ten patiks.

Klerė ja nepatikėjo. Smaili nosis ir bėgiojančios moters akutės buvo visai kaip žiurkių, šmirinėjančių šiukšlių krūvose jų kvartalo skersgatviuose. Ji nebuvo nei graži, nei gera, nei gardžiai kvepėjo. Ir net jeigu stengėsi kalbėti maloniai, jos balsas nė iš tolo neprilygo melodingam mamos balso tembrui.

– Nenoriu, – pareiškė Klerė su penkerių metų vaikui būdingu užsispyrimu, – be mamos aš niekur neisiu.

– Deja, teks.

Moteris vėl siektelėjo Klerės. Šį kartą laikė ją stipriau, ir mergaitei, kad ir kaip stengėsi, iš jos gniaužtų išsilaisvinti nepavyko.

– Ne! Ne!

Moters nagai giliai susmigo jai į ranką ir įdrėskė odą.

– Paleisk! Aš noriu būti su mama ir teta Lorele!

Klykdama Klerė raitėsi, spardėsi, gynėsi rankomis, abiem savo mažų juodų batelių kulniukais ieškodama atramos, bet veltui. Jai nepavyko ištrūkti iš tvirtų moters gniaužtų.

Teta Lorelė, jau kiek susitvardžiusi, priekaištavo vyrui, kad siekia vaiką atskirti nuo motinos.

– Taip, tiesa, Merei Ketrinai kartais užeina melancholijos priepuoliai, bet kam gi nepasitaiko? Viskas dėl to, kad ji labai jautri. O motina ji puiki ir Klerė ją dievina. Patikėkit, ji mergaitei jokio pavojaus nekelia.

Nekreipdama dėmesio į tetos Lorelės maldavimus, moteriškė tempė Klerę pro duris į virtuvę. Mergaitė per petį žvilgtelėjo į motiną, kuri vis taip pat sėdėjo ant sūpynių nušviesta švelnios saulės.

– Mama! – suriko Klerė, – mama, neleisk jiems manęs pasiimti!

– Baik rėkauti! – Moteriškė taip papurtė Klerę, kad toji, iš netikėtumo įsikandusi liežuvį, ėmė rėkti dar garsiau. Dabar jau iš skausmo.

Dukros šauksmai pažadino Merę Ketriną iš stingulio ir ji suvokė, kad dukrai gresia pavojus. Staiga pašokusi, ji su tokia jėga pastūmė geležines sūpuokles, kad tos, atsitrenkusios į sieną, suskaldė dvi plytas. Merė Ketrina puolė prie durų, bet tą akimirką jai ant peties nusileido sunki vyro ranka.

– Šį kartą mums nesutrukdysite, panele Loran. Mes turime leidimą išsivesti jūsų dukterį.

– Pirma aš jus nudobsiu! – Merė Ketrina čiupo nuo stalelio vazą ir užsimojo.

Pasigirdo šleikštus dunkstelėjimas, sunkus krištolas atsitrenkė į vyro galvą. Socialinio darbuotojo smilkinyje atsivėrė kelių centimetrų žaizda. Merė Ketrina paleido vazą iš rankų ir ant grindinio plytelių pažiro šukės. Vanduo iš vazos apliejo visą vyriškio tamsaus kostiumo priekį. Ant žemės po kojomis mėtėsi rožės. Vyras staugė iš skausmo ir pykčio:

– Tai jau tikrai! Visai nepavojinga! – riktelėjo jis tetai Lorelei.

Toji, puolusi prie Merės Ketrinos, stengėsi ją sulaikyti.

Pilna kraujo burna nuo žaizdos liežuvyje Klerė įnirtingai priešinosi moteriai, tempiančiai ją iš namų. Vyras šlubčiojo joms iš paskos, spausdamas prie kruvino smilkinio nosinę ir bjauriai keikdamasis.

Klerė neatitraukė akių nuo motinos. Teta Lorelė tvirtai laikė apglėbusi mamą, o jos veidas buvo iškreiptas kančios. Tarsi melsdama malonės ji tiesė rankas į dukrą.

– Klere, Klere, mano mažyte.

– *Mama! Mama! Mama!*

Klerė staiga pašoko ir atsisėdo plačioje lovoje. Jai negailestingai spaudė krūtinę, buvo sunku kvėpuoti. Burna perdžiūvo, o gerklę peršėjo nuo gniaužiamo per miegą riksmo. Nuo prakaito sudrėkę naktiniai marškinėliai lipo prie kūno.

Ji numetė antklodę ir prisitraukusi kelius prie krūtinės įrėmė į juos kaktą. Nepakėlė galvos tol, kol neišsisklaidė nakties košmarai ir ją kankinę demonai nepasitraukė į giliausias pasąmonės kerteles.

Klerė išlipo iš lovos ir koridoriumi nuėjo į motinos kambarį. Merė Ketrina ramiai miegojo. Lengviau atsidususi, Klerė atsigėrė vandens iš čiaupo vonios kambario kriauklėje ir grįžo į miegamąjį. Persirengusi švariais naktiniais, ji išlygino suglamžytas paklodes. Dar ilgai nepajėgs užmigti.

Pastaruoju metu ją dažnai kankindavo košmarai, vis sugrąžinantys į baisiausias neramios vaikystės akimirkas. Slogių sapnų priežastis Klerei nebuvo paslaptis. Nelaimės nuojauta kėlė grėsmę jos saugumui ir ramybei, kurios ji visomis išgalėmis siekė.

Ji tikėjosi, kad tas sielvartas ir liūdesys visam laikui nugrimzdę praeityje ir niekada nebesugrįš, bet juos atgaivino piktavalis įsibrovėlis. Jis kėlė grėsmę visiems, kurie jai brangūs. Kėsinosi atimti iš jos susikurtą gyvenimą.

Jeigu nesiims ryžtingų veiksmų, kad pakeistų įvykių tėkmę, tas žmogus sugriaus jos ateitį.

Pirmas skyrius

Tėvas Džeksonas Vaildas buvo nužudytas trimis šūviais: į galvą, širdį ir sėklides. Pastarasis šūvis Kasidžiui atrodė iškalbingas.

– Prakeikimas!

Medicinos ekspertės pastaba pasirodė Kasidžiui per švelni. Jis spėjo, kad į auką šauta iš trisdešimt aštunto kalibro revolverio, be to, iš arti. Kulkos tuščiaviduriais antgaliais. Akivaizdu, žudikas siekė auką suplėšyti į gabalus. Lovos galvūgalis ir patalynė buvo aptaškyti smegenimis. Čiužinys kiaurai permirkęs krauju, bet kūnas, nors kulkų suvarpytas, nesudarkytas. Vaizdas ne iš maloniųjų, nors Kasidis buvo matęs ir baisesnių.

O nemaloniausia nusikaltimo vietoje buvo dėl aukos. Stulbinamą naujieną Kasidis sužinojo rytą per radiją, laviruodamas automobilių spūstyje. Pažeisdamas kelių eismo taisykles, jis tuoj pat apsuko mašiną ir nurūko į įvykio vietą, nors ir neturėdamas tarnybinio nurodymo tirti. Policininkai, apsupę „Fermonto" viešbutį, jį pažino ir ilgai negalvoję nutarė, kad jis iš Naujojo Orleano apygardos prokuratūros. Nieko nenustebino jo pasirodymas ir septinto aukšto Sent Luiso apartamentuose, kur minia tyrėjų taip uoliai rinko įkalčius, kad net kilo pavojus jiems būti sunaikintiems.

Kasidis priėjo prie medicinos ekspertės.

– Ką manai, Elve?

Daktarė Elvira Diupiuji buvo apkūni, tvirto sudėjimo moteriškė pelenų spalvos plaukais. Apie jos asmeninį gyvenimą

nuolat sklido paskalos, bet nė vienas iš liežuvininkų negalėjo pasigirti turėjęs su ja intymių santykių. Elviros nemėgo dauguma, o draugų ji turėjo vos kelis. Antra vertus, niekas neabejojo jos kaip profesionalės žiniomis.

Kasidžiui patiko, kai ji teisme liudydavo kaip kaltinimo šalies ekspertė. Jis žinojo, kad jos parodymai bus aiškūs ir neginčijami. Prisiekusi Biblija, ji atrodydavo nuoširdi. Elvira visada darydavo įspūdį prisiekusiesiems.

Atsakydama į Kasidžio klausimą, patologė užsigalvojusi pasitaisė akinius, kurie jos kampuotą veidą darė dar griežtesnį.

– Pirma man šovusi mintis: jis mirė nuo žaizdos galvoje. Kulka ištaškė smegenis. Žaizda krūtinėje kiek per toli nuo širdies. Todėl negaliu teigti, kad buvo mirtina, kol neatliks skrodimo. Ir vargu ar jį nužudė šūvis į sėklides... Bent jau ne iš karto, – Elvė pašnairavo į apygardos prokuroro pavaduotoją kreivai šypsodamasi, – nors... be jokios abejonės, jo seksualinis gyvenimas dėl to būtų buvęs baigtas.

– Ir kuris šūvis buvo pirmas? – Kasidis suraukė kaktą.

– Negaliu pasakyti. Manau, į galvą.

– Kodėl? – vėl paklausė jis.

– Sužeidimas į krūtinę, jeigu nebuvo mirtinas, būtų jį paralyžiavęs.

– Plaučiai būtų prisipildę skysčių... ir kas?

– Jeigu man taikytųsi į tarpkojį, nesąmoningai stengčiausi tą vietą prisidengti.

– Mirtis spaudžiant kiaušius saujoj?

– Galima ir taip sakyti, bet... – Elvira papurtė galvą, – rankas Vaildas buvo atmetęs į šalis. Jokių kovos ar priešinimosi ženklų. Atrodo, užpuoliką jis gerai pažinojo ir nė kiek nesibaimino. Gal net miegojo ir nė nenujautė, kas jo laukia.

– Auka dažnai to nesuvokia. Kaip manote, kada įvykdytas nusikaltimas?

Elvira pakėlė dešinę lavono ranką ir pasukiojo riešą, kad nustatytų, koks sustingimo laipsnis.

– Vidurnaktį, gal kiek anksčiau. – Paleidusi ranką, ji paklausė: – Ar jau galiu jį pasiimti?

Kasidis dar kartą nužvelgė žiauraus nusikaltimo auką ir pritariamai linktelėjo.

– Pasistengsiu, kad gautumėte skrodimo protokolo kopiją, kai tik jis bus atliktas. Kol baigsiu, neskambinkit ir neskubinkit manęs, nes tik dar ilgiau užtruktų.

Atrodo, daktarė Diupiuji nė neabejojo, kad bylą tirs jis. Ir nors oficialiai nebuvo paskirtas, Kasidis ir pats buvo tikras, kad anksčiau ar vėliau byla bus jo.

Kasidis pasitraukė į šalį, kad netrukdytų dirbti teismo medikams, ir ėmėsi miegamojo apžiūros. Visi daiktai ant naktinio staliuko jau buvo apibarstyti milteliais pirštų atspaudams paimti, diduma jų sudėti į plastikinius maišelius ir sužymėti. Plėšimą, kaip galimą žmogžudystės motyvą, reikėjo atmesti. Tarp daiktų ant naktinio stalelio gulėjo ir roleksas.

Policijos fotografas paveikslavo, o kitas faras, mūvintis chirurginėmis pirštinėmis, keturpėsčias šukavo kilimą.

– Žurnalistai dar neapipuolė?

– Ne, – atsakė keturpėsčias pareigūnas.

– Pasistenkite kuo ilgiau jų neprileisti ir visą svarbią informaciją kol kas laikykite už dantų. Dar šiandien, kai turėsime daugiau įrodymų, parengsime pranešimą.

Išklausęs nurodymų, pareigūnas linktelėjo galvą.

Nenorėdamas trukdyti policininkams dirbti, Kasidis pasuko į svetainę. Per dvi sienas einančius langus dengė tamsios naktinės užuolaidos, todėl kambarys, nors viskas čia buvo tik baltos ir pastelinių spalvų, skendėjo prieblandoje. Jo žvilgsnis nukrypo į persikų spalvos aksominiu audeklu aptrauktą sofą kambario kampe. Ant jos sėdėjo jauna moteris. Užsidengusi veidą rankomis, ji atvirai kūkčiojo. Šalia jos sėdėjo jaunas vyras. Jo pastangos paguosti moterį buvo bergždžios, o ir pats atrodė sutrikęs, net išsigandęs.

Juos klausinėjo Naujojo Orleano policijos departamento žmogžudysčių skyriaus detektyvas. Hovardas Glenas skyriuje darbavosi jau per dvidešimtį metų ir nors buvo paprastas vaikinas, kolegos ne itin jį mėgo. Jis nespinduliavo patrauklumu,

kuris palengvina užmegzti draugystę. Atrodė paniuręs ir susitaršęs, vieną po kitos traukė „Camel" be filtro ir priminė personažą iš penktojo dešimtmečio filmų apie kietuolius privačius detektyvus. Vis dėlto vietos teisėsaugos bendruomenė jį gerbė už atkaklumą tiriant bylas.

Jam priėjus, Glenas žvilgtelėjo ir burbtelėjo:

– Sveikas, Kasidi. Greitai atsiradai. Krauderis atsiuntė?

Antonis Krauderis buvo Naujojo Orleano apygardos prokuroras, Kasidžio viršininkas. Kasidis klausimą ignoravo ir akimis parodė į porelę ant sofos.

– Kas jie?

– Nežiūri televizoriaus?

– Religinių laidų ne. Nesu matęs aukos spektaklių.

Glenas pasisuko ir puse lūpų pašnibždėjo, kad tik Kasidis jį išgirstų:

– Blogai. Dabar ir nepamatysi.

Kasidis žvilgtelėjo per petį į miegamąjį, ten Elvira Diupiuji žiūrėjo, kad lavonas būtų deramai perkeltas nuo lovos ant ratukų.

– Tai jau tikrai.

– Pamokslininko žmona Arielė, – informavo Glenas, – ir jo sūnus Džošua.

Jaunas vyras pažvelgė į Kasidį. Kasidis ištiesė jam dešinę ranką.

– Apygardos prokuroro pavaduotojas Kasidis.

Džošua Vaildas paspaudė ranką. Gana tvirtai, bet jo rankos buvo švelnios, šiltos, glotnios ir kruopščiai prižiūrėtos – tikrai ne fizinį darbą dirbančio žmogaus. Rudos akys išraiškingos, ilgi rusvai peleniniai plaukai ties viršugalviu raitėsi. Išvaizdus vaikinas, kone gražuolis. Jeigu būtų gimęs šimtu ar pora šimtų metų anksčiau, lankytųsi madinguose salonuose ir rašinėtų romantiškas eiles. Kasidis neįsivaizdavo jo mėtančio kamuolį į krepšį, stovyklaujančio arba šėliojančio su bičiuliais.

Pietietiška tartis ir gražaus tembro balsas – sumodeliuotas nepriekaištingai kaip „Jack Daniels" butelis.

– Raskite pabaisą, kuris taip nužudė mano tėvą, pone Kasidi.

– Būtinai.

– Ir kuo greičiau atiduokite jį į teisingumo rankas.

– Jį? Jūs tikras, kad jūsų tėvą nužudė vyras, pone Vaildai?

Džošua Vaildas sutriko.

– Ne, žinoma, ne. Aš tik... apibendrintai pavartojau vyriškosios giminės įvardį.

– Vadinasi, nužudyti galėjo ir moteris?

Iki tol našlė, spaudžianti prie akių nuo ašarų išskydusią popierinę nosinaitę, atrodo, nė nesuvokė, kad jis čia. Arielė Vaild staigiu judesiu švystelėjo nuo veido šviesius tiesius plaukus ir įsmeigė į Kasidį laukines, fanatizmu liepsnojančias akis. Blyški jos oda beveik nesiskyrė nuo balto gipsinio lempos gaubto ant stalo krašto, bet mėlynos akys buvo gražios, o blakstienos nepaprastai ilgos, tarp jų blizgėjo ašaros.

– Ar šitaip jūs tiriate bylas, pone?.. Priminkite savo pavardę.

– Kasidis.

– Tiriate bylas, žongliruodamas žodžiais?

– Taip. Kartais.

– Jūs niekuo ne geresnis už detektyvą, – ji pašaipiai mostelėjo ranka į Hovardą Gleną. – Užuot ieškojęs žudiko, jis kamuoja mane ir Džošą klausimais.

Kasidis iškalbingai žvilgtelėjo į Gleną. Detektyvas gūžtelėjo pečiais, priimdamas bežodį Kasidžio leidimą dalyvauti pokalbyje, ir paaiškino:

– Prieš leisdamiesi ieškoti žudiko, ponia Vaild, turime tiksliai išsiaiškinti, kas gi nutiko jūsų vyrui.

Arielė mostu parodė į krauju permirkusią lovą kitame kambaryje ir išrėkė:

– Nejau dar neaišku, kas nutiko?

– Ne visai.

– Iš kur mums žinoti, kas nutiko? – teatrališkai raudodama, ji prispaudė nosinaitę prie bespalvių lūpų. – Negi manot, jog žinodami, kad Džeksoną nužudys, būtume palikę jį numeryje vieną?

– Palikote tėvą Vaildą čia vakar vieną? O kur jūs buvote? – Kasidis prisėdo šalia ant sofutės krašto.

Jis atidžiai nužvelgė moterį ir jos posūnį. Abu atrodė ne daugiau kaip kokių dvidešimt aštuonerių.

– Buvome mano numeryje, repetavome, – atsakė Džošas.

– Repetavote?

– Ponia Vaild dainuoja per visas kongregacijos pamaldas ir televizijos laidas, – paaiškino Glenas, – o ponas Vaildas skambina fortepijonu.

Apdairu, pamanė Kasidis, neišleisti dvasiško verslo iš šeimos rankų. Jis jau buvo susidaręs nepalankią nuomonę apie televizijos pamokslininkus, ir kol kas nenutiko nieko, kas tą stereotipą pakeistų. Jis paklausė:

– Kur jūsų numeris, pone Vaildai?

– Koridoriaus gale. Tėtis rezervavo visus kambarius šiame aukšte.

– Kodėl?

– Įprasta praktika. Šitaip garantuojamas privatumas. Tėčio sekėjai padarytų bet ką, kad tik prie jo priartėtų. Jis žmones mylėjo, bet tarp pamaldų jam reikėdavo poilsio ir privatumo. Jiedu su Ariele gyveno šiuose apartamentuose. Aš užėmiau antrą pagal didumą numerį, kad tilptų fortepijonas ir galėčiau ruoštis laidoms.

Kasidis pasisuko į ką tik našle tapusią moterį.

– Čia du miegamieji. Kodėl jūs ir vyras miegojote atskirai?

Ponia Vaild niekinamai pažiūrėjo į jį.

– Jis šito jau klausė, – atsakė moteris, vėl piktai žvilgtelėdama į detektyvą Gleną. – Vakar grįžau vėlai ir nenorėjau trukdyti Džeksonui ilsėtis. Jis buvo labai pavargęs, todėl ir atsiguliau kitame miegamajame.

– Kada vakar grįžote?

– Nepamenu.

Kasidis įdėmiai pažvelgė į Džošą.

– Gal jūs žinote, kelinta buvo valanda, kai pamotė išėjo iš jūsų kambario?

– Deja, ne. Bet buvo vėlu.

– Po vidurnakčio?

– Gerokai vėliau.

Kasidis uždavė kitą klausimą:

– Ar grįžusi kalbėjotės su vyru, ponia Vaild?

– Ne.

– Neužėjot, nepabučiavot jo, linkėdama labos nakties?

– Ne. Įėjau pro duris iš koridoriaus tiesiai į savo kambarį. Turėjau pažiūrėti, kaip jis, – suaimanavo. – Bet maniau, kad jis ramiai miega.

Kasidis metė į Gleną griežtą žvilgsnį, įspėjantį, kad apsieitų be sarkazmo, bet detektyvas vis tiek išrėžė:

– Deja, ponia Vaild vyro kūną aptiko tik šįryt.

– Kai neatsiliepė žadinamas, – Arielės balsas trūkčiojo. Vėl prispaudė nosinaitę prie šlapios nosies, – kai pagalvoju, jis visą tą laiką buvo čia... o aš miegojau gretimame kambaryje...

Moteris alpėdama krito į glėbį posūniui, o šis apkabino ją per pečius ir kažką švelniai sukuždėjo į ausį.

– Manau, kol kas tiek. – Kasidis atsistojo.

Glenas nusekė paskui jį prie durų.

– Įtartina ta jų pasakaitė, ar ne?

– Nežinau, – abejodamas atsakė Kasidis, – per daug jau paprasta, kad būtų melas.

Glenas nepritariamai atsikrenkštė, traukdamas cigaretę iš aplamdyto pakelio marškinių kišenėje.

– Laikot mane kvaileliu? Juk aišku kaip dieną, kad jiedu meilužiai ir susimokę atsikratė dvasiško tėvelio pašalindami iš kelio kliūtį.

– Gal ir taip, – Kasidis vengė tiesiai atsakyti, – o gal ir ne.

Prisidegdamas cigaretę, Glenas įdėmiai į jį pažiūrėjo.

– Negi toks galvotas vyrukas kaip jūs, Kasidi, suskydot dėl gražių mėlynų našlės akių? O jau tas kūkčiojimas? Po šimts! Prieš jums ten pasirodant jiedu balsu meldėsi, – jis godžiai įtraukė dūmo, – tik jau nesakykit, kad jais tikit.

– Kurgi ne? Tikiu, – jau eidamas pro duris Kasidis atsisuko ir pridūrė: – Tikiu tiek, kiek įmanoma būtų nusičiurkšti pučiant uraganiniam vėjui.

Jis leidosi liftu vienas. Durys atsidarė, ir Kasidis išėjo į vestibiulį, primenantį sukiršintą avilį. Didžiulis, vos ne kvartalo ilgio „Fermonto" viešbučio vestibiulis šiaip jau darė įspūdį solidžia elegancija ir prabanga – matinės juodos sienos, minkšti raudono aksomo baldai ir auksinių lapų ornamentai – senų laikų *grand dame*. Bet šįryt jame šurmuliavo minia įsiaudrinusių piktų žmonių. Policininkai kaip įmanydami vengė agresyvių reporterių, besineriančių iš kailio, kad sužvejotų bent kokią žinią apie neįtikėtiną Džeksono Vaildo nužudymą. Viešbučio svečiai, kuriuos policija surinko pokylių salėje apklausti, vienas po kito buvo paleidžiami; išeiti jie neskubėjo, o išėję tuoj imdavo piktintis. Personalui irgi teko atsakinėti į policijos klausimus, o paskui dar ir raminti sudirgusius svečius.

Kasidis, alkūnėmis skindamasis kelią per įsiaudrinusią minią, nugirdo, kaip kažkokia moteriškė, kalbanti su Vidurio Vakarų akcentu, kitiems aiškino, esą viešbutyje siaučia psichopatas ir jiems visiems gresia pavojus būti papjautiems savo lovose. Kitas vyriškis visu balsu šaukė, kad „jie pamatys". Tik buvo neaišku, kas tie jie.

Tėvo Džeksono Vaildo mokiniai, išgirdę žinią apie vadovo mirtį ir prisidėję prie vestibiulyje kilusio sąmyšio, pavertė jį laikina šventykla. Jie triukšmingai liejo ašaras, nejučiomis būrėsi į grupeles, giedojo giesmes ir meldė Visagalį, kad jo rūstybė kristų ant televizijos evangelisto žudiko galvos.

Braudamasis prie durų į Universiteto gatvę, Kasidis stengėsi išvengti vietos žurnalistų, bet veltui. Jį bemat apsupo būrys reporterių.

– Pone Kasidi, ar matėte?..

– Nieko.

– Pone Kasidi, ar jis?..

– Nekomentuosiu.

– Pone Kasidi...

– Vėliau.

Jis manevravo, vargais negalais skindamasis kelią, vengdamas kamerų ir jo pusėn nukreiptų mikrofonų; susilaikys nuo bet kokių komentarų, kol apygardos prokuroras Krauderis jį

oficialiai paskirs tirti Vaildo nužudymo bylą. Tikėjosi, kad Krauderis paskirs. Ne, kitaip ir būti negali. Jis turi gauti šią bylą. Kasidis troško šios bylos, kiekviena kūno ląstelė jai ruošėsi. Ir dar – jam šios bylos žūtbūt reikėjo.

Jasmina didingai pražygiavo pro automatines Naujojo Orleano tarptautinio oro uosto duris. Šalia aukštaūgės merginos nykštuku virtęs nešikas, vilkdamas du lagaminus, kaip užhipnotizuotas spoksojo į jos ilgas kojas, odinis sijonėlis buvo itin trumputis. Pasigirdus automobilio signalui, Jasmina pasisuko ir pamatė Klerės kraislerį „LeBaron", laukiantį sutartoje vietoje. Klerė, paspaudusi mygtuką prietaisų skydelyje, atidarė bagažinę ir į ją buvo sudėti lagaminai. Gavęs arbatpinigių, nešikas dingo, o Jasmina, švystelėjusi įdegusiomis šlaunimis, įslydo į keleivio sėdynę, skleisdama svaigų gardenijų aromatą.

– Labas rytas, – pasisveikino Klerė, – kaip kelionė?

– Jau žinai, kas nutiko Džeksonui Vaildui? Siaubas.

Klerė Loran žvilgtelėjo per kairį petį ir narsiai nėrė į painų eismo srautą, sumaniai laviruodama tarp autobusų, taksi ir autofurgonų, atvežančių keleivius į oro uostą ir iš jo išvežančius.

– Ką jis iškrėtė šįkart?

– Dar nežinai? – apstulbo Jasmina. – Jėzau, Klere, ką šįryt veikei?

– Tikrinau sąskaitas. O ką?..

– Nežiūrėjai žinių per televiziją? Ir radijo nesiklausei? – Jasmina sukluso. Mašinoje skambėjo muzika – aišku, kasetė.

– Visą šią savaitę sąmoningai nesiklausiau žinių. Nenorėjau, kad mama išgirstų, kaip Džeksonas Vaildas, kol vieši mieste, mus puldinėja. Beje, gavau dar vieną kvietimą dalyvauti su juo televizijos debatuose. Atsisakiau.

Jasmina neatitraukė akių nuo geriausios draugės ir verslo partnerės.

– Tu iš tikrųjų nieko nežinai?

– O ką? Vaildas ir vėl užsipuolė „Prancūzišką šilką“? Kas šį kartą? Grasino, kad amžinai degsime pragare? Kad turėčiau apsivalyti? Kad pornografija, pusnuogiu kūnu žlugdau amerikiečius, verčiu juos atsisakyti moralinių nuostatų?

Jasmina nusiėmė didelius tamsius akinius, kuriuos užsidėdavo, kai nenorėdavo būti atpažinta, ir klausiamai pažvelgė į Klerę tigrės akimis, jau ištisą dešimtmetį puošiančiomis įvairiausių mados žurnalų viršelius.

– Tėvas Džeksonas Vaildas jau nieko apie tave nepasakys, Klere. Daugiau nebedrabstys purvais nei „Prancūziško šilko“, nei mūsų katalogo. Jis apskritai nieko nebepadarys, brangioji. – Jasmina prisiminė vaikystės laikų juodaodžių dialektą: – Jį užčiaupė amžinai. Jis negyvas.

– *Negyvas?* – Klerė taip spustelėjo pavarą, kad mašina net pašoko.

– Kaip pasakytų mano mama, negyvas kaip šaldytas kalakutas.

Klerė spoksojo į ją persimainiusiu veidu, o paskui vis dar netikėdama perklausė:

– Negyvas?

– Matyt, persistengė sakydamas pamokslus ir ką nors taip užkniso, kad tas neišlaikęs jį nudėjo.

Klerė nervingai apsilaižė lūpas.

– Kitaip tariant, jį nužudė?

Įsiutęs vairuotojas nervingai paspaudė klaksoną. Kitas, važiuodamas pro šalį, parodė nepadorų gestą. Klerė atitraukė koją nuo stabdžio ir čia pat nuspaudė greičio pedalą. Mašina šoktelėjo į priekį.

– Kokia širšė tau įgėlė? Maniau, apsidžiaugsi. Gal nori, kad aš vairuočiau?

– Ne ne, dėl manęs nesijaudink.

– Neatrodo, kad jautiesi gerai. Tiesą sakant, atrodai visai prastai.

– Buvo sunki naktis.

– Dėl Merės Ketrinos?

Klerė papurtė galvą.

– Kankino košmarai, negalėjau užmigti.

– Kokie košmarai?

– Tiek to, pamirškim. Jasmina, Džeksonas Vaildas tikrai negyvas?

– Išgirdau naujieną oro uoste, kol laukiau bagažo. Buvo įjungtas televizorius, aplinkui būriavosi žmonės. Kažkieno paklausiau, kas dedasi. Maniau, gal vėl „Challenger“ sprogo. O tas žmogus man ir sako: „Šiąnakt nušautas televizijos pamokslininkas.“ Kadangi turiu vudu lėlytę, kuri labai panaši į vieną tokį pamokslininką, žinoma, susidomėjau. Priėjau prie televizoriaus arčiau ir viską girdėjau savo ausimis.

– Jį nužudė „Fermonte“?

– Iš kur žinai? – Jasmina klausiamai pažvelgė į draugę.

– Girdėjau, kad jis ten apsistojęs. Andrė sakė, – paaiškino Klerė.

– Andrė... Buvau jį pamiršusi. Kertu, šįryt jį ištiko priepuolis...

Jasmina nespėjo pasakyti, ką mano apie jųdviejų bendrą draugą, nes Klerė uždavė kitą klausimą:

– Kas aptiko kūną?

– Žmona. Rado jį šį rytą lovoje, pervertą trijų kulkų.

– O Dieve! Kelintą valandą?

– Valandą? Velnias! Nežinau. Šito nesakė. O koks tau skirtumas? – Jasmina nusirišo šalikėlį ir paleido savo ilgus kaip Afroditės plaukus, kuriais taip garsėjo.

Iš didžiulio krepšio ji išsitraukė kelias apyrankes ir užsimovė ant dailių riešų. Paskui įsisegė didžiulius žiedų pavidalo auskarus ir be jokių kosmetinių gudrybių virto populiaria tamsiaode manekene, nenusileidžiančia Imanai.

– Ar jau ką nors suėmė?

– Ne-a, – Jasmina pasidažė lūpas koralų atspalvio lūpdažiu, švelniai pasiryškino skruostikaulius ir kritiškai iš abiejų pusių nužvelgė veidrodėlyje egzotišką savo veidą.

Spūsčių metas buvo pasibaigęs, bet kaip visada greitkelyje automobilių buvo daug. Klerė nardė tarp jų drąsiai ir ryžtingai.

Naujajame Orleane ji gyvena nuo pat gimimo. Kadangi Jasmina dirbo ir Naujajame Orleane, ir Niujorke, iš oro uosto ją parveždavo Klerė.

– Ar žudikas paliko kokių įkalčių? Jau rado nužudymo įrankį?

Jasmina nekantriai pasuko veidrodėlį atgal.

– Tai buvo tik naujienų pranešimas. Juk supranti? Informacijos pateikė nedaug. Reporteriai vaikėsi kažkokį vyruką iš apygardos prokuroro biuro, mėgino priversti padaryti pranešimą, bet jis komentuoti atsisakė. Daugiau klausimų bus?

– Negaliu patikėti, kad jis... negyvas, – Klerė kiek patylėjo prieš žodį *negyvas*, tarsi jai būtų buvę sunku jį ištarti. – Dar vakar sakė pamokslą Didžiojoje arenoje.

– Per žinias rodė siužetą. Iš arti. Veidas raudonas, kupeta pasišiaušusių žilų plaukų, isteriškai klykiantis apie pragaro liepsnas ir sierą. Jis prašė, kad visi amerikiečiai pultų su juo ant kelių ir melstų atpirkimo. – Jasmina suraukė antakius. – Kaip Viešpats gali išgirsti jų maldas, jeigu Vaildas taip plyšoja? – gūžtelėjo pečiais. – Džiaugiuosi, kad jį pagaliau užčiaupė. Ačiū Dievui, atsikratėme jo.

Klerė griežtai pažvelgė į Jasminą.

– Nekalbėk taip.

– O kodėl ne? Sakau, ką jaučiu. Ir, patikėk, tikrai neketinu lieti ašarų ir apsimesti, kad jo gedžiu, – pašaipiai krenkštelėjo Jasmina. – Tam, kas jį nudaigojo, vertėtų įteikti medalį, kad išvadavo šalį nuo niekšo.

Tėvas Džeksonas Vaildas naudojosi televizija kaip tribūna savo kryžiaus žygiui prieš pornografiją. Jis laikė ypatinga misija su šaknimis išrauti nešvankybes iš Amerikos piliečių širdžių. Liepsningi Vaildo pamokslai jo sekėjams kėlė begalinį susižavėjimą, o dailininkai, fotografai, rašytojai ir kiti menininkai kentėjo nuo jo išpuolių: jų darbai būdavo uždraudžiami rodyti, kartais net išniekinami.

Daugelis televizijos evangelisto kampanijoje įžvelgė gerokai daugiau negu tik siekimą uždrausti nešvankių žurnalų leidybą. Jo veiklą jie vertino kaip grėsmę Pirmajai Konstitucijos patai-

sai. Juk niekur nepateikta aiškaus teisinio apibrėžimo, kas yra nešvanku, o kas ne; be to, Jungtinių Valstijų Aukščiausiajam teismui nesuformulavus tvirtų nuostatų, Vaildo oponentai, žinoma, protestuodavo, kad vertinant moralines nuostatas siauras pamokslininko požiūris būtų imamas už pagrindą.

Taigi įsiliepsnojo karas. Didmiesčiuose ir miesteliuose kovos vyko kino teatruose, knygynuose, bibliotekose ir muziejuose. Tėvo Vaildo priešininkai buvo suplakti į krūvą ir apšaukti „netikėliais stabmeldžiais". Vadinami šių laikų eretikais ir raganiais, vertais kiekvieno doro tikinčiojo prakeiksmo.

Kadangi madingų apatinių drabužių katalogas „Prancūziškas šilkas" irgi neišvengė Džeksono Vaildo kritikos, Klerės, kaip jo kūrėjos, reputacijai iškilo pavojus. Mėnesių mėnesius jis negailestingai pliekė katalogą, lygindamas jį su žemiausio lygio pornografiniais žurnalais. Jasmina sutiko su Klere, kad reikia Vaildą ir jo kvailus kaltinimus ignoruoti ir nesistengti apginti to, ko ginti apskritai nėra reikalo.

Vis dėlto ignoruoti Vaildą nebuvo taip paprasta. Kai jo pamokslai nedavė pageidaujamo rezultato – televizijos debatų, – jis iš savo sakyklos tiesiogiai užsipuolė Jasminą ir Klerę, paskelbdamas jas pasileidusiomis, gašliomis šiandienos Jezabelėmis. Atmosfera dar labiau įkaito, kai prieš savaitę jis perkėlė savo kampaniją į Naująjį Orleaną, prie „Prancūziško šilko" namų. Kadangi tuo metu Jasmina buvo su reikalais išvykusi į Niujorką, Klerei vienai teko atlaikyti įžeidžiamų Vaildo išpuolių griūtį.

Štai todėl Jasminai kėlė nerimą Klerės reakcija į žinią apie jo mirtį. „Prancūziškas šilkas" buvo Klerės kūdikis, jos idėja. Verslininkės nuovoka, vaizduotė ir nuojauta, kuri jai kuždėjo, ko nori amerikietės, šią prekybos paštu idėją pavertė pelningu verslu. O dėl Jasminos – ji galėjo toliau vaikščioti podiumu. Jai tai buvo išsigelbėjimas, bet net ir Klerė to nežinojo. Ir štai tas niekšas, grasinęs sugriauti visą jų triūsą, nebegyvas. Jasmina manė, kad tai rimta priežastis atšvęsti. Klerė samprotavo kitaip:

– Kadangi Vaildas mus viešai paskelbė priešėmis, juolab kad jis nužudytas, mums nevertėtų rodyti, kad džiūgaujame dėl jo mirties.

– Man daug ką galima prikišti, Klere, tik ne dviveidiškumą. Aš žodžiais nežongliruoju. Sakau, ką galvoju. Tu išaugai šiltnamio sąlygomis, o aš tuo metu Harleme nagais ir dantimis kabinausi į gyvenimą. Todėl aš tokia pašėlusi, o tu vaikštai it pleventum. Mano gerklė – platumo sulig Linkolno tuneliu, o nuo tavo balso ištirptų sviestas. Vis dėlto net ir tavo kantrybei turi būti ribos, Klere Luiza Loran. Tas pamokslininkas ilgai nuodijo tau gyvenimą, praėjo daugiau kaip metai, kai jis pirmą kartą „Prancūzišką šilką" apdrabstė purvais iš savo paauksuotos sakyklos. Juk tai tas pat, kas viešai sudrožti vaikui už tai, kad blogai elgėsi. Tu to bukapročio puldinėjimus atremdavai oriai ir išdidžiai – garbė tavo pietietiškam auklėjimui. Vis dėlto pripažink: nejaugi nesidžiaugi, kad tas šunsnukis negyvas?

Tuščias Klerės žvilgsnis buvo nukreiptas į tolį.

– Taip, – tyliai ir lėtai atsakė. – Taip, džiaugiuosi, kad tas šunsnukis negyvas.

– Ką gi, manau, tau vertėtų paklausyti savo pačios patarimo ir sukurpti jiems kokią daugiau ar mažiau įtikimą istoriją.

– Jiems? – Klerė tarsi pabudo iš transo, kai Jasmina jai parodė prie jų biuro besibūriuojančius žmones.

Tiesiai priešais „Prancūziško šilko" pastatą Šventojo Petro gatvėje stovėjo keli televizijos autobusiukai su palydovinėmis antenomis. Aplinkui sukinėjosi reporteriai ir operatoriai.

– Prakeikimas! – sumurmėjo Klerė. – Aš visai nenoriu veltis į šį reikalą.

– Susiimk, brangioji, – patarė Jasmina. – Tu buvai vienas iš mėgstamiausių Džeksono Vaildo taikinių. Nori ar ne, tu jau iki pat kaklo įklimpusi į šią istoriją.

Antras skyrius

– Pastarosiose trijose bylose tau nepavyko laimėti, kad būtų priimtas kaltinamasis nuosprendis.

Nors Kasidis šio argumento tikėjosi, kritika buvo nemaloni. Nenorėdamas parodyti, kad jaudinasi, jis pasistengė kalbėti ryžtingai:

– Visi žinojome, Toni, kad tose bylose mūsų galimybės menkos. Kiekvienoje iš jų gynyba teisme neturėjo ko pasakyti, išskyrus tik „įrodykite". Tu puikiai žinai, kad padariau viską, ką galėjau, turėdamas vos kelis įrodymus.

Apygardos prokuroras Antonis Krauderis sunėrė trumpus plaukuotus pirštus ant liemenės ir atsilošė odiniame krėsle.

– Šiuo pokalbiu mes užbėgame įvykiams už akių. Policija dar nieko nesuėmė. Žudiko paieškos gali užtrukti ne vieną mėnesį.

Kasidis prieštaraudamas papurtė galvą.

– Noriu tirti šią bylą lygiagrečiai, kad įsitikinčiau, ar koks įkaltis nepraslydo jai pro akis.

– Turėsiu bėdų. Policijos komisaras tikrai nepasidžiaugs, kad kišiesi į reikalus, kurie tikrai yra jų darbas.

– Džiaugiuosi, kad užsiminėte apie komisarą. Juk judu bičiuliai. Pakalbėkite su juo. Pasistenkite, kad Vaildo bylą tirti paskirtų Hovardą Gleną.

– Tą prasčioką?..

– Jis pirmas buvo nusikaltimo vietoje. Be to, jis asas. Geriausias.

– Kasidi...

– Nebijokite, įgaliojimų neviršysiu. Pasitelksiu visus savo diplomatinius gebėjimus.

– Jokių diplomatinių gebėjimų tu neturi, – priminė Kasidžiui prokuroras. – Per tuos penketą metų, kai čia dirbi, šį bei tą išties padarei neblogai, bet šiaip mėgsti viską komplikuoti.

Nepaisydamas šiurkštoko Tonio Krauderio tono, Kasidis atlaidžiai nusišypsojo. Jis žinojo, ką iš tikrųjų apygardos prokuroras apie jį galvoja. Neoficialiai Kasidis buvo laikomas Krauderio įpėdiniu. Kitais metais, pasibaigus kadencijai, Krauderis ketino atsistatydinti. Puse lūpų buvo kalbama, kad Kasidis bus pirmas kandidatas į šį postą ir jo paramą. Nors Kasidis dažnai sunervindavo, senukas matė, kad šiam vyrui nestinga ambicijų, užsispyrimo ir tvirtumo, kadaise jais pasižymėjo ir pats, tai jam ir padėjo daryti karjerą.

– Kaip kaltintojas, aš laimėjau daugiau bylų negu bet kuris kitas iš šios prokuratūros teisininkų, – be apsimestinio kuklumo atrėmė Kasidis.

– Žinau, – burbtelėjo Krauderis. – Nėra reikalo priminti. Bet nemalonumų man irgi pridarai ganėtinai.

– Vargu ar įmanoma ko nors pasiekti, jeigu bijai kelti bangas.

– Aplink tave bangos kaip per štormą.

Kasidis palinko ir įsmeigė į Krauderį akis. Tiesus jo pilkų akių žvilgsnis visada sutramdydavo dvejojančius liudytojus, darydavo įspūdį ciniškiems teisėjams ir skeptiškiems prisiekusiesiems, o asmeniniame gyvenime suteikdavo svarumo šiaip jau nereikšmingiems pokalbiams.

– Man *reikia* šitos bylos, Toni.

Kol Krauderis svarstė, ką atsakyti, pro duris įkišo galvą sekretorė.

– Arielė Vaild surengė spaudos konferenciją, kurią tiesiogiai transliuoja visos televizijos stotys. Pamaniau, jums bus įdomu. – Sekretorės galva ir vėl pradingo, ji uždarė duris.

Krauderis siektelėjo pultelio ir įjungė televizorių, stovintį kitame kambario kampe.

Ekrane pasirodė dailus išblyškęs našlės veidas. Ji atrodė trapi ir beginklė, it žemėn nusileidęs angelas, bet balse buvo girdėti plieno gaidelės:

– Ši tragedija nebus kryžiaus žygio, kurį mano vyras pradėjo prieš šėtono tarnus, pabaiga.

Ištikimi sekėjai, veržiamiesi prie jos per pareigūnų, reporterių ir fotografų būrį, vieningai šūksniais „amen" ją palaikė.

– Šėtonas žinojo, kad pralaimės. Todėl ėmėsi kraštutinių priemonių. Visų pirma pasinaudojo šiuo sugedusiu miestu kaip įrankiu prieš mus. Miesto valdžia atsisakė mano vyrui suteikti apsaugą visą parą, kurios jis prašė.

– Prakeikimas! – apmaudavo Krauderis. – Ir kurių galų ji puola miestą? Juk visas sumautas pasaulis tą mato.

– Ji kuo puikiausiai viską supranta. – Kasidis atsistojo nuo kėdės, susikišo rankas į kelnių kišenes ir priėjo arčiau prie televizoriaus.

Ašaroms riedant pabalusiu veidu, našlė rėžė toliau:

– Šį nuostabų miestą graužia nuodėmės ir korupcija. Pereikite Burbonų gatve ir pamatysite, kad šėtonas laiko Naująjį Orleaną savo naguose. Džeksonas Vaildas atvirai kalbėjo, kad miestas virto moralės kloaka, atmatų duobe, kurioje veši nusikalstamumas ir ištvirkimas. Vietos valdžios atstovai, kitaip negu tie, kurie čia susirinko manęs palaikyti, kartu gedėdami mano vyro, nepakentė jo ir nevertino jam Dangaus siųsto dvasios tyrumo.

Kamera priartino grupę žmonių niūriais veidais. Tarp jų buvo teisėjas, Kongreso narys ir keli miesto valdininkai.

– Politikai, – šiurkščiai burbtelėjo Krauderis.

– Kai kas mano, kad Džeksonas Vaildas į savo stovyklą buvo prisiviliojęs nemažai rinkėjų.

– Verčiau jau eičiau su velniu riešutauti, – piktinosi Krauderis.

– Mano vyras susidurdavo su abejingumu ir net priešiškumu, – ugningai kaltino Arielė Vaild. – Abejingumas, nenoras garantuoti mano vyrui saugumą, kainavo jam gyvybę!

Kai pritariami minios šūksniai kiek pritilo, ji kalbėjo toliau:

– Ir tada šėtonas pasiuntė vieną iš savo demonų, kad tas amžiams nutildytų jo nepalenkiamą priešininką tėvą Džeksoną Vaildą, pervertų kulka jam širdį. Bet jo nepavyks nutildyti! – šaukė ji, iškėlusi viršun savo liaunas rankas ir grūmodama kumščiais. – Mano visa širdimi mylimas Džeksonas dabar su Viešpačiu, kuris jam suteiks užtarnautą poilsį ir ramybę. Garbė Viešpačiui!

– Garbė Viešpačiui! – kaip aidas atkartojo minia.

– Mano darbas dar nebaigtas. Aš tęsiu Džeksono pradėtą žygį, ir mes laimėsime šį karą prieš purvą, užvaldžiusį mūsų širdis ir protus! Mes nesiliausime, kol Amerika nebus apvalyta, o nedorybės, kuriomis užverstos knygų lentynos ir kurių pilna teatruose, nebus nušluotos; mes nenurimsime, kol iš muziejų nedings pornografija, kurią bandoma pateikti kaip meną. Mes paversime šią šalį pavyzdžiu, kuriuo seks kiti kraštai, – laisva nenuodėminga tauta, jos vaikai augs supami doros ir šviesos.

Po jos žodžių nuvilnijo pritarimo banga. Policininkams teko gerokai paplušėti, kad sulaikytų įsiaudrinusią minią. Kamera slinko, įamžindama šios pašėlusios scenos panoramą. Atrodytų, visiškai išsekusi ir alpėjanti Arielė Vaild parimo ant posūnio peties, ir šis ją nuvedė. Saugodami Vaildo sekėjai apsupo juos glaudžiu ratu.

Kamera iš arti rodė tai vieną, tai kitą užverktą veidą, sielvartingas akis, tyliai maldai sudėtas lūpas. Gedintieji susiėmė už rankų ir sutartinai ėmė giedoti Džeksono Vaildo himną „Pirmyn, Kristaus kariai“.

Tiksliu judesiu Tonis Krauderis išjungė televizorių.

– Prakeikti veidmainiai. Jeigu jiems taip rūpi vaikų gerovė, nemitinguotų čia dėl savo mirusio šventojo, o sėdėtų namie ir mokytų atžalas skirti blogį nuo gėrio. – Krauderis pasipiktinęs atsiduso ir linktelėjo galvą į televizorių. – Tu tikras, kad nori veltis į šią istoriją, Kasidi?

– Tikrų tikriausias.

– Būsiu atviras, ši byla virs tikru balaganu, kai policija ims semti įtariamuosius.

– O jų ne mažiau kaip šešetas šimtų – visi, kas praeitą vakarą buvo viešbutyje arba netoliese.

– Aš įtariamųjų ratą mikliai susiaurinčiau – liktų našlė ir posūnis.

– Jie irgi mano sąrašo viršuje, – pritariamai šyptelėjo Kasidis. – Tai... byla mano?

– Kol kas.

– Nejuokaukit, Toni.

– Taip, kol kas, – garsiau pakartojo Krauderis. – Ten, kur tu prikiši pirštus, karšta, ir bus tik dar karščiau. Arielę Vaild garbina ir myli ne mažiau negu jos amžinatilsį vyrą. Jei tau kada tektų suimti ją už vyro nužudymą, kiltų neramumai.

– Žinau, kad neramumų bus, ir aš tam pasiruošęs. – Kasidis grįžo prie kėdės ir atsisėdo. – Ir anksčiau esu rizikavęs, Toni. Aš dėl to nesijaudinu.

– Jis mat nesijaudina. Po šimts! Tuo net mėgaujiesi!

– Man patinka laimėti, – Kasidis atrėmė šaltą viršininko žvilgsnį. Šypsena nuslinko nuo jo veido, o kietai suspaustos lūpos virto plona griežta linija. – Štai ir tikroji priežastis, dėl kurios noriu šios bylos, Toni. Sakau jums tiesiai šviesiai. Man reikia pergalės. Žūtbūt reikia.

Vertindamas savo protežė ryžtą, Krauderis pritariamai linktelėjo.

– Na, jeigu tau rūpi tik laimėti, galėčiau pamėtėti ir kokią paprastesnę bylą.

Kasidis papurtė galvą.

– Man reikia triumfo. Jeigu pavyktų pasodinti už grotų Džeksono Vaildo žudiką, būtų aukščiausias teismų praktikos laimėjimas per šiuos metus, o gal net ir per pastarąjį dešimtmetį.

– Aišku. Tau rūpi skambios antraštės ir reportažai šeštos valandos žiniose, – pareiškė Krauderis, jo kaktoje susimetė raukšlė.

– Jūs puikiai mane pažįstate, todėl nė nesivarginsiu įrodinėdamas priešingai. Nuo šiandienos ryto visas jėgas metu Džeksono Vaildo bylai. Man nepatiko nei jis pats, nei tai, ką jis išpažino. Atvirai kalbant, man apskritai nepriimtina jo pozicija. Jo

skelbiama krikščionybė gerokai skiriasi nuo tiesų, kurių mane mokė sekmadieninėje mokykloje.

– Lankei sekmadieninę mokyklą?

Kasidžiui buvo svarbu, kad jį suprastų teisingai, todėl šį Krauderio bandymą įgelti jis nuleido negirdom.

– Kad ir koks Vaildas buvo, jis turėjo teisę gyventi ir sulaukti senatvės. O jį nuogą ir beginklį nužudė tas, kuo jis pasitikėjo.

– Iš kur žinai?

– Ant durų į jo apartamentus nerasta jokių įsilaužimo ženklų. Užraktai neliesti. Taigi žudikas turėjo raktą arba Džeksonas pats jį įsileido. Spėju, Džeksonas gulėjo lovoje – miegojo arba su kuo nors kalbėjosi, – kai jį nužudė. Jis buvo religinis fanatikas, gal net pavojingiausias nuo Rasputino laikų, bet nenusipelnė, kad jam šaltakraujiškai būtų ištaškytos smegenys.

– Dar širdis ir kiaušiai, – pridūrė Krauderis.

Kasidis prisimerkė.

– Keista, ar ne? Šūvių į galvą ir širdį juk būtų buvę per akis. Kam dar šauti į kiaušius?

– Žudikas buvo įniršęs.

– Per švelniai pasakyta. Čia greičiau noras parodyti savo pranašumą. Kad ir moters kerštą.

– Manai, žmonelė jį nudaigojo? Už tai, kad kaip daugelis iš tų pamokslininkų turėjo dailutę jauną meilužę, o Arielė sužinojo?

– Gal... bet nuojauta man kužda, kad bet kokiu atveju jį nužudė moteris.

– Kodėl?

– Tik taip būtų galima viską paaiškinti, – atsakė Kasidis. – Jeigu būtum moteris ir trokštum atkeršyti, argi ne ten ir šautum?

Kol pasiekė savo butą „Prancūziško šilko“ patalpose, Klerė uždusо. Girdėjo gretimame kambaryje motiną kalbantis su Jasmina, bet pasistengė nepastebėta pereiti koridoriumi, o tada jau tiesiai įsmuko į savo miegamąjį ir uždarė duris.

Kai jiedvi privažiavo prie pastato, lūkuriuojantys reporteriai tuoj pat sujudo. Jie apsupo Jasminą ir Klerę vos šioms išlipus iš mašinos. Klerę apėmė pagunda pasislėpti, įsmukti vidun, kur būtų saugi, bet paskui suprato, kad pabėgus namas būtų apgultas ilgiau. Kol nepadarys pareiškimo, žurnalistai nuo jos neatstos. Trukdys dirbti, erzins kaimynus ir dar, neduokdie, privers nerimauti mamą.

Nebūdama tikra, ką gali lepteléti Jasmina, ji paprašė draugės eiti vidun ir pasistengti, kad Merė Ketrina nesužinotų, kas čia dedasi. Kiek papozavusi prieš kameras, Jasmina padarė ko prašoma.

Klerę užgriuvo klausimai. Dar gerai neišklausiusi vieno, jau turėjo galvoti, kaip atsakyti į kitą. Į visus klausimus atsakyti buvo neįmanoma, o ir nevertėjo stengtis. Ji pakėlė rankas, prašydama tylos. Pasisukusi į mikrofonus Klerė pareiškė:

– Nors tėvas Vaildas mane išvadino nuodėmingąja ir paskelbė savo prieše, aš nuoširdžiai apgailestauju dėl jo mirties. Norėčiau pareikšti užuojautą jo artimiesiems.

Klerė pasuko prie pagrindinių „Prancūziško šilko“ durų, bet kelią jai pastojo rėksmingi žurnalistai.

– Panele Loran, ar tiesa, kad atsisakėte debatų su tėvu Vaildu, nors jis ne kartą jus kvietė?

– Tai būdavo ne kvietimai diskutuoti, o mesta pirštinė. Tenorėjau, kad mane paliktų ramybėje ir leistų ramiai dirbti.

– Ką galite atsakyti dėl jo pareiškimų, kad...

– Daugiau neturiu ko pridurti.

– Kas jį nužudė, panele Loran?

Išgirdusi šį klausimą, Klerė sustojo it įbesta. Apstulbusi ji įsmeigė akis į taip tiesmukai jos paklaususį pliktelėjusį reporterį. Jis atrėmė Klerės žvilgsnį su kvailo pasitenkinimo šypsena. Laukdami atsakymo, visi aplinkui nuščiuvo.

Tą nemalonią akimirką Klerė suprato, kad jos ir Džeksono Vaildo priešpriešа dar nebaigta. Jis mirė, bet ji neišsivadavo iš jo gniaužtų. Akivaizdu, blogiausia dar prieš akis.

Ir nors Klerė stengėsi neparodyti, lediniai baimės pirštai perbėgo jos stuburu. Nors lauke buvo tikra šutra, ją pradėjo krėsti šaltis.

– Atleiskite. Daugiau neturiu ko pridurti, – pakartojo ji.

Skindamasi kelią per reporterių būrį, ji vargais negalais nusigavo prie durų ir pasijuto saugi tik savo bute. Tai, kas dabar įvyko, ją sukrėtė. Drabužiai lipo prie kūno, ir ji karštligiškai skubėdama juos nusiplėšė. Vonios kambaryje pasilenkė virš kriauklės ir vėsiu vandeniu apsišlakstė veidą, krūtinę, pečius.

Kiek atsigaivinusi, Klerė įšoko į medvilninį sportinį kostiumą, vieną iš populiariausių vasaros katalogo modelių, ir susirišo pečius siekiančius plaukus į uodegą. Išėjusi iš vonios, ji mąsliai nužvelgė vyšnios medienos drabužių spintą kambario gale.

Prieš trejus metus, kai „Prancūziško šilko“ būstinei pasirinko seną apleistą sandėlį, jo viršutiniame aukšte įsirengė butą. Tai buvo tik antri jos namai per visą gyvenimą. Iki tol ji gyveno tetos namuose Rojalio gatvėje netoli nuo esplanados.

Po tetos Lorelės mirties Klerė ir Merė Ketrina iš ten išsikraustė, bet Klerė vis nesiryžo išsivežti baldų ir namą parduoti. Ji nepajėgė parduoti tetos Lorelės daiktų, nes mieloji tetulė, nemandagiai vadinta sena pana, buvo labai prie jų prisirišusi. Gal kad tie daiktai tetai savotiškai atstojo vyrą ar vaikus. Taigi namas Rojalio gatvėje stovėjo kaip stovėjęs.

Vyšnios medienos spinta buvo vienintelė išimtis, vienintelis daiktas, kurį Klerė čia atsivežė. Šis baldas jai visada patiko. Griežtos dailios linijos puikiai derėjo prie šiuolaikiško jos kambario. Ji net paprašė architekto suprojektuoti miegamąjį taip, kad atsirastų vietos tokiam svarbiam jai baldui.

Klerė priėjo prie spintos, atvėrė duris ir, priklaupusi prie stalčių, išsitraukė apatinukus. Prireikė jėgos, nes stalčius, iki viršaus prikimštas laikraščių ir žurnalų iškarpų, buvo sunkus. Iškarpos buvo iš pastarųjų septynerių metų spaudos.

Palinkusi prie tų straipsnių, Klerė praleido kelias valandas. Analizavo informaciją juose ir su ja susijusius savo pojūčius.

Apgailestavo, kad turi juos sunaikinti. Jų kolekcionavimas jai buvo virtęs jaudinamu įpročiu.

Vis dėlto teks su šia kolekcija skirtis. Ir nedelsti. Būtų didžiausia kvailystė laikyti namie medžiagą apie kiekvieną tėvo Džeksono Vaildo žengtą žingsnį.

Visas viešbučio aukštas buvo pilnas žmonių. Kai kurie buvo tik šiaip smalsuoliai, kiti iš tikrųjų stengėsi padėti, bet visi atrodė sutrikę dėl netikėtos savo dvasinio vadovo mirties. Be tikslo jie vaikštinėjo po apartamentus, būrėsi į nedideles grupeles, kurios tuoj iširdavo. Purtydami galvas, jie ašaringai, tarsi priedainį kartojo: „Ar įmanoma patikėti?"

Kai Kasidis apklausė Arielę, ji išsikraustė iš Sen Luiso apartamentų. Dabartinis jos numeris buvo mažesnis ir ne toks prabangus, o ir privatumo mažiau. Nesiliaujantis gedėtojų šurmulys varė iš proto. Ji davė ženklą Džošui, ir tas kaipmat atskubėjo. Jiedu trumpai pasišnibždėjo, ir jis paprašė visų susirinkusių dėmesio:

– Arielė labai pavargo. Norėtume jūsų paprašyti, kad visi išeitumėte ir leistumėte jai bent kiek pailsėti. Jeigu mums ko prireiktų, pranešime.

Sutrikę ir nelaimingi Vaildo gerbėjai klusniai išsiskirstė. Jie su užuojauta žvelgė į našlę, susigūžusią sofos kampe ir parietusią po savim kojas. Atrodė, skausmo sugniuždyta, ji tuoj prasmegs juodoje suknelėje.

Džošui uždarius duris paskui paskutinį lankytoją, Arielė atsitiesė ir nuleido kojas nuo sofos.

– Ačiū Dievui, išsinešdino. Išjunk tą nelemtą dėžę! Nenoriu jos matyti! – ji parodė į televizorių.

Garsas buvo išjungtas, bet ekrane stambiu planu rodė moterį, bandančią atsiginti nuo ją atakuojančių reporterių.

– Kas ji? – susidomėjo Džošas.

– Panelė „Prancūziškas šilkas". Ką tik ekrane rodė jos pavardę.

– Taigi čia Klerė Loran. – Džošas atsitraukė, kad geriau įžiūrėtų. – Man visada buvo smalsu, kaip ji atrodo. Nematau nei

ragų, nei ilgos uodegos, kaip visus tikino tėvas. Ir į lengvo elgesio panelę ji man nepanaši. Netgi priešingai.

– Tavo nuomonė niekam neįdomi. – Arielė prišoko prie televizoriaus ir jį išjungė.

– Negi tau nė trupučio nesmalsu, ką panelė Loran pasakys?

– Nė per nago juodymą. Ji dar gaus, ko nusipelniusi, bet ne šiandien. Kai ateis laikas. Užsakyk man ko nors pavalgyti. Mirštu iš bado. – Ir Arielė išėjo į gretimą kambarį.

Dvidešimt aštuonerių metų Džošua Vaildas, Džeksono sūnus iš pirmosios santuokos, paskambino kambarių tarnybai ir užsakė pamotei lengvus pietus. Jis pagalvojo, kad gedinti našlė vargu ar turės sveiko žmogaus apetitą. Sau jis užsisakė Naujojo Orleano sumuštinį, kurį čia viešėdamas labai pamėgo.

Laukdamas, kol atneš valgius, Džošas priėjo prie lango ir pažvelgė žemyn į gatvę. Žmonės skubėjo savais reikalais, tarsi nieko ypatinga nebūtų įvykę. Negi jie nežino? *Džeksonas Vaildas mirė.*

Džošas dar neapsiprato su šia mintimi, nors matė ir kūną, ir pralietą tėvo kraują. Jis, aišku, nesitikėjo, kad dėl to nustos suktis Žemė, bet manė, kad įvyks kas nors svarbaus, kas įamžins tėvo žūtį. Jau niekada kambarys neprisipildys užkrečiančios Džeksono energijos, kuri išsiurbdavo iš kitų gyvybines jėgas. Jis jau negirdės jo balso, kalbančio maldą ar kupino rūstybės. Džošas jau nepamatys į save nukreipto šalto tėvo žvilgsnio, kuriame neretai būdavo galima perskaityti nusivylimą arba smerkimą, o kritiką – tai jau visada.

Džošo motina Marta mirė prieš septynetą metų. Išėjo tyliai, visai kaip gyveno. Žinią, kad ji staiga mirė nuo širdies smūgio, Džošas gavo Niujorke, tada studijavo Džuljardo muzikos mokykloje. Taip su ja ir neatsisveikino. Motinos egzistencija buvo tokia nereikšminga, kad jos išėjimas beveik nesutrikdė puikiai sustyguotos tėvo kongregacijos veiklos. Kai žmona mirė, Džeksonas kaip tik ją plėtė, stengdamasis patekti į kabelinę televizi-

ją. Jis buvo kupinas energijos, nenuilstamai darbavosi. Tuoj po žmonos laidotuvių Džeksonas porai valandų grįžo į biurą, kad „diena nenueitų veltui“.

Džošas taip ir neatleido tėvui už šitaip akivaizdžiai rodomą nejautrumą. Todėl dabar jis nejautė sąžinės priekaištų dėl skrandį sukančio alkio. Tai kas, kad vos prieš kelias valandas žvelgė į kruviną tėvo lavoną.

Dėl tos pačios priežasties jis nesijautė kaltas ir dėl to, kad miega su antrąja tėvo žmona. Jis manė, kad yra nuodėmių, kurias galima pateisinti, nors Šventraštyje ir nerado tokias jo nuostatas patvirtinančių teiginių.

Arielė buvo tik dvejais metais už Džošą vyresnė, bet kai išėjo iš miegamojo, vilkėdama gerokai jai per didelius marškinėlius, ilgus plaukus susisegusi smeigtukais, dargi atrodė keleriais metais už Džošą jaunesnė. Ji buvo basa.

– Ar užsakei ko nors desertui?

Džošas dažnokai pasišaipydavo iš Arielės silpnybės saldumynams ir niekada neleisdavo ramiai jais mėgautis.

– Šokoladinio torto, – atsakė Džošas.

– Gardumėlis.

– Ariele?..

– Ką?

Džošas luktelėjo, kol pamotė atsisuko.

– Vos prieš kelias valandas tu aptikai savo vyro lavoną.

– Bandai sugadinti man apetitą?

– Gal ir taip. Negi tau vis tiek?

Arielė paniuro ir nutaisė įsižeidusios miną.

– Tarsi nebūtum matęs, kiek ašarų išliejau.

Džošas sarkastiškai nusijuokė.

– Lieji ašaras dar nuo vakaro, kai nuėjai pas tėtį prašyti jo pasimelsti už tavo jaunesnįjį broliuką, nuteistą kalėti iki gyvos galvos. Virpinai jo širdį, giedodama scenoje per visas pamaldas. Senokai įsitikinau, kad ašaromis tu paplūsti meistriškai. Gal kas ir patikėtų, kad jos tikros, tik ne aš. Pravirksti visada, kai tau reikia arba nori ką nors gauti. Tik jau ne todėl, kad liūdi.

Tu per daug savanaudė, kad liūdėtum. Verki iš pykčio, nusivylimo, gal net iš pavydo, tik ne iš liūdesio.

Per trejus metus, nuo tada, kai ištekėjo už Džošo tėvo, Arielė gerokai numetė svorio. Iki tol buvo gana apkūni. Jos krūtys dabar buvo mažesnės, bet areolės liko tokios pat didelės, o speneliai atsikišę. Džošas keikė save už tai, kad negalėjo atitraukti nuo jų akių. Arielei įsisprendus rankomis į klubus, jie išryškėjo pro ploną marškinėlių audinį.

– Džeksonas Vaildas buvo pagiežingas, kerštingas ir save įsimylėjęs šunsnukis, – tariant šiuos žodžius mėlynos Arielės akys nė nemirktelėjo. – Jo mirtis apetito man nesugadins. Ir man visai negaila, kad jis mirė. Na, nebent dėl to nukentėtų mūsų reikalai.

– Kad taip neįvyktų, tu jau pasirūpinai per spaudos konferenciją.

– Taip, Džošai, pasirūpinau. Aš pasirūpinau, kad mūsų darbas nebūtų pamirštas. Juk kas nors turi galvoti apie ateitį, – kandžiai pridūrė Arielė.

Džošas suspaudė smilkinius ilgais laibais muzikanto pirštais, lyg jam iš skausmo plyštų galva, ir stipriai užsimerkė.

– Dieve, tu tokia bejausmė. Vis ką nors rezgi. Nenurimsti.

– Todėl, kad kitaip negaliu. Aš užaugau ne tokioje turtingoje šeimoje kaip tu, Džošai. Tu vis lankaisi senelių sodyboje prie Našvilio, – gaižiai priminė ji, – o mano vaikystė prabėgo tikrų tikriausioje fermoje, purvinoje ir mėšlinoje. Tu arklininkui padėdavai prižiūrėti žirgus tada, kai būdavo ūpas, o man reikėdavo dirbti – norėjau to ar ne. Reikėdavo ravėti daržus, aižyti žirnius ir penėti paršą, kad iki skerstuvių lapkritį būtų riebus. Turėjau tik vieną batų porą. Mergaitės mokykloje iš manęs šaipydavosi, kad vilkiu senais skudurais. Nuo tada, kai sukako dvylika, šeštadienio vakarais man tekdavo gintis nuo įkaušusių dėdžių grabinėjimo, o sekmadienio rytais žiūrėti į jų savim patenkintus snukius nuo choro. O taip, mes visada sekmadieniais eidavome į bažnyčią ir klausydavomės pamokslų, šlovinančių neturtą. – Arielė krestelėjo ilgus tiesius platinos

atspalvio plaukus. – Aš išaugau skurde, Džošai. O skurdas – bjaurus dalykas. Jis daro žmones piktus, varo į neviltį. Ateina laikas, kai padarytum bet ką, kad tik ištrūktum iš jo nagų. Štai todėl mano brolis sėdės už grotų iki gyvenimo pabaigos. Kai jį pasodino, supratau, reikia ryžtingai ko nors imtis, kitaip užbaigsiu dar blogiau. Taigi puoliau į kojas tavo tėvui ir verkiau. Ir jeigu būtų užsimanęs, kad jam nušluostyčiau subinę arba čia pat pasidulkinti, nė nemirktelėjusi būčiau sutikusi. Iš jo sužinojau, kad šiame pasaulyje viską lemia pinigai. Būti turtingam nepalyginti geriau negu būti vargeta ir niekšu. Neturtingas už nusikaltimus sėda į kalėjimą, o turčius gali daryti ką panorėjęs ir niekas jo nė pirštu nepalies. Taip, pripažįstu, žiūriu sau naudos. Nesiruošiu keistis ir vėl maltis skurde. – Arielė nutilo ir atsikvėpė. – Ir tik nepasakok man, Džošai, kad tu jo gedi. Nekentei jo kaip aš, o gal net labiau.

Džošas stengėsi išvengti jos tiesaus žvilgsnio.

– Mano jausmai dvejopi. Gal man ir negaila jo, bet palengvėjimo, kokio tikėjausi, nejaučiu.

Arielė priėjo ir apkabino posūnį.

– Negi nesupranti, Džošai? Jeigu viską padarysime kaip reikiant, mums tai bus naujo gyvenimo pradžia. Žmonėms mes patinkame. Dirbsime kaip dirbę, tik būsime gerokai laimingesni be nuolatinių jo pamokymų ir kabinėjimosi.

– Manai, ištikimiems mūsų gerbėjams patiks mintis, kad mes pora, Ariele? – pagalvojus apie jos naivumą, Džošo veide šmėstelėjo liūdnoka šypsena.

O gal jį taip nuteikė Arielės grobuoniškumas? Arielė nekalta, jis neturi teisės jai priekaištauti. Ji neturėjo tokių sąlygų, prie kokių pats buvo pratęs ir kurias laikė savaime suprantamu dalyku. Dar iki Džeksonui Vaildui tampant žvaigžde, Džošas jau turėjo dosnių ir ištikimų gerbėjų. Pajamos visada būdavo neblogos, o gavęs dar ir Martos palikimą, jis tapo gana solidaus kapitalo savininku. Taigi Džošui niekada nieko netrūko.

Kai pirmą kartą pamatė Arielę, ji vilkėjo pigią ryškią suknelę ir buvo apsikarsčiusi neskoninga bižuterija. Jos kalba ir šiurkš-

tus akcentas rėžė ausį. Vis dėlto jam padarė įspūdį jos drąsa, kai ji kreipėsi į tėvą prašydama, kad tas pasimelstų už jos kalintį brolį.

Šiandien Arielė grakšti, skoningai besirengianti, o jos kalba nepriekaištinga. Bet Džošas žino, kad, žvelgdama į save veidrodyje, Arielė vis dar mato apkūnoką, susitaršiusią ir sutrikusią merginą, bandančią žūtbūt pakeisti savo gyvenimą. Apžiūrinėdama nepriekaištingą nagų manikiūrą, po panagėmis Arielė vis dar matydavo daržo žemes.

– Laikui bėgant, žmonės dėl mūsų santykių apsipras, – tikino Arielė. – Sakysime, kad kovojome su savim ir romantiškais savo jausmais, nes manėme, kad elgiamės nedorai. Na, o galiausiai, melsdamiesi ir skaitydami Bibliją, supratome, kad tokia buvo Viešpaties valia. – Ji švelniai pabučiavo Džošą į lūpas ir išdykėliškai kvėptelėjo jam į burną. – Man tavęs reikia, Džošai.

Jis kietai užsimerkė, narsiai priešindamasis jį užvaldžiusiam geismui.

– Ariele, kurį laiką mums vertėtų laikytis atskirai. Jie pagalvos... Jis dar stipriau prisispaudė prie jos klubais.

– Kas pagalvos? Ką?

– Policija... tas ponas Kasidis iš apygardos prokuroro biuro... Mes būsim įtariamieji.

– Nekvailiok, Džošai. Juk sutarėme, kad patvirtinsime vienas kitam alibi. Pameni?

Arielės nerūpestingumas varė jį į neviltį, bet jo potraukį Arielei sustiprino ir tai, kad ji Džošui buvo draudžiamas vaisius. Todėl, užuot ją papurtęs, kaip ir norėjo padaryti, pakišo rankas jai po marškinėliais, apglėbė per liemenį ir šiurkščiai prisitraukė. Prisispaudęs lūpomis, įspraudė į jos drėgną, karščiu alsuojančią burną liežuvį, o delnais glamonėjo jai klubus. Jis buvo susijaudinęs ir nekantrus. Norėjo kuo greičiau išsivaduoti iš drabužių, bet kai jau siekė kelnių užtrauktuko, pasigirdo beldimas į duris.

– Atnešė pietus, – atsiduso Arielė. Pakštelėjo Džošui į lūpas ir, pirštais perbėgusi per išsigaubusį jo kelnių užtrauktuką, iš-

smuko iš glėbio. – Paprašyk padavėjo, kad neštų padėklą į miegamąjį. Pirma pavalgysime.

– Kasidi?

– Klausau, – jis apsuko rankoje telefono ragelį, tuo pat metu stengdamasis nuspausti nuotolinio pultelio garso mygtuką ir nepaleisti žemėn bolonietiško sumuštinio ir alaus.

– Čia Glenas. Man oficialiai paskyrė tirti Vaildo bylą.

Puiku, pagalvojo sau Kasidis. Krauderis nenuvylė. Hovardas Glenas bus tarpininkas ir pagrindinis ryšininkas tarp jo ir policijos žmogžudysčių skyriaus. Kai Glenas suburs komandą bylai tirti, jis, Kasidis, bus nuolat informuojamas apie naujausius poslinkius.

Su Glenu dirbti nebus lengva. Jis netašytas ir jam ant visko nusispjaut, išskyrus tai, kas tiesiogiai susiję su detektyvo darbu. Bet Kasidis, vertindamas kolegos neabejotiną profesionalumą, buvo linkęs Glenui atleisti už jo būdo trūkumus.

– Ką nors jau sužinojot? – paklausė, stumdamas į šalį beskonį sumuštinį.

– Gavom laboratorijos ataskaitą. Dabar ją analizuojam.

– Ar yra kas įdomaus?

– Pirštų atspaudai tik aukos, jo ponios ir kambarinės, tvarkiusios apartamentus. Žinoma, dar yra daugybė dalinių, kuriuos paliko prieš Vaildą tame numeryje gyvenę žmonės.

Nors Kasidis nieko ir nesitikėjo, vis tiek jautėsi nusivylęs.

– O ginklas?

– Ničnieko. Tas, kas įėjo į Vaildo numerį ir jį nudėjo, ginklą išsinešė.

Nusikaltimo įrankis nerastas, vadinasi, pasiekti kaltinamąjį nuosprendį šioje byloje bus rimtas iššūkis. Laimė, Kasidžiui iššūkiai patiko. Ir juo rimtesni, juo geriau.

– Kada turėsit telefono skambučių išklotinę? – paklausė detektyvo.

– Užsiimsiu tuo ryt iš pat ryto. Kas dar, be žmonos ir sūnaus, jus domina?

– Šitai aptarsime rytoj. Palaikysime ryšį.

Padėjęs ragelį, Kasidis atsikando sumuštinio, gurkštelėjo šilto alaus ir įsmeigė akis į televizorių. Kasidis jau spėjo susisiekti su kabeline televizija, transliavusia Džeksono Vaildo „Maldos ir šlovinimo valandą“, ir paprašė visų jų turimų įrašų kopijų. Kanalo vadovybė beveik tuojau pat pristatė įrašus į jo biurą. Kasidis parsivežė juos namo, kad galėtų netrukdomas peržiūrėti.

Laidos buvo įspūdingos. Vaildas sukūrė nuostabų vaidinimą – plasnojantys balti balandžiai, orkestras, penkių šimtų giesmininkų choras, paauksuotų lapų ornamentais išpuošta sakykla ir veidrodinis Džošua fortepijonas, primenantis tą, kuriuo skambindavo Liberačė.

Laidos formatas nesikeitė. Ji visada prasidėdavo trimitų fanfaromis, tokiomis garsiomis, tarsi skelbtų Antrąjį Kristaus atėjimą. Tada pasigirsdavo choro giesmė, į orą būdavo paleidžiamas būrys baltų sparnuočių, ir Vaildas iškilmingai nulipdavo sraigtiniais laiptais, it ką tik aplankęs Visagalį. Tai jis visada ir pabrėždavo įžanginiais pamokslo žodžiais.

Arielė vilkėdavo sniego baltumo drabužius. Jos vieninteliai papuošalai būdavo kuklus vestuvinis žiedas ir mažučiai auskarai su perlais. Vaildas nuolat pabrėždavo, kad vieninteliai jų sukaupti turtai – dvasiniai. Jos pasirodymą scenoje visada lydėdavo fanfaros. O tada auditorijos dėmesys būdavo nukreipiamas į Džošua Vaildą, skambinantį pirmos Arielės atliekamos giesmės preliudą.

Jos siauro diapazono balsą gerokai sustiprindavo orkestras, choras ir garso sistema, tokia brangi, kad jos kaina būtų gerokai padidinusi šalies skolas.

Arielė palaimingai šypsodavosi vyrui, Džošui ir auditorijai ir galiausiai visada nukreipdavo akis į dangų. O giesmės pabaigoje iš jos dangaus žydrumo akių nuriedėdavo skaidri it krištolas ašara.

Kasidis, iš prigimties skeptikas, mažai ką priimdavo už tikrą pinigą. Todėl net tolerantiškai vertinant, jam atrodė neįtikėtina, kad bent kiek blaiviau protaujančiam žmogui antrarūšis

blizgučiais išdabintas Vaildo spektaklis galėtų daryti įspūdį. Jo pamokslai buvo šiurkštus evangelijos iškraipymas. Juose jis daugiau griausmingai priekaištaudavo, negu kalbėdavo apie malonę, kalbėdavo ne apie meilę, o apie pasmerkimą, ne apie atlaidumą, o apie pragaro liepsnas. Apskritai visą dėmesį jis sutelkdavo ne į Kristų, o į šėtoną. Štai kodėl jo negerbė daugumos tradicinių krikščioniškų bendruomenių šventikai.

Kasidžiui paaiškėjo, kaip Vaildui pavyko įskiepyti fanatizmą savo riboto mąstymo sekėjams. Jis kalbėdavo jiems tai, ką jie norėdavo išgirsti – kad jie teisūs; ir tas, kas su jų nuomone nesutinka, klysta. Ir, žinoma, Dievas visada juos palaikąs.

Po kelis kartus pažiūrėjęs įrašus ir kai ką pasižymėjęs, Kasidis išjungė televizorių ir nuėjo į miegamąjį. Apžvelgęs švarių marškinių ir apatinių atsargas, jis nusprendė, kad žygį į skalbyklą galima dar kelioms dienoms atidėti.

Kai buvo vedęs, jo drabužiais rūpinosi Krisė. Taip pat namų ruoša, pirkiniais ir valgio ruošimu. Jie išsiskyrė ne todėl, kad ji aplaidžiai atlikdavo šias pareigas. O ir jį pagal nusistovėjusias normas buvo galima laikyti geru vyru. Nepamiršdavo nei jokių sukaktuvių, nei gimtadienių. Jo šeštasis pojūtis jam visada pakuždėdavo, kai apie seksą negalėdavo būti nė kalbos, ir jis susilaikydavo.

Priežastis, dėl kurios iširo jų ketverius metus trukusi santuoka, buvo veikiau apatija negu priešiškumas. Jų santykiai neišlaikė išorinio spaudimo, o meilė vienas kitam nebuvo tokia stipri, kad liktų drauge. Krisė nieko nenorėjo girdėti apie persikraustymą, o po vieno lemtingo įvykio, kuris sujudino jo tobulai sutvarkytą gyvenimą, Kasidis nutarė žūtbūt išsikraustyti.

Sužinojęs, kad Naujojo Orleano apygardos prokuroro tarnyboje atsirado vieta, jis tą pačią dieną parašė prašymą dėl naujo darbo ir įteikė skyrybų dokumentus. Apie Krisę žinojo tik tiek, kad ji tebegyvena Luisvilyje, laimingai ištekėjo antrą kartą ir laukiasi jau antro vaiko. Jis nuoširdžiai linkėjo jai visokeriopos laimės. Juk ne jos kaltė, kad darbas jam visada buvo nepalyginti už ją svarbesnis. Na, o kai iškilo grėsmė jo karjerai, Kasi-

džiui teko iš naujo įvertinti savo ligtolinį gyvenimą, įskaitant ir santuoką.

Vis dėlto Kasidžiui nebuvo lengva pamiršti praeities klaidų. Penkerius metus jis stengėsi ištrinti jas iš atminties, bet jam nepavyko išsivaduoti. Gal niekada ir nepavyks. Vis dėlto ne santuoka dėl to buvo kalta. Jiedu su Krise išsiskyrė ramiai, be ypatingų jausmų. Jis žmoną prisimindavo tik tada, kai pajusdavo sekso badą arba pritrūkdavo švarių marškinių. Krisės atžvilgiu tai nesąžininga. Ji nusipelnė gerokai daugiau. Bet yra kaip yra.

Kasidis nusirengė ir atsigulė į lovą, bet galvoje sukosi tiek minčių, kad užmigti nepajėgė. Jis labai nustebo susivokęs, kad jam erekcija. Bet ne geismas buvo priežastis, o įaudrinta būsena, poreikis nuleisti garą. Jis buvo persitempęs – ir protiškai, ir fiziškai.

Gulėdamas ir negalėdamas užmigti, Kasidis mintyse rikiavo Vaildo bylos faktus ir pagaliau turėjo pripažinti, kad jų visai nedaug. Jis buvo tikras tik dėl vieno dalyko – byla bus sudėtinga, bjauriai alinanti, ir kelis kitus mėnesius, o gal ir visus metus, daugiau apie niekąjis negalės galvoti.

Tai jo negąsdino, jis nekantravo imtis darbo. Jam prižiūrint buvo parašytas ir paviešintas pranešimas spaudai dėl Vaildo nužudymo. Buvo labai svarbu, kad jį paskirtų vadovauti tyrimui, kad jis, Kasidis, atstovautų kaltinimui, kai prasidės teismo procesas. Kasidis primygtinai prašė šios galimybės, ir ji buvo jam suteikta. Todėl jokiu būdu negalima susimauti. Jis privalo Krauderiui įrodyti, kad juo pasitikėdamas viršininkas nesuklydo.

Tą Kasidis dar turėjo įrodyti ir sau.

Trečias skyrius

Pastatas buvo Šiaurinėje šventojo Petro gatvėje, per kvartalą nuo vietos, kur ji kirtosi su Dekeiterio gatve. Paskutinis eilėje aptriušusių plytinių sandėlių, atrėmusių laiko išbandymą šiame pramoniniame Prancūzų kvartalo rajone. Dauguma aplinkinių pastatų, įskaitant ir Džakso alaus daryklą, buvo rekonstruoti ir paversti madingais barais, restoranais arba prekybos centrais.

Rekonstrukcijos rezultatas – autentiško Naujojo Orleano stiliaus ir visiško komerciškumo eklektika. Senbuviai, kurie siekė, kad būtų išsaugota mistiška *Vieux Carre* atmosfera, piktinosi tokia komercializacija, laikydami ją šio unikalaus senojo kvartalo išniekinimu. Atkakliausi dar labiau suaktyvėjo, kai jiems prieš akis iškilo „Prancūziško šilko" fasadas.

Senas mūras buvo nudažytas baltai, nors pastato pusė, išeinanti į statmenai kertančią gatvę, išsaugojo anų laikų ženklus. Kaip būdinga kreolų architektūrai, visus langus dengė blizgios juodos langinės. Antrą ir trečią aukštą puošė imituojančios balkonėlius kaltinės juodo metalo grotelės. Virš durų ant dviejų vienodų grandinių buvo pakabinta nekrintanti į akis, kursyvu užrašyta bendrovės iškaba.

Kasidis netrukus susizgribo. Pagrindinės durys – tik fasadas, o į sandėlį patenkama pro sunkias metalines duris, išeinančias į Konti gatvę. Jis paspaudė mygtuką ir išgirdo viduje garsų, kaip mokyklinis, skambutį. Po kelių akimirkų durys atsivėrė.

– Ko jums? – duryse išniro moteriškė, sudėjimu primenanti uosto kroviką. – Jos dilbis buvo ištatuiruotas – raudonoje širdyje mėlynos raidės – RALF. Šviesūs plaukeliai virš moters lūpų buvo nuberti prakaito lašelių. Ji taip tiko prie prabangių apatinių siuvyklos, kaip raketinės artilerijos įrenginys prie iškilmingo debiutančių vakaro. Bet nežinia kodėl, Kasidis staiga pajuto Ralfei simpatiją.

– Kasidis. Jūs Klerė Loran?

Ralfė išleido rūko sireną primenantį garsą:

– Čia toks pokštas?

– Ne. Aš pas Klerę Loran. Ji čia?

Moteriškė dar kartą įtariai nužvelgė Kasidį.

– Luktelėkit. – Paspyrusi duris koja, nukabino sieninio telefono ragelį ir spustelėjo du mygtukus.

– Pas jus lankytojas, panele Loran. Kažkoks Kenedis.

– Kasidis, – pataisė jis, mandagiai nusišypsojęs.

Jis ne Švarcenegeris, bet jis moka už save pakovoti. Vis dėlto Kasidis nenorėjo veltis su Ralfe į ginčus.

Nenuleisdama akių nuo Kasidžio, moteris laukė nurodymų. Pridengusi ranka telefono ragelį, nusispjovė. Paskui, išklausiusi, kas sakoma kitame laido gale, burbtelėjo:

– Panelė Loran klausia, kokiu reikalu.

– Aš iš apygardos prokuroro biuro, – išsitraukęs iš švarko vidinės kišenės, Kasidis parodė jai pažymėjimą odiniu aplanku.

Moteriškė vėl įtariai į jį pažiūrėjo.

– Jis iš apygardos prokuroro biuro, – pasakė ir pakabino ragelį. – Prašom čionai.

Atrodo, ji nepritarė šeimininkės sprendimui su Kasidžiu pasikalbėti. Kaučiukiniai moters puspadžiai girgždėjo ant betoninių grindų, skleisdami garsą, tarsi kiekvienu žingsniu būtų traiškiusi po tarakoną. Ralfė vedė Kasidį pro tvarkingai supakuotų dėžių eiles. Visos dėžės buvo su etiketėmis ir paruoštos transportuoti.

Palubėje garsiai ūžė dideli ventiliatoriai, bet iš jų naudos buvo tik tiek, kad maišė karštą drėgną orą. Sukdamosi jų men-

tės vis perkirsdavo saulės spindulių pluoštą ir mirgantis sandėlis atrodė netikroviškas.

Kasidis pajuto, kaip per nugarą nubėgo prakaito srovelė, ir jau nebesmerkė moteriškės už prakaituotą viršutinę lūpą. Jis nusivilko švarką, persimetė jį per petį ir atlaisvino kaklaraiščio mazgą. Eidamas sandėliu, Kasidis atkreipė dėmesį į nepriekaištingą švarą ir tvarką. Čia plušančioms darbininkėms kaitra, atrodo, buvo nė motais, jos gyvai šnekučiavosi. Viena kita jį smalsiai nužiūrėjo, bet ne taip kaip Ralfė. Matyt, toks jos darbas – būti įtariai. Reikėjo pasirūpinti, kad visokio plauko įtartini tipeliai ir nepageidaujami asmenys, kaip jis, nekaišiotų čia savo nosies.

Jiems priėjus krovininį liftą, Ralfė atvėrė sunkias dvigubas duris.

– Antras aukštas.

– Ačiū.

Durys užsitrenkė, ir Kasidis atsidūrė lifto kabinoje, erdvesnėje net už jo vonios kambarį. Kildamas į viršų, iki alkūnių pasiraitojo marškinių rankoves. Išėjęs pateko į koridorių, einantį per visą pastatą. Nuo jo atsišakojo kiti koridoriai ir kabinetai, kuriuose virte virė darbas. Tiesiai priešais pamatė plačias dviveres duris. Nuojauta sukuždėjo, kad už jų ir ras panelę Loran.

Ir išties už jų buvo kilimu išklotas kabinetas – skoningi baldai, oro kondicionierius. Prie juodo žvilgančio stalo sėdinti sekretorė mandagiai nusišypsojo ir paklausė:

– Ponas Kasidis?

– Taip.

Jis nesitikėjo virš paprasčiausio sandėlio pamatyti taip prabangiai įrengtą kabinetą. Kitaip nebūtų nusivilkęs švarko ir atlaisvinęs kaklaraiščio. Šiaip ar taip, nebuvo laiko klaidai ištaisyti, nes sekretorė jau vedė jį prie kitų dviverių durų.

– Panelė Loran laukia jūsų. Prašom užeiti. – Sekretorė paslaugiai atidarė jam duris ir pasitraukė į šalį.

Kasidis įžengė ir čia jo laukė dar viena staigmena. Tikėjosi išvysti tokią pat prabangą kaip priimamajame, bet atsidūrė darbui skirtoje erdvėje. Žodis *erdvė* tą vietą tinkamiausiai

apibūdino. Atrodė, kabinetą galima matuoti akrais. Pro langus per visą sieną atsivėrė panoraminis Misisipės vaizdas. Čia buvo keli braižybos stalai, ant jų daugybė darbui reikalingų įrankių, trys begalviai manekenai, stovų, siuvimo mašina, kalnas audinių skiaučių... ir moteris. Ji sėdėjo ant aukštos kėdės, palinkusi su pieštuku rankoje prie vieno iš braižybos stalų. Kai Kasidis uždarė duris, moteris kilstelėjo galvą ir pažvelgė į jį pro akinius vėžlio kiauto rėmais.

– Ponas Kasidis?

– Panelė Loran?

Klerė nusiėmė akinius, padėjo juos ir pieštuką ant stalo, ir priėjusi ištiesė Kasidžiui dešinę ranką.

– Taip, aš Klerė Loran.

Jos veidas, figūra, formos – šito jis nesitikėjo. Akimirką, kai mandagiai spaudė jai ranką, Kasidis pasijuto sumišęs. O ko gi jis, tiesą sakant, tikėjosi? Kaip turėtų atrodyti Klerė Loran? Kaip Ralfė? Arba daili lėlytė kaip sekretorė? Nebuvo nė į vieną jųdviejų panaši. Žvelgiant į ją, sunku buvo patikėti, kad ji ir durininkė priklauso tai pačiai rūšiai, juo labiau lyčiai. Ir nors Klerė Loran mūvėjo plačias pribrendusio tabako spalvos kelnes ir vilkėjo laisvai krintančią griežto kirpimo šilkinę palaidinukę, ji nė trupučio neatrodė vyriška. Nors nebuvo ir tokia daili pupytė kaip jos sekretorė.

Klerė Loran buvo aukšta, liekna, plačių dailių pečių. Krūtys nedidelės, bet ir ne per mažos. Jis spėjo, kad ji segi nėriniuotą liemenėlę, nes įžiūrėjo nėrinių kraštelį tarp glotnių palaidinukės apykaklės atvartų. Jos akys buvo brangaus viskio atspalvio, ir jeigu viskis turėtų balsą, jis skambėtų kaip jos – švelniai ir svaiginamai.

– Norėjote su manim pasikalbėti?

Kasidis paleido jos ranką.

– Gal norėtumėte ko nors išgerti? – Ji ranka parodė į minkštą sofą ir žemą staliuką tarp dviejų fotelių. Viename buvo padėtas krepšelis. Gal su nėriniais ar mezginiais? Ant stalelio stovėjo keli krištoliniai grafinai. Jų raižytos briaunos laužė popiečio

saulės spindulius, mesdamos vaivorykštinius atspindžius ant alebastro spalvos sienų ir medinių grindų.

– Ne, dėkui. Nebūtina.

– Ar galiu pakabinti jūsų švarką?

Jau buvo bepaduodąs, bet apsigalvojo.

– Ačiū, nesijaudinkit. Atleiskite už kiek laisvoką stilių, bet ten apačioje pirtis.

Kadangi Klerė buvo visai kitokia, negu tikėjosi, Kasidžiui prireikė kelių akimirkų atsitokėti. Jis buvo pratęs kontroliuoti padėtį, todėl dabar norėjo jai atsiteisti, kad bandė rodyti iniciatyvą. Nevalingai žodžiais, kuriuose tarsi nebuvo paslėptos prasmės, Kasidis padarė jai užuominą. Tik visiška tuščiagalvė nesuprastų. O ji nebuvo tuščiagalvė... kaip netrukus paaiškėjo.

Klerės akyse įsižiebė atsargus klausimas, bet, matyt, nutarė jį nutylėti.

– Išties kartais ten būna nemaloniai karšta. Prisėskite.

Jis priėjo prie vieno iš fotelių ir atsisėdo. Švarką pasidėjo ant kelių. Ji atsisėdo priešais jį ant sofos. Kasidžiui neprasprūdo pro akis, kad lūpdažis beveik nusitrynęs. Gal dėl įpročio mąstant prikąsti apatinę lūpą. Jos plaukai buvo šviesiai kaštoniniai ir saulės šviesoje žėrėjo it ugnis. Matyt, ji pratusi braukti per plaukus pirštais ar pieštuku, nes garbanos buvo susivėlusios.

Taigi Kasidis šį bei tą apie ją jau žino. Klerė Loran – dirbanti moteris, jai ne itin būdingas moteriškas maivymasis ir tuštybė. Taip pat ir tai, kad jaudulį ji stengiasi pridengti vaišingumu. Sumišimą išdavė tik pulsuojanti jos glotnaus kaklo gyslelė.

Nuo kaklo Kasidžio žvilgsnis nuslinko prie pakabučio ant juodos šilkinės juostelės. Pastebėjusi, kur jis žiūri, Klerė paaiškino:

– Mano draugės Jasminos dovana.

– Kas jame? – mažyčiame plokščiame flakonėlyje buvo skaidraus skysčio. – Meilės gėrimas?

Kai pilkos Kasidžio akys susitiko su jos akimis, pasigirdo spragtelėjimas. Staiga Kasidis ėmė gailėtis, kad vakar nuėjo gulti toks įsiaudrinęs. Ir kad šis jo vizitas čia oficialus.

Klerė ištraukė kamštuką, jo gale buvo miniatiūrinis šiaudelis. Pakėlė jį prie lūpų ir papūtė. Jai aplink veidą pasklido debesėlis skaidrių burbuliukų.

Jis nusijuokė; ir dėl to, kad jį nustebino burbuliukai, ir kad reikėjo išsklaidyti besikaupiančią įtampą.

– Originalus būdas atsipalaiduoti, kai išvargina darbas, – paaiškino ji. – Jasmina dažnokai man dovanoja tokių daikčiukų. Ji sako, kad per rimtai į viską žiūriu, – nusišypsojusi Klerė užkimšo buteliuką.

– Tai tiesa?

Klerė atrėmė jo tiesų žvilgsnį.

– Kas?

– Kad į viską žiūrite per rimtai?

Iš jos reakcijos Kasidis suprato peržengęs ribas. Jos šypsena dingo. Vis dar maloniai, bet su vos juntamu nekantrumu ji paklausė:

– Koks reikalas atginė, pone Kasidi? Ar dėl padirbto čekio, apie kurį jau pranešiau apygardos prokuratūrai?

– Padirbto čekio? Ne, ne dėl čekio.

– Tada nė nežinau, ką galvoti.

– Aš dėl tėvo Džeksono Vaildo, – Kasidis sviedė jo vardą be jokios įžangos. Metė jai pirštinę, bet ji nepakėlė, o tik įdėmiai į jį žiūrėjo. Teko aiškinti: – Turbūt girdėjote apie Vaildo nužudymą?

– Taip, žinoma. O jūs, neabejoju, matėte mane per televiziją?

Kasidis apstulbo.

– Nemačiau. Kada?

– Dieną, kai tėvą Vaildą rado nužudytą. Atrodo, užvakar? Reporteriai čia buvo, norėjo, kad padaryčiau pareiškimą. Turbūt nusivylė, nes tikėjosi ko nors dramatiškiau... Bet aš nesiekiu pakliūti į vakaro žinias.

– Palengvėjo, o gal nusivylėte, kad jūsų kadrą iškirpo?

– O kaip jums atrodo? – Klerė nebesišypsojo.

Kasidis nutarė keisti taktiką.

– Ką jūs žinote apie žmogžudystę?

– Ką žinau? – perklausė gūžtelėjusi pečiais. – Tik tai, ką perskaičiau laikraščiuose ir mačiau per televiziją. Kodėl klausiate?

– Ar tėvą Vaildą pažinojote?

– Turite galvoj, ar buvome susitikę? Ne.

– Nė karto?

– Nė karto.

– Vis dėlto jis pažinojo jus.

Ji tylėjo, nors jau neatrodė tokia rami, šalta ir susikaupusi kaip ką tik.

– Tai ar pažinojo, panele Loran? Gana jau vien to, kad radus jį negyvą žiniasklaidai parūpo jūsų nuomonė dėl šios žmogžudystės.

Klerė apsilaižė lūpas rausvu dailiu liežuvėliu ir taip vėl nukreipė Kasidžio dėmesį nuo reikalo esmės.

– Tėvas Vaildas mane pažinojo kaip „Prancūziško šilko“ savininkę. Iš savo sakyklos jis kaltindavo mane platinant pornografiją. Apšaukė *purvina prekeive*.

– Ir ką jūs?

– O ką jūs manote? – staiga jos nerimas iškilo į paviršių.

Ji atsistojo nuo sofos ir ją apėjo, tarsi norėdama atsitverti nuo Kasidžio.

– Kertu lažybų, kad jums tokios jo kalbos buvo tikra rakštis.

– Jūs visiškai teisus, pone Kasidi. Taip, rakštis. Apibūdinimas *purvina* tikrai neturi nieko bendra nei su manim, nei su mano verslu ar katalogu.

– Turbūt žinojote esanti pikčiausių Vaildo priešų sąraše? – Kasidis iš švarko, gulinčio jam ant kelių, kišenės išsitraukė popieriaus lapelį. Išlyginęs, atkišo jį Klerei, bet ji neskubėjo jo imti. – Tarp asmeninių Vaildo daiktų radome šį jo ranka rašytą leidinių sąrašą. „Playboy“, „Hustler“ ir žurnalai panelėms. Taip pat minimas ir „Prancūziško šilko“ katalogas.

Rytą, kai jiedu su Hovardu Glenu aptarinėjo su byla susijusius turimus duomenis, kurių nedaug teturėjo, Glenas šiuo sąrašu nesusidomėjo. Senas vilkas pagrindinį vaidmenį skyrė Arielei ir Džošua Vaildams. Jo manymu, ši porelė – svarbiausi įtariamieji.

Galimas daiktas, jis buvo teisus, bet Kasidis nelinkęs palikti laisvų galų. Dėl jo siūlymo pasidomėti „Prancūzišku šilku" Glenas tik abejingai gūžtelėjo pečiais, taip rodydamas, kad būtų tik bergždžias laiko švaistymas.

Dabar, susipažinęs su Klere Loran, Kasidis taip negalvojo. Ir nors ji vargu ar atitiko psichologinį nusikaltėlio portretą, ši moteris Kasidį suintrigavo. Be to, ji turėjo rimtą motyvą velionio pamokslininko nekęsti.

Klerė peržvelgė popieriaus lapelį, o tada piktai numojo ranka.

– Nieko apie šį sąrašą pasakyti negaliu. Mano katalogas su tais žurnalais neturi nieko bendra.

– Akivaizdu, Vaildas manė kitaip.

– Jis klydo.

– Panele Loran, jūsų bendrovė buvo pasirinkta šmeižto ir persekiojimo objektu siekiant išstumti jus iš verslo. Sprendžiu iš šio dokumento datos, prieš kelias savaites Vaildas davė šventą priesaiką ir sutvirtino ją, pasirašydamas savo krauju.

– Jis buvo beprotis.

– Bet turėjo tūkstančius ištikimų sekėjų.

– Visai kaip Adolfas Hitleris. Žmonės – avių banda. Tereikia pasakyti, kaip jie turi galvoti, nes patys mąstyti nesugeba. Jeigu dažnai jiems kartosi tai, ką nori išgirsti, jie seks paskui ir kaip tiesą priims bet kokią informaciją, kurią jiems nori įteigti. Tai vadinama smegenų plovimu. Man jų gaila, bet kiekvieno valia – laisvai pasirinkti, kuo tikėti. O aš tenoriu tik vieno – kad man leistų nekliudomai susidaryti savo nuomonę. Tai vienintelis dalykas, dėl kurio nesutariau su Džeksonu Vaildu. Jis siekė visiems primesti savo tikėjimą. Jeigu mano katalogas jį taip piktino, ką gi, jo valia. Ir vis dėlto, kas jam suteikė teisę taip pilti ant jo purvą?

– Jis turbūt atsakytų, kad Dievas.

– Bet tam patvirtinti turime tik Vaildo žodžius, ar ne?

Klerė buvo įsitempusi it gitaros styga, kuri tuoj tuoj nutrūks. Jos krūtinė karštligiškai kilnojosi, kratydama skystį flakonėlyje ant kaklo. Per šį karštą pokalbį Kasidis pamatė kitokią Klerę. Po šalto santūrumo kauke slypėjo aistringa prigimtis.

Kasidis staiga suvokė, kad jau kurį laiką stovi, nors neprisiminė, kad būtų pakilęs nuo fotelio.

– Spėju, dėl to pamokslininko turėjote nemažai bėdų, jis kėlė rimtą grėsmę jūsų verslui. Juk tiesa, panele Loran?

– Bėdų turėjo jis, o ne aš.

– Vaildas paskelbė jus savo prieše ir prisiekė su jumis kovoti iki galutinės pergalės.

– Tada tai buvo jo asmeninis kryžiaus žygis. Aš jame nedalyvavau.

– Jūs dėl to tikra? Argi ne tiesa, kad tarp jūsų buvo atviras karas?

– Nepasakyčiau, jis karą paskelbė, o aš jį ignoravau.

– O kur buvote rugsėjo aštuntosios naktį?

Klerė staigiai atmetė galvą.

– Kaip suprasti?

– Manau, puikiai suprantate.

– Vaildas buvo nužudytas rugsėjo aštuntosios naktį. Bandote pasakyti, kad įtariate mane?

– Iš esmės taip.

– Eikit velniop!

Jos šiurkštūs žodžiai dar labiau pakurstė tarp jų kilusią įtampą, bet kaip tik tada durys Kasidžiui už nugaros atsivėrė. Jis staigiai pasuko galvą, tikėdamasis išvysti Imtynininkę, atskubėjusią jėga išvesti jo iš bendrovės. Bet į kambarį įžengusi moteris buvo grakšti ir trapi it drugelis.

– Dievulėliau! – šūktelėjo ji, pamačiusi Kasidį. Pridėjusi ranką prie krūtinės, švelniai papriekaištavo: – Nežinojau, kad turime svečių. Klere, mieloji, galėjai įspėti, būčiau bent jau pasiruošusi. Būčiau apsivilkusi ką nors labiau derama tokia proga.

Kiek susivaldžiusi, Klerė priėjo prie moters ir paėmė jai už rankos.

– Mama, tu kaip visada atrodai nuostabiai. Eikš, supažindinsiu su svečiu.

Stebėdamas moteris artinantis, Kasidis visa širdimi troško, kad tai jis kontroliuotų padėtį. Padėties kontrolė ėmė slysti iš rankų dar tada, kai toji amazonė Ralfė atidarė jam duris, ir vis

dar nesijaučia jos atgavęs. Tas trapus pranašumas, kurį iškovojo per pokalbį su Klere, pasirodžius moteriai išgaravo.

– Mama, čia ponas Kasidis. Jis... su reikalu. Pone Kasidi, čia mano mama Merė Ketrina.

– Ponia Loran, – Kasidis mandagiai pasisveikino.

Moteris nedrąsiai ištiesė jam ranką. Kasidis pajuto nevalingą norą pasilenkti ir pabučiuoti jai ranką, nes, regis, kaip tik to ji ir tikėjosi. Vis dėlto jis tik lengvai spustelėjo jos pirštus ir paleido.

Švelnūs rudi Merės Ketrinos plaukai buvo sušukuoti aukštyn, veidas dailus ir jaunatviškas. Žvelgdama į jį, moteris pakreipė galvą.

– Jūs kaip du vandens lašai panašus į savo tėvą, pone Kasidi. Pamenu, kaip vilkėdamas mundurą jis šokdavo kotiljoną. Dievulėliau, mes, merginos, tiesiog alpdavome dėl jo. – Ji prisidengė delnais veidą, tarsi taip paslėptų skruostus užliejusį raudonį. – Jis puikiai žinojo esąs išvaizdus ir be jokio sąžinės graužimo daužė mums širdis. Buvo tikras donžuanas iki susipažino su jūsų mama, atvykusia paviešėti iš Biloksio. Kai išvydo ją pirmą kartą, vilkinčią abrikosų spalvos organzos suknelę ir su balta kamelija plaukuose, akimirksniu ją įsimylėjo. Jiedu buvo graži pora. Kai leisdavosi šokti, atrodydavo, kad iš po kojų jiems kyla stebuklingos dulkės.

Sutrikęs Kasidis kreipėsi žvilgsniu pagalbos į Klerę. Ji šypsojosi, lyg tai, ką sakė jos motina, būtų buvę itin prasminga.

– Prisėsk, mama. Gal chereso?

Kasidis pajuto lengvą Merės Ketrinos rožių kvepalų dvelksmą, kai ši atsisėdo į fotelį šalia jo ir manieringai timptelėjo sijoną ant kelių.

– Jau tuoj penkios. Manau, laikas pasimėgauti trupučiu chereso. Pone Kasidi, tikiuosi, neatsisakysite sudaryti man draugiją? Damai juk nedera gerti vienai.

Cheresas? Niekada nebuvo ragavęs ir nė kiek nesigailėtų, jeigu ir netektų. Tiesą sakant, dabar daug mieliau išlenktų gerą stiklą viskio. Bet mandagi klausiama Merės Ketrinos šypsena jį nuginklavo, ir net toks šilto ir šalto matęs teisininkas kaip jis

nesiryžo jai atsakyti. Dieve sergėk, jeigu tektų ją iškviesti ant liudytojų pakylos. Jai pakaktų nusišypsoti ir jeigu ji tvirtintų, kad mėnulis – viso labo lydytas Filadelfijos sūris, prisiekusieji patikėtų.

– Mielai, – išgirdo save tariant ir nusišypsojo Klerei.

Ji nesišypsojo. Ją kaustantis šaltumas anaiptol nederėjo prie šiltų jos drabužių spalvų, kurias dar paryškino ant jos krintantys popiečio saulės spinduliai.

– Papasakokite man apie karo laivyno akademiją, pone Kasidi, – paprašė Merė Ketrina. – Nuoširdžiai džiaugiausi dėl jūsų tėvų, kai gavote paskyrimą.

Gavęs krepšinio rinktinės stipendiją, Kasidis galėjo studijuoti savo gimtojo miestelio Kentukyje koledže, vėliau metus dirbo, kad susitaupytų pinigų mokslams universitete. Ir jau tikrai niekada nė negalvojo stoti į Karo akademiją. Tiesa, savanoriškai tarnaudamas armijoje per Vietnamo karą, užsidirbo pinigų studijoms finansų teisės mokykloje.

– Tik apie tai ir svajojau, – pasakė imdamas iš Merės Ketrinos stiklą chereso, kurio ji pripylė iš spindinčio krištolinio grafino, stovinčio ant stalelio.

– O tu, Klere, gersi? – Merė Ketrina kilstelėjo stiklą dukros pusėn.

– Ačiū, mama, aš dar turėsiu padirbėti.

Merė Ketrina liūdnokai palingavo galva ir vėl kreipėsi į Kasidį:

– Ji visą laiką dirba. Mano galva, kaip jauna moteris dirba per daug. Beje, ji labai talentinga.

– Matau. – Jis jau atkreipė dėmesį į skoningus eskizus ant sienų.

– Bandžiau ją išmokyti megzti virbalais ir nerti vąšeliu, – pasakojo vyresnioji iš moterų, rodydama į krepšelį prie kojų, – bet Klerę Luizą domino tik drabužių modeliavimas. Pradėjo nuo popierinių lėlių, o pritrūkusi drabužėlių iš knygelių, pati nusipiešdavo, nuspalvindavo, o paskui iškirpdavo. – Merė Ketrina meiliai nusišypsojo dukrai. – Jos modeliai buvo daug dailesni negu iš knygelių. Na, o nuo popierinių lėlių ji perėjo prie siuvi-

mo. Kiek tau buvo metų, kai Kalėdų dovanų paprašei siuvimo mašinos?

– Gal dvylika, – santūriai atsakė Klerė.

Kasidis matė: jai nemalonu, kad apie ją kalbama jos akivaizdoje.

– Dvylika! – sušuko Merė Ketrina. – Ir nuo tada, kai dovanų gavo siuvimo mašiną, ji praleisdavo prie jos visą laisvą laiką. Siuvo pagal pirktines iškarpas arba tas, kurias sukurdavo pati. Jai niekas nerūpėdavo – tik audiniai ir siūlai. – Klerės mamos skruostus užliejo raudonis, ji kukliai pakreipė galvą į šoną. – Išties kai kurie iš Klerės sukurtų modelių man nepatinka. Per daug nuogo kūno. Matyt, aš senamadiška. Šiais laikais jaunos moterys neauklėjamos būti kuklios, o mano kartos merginos buvo tokios. – Ji gurkštelėjo iš taurės vyno ir smalsiai pažvelgė į Kasidį. – Pone Kasidi, ar gali būti, kad jūsų dėdė Klaivas užsiėmė naftos gavyba Aliaskoje? Varginantis ir rizikingas verslas.

Jam dar nespėjus atsakyti į klausimą dėl neegzistuojančio dėdės Klaivo, durys už jo nugaros vėl atsivėrė. Šį kartą tarsi jas būtų atplėšęs staiga įsisukęs vėjas. Į kambarį įėjusi moteris Kasidį taip išmušė iš vėžių, kad jis kaip nutvilkytas pašoko nuo fotelio ir vos neištaškė vyno.

– Ačiū Dievui, – sušuko moteris, pamačiusi Merę Ketriną. – Jau bijojau, kad ji vėl bus išsmukusi.

Mergina buvo aukštesnė nei metro aštuoniasdešimties ūgio, ilgakojė ir grakšti lyg stirna. Buvo apsivilkusi vos dengiantį šlaunis kilpinį kimono. Galvą buvo apsivyniojusi rankšluosčiu it turbanu. Net ir be makiažo jos veidas atrodė kerinčiai – nuostabios agato spalvos akys (toli viena nuo kitos), maža tiesi nosytė, putlios lūpos, graži smakro linija ir atsikišę skruostikauliai. Ji įžengė į kambarį didingai it kokia afrikietė princesė.

– Atleisk, Klere. Leidau Harei išeiti anksčiau, o pati panorau palįsti po dušu. Išėjusi iš vonios kambario, pamačiau, kad Merė Ketrina dingusi. Visi kiti jau irgi išėję namo. Dievulėliau, jau pamaniau, kad šįkart būsiu rimtai susimovusi.

– Viskas gerai, Jasmina.

– Kas jis? – mergina nužvelgė Kasidį neslėpdama smalsumo.

Klerė daug neaiškindama juos vieną kitam pristatė. Kasidis spustelėjo merginai ranką, tokią pat ilgą kaip jo, tik daug liaunesnę. Net ir iš arti jos oda atrodė tobula, lyg būtų be porų, balintos kavos atspalvio. Ant jos blizgėjo vandens lašeliai – matyt, dar nespėjo kaip reikiant nusišluostyti. Buvo akivaizdu, kad po kimono ji nevilki jokio kito drabužėlio, bet nė kiek dėl to nesidrovėdama nusišypsojo Kasidžiui, blykstelėdama sniego baltumo dantimis.

– Malonu susipažinti, pone Kasidi.

– Ir man. Žaviuosi jūsų talentu.

– Ačiū, – ji klausiamai pažvelgė į Klerę, o paskui vėl į Kasidį. – Ar galėčiau sužinoti, kas jūs ir kokiu čia reikalu?

– Ne.

Stojo trumpa nejauki pauzė. Ją nutraukė Klerė:

– Jasmina, būk gera, nuvesk mamą į viršų. Cheresą tegul pasiima. Kai tik baigsiu pokalbį su ponu Kasidžiu, ateisiu ir mes vakarieniausime.

Jasmina klausiamai pažiūrėjo į draugę, bet Klerės išraiška nepasikeitė.

– Eime, Mere Ketrina. Klerei dar reikia padirbėti.

Merė Ketrina nesipriešino. Moteris klusniai atsistojo ir vėl ištiesė Kasidžiui ranką. Šį kartą jis nusprendė, kad „o kas gi čia tokio", ir kilstelėjęs ją pridėjo prie lūpų. Merė Ketrina viliokiškai nusišypsojo ir paprašė perduoti linkėjimus jo artimiesiems. Paskui, prilaikoma apstulbusios Jasminos, išplaukė iš kambario, skleisdama svaigų rožių ir chereso aromatą.

Kai tik moterims išėjus durys užsidarė, jis pasisuko į Klerę.

– Užjaučiu. Suprantu, jums sunku. Kelerius paskutinius metus mano tėvas sirgo Alzhaimerio liga.

– Mama Alzhaimerio liga neserga. Ji tiesiog dažnai painioja dabartį su praeitimi. Kartais jai atrodo, kad sutiktas žmogus jos pažįstamas iš anksčiau.

– Iš anksčiau?

– Kai dar nebuvo tokia, – atsakė lediniu tonu. – Kai kas ją pavadintų kvanktelėjusia, suvaikėjusia, be vieno šulo. Manau, jums šie žiaurūs apibūdinimai gerai žinomi. Aš tai jau tikrai

girdėjau. Ir ne kartą. Tokia jos būklė buvo visą mano gyvenimą. Ir nors esu dėkinga jums už taktišką elgesį su mano motina, neketinu su jumis kalbėtis apie jos negalią. Atvirai pasakysiu, ir nieko neketinu su jumis aptarti. – Visa kūno kalba Klerė leido suprasti, kad pokalbis baigtas. – Aš Džeksono Vaildo nepažinojau, pone Kasidi. Jeigu atėjote dėl to, dabar žinote. Palydėsiu jus iki durų.

Klerei Loran pasisukus eiti, Kasidis sugriebė jai už peties ir truktelėjo į save.

– Gal jūs nesuprantate? O jeigu suprantate, matyt, per gudri, kad tai parodytumėte.

– Paleiskite ranką.

Klerės palaidinukės rankovė buvo tokia glotni ir plonytė, kad jo pirštai, regis, lietė jos odą. Krumpliais pajuto jos krūtų apvalumą. Lėtai ir sau pačiam stebėtinai nenoriai jis atgniaužė pirštus ir paleido merginą.

– Ką aš turėčiau suprasti, pone Kasidi?

– Kad atėjau čia ne paplepėti ir ne chereso pagurkšnoti.

– Tikrai?

– Taip. Atėjau jūsų oficialiai apklausti dėl Džeksono Vaildo nužudymo.

Klerė giliai įkvėpė ir nevalingai nusipurtė.

– Dievaži, juokinga.

– Ne taip ir juokinga, turint galvoj, kiek būtumėte praradusi, jeigu jo ketinimai dėl jūsų verslo būtų buvę įgyvendinti.

– To nebūtų įvykę.

– Gal todėl, kad labai dėl to pasistengėte?

Ji persibraukė pirštais per plaukus. Pastangos suimti save į rankas buvo akivaizdžios – nerimo raukšlė jos kaktoje išsilygino. Kai vėl pakėlė į Kasidį akis, jos veidas buvo lygutėlis it porcelianinės lėlės.

– Pone Kasidi, kaip jau sakiau, tėvo Vaildo aš nepažinojau. Ir niekada tiesiogiai su juo neteko bendrauti. Nesikalbėjome ir telefonu, nors su manim buvo susisiekę žmonės iš jo organizacijos, kvietė viešai diskutuoti. Tokius kvietimus aš ne kartą

atmečiau. Taigi neturėjau su tuo žmogum nieko bendra ir jau tikrai jo nenužudžiau.

– Jis kėlė rimtą grėsmę jūsų verslui.

– Jis buvo haliucinacijų apsėstas fanatikas! – pratrūko Klerė, trumpam praradusi savitvardą. – Negi iš tikrųjų manote, kad jis būtų galėjęs sugriauti „Playboy" imperiją?

– Jūs – gerokai mažesnis kąsnelis.

– Tas tiesa. Ir kas?

– Be to, jūsų bendrovė įsikūrusi Naujajame Orleane. Jis ėmėsi savo kampanijos čia, pasinaudojote šia aplinkybe ir užčiaupėte jį visiems laikams?

Nutaisiusi atlaidžią išraišką, Klerė sunėrė rankas ant krūtinės.

– Ar nemanote, kad būtų per daug akivaizdu? Jūsų valia, pone Kasidi, jeigu manote, kad galėjau nužudyti, bet prašyčiau nenuvertinti mano intelekto.

– Nenuvertinu, – tyliai atsakė jis, žvelgdamas į jos gintarinių akių gelmę. – Galite neabejoti.

Kasidis dar kelias akimirkas nenuleido nuo jos smerkiamo žvilgsnio, bet suvokęs, kad jo akyse blykstelėjo susidomėjimo ugnelė, pasijuto gerokai sutrikęs. Klerė vėl ėmėsi iniciatyvos ir nutraukė nejaukią tylą:

– Neturite jokių apčiuopiamų įkalčių, kurie mane sietų su šiuo nusikaltimu.

– Iš kur žinote?

– Todėl, kad jų tiesiog nėra. Manęs ten nebuvo. – Ji ryžtingai kilstelėjo smakrą. – Jūs čia atėjote, nes griebiatės šiaudo. Jums žūtbūt reikia sukurpti bylą, bet nei prokuratūra, nei policija dar nesulaikė įtariamojo, o nuo žmogžudystės jau praėjo trys paros. Našlė vietos valdžią kaltina neveiklumu, kompetencijos stoka ir abejingumu. Be to, jus atakuoja žiniasklaida ir Vaildo sekėjai, reikalaujantys, kad kuo greičiau būtų įvykdytas teisingumas. Trumpai tariant, pone Kasidi, jums reikia atpirkimo ožio, – ji nutilo, kad atgautų kvapą. – Suprantu ir užjaučiu, bet ne tiek, kad leisčiausi įžeidinėjama ir pakęsčiau kišimąsi į asmeninį gyvenimą. Prašyčiau išeiti.

Kasidžiui padarė įspūdį jos dalykiškumas ir tiesmukumas. Krauderis išties buvo gerokai sunerimęs dėl aplinkybių, susi-

jusių su Vaildo nužudymu. Žiniasklaidos pranešimai apie bylos tyrimą buvo vis skeptiškesni ir sarkastiškesni.

Arielė Vaild ir amžinatilsį pamokslininko aplinka negailestingai kritikavo visus, tiek merą, tiek policininkus. Našlė reikalavo, kad jai atiduotų Vaildo kūną. Ji ketino vyrą palaidoti Tenesyje, bet policija neskubėjo jos prašymo patenkinti. Nors Elviros Diupiuji skrodimo ataskaita buvo išsami, policija vis dar tikėjosi aptikti kokį pražiūrėtą įkaltį. Padėtis, kaip Krauderis ir numatė, darėsi vis nemalonesnė ir nevaldoma kaip balaganas.

Taigi Klerė Loran buvo teisi visais atžvilgiais. Liūdna tiesa – Kasidis neturėjo nė menkiausių įrodymų, kurie ją ar ką nors kitą susietų su nusikaltimo vieta. Antra vertus, vos įžengęs į kambarį pajuto, kad ši moteris nuo jo kai ką slepia. Ji nepriekaištingai mandagi, bet nuojauta Kasidžiui kuždėjo, kad jis čia nepageidaujamas.

Dar kai dirbo gynybos advokatu, nuojauta jam visada pakuždėdavo, jei ginamasis, kad ir kaip audringai prieštaraudavo, būdavo kaltas. Tas pats šeštasis pojūtis jam padėdavo suprasti, kai liudytojai, duodami parodymus, įžūliai meluodavo. Tas vidinis jaudulys prieš pat paskelbiant nuosprendį leisdavo jam nuspėti, patirs pergalę ar pralaimės. Suklysdavo labai retai, todėl buvo pratęs šiuo pojūčiu kliautis.

Kasidis jautė, kad Klerei Loran ne viskas taip aišku, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio. Gal jos akys ir langai į jos sielą, tik kad langinės uždarytos. Ir tik trumpą akimirką šmėstelėjo moters, kuri už jų slepiasi, tikras veidas. Ji – ne tik klestintį verslą sukūrusi moteris ir rūpestinga dukra, ne tik kupeta nuostabių plaukų ir jusli burna. Ji – kai kas daugiau, todėl jis džiaugėsi, kad šįkart negali pritaikyti įstatymų. Yra dar kažkas, ir ji tą kažką kruopščiai slepia. Kodėl?

Kasidis nusprendė nenuleisti rankų, kol to nesužinos.

– Prieš išeidamas norėčiau...

– Ko, pone Kasidi?

– Norėčiau paprašyti vieno jūsų katalogo numerio.

Ketvirtas skyrius

Klerę jo prašymas nustebino.

– Kam jums?

– Teiravausi keliuose spaudos kioskuose, bet nė vienas jų neturėjo.

– Mūsų katalogas mažmeninės prekybos tinklais neplatinamas. Jį gauna tik mūsų prenumeratoriai.

– Ir kas juose taip papiktino tėvą Vaildą?

– Reikėtų klausti jo paties.

– Kadangi to padaryti jau neturiu galimybės, – sausokai atkirto, – norėčiau pats jį pavartyti.

Klerė tikėjosi, kad jeigu jau reporteriai liovėsi spaudę ją padaryti pareiškimą, jos rūpesčiai dėl žmogžudystės bus baigęsi. Apygardos prokuroro pavaduotojo vizitas jai buvo netikėtas, bet ji džiaugėsi, kad kol kas sekasi valdyti situaciją. Vis dėlto troško, kad Kasidis kuo greičiau išeitų ir būtų galima ramiai viską apgalvoti. Nenorėjo pasirodyti ir priešiška, tiksliau, sudaryti jam įspūdį, kad kai ką slepia. Jis viso labo paprašė katalogo. Ir kol jo klausimai nepasidarė pernelyg asmeniški, ji nemanė, kad patenkindama jo prašymą kelia sau pavojų.

– Žinoma, pone Kasidi. Prašom prisėsti.

Klerė padavė jam naujausią kas ketvirtį leidžiamo „Prancūziško šilko“ katalogo numerį. Kad nervingai nedirsčiotų į svečią, ji žvelgė pro langus. Dangus buvo nusidažęs ryškiomis saulėlydžio spalvomis. Upė atrodė kaip išsilydžiusio vario srautas.

– Kaip tik kokteilių metas. Gal galėčiau jums ko nors pasiūlyti?

– Tikiuosi, nebūtinai chereso? – paklausė.

– Vyno ar ko stipriau?

– Viskio, jeigu turite.

– Ledo, vandens, sodos?

– Ledo.

Klerė paruošė jam gėrimą, o sau prisipylė stiklą rožinio vyno. Kai grįžo prie sofos, jis jau vartė katalogą. Laikė jį ant kelių. Tada sumirksėjo, atlošė galvą, tarsi jam kas būtų vožęs į smakrą, ir išleido nuostabos kupiną šūksnį:

– Oho!

Žvelgdama į atverstą žurnalo puslapį, Klerė paaiškino:

– Mes stengiamės skatinti moterų fantaziją.

Neatitraukdamas akių nuo blizgių puslapių, Kasidis nusišaipė:

– Tik jau ne moterų, čia aš fantazuoju. Atleiskite, bet norėčiau atkreipti jūsų dėmesį, kad ši mergina beveik nuoga.

– Ji apsivilkusi.

– Ir ką ji?..

– Glaustinukę.

– Visiškai nelieka erdvės fantazijai.

– Tokios jau mūsų prekės ir verslas, pone Kasidi. Mes prekiaujame prabangiais apatiniais ir aksesuarais. Siekiame, kad vilkėdamos mūsų gaminius klientės jaustųsi lepinamos, gražios ir trokštamos.

– Aš ne Džeksonas Vaildas, ir jums nėra reikalo teisintis dėl savo produkcijos ar rinkodaros strategijos. Beje, o kaip galėčiau jūsų katalogą užsiprenumeruoti?

Kasidis draugiškai šyptelėjo, ir Klerė pajuto neįprastą virpulį. Ji nepratusi koketuoti – su dauguma pažįstamų vyrų ją siejo tik verslo reikalai. Pasitaikydavo flirto skrendant lėktuvu arba kylant liftu, bet tokie susitikimai dažniausiai apsiribodavo akių žaidimu, persimetant žodžiu kitu. Ko nors daugiau ji nesiekė. Todėl jos reakcija į šelmišką Kasidžio šypsenėlę buvo netikėta ir kiek gąsdinanti.

– Atvirai pasakysiu, mūsų katalogas – daugiau Jasminos kūdikis, – paaiškino Klerė. – Kas kita – prenumerata. Tam mes naudojamės parduotuvės telefonu paslaugomis. Jasminą būtų galima pavadinti mūsų katalogo prodiusere. Ji sukuria koncepciją, o paskui ir maketą.

– Ir modelius.

Jis pasuko žurnalą į Klerę. Nuotraukoje per visą puslapį tarp sujauktos patalynės klosčių puikavosi metro aštuoniasdešimt trijų centimetrų Jasminos kūnas vien šilkine pižama. Atsegtas pižamos švarkelis paryškino dailias jos kūno linijas ir krūtis, o kelnės buvo nusmauktos porą centimetrų žemiau bambos. Taigi visai nekalta. Ir vis dėlto dėl drėgnų šiek tiek pravertų lūpų ir alkanos tigrės žvilgsnio nuotrauka provokavo.

– Jasmina – puiki reklama. Be to, ji protinga. Pradėjo modelio karjerą, kad užsidirbtų studijoms meno mokykloje, – paaiškino Klerė. – Net ir padariusi modelio karjerą, mokslų ji nenutraukė. Kai pradėjome kartu dirbti...

– Kada pradėjote?

– Prieš šešerius metus. Tada turėjau nedidelę įmonėlę. Siuvome apatinius pagal specialius užsakymus, daugiausia *trousseaus*. Norėjau plėstis, todėl nusivežiau modelius į Niujorką, tikėdamasi rasti, kas man juos gamintų ir reklamuotų. Man nesisekė, – liūdnai prisipažino Klerė, prisiminusi, kiek mandagių, bet kategoriškų „ačiū, ne“ jai teko išklausyti Septintajame aveniu. – Su Jasmina susipažinau visai atsitiktinai per madų renginį. Mums draugiškai šnekučiuojantis ji paklausė, ko atvykau į Niujorką. Žinoma, jaučiausi vos ne žvaigždė ir pamaloninta, kai ji mano modelius išgyrė. Vieną kitą net užsisakė. Taip mes susidraugavome, kelis sykius kartu pietavome. Ji nuostabi, dėl to nekyla abejonių, bet tuo pat metu ji ir nuovoki verslininkė, žinanti, kad modelio karjera trumpalaikė. Be to, ji supranta, ko siekiu aš.

– Ir ko gi?

– Sukurti ir paleisti išskirtinę prabangių apatinių gamybos liniją ir pardavinėti savo gaminius moterims, turinčioms vi-

dutines pajamas. Kas sezoną mes sukuriame naujų modelių, kurie, tikimės, sužadins pirkėjų vaizduotę. Mes siūlome didelę skirtingų ir intriguojančių, bet įperkamų prekių įvairovę. Moterys gali įsigyti liemenėlių, kelnaičių ir apatinukų. „Prancūziškas šilkas" parduoda juos kaip išskirtinį produktą. Mūsų gaminiai pasižymi seksualumu, bet kartu jie visiškai padorūs.

– Džeksonas Vaildas taip nemanė.

– O aš Džeksono Vaildo nelaikiau padoriu.

Linktelėdamas galvą Kasidis parodė, kad jos pozicija jam aiški.

– Grįžkime prie Jasminos. Kada ji tapo jūsų partnere?

– Praėjus savaitei nuo mūsų pažinties.

– Taip greitai?

– Jaučiau, kad mums pavyks. Ji dairėsi naujos veiklos srities, kurioje galėtų pritaikyti savo meninius gebėjimus, o man reikėjo jos profesionalumo ir išmanymo. Mainais už dalį bedrovės akcijų ji mane supažindino su šiame versle besisukančiais žmonėmis, linkusiais mus finansuoti. Pasirodžius pirmam katalogui, nespėdavome tenkinti užsakymų, o trečiaisiais metais jau buvome atsiskaičiusios su visais investuotojais. Beje, dabar mūsų verslas klesti.

– Įspūdinga sėkmės istorija.

– Ačiū.

Kasidis atsivertė kitą puslapį.

– O, matau, turite ir vyrų modelių.

– Tai mūsų naujovė. Jasmina pasiūlė, mintis man patiko, ir aš sukūriau kelis intymius modelius vyrams.

– Spėju, Vaildui šitai dar labiau nepatiko. – Nuotraukoje mergina buvo palinkusi prie jauno išvaizdaus vaikino, patogiai nugrimzdusio odiniame fotelyje aukštu atlošu. Ji rėmėsi į fotelio porankius, atlasinis chalatėlis buvo prasiskleidęs. – Abejonių dėl to, kur vaikino kairė ranka, nekyla...

– Jums atrodo erotiška, pone Kasidi?

– Tiesą sakant, taip, – atsakė šis kimiu balsu. – O jums?

Jis pakėlė į ją akis, ir Klerei pasidingojo, kad papilvę jai krimstelėjo aštrūs dantukai. Ji pažiūrėjo į reklaminę nuotrauką.

– Mane jaudina kiti dalykai. Šis modelis kainuoja šimtą dvidešimt penkis dolerius. Vienas iš brangesnių mūsų kataloge. Šiaip mūsų apatiniai gaminami Honkonge ir jų gamybos išlaidos sudaro tik nedidelę prekės kainos dalį. Net ir pridėjus dizaino, pakuotės, transportavimo ir pristatymo išlaidas, mūsų pelno dalis įspūdinga. Tikiuosi, žvelgdamos į šią nuotrauką, moterys neatsispirs pagundai ir užsisakys.

– Kad suviliotų štai tokį vaikiną safyro akimis ir plokščiu pilvu?

– Na jau, pone Kasidi! – nusijuokė Klerė. – Kalbate, kaip dvigubus standartus išpažįstantis nepatenkintas seksistas.

Jai nusijuokus, jo kaktoje įsirėžė dar gilesnė raukšlė.

– Kodėl? Nei taip manau, nei taip sakiau.

– Dar kiek, ir būtumėt leptelėjęs, kad geriau jau čia to vaikino nebūtų.

– Yra daugybė kitų dalykų, kuriais jis galėtų užsiimti.

– Juk suprantate, ką jaučia moteris, kai mylimasis žvilgsniu glamonėja nudailintą ir retušuotą nuotrauką per du puslapius. Taip taikome į klienčių fantaziją, leidžiame moterims pajusti, kad jos irgi gali būti tokios pat nuostabios. Mūsų esminė mintis – kiekviena jų gali būti graži ir geidžiama. „Vilkėkite šitai, ir būsite mylima." Juk gali būti, kad tokios moters vienintelė svajonė – nukreipti vyro dėmesį nuo „Monday Night Football".

Atidžiai išklausęs jos aiškinimą, Kasidis vėl grįžo prie katalogo. Klerė nutilo, žiūrėjo, kaip jis savo pilkomis akimis apmeta puslapį po puslapio. Burna – plati, lūpų linija siaura, vyriška. Minkštumo jai teikė kiek putlesnė apatinė lūpa ir duobutė kairiame skruoste. Vertinant objektyviai, jis, be abejo, išvaizdus. Patrauklumo jam teikė ir žilos sruogelės smilkiniuose. Kaštoniniai plaukai šiek tiek užkritę ant ausų. Nedaug vyrų ūgiu lenkia Jasminą, bet kai Kasidis sveikindamasis padavė jai ranką, Klerė matė, kad jis kokiais penkiais ar septyniais centimetrais už draugę aukštesnis. Jis lieknas, nors ranka, kuria rėmėsi į kelius, atrodė stipri, išsišovusios plaštakų venos spinduliavo jėgą.

Pervertęs viską iki paskutinio lapo, Kasidis katalogą užvertė.

– Ačiū.

– Prašom. Manote, Džeksonas Vaildas buvo teisus? Jūs irgi čia pamatėte purvą?

– Ne protokolui: tikrai ne. Jutimiška, erotiška, bet anaiptol ne pornografija. Na, o kaip pareigūnas, turiu būti nešališkas.

Klerei buvo malonu, kad Kasidis nesirengė jos užmėtyti akmenimis. Ji pastatė stiklą ant stalo ir atsistojo.

– Galite jį pasiimti. Gal net sugalvosite ką nors užsisakyti.

Imdamas katalogą, Kasidis irgi atsistojo.

– Vargu. Aš ištikimas „Fruit of the Loom“ serijos gaminiams.

– Nemanote, kad poilsiui būtų visai malonu apsimauti šilkines trumpikes?

– Galbūt. Beje, ar turite ginklą?

Klausimas, pateiktas tuoj po tokio nuginkluojančio pareiškimo, ją pribloškė.

– Ne, pone, Kasidi, neturiu.

– Ar turite galimybę gauti?

– Ne.

– Grįžtu prie ankstesnio klausimo. Kur buvote naktį, kai nužudė Džeksoną Vaildą?

Klerė suvaldė nevalingą norą piktai atšauti ir mandagiai atsakė:

– Nepamenu, kad būčiau kur ėjusi. Regis, ramiai vakarojau namie.

– Ar gali kas nors patvirtinti?

– Man reikia tokio patvirtinimo? Manote, kad meluoju? – Klerė atlaikė į ją įsmeigtą žvilgsnį, kuris, atrodo, truko amžių, ir vertė ją susigūžti.

– Ačiū už gėrimus, – galų pagalėj padėkojo Kasidis, pasiėmė švarką ir persimetė per petį, užkabinęs jį rodomuoju pirštu.

– Prašom.

Kasidžio akys nukrypo į langus. Jau buvo pradėję temti. Pro juos atsivėrė puikus upės vaizdas. Joje atsispindėjo krantinės ir tilto šviesos – nuo sodriai violetinės iki spindinčios auksinės.

– Nuostabus vaizdas.

– Ačiū.

Dėl galimybės grožėtis upe Klerė apdairiai įsigijo žemės sklypą, kuris driekėsi nuo jos namų iki krantinės, ir jame įrengė automobilių aikštelę. Investicija buvo pelninga, be to, šitaip ji užsitikrino, kad prieš jos langus neišdygs koks daugiaaukštis viešbutis arba prekybos centras. Ir nors nuo tada, kai šį sklypą įsigijo, jo kaina išaugo tūkstanteriopai, nė už jokius pinigus neketino jo parduoti.

– Aš jus išlydėsiu, – rodydama kelią, ji pirma pasuko prie durų pro žvilgantį priimamojo stalą ir tada prie lifto.

Jiems jau leidžiantis žemyn, Kasidis paklausė:

– O kas yra trečiame aukšte?

– Mano butas.

– Mažai kas šiais laikais laikosi atgyvenusios tradicijos gyventi ten pat, kur dirba.

– Senajame kvartale tai įprasta.

– Kalbate lyg būtumėte senbuvė.

– Aš čia gimiau ir tik čia gyvenau. Čia lankiau ir koledžą – kasdien tramvajum važiuodavau į Tuleiną.

– Laiminga vaikystė?

– Labai.

– Jokių sukrėtimų ar dramų?

– Ne.

– Nė susijusių su motina?

Klerė gūžtelėjo pečiais.

– Kitokios jos nepažinojau, prie jos ligos prisitaikiau kaip visi, turintys neįgalius tėvus.

– O tėvas?

– Mirė, kai buvau dar maža. Mama antrą kartą neištekėjo. Mudvi gyvenome su teta Lorele. O kai teta mirė, persikraustėme čia.

– Šit kaip... Mama vis dar gyvena su jumis?

– Taip.

– Daugiau niekas?

– Dar Jasmina, kai būna mieste.

– O Harė?

– Panelė Harieta Jork. Ji prižiūri namus ir slaugo mamą. Ji čia nenakvoja, nebent kai būnu išvykusi.

– Ar dažnai?

– Porą kartų per metus aš keliauju į Europą ir Rytus pirkti audinių. Dar kelis kartus per metus man tenka lankytis Niujorke.

– Ar Jasmina dažnai atvyksta į Naująjį Orleaną?

– Priklauso nuo aplinkybių.

– Kokių?

– Nuo įvairių.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, kai ruošiame išleisti naują katalogą. – Ji nematė reikalo informuoti jo, kad pastaruoju metu Jasmina Naujajame Orleane lankosi dažniau. Taip pat pasakoti, dėl kokios priežasties. Teikti jam papildomą informaciją būtų mažų mažiausiai neprotinga. Dar nuo vaikystės Klerė valdžios atstovais nepasitikėjo. Dėl savo biurokratinių interesų jiems nieko nereiškia žinias pakreipti tau nepalankia linkme. Taigi Klerei, kad ir kokios pono Kasidžio rankos buvo vyriškos ir duobutės skruoste mielos, jis vis tiek buvo valdžios pareigūnas. – Dar klausimų bus, pone Kasidi?

– Daugybė. Ką Jasmina veikia Naujajame Orleane šį kartą?

Klerė liūdnai atsiduso.

– Mes tariamės dėl naujo katalogo. Ji jau apmetė planą ir parinko vietą fotosesijoms. Kartu sprendžiame, kuriuos modelius pristatyti ir kokius modelius kviesti.

– O ką ji veikia kitu laiku? Kai nebūna Naujajame Orleane.

– Gyvena Niujorke.

– Dirba modeliu?

– Pernai dar dirbo. Buvo pasirašiusi kontraktą dėl išskirtinių teisių su viena kosmetikos bendrove. Jai pasidarė nuobodu, dabar ji pozuoja tik „Prancūziško šilko“ katalogui. Šiaip ji labai užsiėmusi, nes turi rasti laiko ir įsipareigojimams mūsų bendrovei, ir žiūrėti, kaip investuojami jos pinigai.

Kai jie pasiekė pirmą aukštą, Klerė lengviau atsiduso. Dar niekada kelionė liftu jai neatrodė tokia ilga, o kabina tokia maža ir ankšta. Ir tas skvarbus jo žvilgsnis – jai kilo nenumaldomas noras atsiriboti nuo jo užtraukus apsauginę uždangą.

Kasidis atidarė sunkias lifto duris, Klerė paskubomis jam sumurmėjo „ačiū" ir žengė į sandėlio labirintą. Čia buvo tylu, ramu ir jau tamsu. Languose įmontuoti ventiliatoriai nesisuko. Sandėlyje kaip degimo kameroje per dieną susikaupęs alinantis karštis buvo fiziškai apčiuopiamas. Įkaitęs oras lipo prie odos, skverbėsi pro visas poras ir smelkėsi į plaučius.

Degė tik strategiškai svarbiausiose vietose įtaisytos apsaugos lempos, nuo jų ant iššveistų betoninių grindų krito šviesos salelės. Klerė tų plotelių vengė. Jie priminė jai filmus apie kalėjimą ir grėsmingą prožektoriaus spindulį, ieškantį nesėkmei pasmerktų pabėgėlių.

Ji atstūmė laukujų durų skląstį ir plačiai pravėrė jas nelauktam lankytojui.

– Sudie, pone Kasidi.

– Jums taip knieti manęs nusikratyti, panele Loran?

Klerė būtų sau gerai įkrėtusi, kad taip išsidavė. Ji karštligiškai ieškojo logiško paaiškinimo:

– Mama geria vaistus, turi valgyti nustatytu laiku. Nenoriu, kad dėl manęs jai reikėtų vakarieniauti vėliau.

– Meistriška.

– Kas?

– Pasiteisinote meistriškai. Būčiau galvijas, jeigu neatsižvelgčiau.

– Bet juk tai tiesa.

Iš jo gudrios šypsenėlės buvo matyti – jis nutuokia, kad Klerė jam meluoja, bet nusprendė kol kas palikti ją ramybėje.

– Dar vienas – jau paskutinis klausimas, ir aš išeinu. Pažadu.

– Klauskite.

– Ar kada turėjote reikalų su policija?

– Ne!

– Ir nebuvote sulaikyta?

– Žadėjote, kad bus tik vienas klausimas. Šis jau antras.

– Vadinasi, nenorite atsakyti?

Velniai jį rautų! Ji negalėjo pakęsti, kad koks valdžios pareigūnas imtų viršų, bet žinojo, kad atsisakymas tik dar labiau sukomplikuotų jos padėtį.

– Suimta aš niekada nebuvau, bet jūsų klausimas mane įžeidžia.

– Turėsiu omeny, – ištarė be jokios atgailos balse. – Labos nakties, panele Loran. Netrukus vėl pasimatysime.

Klerė džiaugėsi, kad stovi šešėlyje ir jis nepastebės jos sunerimusios išraiškos.

– Viską, ką žinojau, jums jau pasakiau.

Kasidis vėl įsmeigė į ją akis.

– Aš taip nemanau.

Jis susuko katalogą į vamzdelį ir tarsi atiduodamas pagarbą stuktelėjo sau į kaktą.

– Dar kartą ačiū už vaišes. Turite gero viskio.

Klerė užtrenkė duris tiesiai jam prieš nosį, skubiai užstūmė sklendę ir atsirėmė nugara į šaltą metalą. Ji gaudė orą, lyg būtų bėgusi kelių kilometrų krosą. Beprotiškai, net iki skausmo, daužėsi širdis. Ją išpylė prakaitas... žinoma, kaitra... bet Klerė žinojo, kad priežastis kita.

Penktas skyrius

Jis švelniai liežuviu glamonėjo stangrius jos spenelius. Nuo prisilietimų sukeltos slopinamos aistros iš Jasminos krūtinės veržėsi saldžios dejonės:

– Tu varai mane iš proto, mažiuk, – ji gaudė orą. – O Dieve, nesustok. Dar, dar.

Tvirtais baltais dantukais ji suėmė jo ausies spenelį ir stipriau sukando. Alisteris riktelėjo iš skausmo, bet jos laukinė aistra vis labiau jį kaitino. Jis suleido nagus į stangrius jos sėdmenis ir paliko gilius įspaudus. Šiurkščiai prisitraukė ją ir giliai įsiskverbė į jos kūną. Lūpomis pagavo įdirgintą kietą jos spenelį ir godžiai ėmė čiulpti.

Jasmina riktelėjo ir įsikibo jam į plaukus. Įnirtingai šokčiodama ant jo, paniro į orgazmą. Netrukus ir jis, alpėdamas iš neapsakomo malonumo, įsitempęs kaip styga, žiopčiodamas pasiekė viršūnę.

Prakaito išpilta Jasminos oda buvo lipni ir blizgėjo. Nelyginant gerai nušveista bronzinė skulptūra, ji atspindėjo prie lovos stovinčios lempos šviesą. Tik iki šiolei dar niekas nebuvo sukūręs tokio nuostabaus kūrinio kaip ji.

Jasmina palinko virš atsipalaidavusio kongresmeno Alisterio Petrio kūno ir įsmeigė dievinamą žvilgsnį į jo išraudusį veidą.

– Visai neprastai, mielasis, – švelniai sušnibždėjusi, pakštelėjo jį į lūpas. – Radai mano jautrią vietą.

Vis dar užsimerkęs, Alisteris sukikeno:

– Nulipk nuo manęs, tu nepasotinama kalaite, ir įpilk išgerti.

Jasmina grakščiai iššoko iš lovos ir priėjo prie komodos, ten jau stovėjo iš anksto paruoštas butelis jo mėgstamo viskio, kibirėlis su ledukais ir du stiklai. Po visą kambarį – ant baldų ir kilimo – buvo išmėtyti jų drabužiai. Vienintelis Jasminos apdaras buvo pora didelių auksinių auskarų, kurie, kaskart jai pasukus galvą, liesdavo glotnius pečius.

Jų meilės žaidimas prasidėjo tą pat akimirką, kai Alisteris įžengė į jos viešbučio kambarį. Per nepasotinamą ir aistringą bučinį, kai susipynė jų liežuviai, ji nukreipė jo ranką sau po sijonėliu ir prispaudė prie praskėstų šlaunų.

– Pats žinai, ką daryti, mažuti. Išvesk mane iš proto.

– Ar šitaip? – jo pirštai įslydo jai vidun. – Laimė, tavo klientai vilki jūsų grožybes, – šnibždėjo Alisteris, glamonėdamas Jasminą. – Kas, jeigu visi sumanytų atsisakyti apatinių?

– Patirtų gerokai daugiau malonumo.

Nepaliaudami bučiuotis ir glamonėti vienas kitą, jie krito į lovą – baltas ir juodas kūnas susipynė aistros svaiguly.

Ruošdama mylimajam gėrimą, Jasmina vogčiomis žvilgčiojo į jo atvaizdą veidrodyje. Kaip tik tokiomis akimirkomis Jasmina jausdavo jam didžiausią švelnumą – tuoj po pasimylėjimo; kai gulėdavo atsipalaidavęs susitaršiusiais pilkšvais plaukais – tai jam neįprasta, – o lūpos būdavo minkštos ir švelnios. Jiedu beveik vienodo ūgio, bet jo lieknas kūnas stipresnis ir ištvermingesnis, negu galėjai pagalvoti. Prakaito lašeliai, tviskantys jam ant krūtinės, priminė Jasminai, kaip išmoningai jis ką tik ją glamonėjo, ir ją vėl užliejo karšta geismo banga.

Alisteris pasikišo pagalves po nugara ir galvą atrėmė į lovos galą. Priėjusi prie jo su gėrimu, Jasmina pamerkė į stiklą smilių ir perbraukė jam per lūpas.

– Patinka?

Jis pačiulpė jos piršto galiuką.

– Ragauju tave, – pratarė kimiu balsu. – Ir save. Gardumėlis. Nepakartojama.

Švytėdama iš pasitenkinimo, Jasmina jam padavė taurę ir įsitaisė šalia. Jis pabučiavo ją į kaktą.

– Tu viską darai tobulai, Jasmina. Tu tobula.

– Tu čia rimtai? – prisiglaudusi dar stipriau, ji lyžčiodama glamonėjo spenelį drėgnu liežuviu.

– Kuo rimčiausiai, – suaimanavo Alisteris.

– Būčiau tau tobula žmona.

Alisteris staiga paniuro ir visas įsitempė, bet ne dėl apėmusio geismo.

– Netemdyk laimingų akimirkų, kurias praleidžiame kartu, Jasmina, – papriekaištavo. – Jos tokios retos. Negadink jų kalbomis, kurios mus daro nelaimingus.

Jasmina pasivertė ant nugaros ir įsistebeilijo į lubas.

– Visai nesijaučiu nelaiminga nuo minties, kad galėčiau tapti ponia Alister Petri.

– Ne tą turėjau galvoj. Puikiai žinai.

– Nuolat apie tai galvoju. Trokštu to labiau už viską pasaulyje, – jos balsas drebėjo iš jaudulio. Švelnioje kambario prietemoje jos akyse sublizgo ašaros.

– Aš irgi, brangioji. – Alisteris pastatė taurę ant stalelio ir pasisuko į Jasminą. – Tu tokia graži, – jo ranka slystelėjo jos krūtimis.

Speneliai buvo tik šiek tiek tamsesni negu visa jos oda ir nepaprastai jautrūs glamonėms. Jis pasilenkė ir vieną pabučiavo, lengvai suėmęs lūpomis.

– Ar aš kvailė, kad tave myliu? – paklausė Jasmina.

– Kvailys aš.

– Alisteri, ar tu ketini su ja skirtis?

– Greitai, Jasmina, greitai. Patikėk. Tik leisk man pačiam parinkti tinkamą metą. Padėtis sudėtinga. Reikia susivokti ir gerai viską apgalvoti. Kad niekas nenukentėtų, ypač tu.

Jiedu susipažino Vašingtone prieš metus per oficialų vienos iš Afrikos valstybių priėmimą. Jasmina ten irgi buvo pakviesta, nes jos protėviai neva buvo kilimo iš tos šalies. Nežinia, kas prasimanė šią istoriją, bet Jasminos agentui ji patiko ir jis

nusprendė ją panaudoti reklamai. Žinoma, čia buvo daugiau romantikos ir intrigos negu tiesos, o tiesa buvo ta, kad jau net keturios Jasminos šeimos kartos gyveno Harleme.

Vilkėdama auksu tviskančią suknelę, Jasmina atrodė stulbinamai. Vienas iš jauno išvaizdaus kongreso nario bendradarbių pristatė jam Jasminą. Kelias akimirkas Alisteris buvo netekęs žado, bet netrukus jos užkrečiamas juokas ir lengvas tonas jam padėjo atsipalaiduoti. Per visą vakarėlį jie matė tik vienas kitą ir, aišku, priėmimui pasibaigus, atsidūrė Jasminos limuzine, kuris nugabeno juos į užmiesčio motelį, ten patale jie ir užbaigė vakarą.

Tik kitą rytą jis prisipažino jai Naujajame Orleane turįs žmoną ir vaikų. Nevaržomas įtūžis, kurį Jasmina išliejo ant Alisterio po tokio prisipažinimo, prilygo aistrai, su kuria iš vakaro jam atsidavė. Ji rėkė, ant jo pasipylė bjauriausių keiksmažodžių srautas, grasino jam užkeikimais, neva atimsiančiais iš jo vyrišką galią ir paversiančiais nieko vertu.

– Išbarškink ir pamiršk. Toks tavo stilius, kongresmene? Tad štai, meiluti, aš tau ne kokia mulkė višta. Aš – Jasmina. Manęs negalima išdulkinti ir lyg niekur nieko pamiršti.

Šiaip ne taip ją kiek apraminęs, Alisteris paaiškino, kokia sudėtinga jo padėtis:

– Mūsų šeimos bičiuliavosi daugelį metų. Mudu su Bele kartu augome.

– Baisaus čia daikto.

– Meldžiu, Jasmina... išklausyk. Tu nesupranti, mano aplinkoje laikomasi tam tikrų taisyklių.

– Kuo puikiausiai viską suprantu. Aš irgi kartais paskaitau istorinius romanus. Ten turtingi baltieji visada veda baltąsias paneles, o lovos džiaugsmus patiria su tamsiaodėmis meilužėmis.

Išdejavęs jos vardą, Alisteris staiga pakilo ir atsisėdęs ant lovos krašto persibraukė pirštais vešlius šviesius plaukus. Jo balse skambėjo neviltis:

– Prisiekiu... O varge, tu nepatikėsi. Aš Belės niekada nemylėjau. Mirė mano tėvai, o tada jos tėvai priglaudė mane, rūpino-

si manim. Stengiausi pateisinti jų lūkesčius, dariau viską, kad jų nenuvilčiau. Buvau jai geras vyras ir stengiausi ją pamilti. Dievas mato, kad stengiausi. Tikrai turi teisę ant manęs pykti, Jasmina, – kalbėjo jis. – Reikėjo tau pasakyti, kad aš vedęs, dar prieš mums kartu išeinant iš pobūvio, kol manęs dar nebuvo užvaldę jausmai. Būtų buvę dar geriau, jeigu su tavim susipažinęs būčiau apsisukęs ir nuėjęs. Todėl, kad jau tada žinojau... tu beviltiškai mane sužavėjai. – Jis kankinosi, draskomas būtinybės rinktis tarp jį užvaldžiusios aistros ir sąžinės priekaištų. – Mane nenumaldomai prie tavęs traukė. Tarsi būčiau... griaustinio nutrenktas. – Alisteris nunarino galvą ir įsmeigė žvilgsnį į kilimą tarp kojų. – Dabar, kai jau žinai apie mano šeimą, turi teisę mane niekinti. – Pakėlė į ją iškankintas akis. – Aš niekada nepamiršiu mūsų kartu praleistos nakties. Tai erotiškiausia ir seksualiausia mano gyvenimo patirtis. Atleisk, bet man neapsiverčia liežuvis dėl to atsiprašinėti. – Alisteris nurijo seiles, buvo matyti, kad labai jaudinasi. – Man trisdešimt ketveri, bet iki praeitos nakties nė nenutuokiau, ką reiškia mylėti.

Jo žodžiai suvirpino Jasminai širdį. Ji krito ant kelių ir apkabino jį. Jie verkė, juokėsi, o paskui ir vėl mylėjosi. Nuo to ryto jie susitikinėdavo kiekvieną laisvą valandėlę, kad pasijustų laimingi drauge – tai Vašingtone, tai Niujorke, tai Naujajame Orleane. Jasmina nesijautė kalta, užmezgusi romaną su vedusiu vyru. Jai svetimavimas buvo tik nieko nereiškiantis žodis. Buvo svarbu tik tai, ką jautė Alisteriui, ir ji manė, kad taip teisinga. Klaida buvo tik jo santuoka.

Jasmina ilgesingai sušnibždėjo jam į ausį:

– Aš taip tavęs ilgiuosi, mažuti. Noriu, kad visada būtum šalia. Laukiu nesulaukiu dienos, kai mums nebereikės slapstytis.

– Aš irgi labai to laukiu... ir jau net kai ką dėl to padariau.

– Ką?

– Aš atsargiai užsiminiau Belei... Tu juk supranti, švelniai... na, kad gal ji nesijaučia laiminga, nes paskubėjome susituokti jai net nespėjus suvokti savo jausmų. Panašiai...

– O ką ji?

– Elgiasi šaltai.

Jasminai dilgtelėjo širdį, o jos veidą nušvietė vilties šypsena.

– Mes juk ne... mes juk ne šiaip miegam... jau tiek mėnesių.

Alisteris prisitraukė Jasminą arčiau ir įsikniaubęs jai į plaukus karštai pašnibždėjo:

– Ir ačiū Dievui. Būdamas su ja, kaskart galvoju tik apie tave. Apie tai, ką jauti, kaip kvepi, koks tavo skonis. Aš taip geidžiu tavęs, kad kraustausi iš proto.

Jų lūpos susiliejo į bučinį, vėl grįžo aistra. Jasmina bučinukais apibėrė jo krūtinę ir liemenį. Tada apglėbė lūpomis jo penį ir išmoningai glamonėdama liežuviu pasiekė, kad jis sukietėtų it plienas. Išdykėliškai prisitraukė jo sudrėkusią varpą ir braukė ja per savo spenelius. Jos begėdiškas seksualumas jį persmelkė kiaurai. Kai Alisteris pagaliau nugrimzdo į ją, juos užvaldė neįveikiamas geismas ir jiedu galvotrūkčiais paniro į aistros gelmes.

Kol Jasmina lepinosi sujauktoje lovoje, Alisteris prausėsi po dušu. Jai patikdavo kuo ilgiau pagulinėti tarp paklodžių, prisigėrusių jų kūnų kvapo ir išsaugojusių jų meilės pėdsakus.

Vis dėlto ji prisivertė atsikelti ir ėmė rengtis. Dar prieš ateinant Alisteriui, nusimovė kelnaites ir įgrūdo jas į didelį odinį krepšį. Įkišusi ranką, apčiuopė kai ką pažįstama. Savo revolverį.

Iš vonios išėjo Alisteris.

– Ei, pasiduodu! – Jis leido nukristi rankšluosčiui, kuriuo buvo apsijuosęs, ir iškėlė viršum abi rankas rodydamas, kad pasiduoda.

Nusijuokusi, Jasmina nutaikė revolverį jam į tarpukojį.

– Pykšt, pokšt!

Jis irgi nusijuokė, susirinko drabužius ir ėmė rengtis.

– Kam jį nešiojiesi?

– Nežinau.

Alisteris metė į meilužę nepatiklų žvilgsnį.

– Na, maniau, kad būsiu jį pametusi.

– Taip būtų buvę geriau. Tau neverta jo visur nešiotis.

– Ten, kur aš augau, ginklas padeda likti gyvai. – Jasmina apsuko revolverį delne. – Maniau, įkišau jį į lagaminą, kai kažkurį kartą skridau čia iš Niujorko. Tikėjausi, kad vis tiek atsiras, bet nė nebūčiau pagalvojusi, kad buvo šiame krepšyje. – Gūžtelėjusi pečiais, ji vėl įmetė revolverį į krepšį. – Laimė, Kasidis neturėjo kratos orderio.

– Kasidis? Apygardos prokuroro pavaduotojas?

Jasmina užsitempė suknelę.

– Nespėjau tau pasakyti. Šiandien popiet jis buvo užsukęs pas Klerę.

– Dėl ko?

– Tu nepatikėsi. Dėl tėvo Džeksono Vaildo.

Alisteris išlygino rankogalius ir nužvelgė savo atvaizdą veidrodyje.

– Kuo ji čia dėta?

– Kasidis norėjo sužinoti, ką Klerė veikė tą naktį, kai buvo nužudytas Vaildas.

– Juokauji.

Segdamasi didžiulę diržo sagtį, Jasmina nusijuokė.

– Taip reagavo ir Klerė. Tas kvaištelėjęs pamokslininkas buvo tikra rakštis, kol gyveno, o dabar persekioja mus ir iš kapo.

– Kaip jis su jumis susijęs? Išskyrus tai, kas akivaizdu.

– Kaip sako Kasidis, Vaildas turėjo sudaręs „atakuotinų objektų“ sąrašą. Žurnalų, kuriuos jis siekė sužlugdyti, sąrašą. Mūsų „Prancūziško šilko“ katalogas buvo vienas iš jų. Žinojai?

– Iš kur man žinoti?

– Na, tu juk su Vaildu bičiuliavaisi, – paerzino Jasmina.

– Tiesiog buvau keliuose jo garbei surengtuose priėmimuose, kai atvykdavo į miestą. Belė manė, kad tai į naudą mano politinei karjerai. Šiaip jis buvo nemalonus tipas.

– Amen. Vis dėlto įdomu, kam teko malonumas jį užčiaupti su visam? – Jasminos balse buvo justi piktdžiuga. – Policija turbūt neriasi iš kailio, ieškodama siūlų galų. Visi iš to sąrašo turėjo motyvą jį nužudyti, bet „Prancūziškas šilkas“ įsikūręs čia, Naujajame Orleane, taigi Kasidis turbūt pamanė, kad... Na,

tu juk supranti. Šiaip ar taip, gal man ir nevertėtų vaikštinėti su revolveriu? O jei dar apygardos prokuratūra sužinotų, kad tą naktį buvau ne Niujorke, kaip visi galvoja, o čia, Naujajame Orleane, su tavim. Jeigu tiesa iškiltų į aikštę, ar patvirtintum mano alibi?

– Nedrįsk nė užsiminti apie tai, Jasmina, – suėmė jai už pečių. – Aš Kasidį pažįstu. Jis atkaklus, gudrus ir visada eina iki galo. Gali pasirodyti, kad bandydamas susieti „Prancūzišką šilką" su Vaildo nužudymu griebiasi šiaudo, bet, patikėk, jis nejuokauja.

– Manau, nėra ko jaudintis. Jis nieko prieš Klerę neturi ir nesukurps bylos, remdamasis vien tuo, kad mūsų katalogas buvo nelemtame Vaildo sąraše.

– Žinoma, ne.

– Tai ko tada toks susiraukęs?

– Nenoriu, kad jis kaišiotų nosį į tavo reikalus.

– Jis su manim nė nesikalbėjo.

– Tai dar nereiškia, kad nesikalbės. O jeigu pradės klausinėti, aš tavo alibi patvirtinti negalėsiu. Klausyk, Jasmina, – jo tonas buvo įsakmus, – kol nesutvarkysiu savo šeimos reikalų, kada ir kaip turim veikti, nuspręsiu aš, negali būti nė kalbos, kad mūsų santykiai iškiltų viešumon.

– Suprantu, – niūriai atsakė Jasmina.

– Niekas, ničniekas, neturi žinoti, kad susitikinėjame.

Jasmina apsidžiaugė, kad jis pats apie tai prabilo, nes jau senokai tas reikalas nedavė jai ramybės.

– Noriu apie mus pasakyti Klerei, Alisteri. Nebenoriu jos apgaudinėti, rengti tuos kvailus spektaklius – pasitikimą oro uoste, nors mieste jau būnu praleidusi dvylika valandų. Juk galiu ja pasitikėti. Ji niekam nesakytų...

Jai dar nė nebaigus prašymo, Alisteris atkakliai papurtė galvą.

– Ne, Jasmina. Šito tu niekam nesakysi. Pažadi?

Jasmina šiurkštokai nustūmė jo rankas nuo pečių. Akys užsiliepsnojo pykčiu.

– Bijai, kad pasklis kalbos ir Belė sužinos?

– Taip, bijau. Jeigu sužinotų tikrąją priežastį, dėl kurios noriu skirtis, padarytų viską, kad mums sutrukdytų. O susivokusi, kad aš tvirtai apsisprendęs ir kad tai neišvengiama, rastų visokių kliūčių ir temptų laiką iki begalybės. – Atsiduso ir apkabino Jasminą. – Negi nesupranti? Kurių galų mums patiems duoti jai į rankas priežastį? Kad dar labiau mus pakankintų? Aš galvoju apie tave. Nenoriu, kad įsiveltum į bjaurų skandalą. Vis tiek niekas to, kas vyksta tarp mūsų, nesupras. Žmonės galvos blogiausia.

Jasmina suėmė delnais jo veidą.

– Aš tave myliu, Alisteri, bet sužinojusi, kad melavai man, nužudyčiau.

Jis pasuko galvą ir pabučiavo jos delną.

– Noriu būti su tavim labiau už viską pasaulyje. Noriu tave vesti, susilaukti vaikų, aš daug ko noriu.

Jie bučiavosi, kol švelnumas peraugo į aistrą.

– Ne, Jasmina, – jis atitraukė jos ranką nuo kelnių užtrauktuko. – Aš jau vėluoju.

– Tiek laiko dar turi, mažuti, – aistringai šnibždėjo, segdama jam užtrauktuką.

Vis dėlto ji suprato, kad atėjo laikas ir jis išeis. Nei patempta lūpa, nei ašaros, grasinimai ar meilikavimai nepadės. Jam reikia, ir jis išeis. Štai taip paprasta. Jasminai tai nepatiko, bet išmoko su tuo susitaikyti. Todėl pasistengė, kad atsisveikinimas nebūtų toks skausmingas.

– Kada vėl susitiksime?

– Šią savaitę turėsiu dalyvauti keliuose perrinkimo komisijos posėdžiuose, – paaiškino jai Alisteris, dairydamasis po kambarį, ar nepamiršo kokio daikto. – Nė nepastebėsime, kaip ateis lapkritis. Savaitgalį Baton Ruže rengiamas šeimų sąskrydis. Baisi nuobodybė, bet dalyvauti privalau.

– Ten bus ir Belė su vaikais?

– Žinoma. – Jis kilstelėjo jai už smakro ir vėl pabučiavo. – Gal sekmadienio vakarą? Čia. Aš ką nors sugalvosiu. Po savaitgalio visi bus pavargę. Tikiuosi, valandai kitai pavyks ištrūkti.

– Gerai, sekmadienio vakarą, – Jasmina sutiko, stengdamasi atrodyti laiminga. Iki sekmadienio dar buvo penkios dienos.

– Jeigu kiltų kokių sunkumų, paskambinsiu.

Savo kambaryje pas Klerę ji turėjo atskirą telefono liniją; kai Jasminos namie nebūdavo, niekas kitas ragelio ten nekeldavo.

Tarpduryje Alisteris stabtelėjo.

– Gal tau reikia pinigų, Jasmina?

Jasminos veidas įsitempė, šypsena dingo.

– Ar už suteiktas paslaugas? – ironiškai paklausė. – Kiek, tavo manymu, vertas mano pačiulpimas?

– Aš tenoriu padėti.

– Jau gailiuosi pasakiusi, kad man striuka su grynaisiais.

Silpnumo akimirką prieš kelis mėnesius ji užsiminė Alisteriui, kad jos išlaidos kiek viršija pajamas. Kas mėnesį jos skolos augo. Kai kurie kreditoriai jau ėmė grasinti.

– Viskas gerokai rimčiau negu grynųjų stygius, Jasmina, – tvirtai pareiškė Alisteris. – Tavo finansinė padėtis jau senokai apverktina.

Kai baigė galioti jos sutartis dėl kosmetikos reklamos, ją samdžiusi bendrovė nusprendė su Jasmina sutarties nepratęsti. Pasirinko naują veidą, jaunutę seksualią blondinę. Jasmina apsimetė, kad toks jų sprendimas jai nė motais, nors iš tikrųjų buvo smūgis jos savimeilei. Ji žinojo, kad modelių iš žurnalų viršelių karjera trumpa, bet kai pasibaigė jos paskutinė didelė sutartis, Jasmina susidūrė su skaudžia tiesa: ji – jau praeitis, ir kartais ją ištikdavo depresijos priepuoliai. Antra vertus, juk negalėjo tikėtis, kad ta sutartis truks visą gyvenimą. Be to, Jasmina iki tol nė nepamąstė, koks tas darbas buvo pelningas, ir visai netaupė, kad kompensuotų prarastas pajamas. Be to, ir kai kurios jos investicijos nedavė tiek pelno, kiek ji tikėjosi. Kad ir kaip atrodytų neįtikėtina, Jasmina buvo atsidūrusi prie finansinio kracho slenksčio.

– Šitie sunkumai laikini, Alisteri, – pareiškė sausu tonu. – Šiuo metu su savo buhalteriu ieškau, kaip išspręsti problemas. Padėtis po truputį taisosi. Šiaip ar taip, iš tavęs pinigų neimsiu. Jausčiausi kaip prostitutė. Daugiau nesiūlyk.

– O Klerė? Ji mielai tau padėtų.

– Jai, kaip ir tau, tas neturėtų rūpėti. Čia mano reikalas, pati ir susitvarkysiu.

Jasmina jautė, kad Alisteris dar norėjo paprieštarauti, ir apsidžiaugė, kai jis apsigalvojo. Tik priėjo prie jos ir žaismingai pliaukštelėjo per užpakaliuką.

– Koketiška ir seksuali. Nenuostabu, kad taip tave myliu. – Pakštelėjo į lūpas. – Iki sekmadienio.

Jasmina ir Klerė grįžo į „Prancūzišką šilką“ vienu metu. Jasmina sumokėjo už taksi ir pasivijo draugę prie durų.

– Kur taip užtrukai?

Klerė atrakino duris ir išjungė signalizaciją.

– To paties galėčiau paklausti tavęs, bet kam? Juk ir taip žinau.

Kai Klerė įjungė signalizaciją, per sandėlį jos nuėjo prie lifto.

– Apsieikime be sarkazmo, – paprašė Jasmina. – Kur buvai?

– Buvau pasivaikščioti. Ir jokio sarkazmo nebuvo.

– Viena? Tokiu metu? O jeigu tave būtų apiplėšę?

– Prancūzų kvartale aš pažįstu kiekvieną aptrupėjusią plytą. Man čia nėra ko bijoti.

– Tai jau tikrai, – sutiko Jasmina, ir jos įžengė į liftą. – Šitaip viena klajodama gatvėmis prašaisi bėdos. Bent jau nešiotumeis draudimo liudijimą.

– Draudimo liudijimą? – Klerė dirstelėjo į rankinę, per kurią paplekšnojo Jasmina. – Ginklą? Nusipirkai dar vieną?

Jos kartą jau kalbėjosi apie revolverį, kai Jasmina jo pasigedo.

– Neprireikė. Radau senąjį.

– Geriau jau būtum neradusi.

Draugės išėjo iš lifto trečiame aukšte. Klerė kyštelėjo galvą į mamos kambarį ir įsitikino, kad ji ramiai miega lovoje. Klerės namie nebuvo tik pusvalandį, bet motina įsigudrindavo išsmukti ir per trumpesnį laiką.

– Viskas gerai? – paklausė Jasmina, kai Klerė atėjo pas ją į virtuvę. – Stebiuosi, kad palikai ją vieną.

– Man reikėjo įkvėpti gryno oro. Pagalvoti. Maniau, tu jau būsi grįžusi, bet... – ji gūžtelėjo pečiais.

Jasmina šveitė ant stalo obuolį, paimtą iš dubens.

– Klausyk, du dūriai peiliu. Gal jau baigtum svaidyti nuodų strėliukes ir smogtum iš peties? Taip ir sakyk, kad tau mano romanas nepatinka.

– Tavo romanas man nepatinka.

Moterys varstė viena kitą piktais žvilgsniais. Pirmoji tylą nutraukė Jasmina. Klestelėjusi ant aukštos kėdės sumurmėjo:

– Velnias, – ir įsmeigė savo ilgus aštrius nagus į obuolį.

Klerė atidarė šaldytuvą ir prisipylė apelsinų sulčių, kurias Harė buvo dar šįryt šviežiai išspaudusi.

– Atleisk, Jasmina. Neturiu teisės taip su tavim kalbėti. Juk ne man spręsti, kaip tvarkaisi asmeninį gyvenimą.

– Tu geriausia mano draugė. Todėl gali išsakyti nuomonę.

– Kurią verčiau būčiau pasilaikiusi.

– Mūsų draugystė grįsta atvirumu.

– Nejaugi? Aš irgi visada taip maniau, bet tu nebuvai su manim atvira. Taip ir nepasakei jo vardo.

– Jeigu galėčiau, pasakyčiau.

Klerė matė, koks įsitempęs draugės veidas ir kokios paraudusios akys. Ji verkusi. Klerė prisėdo šalia Jasminos, ištraukė iš rankų gniaužomą obuolį ir suėmė jas delnais.

– Buvau šiurkštoka, nes man neramu. Man neramu, kad tu beveik visą laiką nusiminusi. Todėl ir nepritariu tavo romanui. Tu nelaiminga, Jasmina. Jeigu santykiai geri, meilė juk daro žmones laimingus.

– Vargu ar tokias aplinkybes galima pavadinti tinkamomis. Tiesą sakant, liūdnesnio scenarijaus nė negalėtų būti, – Jasmina liūdnai šyptelėjo.

– Nujaučiau. – Sužinojusi, kad neklydo, Klerė geriau nepasijuto.

Kitaip kam gi toks slaptumas? Klerė matė, kad Jasmina širdyje kankinasi. Šį kartą tai ne šiaip romantiškas nuotykis, kaip jau ne kartą yra buvę. Kai jos susidraugavo, Jasminos gyveni-

mas buvo nesibaigiančios pramogos. Ji susitikinėjo su profesionaliais sportininkais, verslo rykliais, kino žvaigždėmis ir karališkosios kilmės užsieniečiais.

Maždaug prieš metus audringi Jasminos romanai baigėsi, ji dingdavo nežinia kuriam laikui, nežinia kur. Pasidarė slapukė, išsisukinėdavo. Ji arba puldavo į ekstazę, arba į visišką melancholiją, jos nuotaikų kaita buvo nenuspėjama. Kaip ir dabar. Be paslaptingo meilužio, kiek Klerė žinojo, Jasmina su niekuo kitu nesusitikinėjo. Akivaizdu, jos draugė įsimylėjo, ir toji meilė ją daro nelaimingą.

– Susipažinot čia, Naujajame Orleane? – atsargiai paklausė.

– Jis čia gyvena, – atsakė Jasmina.

Klerė nustebo.

– Susipažinot čia?

– Ne. Tiesą sakant... susipažinom Rytuose. Pernai. Tik grynas sutapimas, kad jis gyvena Naujajame Orleane, o aš čia dažnai lankausi.

– Labai patogus sutapimas. – Klerė priekaištavo sau dėl įtarumo. Vyrukui patogu, kad Jasmina jo gimtajame mieste turi reikalų.

– Anoks čia patogumas, – liūdnai prisipažino Jasmina. – Jis kaip koks paranoikas dreba, kad žmona apie mus nesužinotų, kol su ja neišsiskirs.

– Toks jo planas?

Jasmina staiga atsisuko į Klerę.

– Taip, – atsakė suirzusi. – Taip, toks planas. Juk nemanai, kad leisčiau šiam romanui su vedusiu vyru ilgiau trukti, jeigu vienas kito nemylėtume? Kai tik galės, išsiskirs su žmona ir ves mane.

– Jasmina...

– Jis išsiskirs, Klere. Jis mane myli. Žinau, kad myli.

– Tikiu, kad myli, – neryžtingai sumurmėjo Klerė. *Jeigu iš tikrųjų taip labai ją myli, kam ją kankina?* – pagalvojo. – Ar jis turi vaikų?

– Du. Dešimties berniuką ir šešerių mergaitę. Kraustosi dėl jų iš proto. Aš galvojau apie juos, Klere. Nemanyk, kad negalvojau. Juk kaip jiems atsilieptų tėvų skyrybos? O varge. – Jasmina alkūnėmis atsirėmė į stalviršį ir susiėmė už galvos. – Kai pagalvoju, kad ardau šeimą, man darosi bloga. Bet jis žmonos nemyli. Ir niekada nemylėjo. Jų seksualinis gyvenimas visad buvo niekam tikęs. – Supratusi, kad Klerė tyli, nes nelabai tuo tiki, Jasmina pakėlė galvą ir pažvelgė į ją. – Tai tiesa, – atkakliai tvirtino. – Pats man sakė, nors ir taip žinojau. Kai pirmą kartą su juo mylėjomės, jis buvo toks priblokštas, kad, maniau, pravirks. Sakė, jo žmona verčiau jau mirtų, negu leistų jam lūpomis prisiliesti „prie tos vietos“, lyg nuo to būtų pastojama. Jos nuomone, seksas be kaltės jausmo neegzistuoja. Todėl, išskyrus misionieriaus pozą, jokios kitos ji nepripažįsta.

Kalbėdama apie seksą Jasmina niekada nesivaržydavo. Iki dabartinio savo romano ji dažnokai linksmindavo Klerę, pasakodama spalvingas savo audringo seksualinio gyvenimo smulkmenas.

Jasmina bedė pirštu į marmurinį stalviršį.

– Aš jam nuostabiausia gyvenimo dovana, Klere. Būsiu jam gera žmona.

– Tai kodėl jam nepasielgus sąžiningai? Kodėl leidžia tau kankintis? O ir jam ne pyragai.

– Jis negali, – liūdnai palingavusi galva atsakė Jasmina. – Dabar skyrybos smarkiai pakenktų jo karjerai. Jis žinomas žmogus. Turi paisyti giminaičių ir draugų nuomonės. Jėzau, kokia painiava! Todėl turi gerai viską apgalvoti ir nutaikyti tinkamą metą. O iki tol man teks apsišarvuoti kantrybe ir laukti dienos, kai galėsime būti kartu.

Klerė, kaip draugė, jautė pareigą pabūti velnio advokate.

– Jasmina, tokios istorijos retai kada baigiasi laimingai.

– Kokios *tokios*?! Po šimts! Juk nieko apie mus nežinai!

Klerė matė, kad Jasminos ūmumas ima viršų, todėl stengėsi tvardytis.

– Aš tik sakau, kad nepaisote daugumai priimtinų moralės normų. Aukšti vieši asmenys retai palieka žmonas ir šeimas dėl meilužių, Jasmina. Jis baltasis? – švelniai paklausė.

– O jeigu ir taip? – ledinis Jasminos tonas rodė, kad Klerė atspėjo.

– Suprask, čia Pietūs, Naujasis Orleanas. Vyrai čia tradiciškai...

– Jis kitoks, – Jasmina piktai nutraukė draugę. – Jam rasistiniai prietarai neegzistuoja.

– Nė kiek neabejoju, – Klerė išspaudė šypseną. – Kitaip nebūtum jo įsimylėjusi. – Ji žinojo, kada verta patylėti.

Jasmina atviram pokalbiui nebuvo nusiteikusi. Ji sužeista ir kaip bet kuris sužeistas gyvūnas pultų bet ką, kas jai bandytų padėti.

– Atleisk, kad pradėjau šitą kalbą.

– Baik vaidinusi globėją, Klere.

– Aš ir nevaidinu.

– Kurgi ne! – Jasmina pašoko nuo kėdės. – Vargu ar patikėjai nors vienu mano žodžiu. Tikriausiai manai, kad jis dulkina mane, ir tiek.

Klerė atitraukė kėdę ir atsistojo.

– Labanakt. Einu miegoti.

– Tu vengi pasakyti, ką iš tikrųjų galvoji.

– Gerai, – Klerė irgi pakėlė balsą. – Nenoriu su tavim ginčytis, nes tai beprasmiška. Jeigu tik pasakyčiau ką nors bloga apie jį, tuoj pultum jo ginti. Ir man nerūpi, kas ar koks tas tavo meilužis. Man rūpi tik tai, kad jautiesi nelaiminga. Jeigu tau patinka taip gyventi, tavo reikalas. Kol netrukdo darbui, man vis tiek.

– Nejaugi? Gal sakysi, kad nepavydi?

– Pavydžiu?

– Nevaidink, kad nesupranti, Klere. Matau tave kiaurai. Aš beprotiškai įsimylėjusi vyruką, kuris dėl manęs pasiryžęs keisti savo gyvenimą, o tavo asmeninis gyvenimas nekaltas kaip vienuolės.

Klerė mintyse suskaičiavo iki dešimties. Kai Jasmina jausdavosi savim nepatenkinta, visada šokdavo į akis, kad išlietų susikaupusį pyktį. Per jųdviejų draugystės metus Klerė išmoko šį Jasminos būdo trūkumą toleruoti. Vis dėlto lengviau nepasidarė. Žinoma, ryt rytą Jasmina meiliai šypsosis, atsiprašinės, keiks save, vadins savanaude kale ir mels atleidimo, bet šįvakar tokiai varginamai procedūrai Klerė nebuvo nusiteikusi.

– Galvok, ką nori, aš pavargau. Labanakt.

– Klausyk, tas Kasidis... kuo jis vardu?

– Nežinau, – eidama į miegamąjį, Klerė išjungė koridoriuje šviesą.

Jasmina, tarsi nesupratusi užuominos, sekė iš paskos it įkyrus šunytis.

– Buvai su juo šalta ir oficiali?

– Buvau mandagi.

– Ar jis suprato, kad jį mulkini?

Klerė sustojo kaip įbesta ir pasisuko į Jasminą.

– Ką čia paistai?

– Tu moki meistriškai išsisukinėti, Klere, bet, remdamasi savo pirmais įspūdžiais apie poną Kasidį, nemanau, kad jis lengvai patikėtų moterų pliurpalais.

– Kaip moteris aš jo nedominu. Jis čia buvo atėjęs kaip pareigūnas.

– Ilgokai užtruko.

– Turėjo daug klausimų.

– Ir tu į visus atsakei?

Klerė vėl įrėmė į Jasminą tiriamą žvilgsnį.

– Į kelis iš jų. Jis bandė mane susieti su Džeksono Vaildo nužudymu, bet kad jokio ryšio nėra.

– Jis tau pasirodė seksualus? – paklausė Jasmina.

– Ar tu čia tikrai kalbi apie apygardos prokuroro pavaduotoją, o ne pamokslininką?

– Ir vėl suki uodegą, Klere. Atsakyk į klausimą.

– Į pono Kasidžio išvaizdą nekreipiau dėmesio.

– Užtat aš atkreipiau. Jis seksualus, tik nuožmus. Sutinki?

– Jau neprisimenu.

– Kertu, kad dulkinasi atmerktomis akimis ir sukąstais dantimis. Kai pagalvoju, mane kaitina.

Jasmina aiškiai stengėsi ją išprovokuoti. Atsisakiusi nuryti kabliuką, Klerė žengė į miegamąjį.

– Maniau, tu įsimylėjusi.

– Taip, bet aš juk ne akla. Ir gyva. – Pro atdaras Klerės miegamojo duris Jasmina dar pridūrė: – Ir nors nori, kad ponas Kasidis ir visi kiti vyrai manytų, jog po tavo kelnaitėmis arktinis ledas, iš tikrųjų taip nėra, Klere Loran.

Klausydamasi tolstančių Jasminos žingsnių, Klerė pažvelgė į savo atvaizdą spintos durų veidrodyje. Atrodė nepanaši save: susijaudinusi, sutrikusi ir išsigandusi.

Ir to priežastis buvo ponas Kasidis.

Šeštas skyrius

André Filipis baigė vakarieniauti ir tvarkingai padėjo sidabrinius įrankius ant lėkštės krašto. Nusausino lūpas krakmolyta linine servetėle, sulankstė ją ir padėjo. Tada paskambino padavėjui iš aptarnavimo skyriaus, kad išneštų padėklą. Kepta antis buvo kiek sausoka, o aštriame padaže prie šparagų užkandžio buvo kiek padauginta peletrūno. Reikės šias pastabas išsakyti virtuvės šefui.

Naujojo Orleano „Fermonto" viešbučio naktinės pamainos administratorius André Filipis iš darbuotojų reikalavo nepriekaištingai atlikti savo pareigas. Klaidų nepakęsdavo. Dėl paslaugumo stokos arba aplaidaus aptarnavimo iškart būdavo atleidžiama iš darbo. André manymu, nuolatiniai viešbučio svečiai nusipelno būti priimami kaip geriausiuose namuose.

Mažame tualeto kambaryje greta kabineto André nusiplovė rankas prancūzišku rankų darbo muilu, kruopščiai paskalavo burną ir nusausino siauručius ūsiukus ir lūpas. Persibraukė pirštais per tepalu išteptus ir į viršų nuo kaktos sušukuotus plaukus. Tokia šukuosena tvarkingiausia, be to, tik taip jam pavykdavo ištiesinti iš prigimties linkusius garbanotis savo juodus plaukus. Tada apžiūrėjo nagus. Rytoj jie bus dailiai nukirpti, nudildyti ir nublizginti. Jis turėjo manikiūrui skyręs savaitės dieną ir atlikdavo šią procedūrą kaip šventą ritualą.

Nepamiršdamas viešbučio išlaikymo išlaidų, jis pareigingai išjungė šviesą tualeto kambaryje ir grįžo į kabinetą. Šiaip jau

pagal einamas pareigas atskiras kabinetas jam nepriklausė, bet Andrė čia buvo seniausias darbuotojas ir gerbiamas net labiau už kai kuriuos aukštesnio lygio viršininkus.

Be to, Andrė mokėjo saugoti paslaptis.

Per ilgus darbo viešbutyje metus jis pelnė didelį vyresnybės palankumą, nes pasižymėjo diskretiškumu visada, kai to reikėjo. Jis kruopščiai saugojo paslaptis – nuo polinkio į jaunus berniukus iki priklausomybės nuo heroino. Taigi atskiras kabinetas buvo viena iš pasitikėjimo Andrė išraiškos formų.

Jį vertino ir viešbučio personalas, ir svečiai, kuriems prireikdavo jo ypatingų paslaugų. Taip atsirado Andrė sąskaitos keliuose miesto bankuose, ir jis tapo turtingu žmogumi. Progų išlaidauti pasitaikydavo retai. Pinigus jis leisdavo tik drabužiams, kad atrodytų nepriekaištingai, ir gėlėms ant *maman* kapo. Įmantrios egzotiškų gėlių puokštės, tokia buvo ir jo gimdytoja, buvo gabenamos į kapines dukart per savaitę. Gėlių kompozicijos net lenkė tas, kurias mamai siųsdavo tėtis, kai Andrė dar buvo vaikas. Andrė tai buvo svarbu.

Andrė buvo neaukštas, bet visada pasitempęs, ir tai jam teikė solidumo. Nors ir nelinkęs į tuštybę, buvo skrupulingas. Jis nužvelgė save dideliame veidrodyje, pritvirtintame kitoje tualeto kambario durų pusėje. Kelnių linija buvo kaip peilio ašmenys. Raudonas gvazdikas švarko atlape atrodė ką tik nuskintas. Krakmolyta baltų marškinių apykaklė ir rankogaliai tokie standūs, kad nuo jų būtų atšokęs teniso kamuoliukas. Jis visada vilkėdavo nepriekaištingai pasiūtą tamsų kostiumą, baltus marškinius ir ryšėdavo konservatyvų kaklaraištį. Žinoma, Andrė jaustųsi gerokai patogiau vilkėdamas chalatą ir mūvėdamas getrus, bet tai nukreiptų svečių dėmesį į jį, o ne į puikų viešbučio aptarnavimą. Tai jau prilygtų katastrofai. Andrė Filipis laikė save „Fermonto" viešbučio svečių tarnu, o savo darbą – labai svarbiu.

Pasigirdo beldimas į kabineto duris ir į kambarį įėjo jaunas vyras kambarių tarnybos padavėjo uniforma.

– Ar galiu paimti padėklą?

– Taip, pavalgiau. – Jis kritiškai įvertino jaunojo padavėjo išvaizdą ir manieras, kai tas uždengė dangčiais serviravimo indus ir viską sudėjo į padėklą.

– Ar šiandien dar ko nors pageidausite, pone Filipi?

– Ne. Dėkui.

– Nėra už ką.

Andrė susiraukė, išgirdęs standartinę atsisveikinimo frazę, bet apskritai padavėjas jam paliko gerą įspūdį. Žinoma, grįžęs į virtuvę, iki gaus kitą užsakymą, jis skaldys juokelius su draugais iš viešbučio personalo. Andrė draugų turėjo mažai.

Jis lankė geriausias privačias mokyklas, o paskui studijavo Lojolos universitete. Na, o kadangi oficialiai negalėjo nurodyti, kas yra jo tėvas (ir atvirkščiai – kieno jis sūnus), visur jautėsi atstumtas, nors, tiesą pasakius, dėl to ir nesikrimto. Svarbiausias jo gyvenime buvo šis viešbutis. Tai, kas dėjosi už jo sienų, Andrė nė per nago juodymą nedomino. Jis nebuvo ambicingas ir neieškojo būdų, kaip tapti viešbučio akcininku. Jo ankštas butelis buvo visai netoli nuo darbo, bet jis labai nenoriai namie leisdavo laiką. Jeigu tik galėtų, apskritai iš „Fermonto“ niekur nekeltų kojos.

Vis dėlto Andrė turėjo vieną nuodėmę. Štai ir dabar jis pasidavė savo aistrai, mėgaudamasis kaip tikras gurmanas gero likerio taurele po vakarienės. Ištraukęs rašomojo stalo stalčių, jis žvelgė į nuotrauką rėmeliuose su autografu. Jasmina. Tokia elegantiška, tokia graži. „Šauniam vaikinui“, – buvo parašyta ant nuotraukos, o žemiau – įmantriai išraitytas jos parašas.

Jis buvo ne vien karštas jos gerbėjas. Per daugelį metų jo švelnūs jausmai šiai moteriai buvo virtę manija, bet tai nebuvo seksualinis potraukis. Būtų buvę kvaila ir juokinga. Ne, jis dievino ją kaip meno žinovas, svajojantis apie jam nepasiekiamą paveikslą. Jis garbino ją ir troško jai laimės, kaip kadaise troško, kad būtų laiminga jo gražuolė *maman*.

Pagaliau Andrė įstūmė stalčių, žinodamas, kad šįvakar dar ne kartą galės pažvelgti į šį kvapą gniaužiantį veidą, visiškai užvaldžiusį jo mintis. Na, o dabar atėjo laikas pasižiūrėti, kaip

dirba registratūra. Tokį patikrinimą jis atlikdavo kas valandą. Atrodė, darbas vyksta sklandžiai. Ant kilimo prie lifto jis pastebėjo numestą nuorūką. Spragtelėjo pirštais, ir pasiuntinukas atskubėjo šalinti netvarkos. Andrė nugnybo apvytusį rožės žiedą nuo gėlių kompozicijos ir ėmė grįžtančių į viešbutį svečių teirautis, ar viskas juos tenkina.

Žingsniuodamas per vestibiulį, Andrė net nusipurtė, prisiminęs tą siaubingą rytą po Džeksono Vaildo nužudymo. Pasibaisėtinas dalykas, ir dar kaip tyčia jo viešbutyje!

Šiaip dėl televizijos pamokslininko mirties jis nesijaudino. Tas žmogus visų pirma tarnavo sau, o ne kitiems. Šypsena maskuodavo bjaurų savo būdą. Jis per garsiai juokdavosi, kalbėdavo aukštomis frazėmis ir su perdėtu nuoširdumu spausdavo rankas. Andrė pamokslininkui ir jo šeimai buvo nepriekaištingai paslaugus, bet darė tą ne iš širdies, nes jam Džeksonas Vaildas buvo atgrasus.

Andrė pamokslininkui jautė pagiežą. Vaildo nužudymas metė ant viešbučio reputacijos šešėlį. Nors, žinoma, joks viešbutis negali apsidrausti dėl tokių dalykų... kad ir kokia tobula būtų apsauga. Vis dėlto atsirado vietos žurnalistų, drįsusių akiplėšiškai tvirtinti, kad ir viešbučiui tenka atsakomybė už tai, kas nutiko.

Na, bet šituo tegul užsiima teisininkai. Čia ne Andrė sritis. Nors jį vis dar apimdavo nemalonus jausmas prisiminus, kaip tą nelemtą beprotišką rytą šis toks šviesus ir paprastai ramus vestibiulis buvo sausakimšas policininkų ir reporterių. Taip pat ir pagrįstai pasipiktinimą reiškiančių viešbučio svečių, jie buvo apklausti it būtų kokie nusikaltėliai. Vestibiulis priminė gatvės padaužų užpultą kilmingą našlę.

Andrė manymu, tyrėjams turėtų būti akivaizdu, kad kažkas iš gatvės įėjo į viešbutį, pakilo liftu į septintą aukštą ir buvo įleistas į Vaildo apartamentus. Nušovęs pamokslininką, niekieno nepastebėtas, žudikas paspruko tuo pačiu keliu, kuriuo čia pateko. Nejaugi visus svečius, kurie tą naktį buvo viešbutyje, galima laikyti įtariamaisiais? Negi policija turi teisę visus įtarinėti? Andrė taip nemanė. Štai todėl jis ir nejautė sąžinės

graužimo dėl pastangų apginti tuos, kurie neturėjo jokių akivaizdžių priežasčių pyktis su Džeksonu Vaildu.

Tarp tų, kuriuos apklausė policininkai, buvo ir Andrė. Atrodo, jo atsakymai pareigūnams abejonių nesukėlė. Bet Kasidis buvo kitoks: kabinėjosi prie smulkmenų ir buvo gudresnis negu susivėlęs policijos detektyvas dviem vardais. Kasidis į akis jo nekaltino meluojant, bet jautė, kad Andrė kai ką nutyli.

– Paklausykite, pone Filipi, – Kasidis prisitraukė arčiau, taip siekdamas pelnyti jo pasitikėjimą. – Man nerūpi, kad numeriuose kažkas tą naktį pirko narkotikų. Niekas netemps į policiją tų, kurie laiką leido su prostitutėmis, prirakinti antrankiais prie baldų ir fotografuojami pornografinėms nuotraukoms. Man nerūpi, kas kieno žmoną tą naktį dulkino. Mane domina kiekvienas, kas tą naktį įžengė pro šias duris. Žinau, jūs akylai stebite vestibiulį. Kasdien čia matote daugybę žmonių. Gali būti, kad kas nors, ką jūs laikote visai nekaltu, iš tikrųjų yra mūsų ieškomas asmuo. Taigi ir mažiausia smulkmena gali būti gyvybiškai svarbi.

– Aš kuo puikiausiai suprantu, pone Kasidi, – ramiai atsakė Andrė, – bet jau išvardijau visus, kuriuos tą naktį čia mačiau. Be to, įspėjau personalą, kad jums visokeriopai talkintų. Jūs galėsite patikrinti ir mūsų kompiuterį.

– Kurio atmintyje, kaip mudu puikiai žinome, išsaugoma tik ta informacija, kuriai gauta komanda. Duomenis ištrinti net lengviau negu įvesti, – Kasidis truputį pakėlė balsą, buvo matyti, kad susinervino. Tą supratęs, jis nutaisė toną mylinčio tėvo, kuris turi nubausti savo prasikaltusią atžalą: – Andrė... Jeigu paaiškėtų, kad slepiate informaciją, galite būti patrauktas atsakomybėn. Tikrai nenorėčiau, kad taip nutiktų. O jūs?

Kasidis galėtų keisti taktiką ir nertis iš kailio kad ir iki pamėlynavimo, vis tiek iš Andrė nieko išpešti jam nepavyktų. Andrė buvo tvirtai pasiryžęs neatskleisti informacijos, kaip nors kompromituojančios žmones, kuriuos jis gerbia. Juo labiau kad tie faktai niekaip su tėvo Džeksono Vaildo nužudymu nesusiję ir ponui Kasidžiui nėra jokio reikalo jų žinoti.

Kasidis gimė ne Naujajame Orleane. Jis klydo manydamas, kad įstatymai galioja visiems, kad visi jų turi paisyti ir kad prieš

įstatymą visi lygūs. Jis, be abejo, manė, kad visi turi laikytis bendrų taisyklių. Bet Kasidis dar neįsisąmonino garbės kodekso, valdančio Pusmėnulio miestą. Svetimi galėjo to nesuprasti ar nepaisyti, tik ne Andrė Filipis.

Nuėjusi į virtuvę, Klerė pamatė motiną vieną sėdinčią prie pusryčių stalo. Ji buvo apsirengusi ir pasidažiusi. Geri ženklai. Pasitaikydavo dienų, kai kamuojama depresijos Merė Ketrina apskritai nesikeldavo iš lovos.

– Kava gardžiai kvepia, mama, – segdamasi auskarus, pasakė Klerė.

– Labas rytas, brangioji. Ar gerai išsimiegojai?

– Taip, – pamelavo Klerė.

Pildamasi į kavą grietinėlės, ji žvilgtelėjo per petį ir nusišypsojo motinai. Šypsena jos veide sustingo, kai įmontuoto etažerėje nešiojamojo televizoriaus ekrane pamatė iš arti rodomą pažįstamą veidą. Transliavo ryto žinias.

– Nesuprantu, ko ji taip šūkauja? – stebėjosi Merė Ketrina. – Jai visai nepritinka. Moteris turi kalbėti ramiai ir kultūringai.

Glaudaus reporterių žiedo apsupta Arielė žėrė negailestingą kritiką parapijos, miesto ir net valstijos valdžiai, kad jai vis neatiduoda vyro kūno ir neleidžia jo išsivežti į Našvilį.

Klerė atsargiai prisėdo ant kėdės priešais motiną. Ji ne tiek žiūrėjo į tai, kas dedasi ekrane, kiek atidžiai stebėjo motiną.

– Jie turėtų kuo greičiau leisti poniai Vaild palaidoti vyrą, – pareiškė Merė Ketrina, – tik sunku rasti nuoširdžios užuojautos tokiems nemaloniems žmonėms.

– Kodėl sakai, kad jie nemalonūs, mama?

– Nagi, Klere? – Merė Ketrina su neslepiama nuostaba pažvelgė į dukrą. – Nejau pamiršai, kiek nemalonumų tau pridarė tas pamokslininkas? Kiek prisikentėjai dėl tų bjaurių dalykų, kuriuos apie tave kalbėjo? Jis buvo atgrasus žmogėnas. Akivaizdu, ir jo žmona ne ką geresnė.

Klerė pagalvojo: *Šiandien jai prošvaistės diena.* Jų pasitaikydavo retai. Tokiomis dienomis Merė Ketrina puikiai suvokdavo,

kas aplinkui dedasi. Žvilgsnis būdavo aiškus, balsas skambus, tvirtas, ir niekas nebūtų pamanęs, kad ji galėtų būti kitokia. Žvelgdama į motiną, Klerė svarstė, kas jos užblokuotoje atmintyje sukelia proto prašviesėjimo blyksnius. Juk štai jau ne vieną dešimtį metų daktarams nepavyksta tiksliai diagnozuoti ligos ir jos išgydyti.

– Tai, ką jis apie tave pasakojo, šlykštu, – kalbėjo toliau Merė Ketrina. – Kodėl, užuot žiūrėjęs savo reikalų, vis nepalikdavo tavęs ramybėje?

Klerė nustebo, kad motina taip karščiuojasi.

– Daugiau rūpesčių jis man nebepridarys, mama.

– Žinau, – Merės Ketrinos veidą nušvietė palaiminga šypsena, – žinau. Jis mirė nuo trijų šautinių žaizdų. – Ji staigiai pakeitė pokalbio temą ir pastūmė Klerei lėkštę su bandelėmis. – Paragauk, širdele. Labai gardžios.

– Kol kas išgersiu tik kavos, – mintimis Klerė buvo kitur. – Mama, noriu su tavim pasikalbėti apie vieną labai svarbų dalyką.

– Man patinka šitas orų pranešėjas. O tau? Taip gražiai viską dėsto.

– Mama? – Klerė luktelėjo, kol Merė Ketrina vėl atsigręš į ją. – Ar pameni poną Kasidį, jis vakar buvo pas mus užsukęs?

– Žinoma. Vos prieš kelias minutes jį rodė per televizorių, citavo žiniose. Kai čia buvo, nė nenutuokiau, kad jis toks svarbus. Jis Džeksono Vaildo byloje atstovaus apygardos prokuratūrai.

– Taip, tiesa. Kadangi tėvas Vaildas buvo taip priešiškai nusiteikęs mano atžvilgiu, ponas Kasidis panoro su manim susitikti. Gali būti, kad norės ir dar kartą pasikalbėti.

– Puiku. Jis toks malonus.

– Na, jis ne visada būna malonus. Dėl savo darbo jam dažnai tenka užduoti žmonėms įvairiausių klausimų: dėl jų asmeninio gyvenimo, praeities. Jam tenka raustis jų praeityje, kad atskleistų dalykus, kuriuos žmonės norėtų nuslėpti. – Klerė patylėjo, kad motina įsisąmonintų jos žodžius.

Merė Ketrina klausiamai į ją pažvelgė.

– Jeigu ponas Kasidis ateis ir vėl kamantinės apie laikus, kai gyvenome su teta Lorele, ką tu jam atsakysi?

– Turbūt pasakysiu, kad buvo nuostabūs laikai, – atsakė Merė Ketrina kiek sutrikusi.

Klerė su palengvėjimu atsiduso, paėmė motinai už rankos ir šiltai spustelėjo.

– Juk taip ir buvo, ar ne? Gyvendamos pas tetą Lorelę mes buvom laimingos!

– Žinai, aš jos pasiilgstu. Imkim ir šį sekmadienį po mišių nuneškim gėlių ant jos kapo. – Merė Ketrina atsistojo ir pasuko prie stalo. – Dabar, Klere, atsiprašysiu. Man dar reikia sudaryti pirkinių sąrašą, kol ateis Harė. Ji tokia užuomarša. Jeigu neparašau, ką turguje nupirkti, ji būtinai pamiršta.

Kol Merė Ketrina pildė sąrašą naujais punktais, Klerė su nerimu ją stebėjo. Kasidis ateis vėl, tai neišvengiama. Ji džiaugėsi, kad Merės Ketrinos diena prasidėjo gerai, bet labai nenorėjo, kad Kasidis ją šiandien kalbintų, motina vargu ar galėtų aiškiai atsakyti į jo klausimus apie Džeksoną Vaildą ir jo nužudymą.

Šalto vandens čiaupas buvo atsuktas iki galo, bet vanduo vis tiek buvo drungnas. Kasidis pasidžiaugė, kad dušo srovė bent stipri. Kai pasisuko į ją nugara, įtampa atlėgo... nors ne visai.

Tada jis išsimuilino, šampūnu išsitrinko galvą ir išėjo iš dušo. Ant stalo jau garavo kava. Jis pasimėgaudamas įkvėpė Naujojo Orleano sodraus juodos kavos su cikorija aromato ir, įsmukęs į kišenės didumo virtuvę, prisipylė puodelį. Karšta karti kava jam teikė dvigubą užtaisą – kofeino ir optimizmo. Galbūt ši diena bus sėkminga.

Kasidis nužingsniavo prie laukujų durų ir jas atidaręs paėmė rytinį laikraštį. Kaimynė iš kitos akmenimis grįstos siauros gatvelės pusės metė laiškus į savo pašto dėžutę. Moteris maloniai nusišypsojo ir pasisveikino:

– Labas rytas, Kasidi.

Jis sugriebė rankšluostį, kuriuo buvo apsijuosęs per liemenį.

– Labas rytas.

– Šiomis dienomis retokai jus matau.

Tarsi nesupratęs jos žodžiuose slypinčios užuominos, Kasidis paaiškino:

– Buvau labai užsiėmęs.

– Skaičiau, – kaimynė galva linktelėjo į laikraštį, kurį jis spaudė po pažastim. Nuo laikraščio jos žvilgsnis nukrypo žemiau, į šlapius jo plaukelius žemiau juostos. – Ar jau išbandėte muilą, kurio pavyzdį daviau aną savaitę?

Kaimynė dirbo tarptautinėje kosmetikos firmoje ir nuolat jam ant slenksčio palikdavo muilo iš kolekcijos vyrams pavyzdžių. Jos dėka Kasidis kosmetikos turėjo daugiau negu moterimis persirenginėjantys vyrai iš Burbonų gatvės klubų. Jam patiko „Dial" produktai, šios firmos losjonu po skutimosi ir pasipurkšdavo, bet nenorėjo kaimynės įžeisti. Jausdamas, kaip nuo skvarbaus jos žvilgsnio dilgčioja visas kūnas, Kasidis atsakė:

– Taip, muilas nuostabus.

– Kvapas malonus?

– Taip.

Moteris neatitraukė nuo jo akių. Bet jis neturėjo apie ką su ja kalbėtis. Puikiai suprato, ką reiškia svajinga jos išraiška. Akimirką net šmėstelėjo mintis priimti jos nebylų kvietimą ir įsiprašyti į svečius paskanauti bandelių, bet tuoj nuvijo ją iki galo net neįsisąmoninęs.

– Atleiskite, aš vėluoju. Viso labo.

Vos jam uždarius duris, rankšluostis, kuriuo buvo apsijuosęs klubus, nuslydo ant grindų. Kaimynė, Penė, Patė, gal Pegė ar kuo ji ten vardu, buvo daili ir, Kasidžio nuomone, prieinama. Ir anksčiau ne kartą bandė su juo suartėti, bet dėl vienokios ar kitokios priežasties Kasidis ją ignoravo. Iš esmės dėl laiko ir susidomėjimo stokos.

Gal šįryt jam vertėjo priimti jos netiesioginį kvietimą? Gal seksas jam būtų padėjęs atgauti formą. „Et, bala nematė. Vargu", – sumurmėjo sau po nosim. Jeigu viskas būtų taip paprasta, jau seniai būtų išsikapstęs iš nesėkmių. Be to, moterų dėmesiu jis nesiskundžia.

Kasidis paspyrė rankšluostį ir nuogutėlis įžengė į virtuvę. Gurkšnodamas kavą laukė, kol iš skrudintuvo iššoks du gaba-

lėliai kvietinių skrebučių. Atsivertęs „Time Picayune" pamatė, kad Vaildo nužudymo istorija nustumta į ketvirtą puslapį. Straipsnyje juodu ant balto buvo parašyta, kad policija priėjo aklavietę ir pareigūnų kompetencija prasta. Tiems, kurie dar nežinojo, – jeigu tokių apskritai buvo, nes žiniasklaidoje informacijos apie bylą netrūko, – remiantis Kasidžio spaudai parengtu pranešimu dar kartą buvo pateikti su šiuo nusikaltimu susiję įvykiai.

Reporteris citavo jį teigdamas, kad bendros policijos žmogžudysčių skyriaus ir apygardos prokuratūros pajėgos tiria kelias visiškai įtikimas versijas (tas tiesa) ir kad artimiausiu metu žudikas bus suimtas, o tai jau melas. Apie suėmimą nebuvo nė kalbos. Ir apskritai minėtos pajėgos neturi nieko, už ko būtų galima užsikabinti. Skrebučiai iššoko iš skrudintuvo. Kasidis aptepė juos sviestu, pabarstė cukrum su cinamonu ir atsikando. Staiga jis prisiminė Klerę Loran. Turbūt jos burna tokio pat skonio kaip šis minkšto sviesto ir cukraus su cinamonu mišinys.

– Po paraliais! – Kasidis sukryžiavo rankas, alkūnėmis atsirėmė į stalą ir palinko į priekį. Nors vos prieš penkias minutes išėjo iš dušo, vėl prakaituoja. Mažučiai prakaito lašeliai nusėjo šonus, krūtinę, nugarą ir pilvą. Jis suirzo pajutęs, kaip iš pilvo apačios atvilnija, nelyginant perregima migla virš vandens, jaudulys.

Nuo pat apsilankymo „Prancūziškame šilke" naktimis jį išpildavo prakaitas. Pojūčiai priminė alinančius maliarijos priepuolius, kurie vargino, darė jį silpną, kankino ir žadino geismą. Dėl paaugliško negalavimo Kasidis buvo linkęs kaltinti „Prancūziško šilko" gaminius. Bet kuris sveikas vyras, prisižiūrėjęs gražių merginų beveik nieko neslepiančiais drabužėliais, susijaudintų. Taip jau gamtos sutvarkyta. Visi drabužėliai iš „Prancūziško šilko" katalogo buvo erotiški: dailūs, nuostabūs, jaudinantys, – bet, svarbiausia, erotiški. Nuotraukos blizgiuose žurnalo puslapiuose, žinoma, jaudino. Tokius paveikslėlius jis studijuodavo nuo dvylikos metų, bet dar niekada taip bjauriai nesijautė. Regis, viskas per tą katalogą sukūrusią moterį. Klerė Loran buvo tokia pat kaitinanti kaip jos platinamos prekės. Jis

negalėjo liautis apie ją galvojęs, ir ne vien dėl to, kad ji buvo susijusi su jo tiriama byla. Ar tik kartais tame flakonėlyje, iš kurio ji pūtė nelemtus burbuliukus, ne koks paslaptingas vudu meilės gėrimas?

– Kaip tau vakar sekėsi apatinių sandėlyje? – pasidomėjo Krauderis per jų įprastą pirmadienio pasitarimą.

– Jūs apie „Prancūzišką šilką"?

– Ar byloje paminėtas koks kitas?

– Pasirodo, visai rimtas verslas. Nė nemaniau, kad toks klestintis.

– Jų verslas manęs nedomina. Ar kalbėjaisi su... Loran?

– Taip, gana išsamiai.

– Ir ką pešei?

– Ji tvirtina Vaildo asmeniškai nepažinojusi.

– Ir?

– Iš esmės tiek.

– Tu ja tiki?

Dėl sau nesuprantamų priežasčių Kasidis vengė tiesiai atsakyti.

– Ji man nedavė pagrindo suabejoti.

Kadangi Krauderis norėjo sužinoti daugiau, jam teko papasakoti ir apie Merę Ketriną, ir apie fotomodelį Jasminą.

– Aš ją pažįstu, – pasakė Krauderis. – Mačiau priėmime pas Džonį Karsoną. Įspūdinga panelė.

– Sutinku. O ponia Merė Ketrina, Klerės motina, – psichikos ligonė.

– Eik tu! Kas jai?

Krauderis norėjo smulkmenų, bet Kasidis viršininko smalsumo nepatenkino. Vargu ar Krauderiui būtų įdomu sužinoti, kad jam atsistoja kaskart, kai pagalvoja apie Klerę Loran. Prastas ženklas apygardos prokuroro pavaduotojui, bandančiam suformuluoti kaltinimus žmogžudystės byloje, nuo kurios priklauso visa tolesnė jo karjera. Aštri rezonansinė byla – bet kurio jauno, norinčio iškilti prokuroro svajonė, ir ji teko jam.

Kasidžiui pasitaikė puikiausia proga įrodyti Krauderiui, kad jis tinkamas perimti vadžias, kai senis atsistatydins. Jam trūks

plyš reikėjo įtikinti tuos, nuo kurių priklauso jo paskyrimas, kad jis geriausiai tinka į šį atsakingą postą. Taip pat įrodyti sau pačiam – tą jis ir stengėsi daryti pastaruosius penketą metų. Įrodyti esąs doras ir vertas pasitikėjimo.

Tą padaryti bus dvigubai sunkiau, turint galvoj, kad viena iš įtariamųjų verčia jį prakaituoti ir jos geisti.

Klerė Loran nebūtų galėjusi įvykdyti šaltakraujiškos žmogžudystės. Tas aišku vien pamačius, kaip ji elgiasi su motina, įtikinėjo save Kasidis.

Tokia logika neverta nė sudilusio skatiko, ir Kasidis puikiai tą suprato. Jis matęs žudikų maniakų, kurie kaip pagal užsakymą apsipildavo graudžiomis ašaromis, ypač kalbėdami apie motiną.

Taigi sentimentus reikia pamiršti ir viską vertinti objektyviai. Atrodytų, jai nebuvo reikalo žudyti Vaildą. Jeigu būtų pasiryžusi jį nužudyti ir rizikavusi būti nutverta už rankos, būtų praradusi gerokai daugiau negu tuo atveju, jeigu Vaildas būtų įvykdęs savo užmačias ir sužlugdęs jos verslą. Juk logiška? Taip, logiška. Ne, ji nebūtų taip rizikavusi.

Vis dėlto kažkas dėl „Prancūziško šilko" jam kėlė nerimą. Kodėl? Kas buvo keista? Mintyse jis perkratė visus, ką tądien ten matė: Ralfė, mergina priimamajame, Klerė, Merė Ketrina, Jasmina. Staiga jam nušvito: vien moterys. Nė vieno vyro. Net ir sandėlyje dirbo tik moterys. Harė, taip jos vadina namų šeimininkę, kurios visas vardas – Harieta. Ar toji aplinkybė svarbi? Gal paaiškės, kad „Prancūziškas šilkas" – pirmoji įmonė, propaguojanti diskriminaciją pagal lytį? Ir dar: ar Klerę ir Jasminą sieja tik draugystė ir verslo reikalai?

Nuo tos minties burnoje pasidarė kartu, labiau negu nuo kavos ir cikorijos, ir jis išpylė kavos tirščius į kriauklę.

Ne, negali būti. Jis būtų pajutęs. Merginoms kalbantis buvo justi švelnumas ir abipusis pasitikėjimas, bet jos – ne meilužės. O Klerė Loran – ne žudikė.

Antra vertus, jis susidarė įspūdį, kad tai moteris, kuri nužudžiusi be jokių sąžinės priekaištų išsprogdintų jam kiaušius, ir tik šiaip, dėl pramogos.

Suskambėjo telefonas.

– Sveikas, čia Glenas.

– Labas rytas.

Detektyvas sukrenkštė tarsi prieštaraudamas.

– Man paskambino policijos komisaras. Sako, Vaildo moteris – pavardė jai tikrai tinka – reikalauja, kad atiduotų vyro kūną. Teks nusileisti, Kasidi.

Kasidis panardino pirštus į šlapius plaukus.

– Velnias. Atrodo, neturime kitos išeities. Bet leisk man dar kartelį šnektelti su ja ir jos posūniu.

– Jau turime jų parodymus. Pats juos apklausiau gal dešimt kartų. Žiūrėk, apkaltins, kad persekiojame.

– Suprantu, bet vis tiek noriu pabandyti. Atvažiuosiu po pusvalandžio.

Pokalbis su Ariele ir Džošua Vaildais prasidėjo nevykusiai. Kai Kasidis įžengė į kabinetą, jiedu jau laukė. Našlė vilkėjo juodą šilkinę suknelę, atrodė trapi, silpna ir, be jokios abejonės, nekalta.

– Pone Kasidi, po valandos su trupučiu išskrendame į Našvilį. Nenorėtume pavėluoti į lėktuvą.

– Atleiskite, – jis atsiprašė ir apėjęs stalą atsisėdo. – Patekau į spūstį. Pasirūpinsiu, kad į oro uostą nuvyktumėte laiku. Jeigu reikės, su policijos eskortu.

Jo žodžiai Arielei padarė įspūdį. Ji ramiau atsilošė ant kėdės.

– Ačiū.

– Prieš susitinkant su jumis, mane informavo, kad tėvo Vaildo kūnas taip pat bus lėktuve.

Arielė nusausino akis siuvinėta nosinaite.

– Džeksoną nužudė prieš savaitę, o jūs ne tik kad nesuėmėte žudiko, nė neleidote vyro palaidoti.

Kasidis mintyse jai paplojo. Tikra šaunuolė. Kelius kukliai dengia suknelė; šviesius tiesius plaukus juosia juodo aksomo kaspinas. Ir nors nesistengia atrodyti žavi, ji neabejotinai spinduliuoja charizmą.

Džošas ramindamas uždėjo ranką pamotei ant peties.

– Mums tai sunkus išbandymas, pone Kasidi, ypač Arielei.

– Nė kiek neabejoju.

– Norime pargabenti tėtės kūną namo, palaidoti ir paskui pailsėti. Vis dėlto ketiname grįžti į Naująjį Orleaną, kai bus sulaikytas žudikas. Noriu pats jo paklausti, kodėl taip padarė.

– Aš irgi norėčiau to paklausti. – Kasidis atvertė segtuvą, kurį pakeliui į kabinetą jam įteikė vienas iš teisininkų. – Kad galutinai išsiaiškintume, noriu patikslinti dėl laiko. – Kad atrodytų įtikimiau, jis pasirausė popierių krūvoje. – Jūs, turiu galvoj jus tris, su nedidele palyda atvykote į viešbutį... kelintą?

– Po dešimtos penkios, – irzliai atsakė Arielė. – Pone Kasidi, mūsų jau tūkstantį kartų to klausė.

– Suprantu, kad tie patys klausimai gali erzinti, bet kartais, perpasakodamas įvykius, liudytojas prisimena tai, ką buvo pamiršęs. Prašom man atleisti.

Arielė atlaidžiai atsiduso.

– Atvykome po dešimtos penkios. Visi buvome alkani. Taigi pavalgėme viešbučio restorane. Esu tikra, personalas patvirtins.

– Jau patvirtino. Ar jums valgant kas nors buvo pakilęs nuo stalo?

– Regis, ne. Džošai, gal prisimeni, ar mums valgant kas nors buvo pakilęs nuo stalo?

– Nebuvo. Kodėl taip svarbu, pone Kasidi?

Vis dar nebuvo aišku, kaip nusikaltėlis pateko į Vaildo numerį. Kasidis manė, kad kažkas iš savų galėjo gauti raktą ir jau laukė Vaildo, kai tas grįžo pavakarieniavęs.

– Reikia patikslinti.

– Nepamenu, kad kas nors būtų išėjęs mums nebaigus vakarieniauti, – aiškino Arielė. – Po vakarienės visi suėjom į liftą ir išsiskirstėme po savo apartamentus.

– Ar visi buvote geros nuotaikos?

– Buvome pakiliai nusiteikę, kupini palaimingos Dvasios.

– Dvasios?

– Šventosios Dvasios. Tą vakarą malda buvo kaip niekad įkvepianti.

– Suprantu, – Kasidis vėl pavartė popierius. – Taigi, ponia Vaild, jūs, jūsų vyras ir Džošas kartu pakilote liftu į septintą aukštą?

– Taip. Džeksonas visada užsakydavo mums visą aukštą, kad šeimai būtų garantuotas privatumas.

– Ar visada giedate pilnu skrandžiu, ponia Vaild?

– Kaip suprasti?

Kasidis palinko į priekį ir, sukiodamas tarp pirštų pieštuką, atidžiai nužvelgė porelę.

– Pažinojau vieną kitą dainininką. Jie vengdavo dainuoti prisivalgę. Pilnas skrandis spaudžia diafragmą, ar ne?

– Nesuprantu, koks čia ryšys?

– Sakėte, kad po vakarienės nuėjote į Džošo numerį repetuoti.

– Aš paaiškinsiu, – skubiai įsiterpė Džošas. – Kai repetuojame ne salėje, dėmesį sutelkiame į laiką, ritmą ir panašius dalykus. Ji negieda visu balsu kaip salėje, ten garso operatoriai turi tinkamai nureguliuoti mikrofonus.

– Ak, štai kodėl tą vakarą niekas negirdėjo jūsų repetuojant, – paaiškino Kasidis.

– Septintame aukšte jokių kitų svečių nebuvo. Juk sakėme, – pabrėžtinai saldžiai jam priminė Arielė.

– Taip, tiesa. Vis dėlto kambariai po Džošo numeriu ir virš jo buvo užimti, bet niekas ten nei giedant, nei skambinant fortepijonu negirdėjo.

– Kokios čia užuominos, pone Kasidi?

– Kad gal nuėjote į Džošo numerį dėl kokios nors kitokios muzikos.

Našlė pašoko nuo kėdės ir įsmeigė į Kasidį piktą žvilgsnį.

– Kaip drįstate?

– Niekas jūsų pasakojimo patvirtinti negali, ponia Vaild.

– Kaip ir paneigti.

– Manau, to jūs ir siekėte.

– Galvokit, kaip jums patinka.

– Manau, siekdami pašalinti kliūtį, kuri kliudė jūsų santykiams, vienas katras arba abu išsmukote tą vakarą į kori-

dorių ir, kol jūsų vyras miegojo, jį nušovėte. Tada palikote jį ten per naktį, o kitą rytą reporteriams ir publikai surengėte spektakliuką.

Arielė grasinamai primerkė mėlynas akis.

– Jūsų lūpomis kalba šėtonas.

– Visai galimas daiktas, – mandagiai atsakė Kasidis. – Man visada buvo sunku jam priešintis.

– Ketinate mus suimti vadovaudamasis savo nuojauta? – Arielės tonas buvo niekinamas.

– Neturėdamas įrodymų? Jūs puikiai žinote, ponia Vaild, kad kol kas jokių konkrečių kaltinimų jums pateikti negaliu.

– Puiki pastaba, – Arielė apsisuko ir išplaukė pro duris.

Džošas liko, bet akivaizdžiai pritarė pasipiktinusiai pamotei.

– Tie kaltinimai visiškai be pagrindo, pone Kasidi. Gal, užuot įžeidinėjęs mano pamotę šlykščiomis spėlionėmis, imtumėtės pagaliau darbo ir surastumėte žudiką?

– Nepaistyk niekų, Džošai, – Kasidis sąmoningai perėjo prie laisvo tono. Jis žinojo, kad jeigu ir pavyktų katrą iš jų palaužti, tai būtų Džošas. – Žinau, kad ją barškini. Šiaip jau man nė velnio nerūpėtų... nebent būtum užvertęs tėtušį, kad ir toliau galėtum su ja smagintis.

– Nekalbėkit tokių dalykų!

– Tada, velniai rautų, netylėk! – Kasidis trinktelėjo per stalą.

Po įtemptos tylos Džošas vangiai paklausė:

– O ką jūs norite sužinoti?

Kasidis pasistengė užgniaužti pyktį, nes suvokė, kad jeigu paleis vadžias, Džošas užsisklęs.

– Pažvelkime į viską mano akimis, Džošai, ir pažiūrėkime, kokios peršasi išvados. Arielė jauna, daili, talentinga ir įsimylėjusi jauną, išvaizdų ir talentingą posūnį, šis irgi jai neabejingas. Tik va – viena kliūtis. Ji ištekėjusi. Nepageidaujamas vyras – motyvas, kurio negaliu atmesti. Be to, ji buvo vienintelė, be tavo tėvo, turėjusi raktą nuo jo apartamentų.

– O kambarinės? O viešbučio personalas? Profesionaliems įsilaužėliams rakto nereikia. Jie kada panorėję įeina į užrakintus numerius.

– Džeksoną nužudė jam gerai pažįstamas žmogus. Kažkas, prieš ką jis nesivaržydamas nuogas gulėjo lovoje.

– Tik ne Arielė.

– Tada tu?

Jaunuolis išblyško.

– Mudu su tėvu ne visada sutarėme, bet aš jo nenužudžiau.

– Ar jis žinojo apie tavo romaną su jo žmona?

– Nesuprantu, apie ką jūs kalbat.

Atlošiamas Kasidžio krėslas šoktelėjo į vertikalią padėtį, vos nepermesdamas jo per stalą.

– Nemėgink manęs maustyti, Džošai! Jis žinojo?

Vaikinas susirietė nuo įsmeigto į jį šalto Kasidžio žvilgsnio. Pečiai nusviro, jis nusuko akis.

– Ne, manau, kad ne.

Puiku. Dabar jis turėjo prisipažinimą, kad ši porelė mėgavosi neleistinais santykiais, bet pasistengė džiaugsmo nerodyti.

– Manėt, judu tokie gudrūs, kad sugebėsit tai nuo tėvo nuslėpti? Man pakako vos pusės minutės, kad jus perkąsčiau.

– Visai ne todėl, kad mes tokie gudrūs, – Džošas liūdnai šyptelėjo. – Viskas dėl jo nepakenčiamo egocentriškumo. Jam nė į galvą nešautų, kad Arielė iš mudviejų pasirinko mane.

Kasidis tiriamai pažvelgė Džošui į akis ir juo patikėjo.

– Tėvas buvo tikras šunsnukis, tiesa?

– Taip.

– Tu nekentei jo?

– Kartais.

– Tiek, kad nužudytum?

– Kartais, bet ne aš jį nužudžiau. Nebūčiau galėjęs. Būčiau pristigęs drąsos.

Kasidis ir tuo patikėjo. Džošua – hebrajų karžygys iš Senojo Testamento. Šis vardas vaikinui visiškai netiko. Akivaizdu, Džeksonas Vaildas, pasižymėjęs griausmingu balsu ir keršto angelo temperamentu, turėjo jaustis skaudžiai nuviltas dėl švelnaus būdo ir malonių manierų sūnaus. Vaikio sieloje galėjo susikaupti galybė apmaudo valdingam ir nepakančiam tėvui. Streso ištiktos atžalos atsikrato ir geresnių tėvų negu Džek-

sonas Vaildas. Vis dėlto Kasidis nemanė, kad Džošui užtektų smarvės paleisti žmogui kulką į galvą.

– O ji? – paklausė Kasidis, smakru linktelėjęs į duris, pro kurias pagauta pykčio išlėkė Arielė. – Prieš atsakydamas gerai pagalvok, Džošai. Gali būti, kad labai greitai gausime įkalčių, ką nors, kas anksčiau praspūdo pro akis. Jeigu ir toliau dangstysi Arielę, tapsi nusikaltimo bendrininku ir bausmė jums bus vienoda. Tai ar pamotė jį nužudė?

– Ne.

– Ar ji galėjo tą padaryti tau nežinant? Ar judu tą naktį mylėjotės, Džošai?

Džošas nunarino akis, bet atsakė nedvejodamas:

– Taip.

– Ar kuriuo nors metu ji buvo išėjusi iš tavo numerio?

– Ne. Išėjo tik paryčiais.

Gerokai vėliau, negu Elviros Diupiuji nustatytas nužudymo laikas – tarp dvyliktos ir pirmos nakties.

– Tu įsitikinęs?

– Visiškai.

– Ar bent įtarei, kad ji galėjo nužudyti tėvą?

– Ne, – jis taip energingai papurtė galvą, kad kelios plaukų sruogos užkrito ant kaktos.

– Kodėl tu toks tikras?

Džošas kilstelėjo galvą ir pažvelgė Kasidžiui tiesiai į akis.

– Tėvas Arielei buvo jos laimingas loterijos bilietas. Be tėvo ji niekas.

Vadinasi, aklagatvis. Jiedu, be jokios abejonės, kalti. Tik Kasidis nebuvo tikras, ar vien dėl svetimavimo, ar jų nusikaltimas gerokai sunkesnis. Bet net jeigu ir jie nužudė, jis neturi įkalčių, dėl kurių galėtų juos pričiupti.

– Laimingos kelionės.

Džošua Vaildas apstulbo.

– Jūs mane paleidžiate?

– Taip. Nebent norėtumėte pasirašyti prisipažinimą.

– Aš neturiu dėl ko prisipažinti, taip pat ir Arielė. Prisiekiu, pone Kasidi.

– Dar gali tekti tą padaryti teisme. O kol kas – sudie.

Stebėdamas, kaip vaikinas išeina, Kasidis svarstė, gal paleidžia į laisvę žudiką, keliantį grėsmę nieko neįtariantiems žmonėms? Nors, geriau pagalvojus, Arielė ir Džošas visuomenei kelia vienintelį pavojų – prarasti sunkiai uždirbtus pinigus, kuriuos tiedu išmelš iš jos Dievo vardu.

Suirzęs ir piktas ant viso pasaulio, jis čiupo telefono ragelį vos pasigirdus šaižiam skambučiui.

– Kasidi? – skambino Krauderis.

Jis ne itin apsidžiaugė išgirdęs, kuo baigėsi apklausa.

– Svarbiausia, jie išsisuko, – apibendrino Kasidis.

Krauderis pažėrė kelis sodrius komentarus apie našlę ir jos sukeltą triukšmą.

– Ji išskrenda į Našvilį kvepėdama it rožė ir atrodydama it kankinė. O mus palieka kapstytis didžiulėje mėšlo krūvoje. Kasidi, tu klausaisi?

– Ką? Taip, atleiskite. Velniava! Jūs teisus.

– Kas tau darosi?

Kasidis spoksojo į storą aplanką, kurį Hovardas Glenas ką tik atnešė jam į kabinetą ir su nugalėtojo šypsena padėjo ant stalo.

– Aš jums paskambinsiu vėliau. – Kasidis padėjo ragelį, nutraukęs Krauderį vidury sakinio, ir žvilgtelėjo į Gleną, stovintį prie jo stalo ir gudriai besišypsantį.

– Klausyk, Kasidi, gali būti, kad čia tas siūlo galas, kurio ieškojome. Eime.

Septintas skyrius

– Aplankas jūsų, panele Loran?

– Iš kur jį gavote? – paklausė Klerė nemalonaus vyriškio triumfuojančio gladiatoriaus poza.

– Vienas iš mano vyrų jį rado šiukšlių konteineryje už kelių kvartalų nuo čia. Negi manėte, kad nepatikrinsime šiukšlių konteinerių aplink gyvenamąją vietą visų, susijusių su Vaildo byla?

– Aš su šia byla nesusijusi, – tvirtu balsu atsakė Klerė.

– Šitai liudija ką kita, – jis pamosikavo inkriminuojančiu aplanku jai po pat nosim.

Klerė atstūmė jį ranka.

– Glenai, pasitrauk, – griežtai paliepė Kasidis. Nemalonus žmogėnas susiraukė, bet per kelis žingsnius atsitraukė. Kasidis pasisuko į Klerę. – Atvirai kalbant, laikiau jus protingesne. Kodėl neišmetėte aplanko drauge su nužudymo įrankiu į upę?

Klerė manė, kad savame bute, suprojektuotame taip, kad būtų kuo daugiau šviesos ir erdvės, klaustrofobija jos neslėgs. Bet vos čia pasirodžius Kasidžiui atrodė, kad erdvė staiga susitraukė, juolab jis atėjo ne vienas, o lydimas detektyvo. Į šį ji žvelgė su neslepiamu priešiškumu. Jis buvo jai atstumiantis ne tiek dėl nevalyvumo, kiek dėl šlykščios įtarios šypsenėlės.

Pamačius, ką jie atsinešė, Klerei apmirė širdis, sudrėko delnai. Ji pasijuto įkliuvusi į spąstus, persigando, bet nutarė to neparodyti.

– Nagi, panele Loran, klokit tiesiai šviesiai. Ką pasakysit? – detektyvas Glenas nušveitė aplanką ant baro virtuvėje.

Ant blizgančio stalviršio pasklido dešimtys laikraščių iškarpų. Klerė nepakentė būti speičiama į kampą, ypač valdžios pareigūnų. Nevalingai kilo noras priešintis, kaip kad pasielgė būdama penkerių. Bet ji jau ne vaikas. Ji negali spardytis, kandžiotis ir bandyti ištrūkti. O ir meluoti beprasmiška. Ji įkliuvo. Tai žino ir jie, žino ir pati. Geriausia, ką gali padaryti, griebtis įžūlumo.

– Taip, aplankas mano, – pripažino, – bet turint galvoj, jog tėvas Vaildas nužudytas, pamaniau, kad būtų neapdairu jį pasilikti.

– Neapdairu? – prunkštelėjo Glenas. – Labai jau švelniai pasakyta. Beprotybė – šitai būtų kur kas tiksliau, ar ne?

Klerės akyse įsižiebė įniršis. Ji įsitempė it styga. Kasidis atsistojo tarp jos ir detektyvo.

– Prašom mums atleisti, – pastūmėjo detektyvą prie durų.

Po įtempto jų pokalbio pašnibždomis Glenas metė į ją piktą žvilgsnį ir išėjo, garsiai trenkęs durimis.

– Ačiū, – Klerė padėkojo Kasidžiui, kai jis grįžo. – Dar akimirka, ir būčiau pratrūkusi. Siaubingai nemalonus tipas.

– Taip pasielgiau ne dėl jūsų, o dėl savęs. Turiu jums užduoti daugybę klausimų. Matydamas, kad Glenas nieko doro iš jūsų nepeš, įtikinau jį, kad leistų pabandyti man.

– Kokių dar klausimų?

– Nežinote?! Turime prieš jus rimtų įkalčių, panele Loran.

– Jūs apie laikraščių iškarpas? – pašaipiai paklausė Klerė. – Vargu ar jos labai jums pravers, pone Kasidi. Beje, ketinau pietums užsitepti sumuštinį. Gal ir jūs norėtumėt?

Nenuleisdamas nuo jos akių, Kasidis atmetė švarko skvernus ir įsisprendė į šonus. Žvelgė įdėmiai, stengdamasis ją perprasti.

– Jūs tikrai šaltakraujė priešininkė, – sausai tarė Kasidis, – ir šaltakraujė melagė.

– Juk manęs neklausėte, ar renku medžiagą apie Džeksoną Vaildą.

– Stebiuosi, kad nepareiškėte apskritai matanti šitai pirmą kartą, – jis parodė į iškarpų krūvą ant baro.

Klerė apėjo barą ir atidarė šaldytuvą.

– Neigimas atrodytų kaip kaltumo įrodymas, ar ne? Krevečių mišrainė tiks?

– Kuo puikiausiai.

– Kvietinės duonos ar bandelės?

– Jėzau, – sumurmėjo braukdamas pirštais per plaukus. – Gal jau gana to pietietiško vaišingumo?

– Kodėl?

– Ogi todėl, kad apačioje laukia Glenas. Jis ketina jus suimti, o jūs čia apie duoną ir bandelę.

– Manęs nesuims, pone Kasidi, ir mudu abu tai žinome.

Išėmusi iš šaldytuvo reikalingus produktus, pasisukusi nugara, Klerė tepė sumuštinius. Vylėsi, kad jis nepastebės, kaip dreba jos rankos.

Žinoma, žvelgiant iš šalies bandymas atsikratyti nelemto aplanko atrodė kaip desperatiškas krauju išsitepusios žudikės troškimas apsisaugoti. Klerė pasielgė labai kvailai, išmetusi jį į šiukšlių konteinerį. Reikėjo geriau viską apgalvoti. Kodėl nepadarė taip, kaip ką tik jai užsiminė Kasidis? Kodėl neišmetė į upę? Bet tada, tą rytą po žmogžudystės, viskas rutuliojosi taip greitai, kad laiko apmąstymams nebuvo. Ji padarė klaidą, ir toji klaida jai kainuos labai brangiai.

Be to, ji neįvertino Kasidžio ir klausimų, kuriuos šis uždavė per pirmą jųdviejų pokalbį. Tie klausimai jai kėlė nerimą, bet priežasties pulti į paniką lyg ir nebuvo. Dabar, kai aplanką rado, padėtis iš esmės pasikeitė. Kasidis jau ne šiaip domėjosi, ką ji jautė Vaildui, o akivaizdžiai įtarė nužudymu. Nuo šiol jis atidžiai ją stebės, rinkdamas prieš ją kad ir menkiausius įkalčius. Vis dėlto Klerė turėjo nemenką pareigūnų tramdymo patirtį. Pirmoji jos išmokta pamoka – nesileisk įbauginama.

Klerė pasisuko į jį.

– Įrodymų nepakanka, kad mane suimtumėte, pone Kasidi. Taip, rinkau medžiagą apie Džeksoną Vaildą, bet tai dar ne rūkstantis revolveris rankoje.

– Revolveris jau greičiausiai įlankos dugne. – Jis pakabino šakute alyvuogę iš lėkštės, kurią prieš jį padėjo Klerė. – Srovė jau bus nunešusi jį nežinia kur.

– Visaip gali būti.

Kadangi baras buvo užverstas laikraščių iškarpomis, linktelėjusi galvą Klerė pakvietė Kasidį pereiti prie stalo stikliniu paviršiumi valgomajame.

– Arbatos, o gal gaiviojo gėrimo?

– Arbatos.

– Su cukrum?

– Ne, be nieko.

Grįžusi su dviem stiklais mėtų arbatos ir ledukais, Klerė atsisėdo priešais. Kasidis paėmė pusę sumuštinio ir godžiai suleido į jį dantis.

– Kai kurie iš straipsnių kelerių metų senumo.

– Pradėjau juos rinkti gana seniai.

– Taip domitės religija?

– Ne, pone Kasidi, – atsakė ji atlaidžiai šypsodamasi, – mano šaknys – katalikiškos, bet niekada nepriklausiau jokiai Bažnyčiai. Ir, užtikrinu, nesižavėjau charizmatiškais televizijos pamokslininkais. Vaildas patraukė mano dėmesį, nes jis buvo vienas iš pavojingiausių žmonių Amerikoje.

– Ir laikėte savo pilietine pareiga jį pašalinti?

– Tai norite išgirsti mano paaiškinimą ar ne? – aštrokai paklausė Klerė.

Kasidis parodė jai, kad kalbėtų toliau.

– Jūs labai šiurkštus, pone Kasidi.

– Neneigiu.

Jų žvilgsniai susitiko ir jie kelias akimirkas žiūrėjo vienas kitam į akis. Klerė neketino pasiduoti.

– Kitaip negu daugelis pamokslininkų, Vaildas kėsinosi ne tik į žmonių pinigus, bet į kai ką nepalyginti svarbiau – į jų teises, kurias jiems garantuoja Pirmoji Konstitucijos pataisa. Kai pasirodė pirmasis „Prancūziško šilko" katalogas, jis jau buvo pradėjęs kryžiaus žygį prieš tai, ką laikė pornografija. Taigi nuo pat pradžių jo nuostatos man kėlė didelį nerimą.

– Todėl, kad darydamas didžiulę įtaką galėjo pakenkti jūsų verslui?

– Ne. Tik nenorėjau pakliūti į padėtį, kai visą laiką tektų kovoti dėl to, ką dirbu. Tokia grėsmė man atrodė visiškai įtikima ir, kaip vėliau paaiškėjo, nuojauta manęs neapgavo. „Prancūziškas šilkas“ neturi nieko bendra su vaikų pornografija ar panašaus pobūdžio leidiniais. Vis dėlto mūsų katalogas buvo priskirtas tai pačiai žurnalų kategorijai ir negailestingai pliekiamas. Tėvas Vaildas buvo paskelbęs karą spaudos laisvei.

– Jūs negalite naudotis visiška veiksmų laisve, panele Loran, nes laisvė neatsiejama nuo atsakomybės.

– Sutinku. – Klerė padėjo sumuštinį ir truputį palinko į priekį. – Nuo minties, kad vyrai, moterys ir vaikai gali būti išnaudojami ir iš jų pelnomasi, man darosi bloga, bet šių bėdų, iššlavę skoningą erotiką iš muziejų ir knygų lentynų, tikrai neišspręsime. Cenzūra turi būti mūsų protuose ir širdyse, tai mūsų sąžinės reikalas. Jeigu jums nepatinka filmai, pažymėti raide S, išleiskite savo septynis dolerius kam kitam. Jeigu nepatinka pramoginių televizijos laidų tekstai, perjunkite kanalą ir nepirkite tose laidose reklamuojamų prekių. Vis dėlto neatimkite galimybės iš tų, kurie jūsų nuomonei nepritaria, leiskite jiems žiūrėti tai, kas jiems patinka. Nei vyriausybė, nei kokie jos sudaryti tariamų ekspertų komitetai arba koks pamokslininkas neturi teisės spręsti, ką žmonės, suaugę žmonės, gali arba ko negali žiūrėti. Ne šiaip sau atėjęs į valdžią Hitleris pirmiausia įsakė sudeginti knygas, kurios, jo vertinimu, buvo žalingos.

– Tai visus, kurie nesižavi Selindžerio „Rugiuose prie bedugnės“, galima laikyti neonaciais?

– Prašau, pone Kasidi, susilaikyti nuo įžeidinėjimų. Aš tik sakau, kad savo nepritarimą kokiu nors klausimu jėga primesti kitiems jau fašizmas. – Klerė pajuto, kaip kaista skruostai. Ši tema jai buvo tokia artima, kad kartais ji kalbėdavo taip pat diktatoriškai ir be kompromisų kaip Vaildas. – Į tą karą aš įsivėliau ne savo valia, pone Kasidi. Jeigu būčiau turėjusi iš ko rinktis, būčiau likusi nuošalyje. Mane į jį įtraukė Vaildas, ėmęs iš savo sakyklos skleisti šmeižtą. Kiek galėdama stengiausi jį

ignoruoti ir atmesdavau jo įkyrius kvietimus susiremti viešoje diskusijoje, bet, žinoma, kada nors tokia diskusija būtų turėjusi įvykti.

– Ir jūs ginklavotės, rinkdama šias straipsnių iškarpas?

– Taip. Jos man padėjo geriau pažinti savo oponentą, kad atėjus lemiamai akimirkai turėčiau, kuo jį priremti.

– Kodėl to nepaaiškinote ir neparodėte man šios kolekcijos vakar?

– Todėl, kad jau buvau išmetusi.

– Galėjote bent užsiminti.

– Taip, galėjau. Antra vertus, suprantu, kad valdžia jus spaudžia kuo greičiau iškapstyti abejonių nekeliantį įtariamąjį. Vaildo sekėjai reikalauja, kad žudikas nedelsiant būtų atiduotas teismui. Aš nenorėjau, kad ir trumpam, tapti jūsų atpirkimo ožiu. Net jeigu būtumėte nusivežęs mane į nuovadą formaliai apklausti, tai būtų pakenkę mano verslui ir artimiesiems.

– Aš ir dabar galiu tą padaryti.

– Būtų tik bergždžias laiko švaistymas. Pasakiau jums viską, ką žinau.

Kasidis įsmeigė į ją žvilgsnį.

– Taigi tas raudonas brūkšnys, kuriuo jūs pabrėžėte Vaildo atvykimo į Naująjį Orleaną datą, – tik šiaip sutapimas?

Ji staiga išbalo, bet kraujas vėl plūstelėjo jai į veidą.

– Taip, pamenu, kad pabraukiau. Ir galiu paaiškinti kodėl. Skaitydama straipsnį, turėjau rankoje raudoną rašiklį, – atsakė gūžtelėjusi pečiais, – padariau tą nesąmoningai.

Jis greitai suvalgė sumuštinį, lėkštė buvo tuščia. Tada nusišluostė lūpas servetėle ir padėjo šalia lėkštės.

– Jei giliau nesikapstai, viskas atrodo labai logiška. Jūsų paaiškinimas net per daug logiškas, panele Loran. Įspūdis, kad iš anksto buvote apgalvojusi, ką sakyti, jeigu dėl to aplanko jums tektų aiškintis.

– Gal kavos prie tokių spėlionių?

Kasidis mandagiai šyptelėjo.

– Ne, dėkui.

Klerė nurinko tuščias lėkštes ir nunešė į virtuvę.

– Maniau, čia Harės darbas, – tarsi abu šnekučiuotųsi jis nusekė paskui ją iki patalpas skiriančio baro.

– Paprastai taip ir būna, bet šią popietę ji išėjo su mama pasivaikščioti.

– Kaip patogu.

– Apie ką jūs? Kuo čia dėti mamos pasivaikščiojimai?

– Man reikia jos parodymų dėl to, kur buvote naktį, kai nužudė Džeksoną Vaildą.

Klerė staiga įkvėpė.

– Mamos aš tardyti neleisiu, pone Kasidi. Pasistenkite suprasti ir veltui nešvaistyti nei savo laiko, nei pastangų. Mama neprisimena to, kas buvo šį rytą, ką jau kalbėti apie įvykius prieš porą savaičių. Jeigu imsite ją spausti, ji negalės jums nieko įtikinamai paaiškinti. Bet kokie bandymai išgauti iš mamos liudijimą ją tik sunervintų, o to aš negaliu leisti.

– Negi tikitės, kad tokiu svarbiu klausimu kaip alibi mudu su Glenu tenkinsimės vien jūsų neįtikinamais argumentais?

– Neturite kitos išeities, – pareiškė Klerė. Paminėjus detektyvo vardą, ji net nusipurtė. – Jums teks kliautis mano žodžiu. Tą naktį aš buvau namie.

– Ir niekur nebuvote išėjusi?

Plieninis Kasidžio akių žvilgsnis išmušė ją iš pusiausvyros. Ji nervingai atmetė nuo pečių plaukus.

– Gal ir buvau, bet tik trumpam. Negaliu ilgiau palikti mamos vienos, ypač naktį. Atvirai pasakysiu, pone Kasidi, neprisimenu. Toji diena man nebuvo kokia nors ypatinga.

Jis ilgokai į ją žiūrėjo, o paskui paklausė:

– Kur dabar Jasmina?

– Vakar grįžo į Niujorką.

Kaip Klerė ir tikėjosi, kitą rytą po jų apsižodžiavimo Jasmina atgailavo ir jautėsi kalta. Jos apsikabino, susitaikė ir draugiškai padirbėjusios baigė naujojo katalogo maketą. Jasmina kelis kartus buvo išbėgusi į savo kambarį pasikalbėti telefonu. Du kartus, prieš isskrisdama į Niujorką, ji nakvojo ne namie, o grįžusi rytais atrodė prislėgta ir nusiminusi. Na, bet tegul Jasmina pati tvarkosi su vedusiu meilužiu. Čia jos vienos reikalas.

Klerei užtenka ir savų bėdų. Šis vyras, nenuleidžiantis nuo jos akių, žvelgia į ją taip pat, kaip kadaise tas kitas šalies gyventojų skyriuje. Tarsi ji būtų studijų objektas, o jie būtų ieškoję jos asmenybės arba elgesio nuokrypių.

– Kas čia? – jis ranka parodė į kabantį ant virtuvės sienos įrėmintą tekstą.

– Tetos Lorelės „Prancūziško šilko" receptas.

Kasidis susidomėjęs pakreipė galvą.

– Niekaip nesisekė sugalvoti pavadinimo savo apatinių kolekcijai, – prisiminusi Klerė nusišypsojo. – Mudvi su Jasmina ištisus mėnesius sukome galvas, bet mums nieko doro sugalvoti nepavyko. Na, o vieną šaltą popietę užsimaniau iškepti šokoladinį pyragą ir pradėjau raustis tetos Lorelės receptų dėžutėje. Tada, rodydama pirštu į užrašą kursyvu, teta tarė: „Prancūziškas šilkas." Į dešimtuką. Iš karto supratau. Teta Lorelė labai apsidžiaugė, kai pasakiau, kad bendrovę pavadinsiu pagal vieną iš jos receptų. Ji jautėsi prisidėjusi. – Klerės veide šmėstelėjo ilgesys. – Praėjus vos kelioms savaitėms nuo tos dienos teta mirė.

Kasidis pasilenkė ir perskaitė, kas parašyta recepto kortelėje:

– *Pamažu berkite cukrų į sviesto ir ištirpinto šokolado mišinį, įberkite vanilės ir viską atsargiai suplakite.* Turėtų būti gardu.

– O taip. Minkštas švelnus kremas tirpsta ant liežuvio. Norėjau, kad ir mano sukurti apatiniai, liesdamiesi prie nuogo kūno, keltų tokius pat pojūčius. Pavadinimas nuteikia atsipalaiduoti ir mėgautis.

Nutilusi Klerė pajuto, kad jie tapo artimesni, net be žodžių. Jis tylomis žvelgė į jos lūpas, paskui akis, ir jeigu jo klausa buvo tokia pat aštri kaip rega, jis turėjo girdėti, kaip pašėlusiai plaka jos širdis.

Kasidis kostelėjo, leisdamas suprasti, kad ilga tyla trikdo.

– Viskas labai įdomu, bet grįžkime prie reikalo, dėl kurio čia atėjau. Vadinasi, vienintelė jūsų priešiškumo Džeksonui Vaildui priežastis – Pirmoji pataisa?

– Taip.

– Ir viskas?

– Ko jūs siekiate, pone Kasidi? Toks jūsų apklausos būdas? Šaudyti tamsoje, aklai tikintis, kad į ką nors pataikysite? Ne-

manau, kad tai geriausias būdas taupyti mokesčių mokėtojų pinigus. Būtų daug racionaliau, jeigu sutelktumėte savo pastangas tikram žudikui rasti. O ir manęs...

– Ar judvi su Jasmina meilužės?

Klausimas buvo kaip perkūnas iš giedro dangaus, perskrodė it žaibas. Apstulbinta Klerė įsistebeilijo į Kasidį – lūpos pravertos, akys net suapvalėjusios iš nuostabos.

– Kaip jums šovė į galvą tokia mintis?

– Aš laukiu atsakymo. – Jo veidas apniuko, kai ji nusikvatojo. – Vaildas surengė triukšmingą, prieš homoseksualus nukreiptą kampaniją, ir jam už tai gerokai kliuvo nuo seksualinių mažumų aktyvistų.

– Aišku. Jūs manote, kad jis buvo mano priešas net dėl dviejų priežasčių? – linksmai paklausė Klerė. – Prisipažinsiu, pone Kasidi, ne iš jūsų juokiausi. Tik mėginau įsivaizduoti, kaip į jūsų klausimą reaguotų Jasmina. Negi visai neskaitote bulvarinės spaudos? Jasmina yra turėjusi galybę meilužių, ir visi jie vyrai. Todėl ir pelnė lemtingos moters reputaciją.

– Gali būti poza.

– Jeigu Jasmina išgirstų, tokios jūsų kalbos ją pribaigtų. Net jeigu ir manote, kad aš linkusi į lesbietiškus santykius, negi tikite, kad Jasmina tikrai galėtų būti heteroseksuali?

– Tokios mintys man kilo dėl čionykštės scenografijos.

– Scenografijos?

– Turiu galvoj jūsų darbo aplinką.

– Paaiškinkite, – paprašė Klerė, neslėpdama smalsumo.

– Lankausi pas jus jau antrą kartą, bet dar nemačiau čia nė vieno vyro. Pažįstu galvažudžių iš mirtininkų bloko, kurie, pamatę jūsų amazonę, sergstinčią duris apačioje, nertų šalin nė neatsisukdami. Visos jūsų darbuotojos – moterys, nuo klojančių popierium dėžes darbininkių iki krautuvų vairuotojų. Kuo jums taip nusikalto vyrai?

– Niekuo.

– Jūs ištekėjusi?

– Ne.

– Ar kada buvote?

– Ne.

– Susižadėjusi?

Ji akimirką sudvejojo.

– Ne.

Kasidis pakėlė į viršų rodomąjį pirštą, tarsi būtų pagavęs ją meluojant.

– Pagalvokite geriau.

Klerė užsiplieskė.

– Ar nemanot, kad peržengiat ribas, taip kamantinėdamas, pone Kasidi?

– Tik dirbu savo darbą. Papasakokit apie savo santykius su Deividu Alenu.

– Prakeikimas! Jūs ir jį apklausėte?

– Dar ne, bet apklausiu, jeigu tuojau pat nepradėsite kalbėti.

Klerė kunkuliavo iš pykčio, bet šį nervų karą laimėjo Kasidis.

– Sena istorija, – atžariai atsakė Klerė. – Jis norėjo mane vesti.

– Kas gi nutiko?

Jau buvo beatšaunanti, kad čia ne jo sumautas reikalas, bet apsigalvojo. Rodydama savo priešiškumą, padėtį tik pablogintų. Jasmina, turinti su vyrais daugiau patirties, suabejojo, ar moteriai būtų lengva Kasidį apkvailinti. Draugė turbūt buvo teisi, pamanė Klerė. Be to, ir klausimas, kurį jai uždavė Kasidis, jokio pavojaus nekėlė. Šia tema kalbėti buvo neskausminga.

– Deividas norėjo, kad paguldyčiau mamą į psichiatrijos ligoninę, – tyliai tarė, nuleidusi akis. – O aš apie tai nė galvoti nenorėjau. Tada jis pateikė man ultimatumą, o aš grąžinau jam sužieduotuvių žiedą.

– Tai motiną mylėjote labiau už jį?

– Taip.

– Ir nuo to laiko jokių rimtesnių santykių užmezgusi nebuvote?

– Dar nežinote?

– Dar ne. Žinoma, galiu pasikapstyti po jūsų asmeninį gyvenimą, bet būtų geriau, jeigu pataupsotumėte mano jėgas ir, neversdama manęs jaustis nepatogiai, pati viską papasakotumėte.

– Nejau mano asmeninis gyvenimas kaip nors susijęs su jūsų tyrimu?

– Galbūt. Pasakokit, ir pažiūrėsim, kas iš to išeis, – užsiropštė ant baro kėdės ir sunėrė rankas.

Rodydama, kad tema jai nepriimtina, Klerė išspaudė:

– Išsiskyrus su Deividu buvo vienas kitas vyras, bet šiaip nieko rimta. Tikiuosi, jūsų smalsumas patenkintas?

– Kol kas. – Jis nusisuko ir apsimetė, kad susidomėjo ant baro paskleistomis straipsnių iškarpomis. – Kur jūsų tėvas, panele Loran?

Klerė neramiai sujudėjo.

– Jau sakiau. Mirė, kai buvau kūdikis.

– Visai jo neprisimenate?

– Taip, buvau per maža.

– Nuo ko jis mirė?

– Atrodo, nuo infarkto.

Įdėmiai į ją žiūrėdamas, Kasidis nuslinko nuo baro kėdės ir lėtai pasuko prie jos. Priėjo visai arti. Ji kiek atlošė galvą, kad matytų skvarbias jo akis.

– Jūs ir vėl man meluojate. Jūsų gimimo liudijime skiltyje „tėvas“ – didelis riebus klaustukas.

– Šunsnukis! – Ji užsimojo, kad kirstų jam antausį, bet Kasidis spėjo sučiupti jai už riešo prie pat savo skruosto. – Klerės akyse sužibo įsiūčio ir bejėgiškumo ašaros. – Neturite teisės knistis po mano asmeninį gyvenimą.

– Lavonas su trimis žaizdomis tokią teisę man suteikia.

Klerė ištraukė riešą iš jo gniaužtų ir sunėrė rankas ant krūtinės.

– Kad jau toks įžvalgus, pone Kasidi, ką dar iškasėt, atlikdamas savo šlykščią tiriamąją misiją?

– Loranai, jūsų seneliai, priklausė Naujojo Orleano visuomenės grietinėlei. Sena šeima ir iš kartos į kartą paveldimas turtas. Bet didžiausias tėvų turtas buvo jų vienintelė dukra Merė Ketrina. Lankė prestižiškiausias privačias mokyklas ir buvo auklėjama kaip dera jos šeimos visuomeninei padėčiai. Bet per vieną iš kotiljonų (pati man vakar papasakojo) ją suviliojo jau-

nas turtuolis. Ji pastojo. Pasipasakojo tėvams, bet vaiko tėvo vardą atskleisti jiems atsisakė. Deja, jis neprisiėmė atsakomybės dėl kūdikio, kurį Merė Ketrina nešiojo. Tėvai padarė tai, ką manė esant teisinga – išsižadėjo dukros ir atėmė iš jos paveldėjimo teisę. Ir tik teta Lorelė, netekėjusi tėvo sesuo, ją priglaudė. Kilo didžiulis skandalas, per kurį gerokai nukentėjo Loranų šeimos reputacija. Buvo kalbama, kad per kitus dvejus metus, neištvėrę juos užgriuvusios gėdos, Merės Ketrinos tėvai vienas paskui kitą iškeliavo Anapilin. Prieš mirtį jos tėvas pakeitė testamentą ir visus savo turtus paliko Bažnyčiai.

– Bažnyčiai, kuri mano mamą atstūmė, nors ji išpažino gailestingumo, gėrio ir atlaidumo idealus, – pridūrė Klerė.

– Vis dėlto Bažnyčia leido ne santuokoje gimusiai Merės Ketrinos dukrai lankyti katechetų mokyklą.

– Ne, pone Kasidi, krikščionių tikėjimo tiesų mane išmokė teta Lorelė. Kad ir buvo keistuolė senmergė, ji nuoširdžiai mylėjo mamą ir mane. Kai mamą ištikdavo priepuoliai, teta Lorelė padėdavo man nepalūžti, slaugydavo, kai susirgdavau, palaikydavo mane sunkiausiomis vaikystės dienomis. Ji buvo vienintelė iš mano pažinotų žmonių gyvenusi krikščioniškai, kaip mokė Jėzus. Ji niekada nepamokslaudavo. Auklėjo savo pavyzdžiu.

– Vis dėlto aš juk tiksliai papasakojau jūsų motinos istoriją, tiesa?

– Pernelyg tiksliai. Jos pusbrolis Čarlzas visada buvo iki koktumo tikslus.

– Kaip supratote, kad informaciją gavau iš jo?

– Ogi visai paprastai, jis vienintelis likęs Loranų šeimos palikuonis.

– Ar bendraujate su juo?

Klerė karčiai nusijuokė.

– Ne, ir ačiū Dievui. Ir niekada nebendravau. Jis toks pat arogantiškas ir pasipūtęs kaip jie visi. Iš to, ką man apie juos papasakojo teta Lorelė, nenuostabu, kad mamą atstūmė kaip tik tada, kai jai labiausiai reikėjo paramos.

– Juk buvo visai jaunutė.

– Septyniolikos, – Klerė truputį palenkė galvą į šoną. – Jūs vis dėlto ne toks bejausmis, pone Kasidi. Jūsų balse justi užuojauta.

– Dėl Dievo, jau buvo septintojo dešimtmečio pradžia.

– Tiesą sakant, šeštojo pabaiga. Eizenhaueris dar buvo prezidentas. Amerika dar nebuvo praradusi savo nekaltybės. Gerai išauklėtos jaunos panelės apie erogenines zonas tada nieko nežinojo.

Kasidis nepritariamai palingavo galvą.

– Net ir tais laikais tėvai neatsisakydavo dukrų tik todėl, kad jos pastodavo.

– Loranai – kas kita. Mano seneliai nuo tos dienos su mama nesikalbėjo. Jiems ji liovėsi egzistavusi. Aš irgi.

– Mama taip ir neatskleidė jums, kas jūsų tėvas?

– Ne.

– Ir jis, net slapta, jūsų nepripažino?

– Ne. Esu tikra, kad jis baiminosi padarinių. Jis priklausė tam pačiam aukštuomenės sluoksniui ir, matyt, nenorėjo prarasti padėties teikiamų privilegijų. Juk matė, kas nutiko mamai, ir nenorėjo, kad tas pat nutiktų jam. Tiesą sakant, aš jo nekaltinu.

– Niekus kalbat.

– Kodėl?

– Būtų keista, jeigu nelaikytumėte jo atsakingu už savo nelaimes.

Klerė pasijuto lyg prie kamštinės lentos prismeigtas vabzdys ir kiek atsitraukė.

– Kur kreipiate, pone Kasidi?

– Tas, kas nužudė Vaildą, nekenčia vyrų.

– Logiškai išprotavote? Labai protinga.

– Didelio proto tam nereikia. Akivaizdus perlenkimas. Trečio šūvio nė nereikėjo.

– Turite galvoj šūvį į kirkšnį?

– Iš kur žinote?

– Visi laikraščiai rašė, kad Vaildui šauta į sėklides. – Kestelėjo plaukus, jos žvilgsnis metė iššūkį. – Kadangi gimiau ne

santuokoje ir mano įmonėje dirba moterys, jūs priėjote neabejotinai išmintingą išvadą, kad kaip tik aš paspaudžiau gaiduką ir nudėjau Džeksoną Vaildą.

– Negudraukite.

– O jūs nebūkite juokingas, – atsakė ji pakeltu balsu. – Juk atvirai pripažinau, kad bjaurėjausi viskuo, ką tas žmogus propagavo. Ir nesutikau su beveik visais jo teiginiais. Ir ką? Aš ne viena tokia.

– Tas tiesa, bet tik keliems iš jų Vaildo veikla buvo išlikimo klausimas. Todėl ir atsidūrėte įtariamųjų sąrašo viršuje.

– Knaisiodamasis po mano gyvenimą, tik gaištate laiką.

– Nesutinku. Per dažnai sugaunu jus meluojant.

– Juk aš paaiškinau dėl tų iškarpų.

– Ne jas turėjau galvoj.

– Pamelavau dėl tėvo tik tam, kad apsaugočiau mamą. Turbūt sutiksite, kad ji užtektinai prisikentėjo ir buvo žeminama, kad dar ją skaudinčiau, pasakodama apie jos praeitį.

– Ir ne šį melą aš turėjau omeny.

– Tada ką? Įtampa mane žudo.

Kasidis pasuko prie durų. Tamsus kostiumas jam tiko kaip nulietas. Pagal užsakymą siūta liemenė gražiai pabrėžė jo sportišką liemenį. Ir kelnėms audinio sunaudota buvo tiksliai tiek, kiek reikia. Deja, ji negalėjo sau leisti prabangos, kaip kad būtų padariusios daugelis moterų, ir pripažinti, jog Kasidis patrauklus.

Klerė jį matė persigandusio vaiko akimis. Ji nepajėgė jo atsieti nuo biurokratinio aparato, kuriam jis atstovauja. Nuo pat ankstyvos jaunystės ji išmoko tokių žmonių bijoti, bjaurėtis jais ir jiems nepasiduoti. Visą antipatiją, kurią jautė valdžios struktūroms, ji dabar nukreipė prieš jį.

Kaip jis drįso kapstytis liūdnoje mamos praeityje? Merė Ketrina patyrė tiek sielvarto, kad tam, jog liktų gyva, užsidarė svajonių pasaulyje. Jos vizijos buvo rožinės spalvos, bet tokios pat patikimos kaip metaliniai vartai. Trisdešimt metų ji buvo saugoma nuo širdgėlos ir paniekos. Būtų didžiulė neteisybė, jeigu svetimi žmonės vėl imtų knaisiotis po jos praeities negandas.

Kasidis jau stovėjo prie durų, dešinę ranką padėjęs ant rutulio pavidalo rankenos. Klerė suprato, kad bandydama jo kantrybę rizikuoja, bet kitaip negalėjo. Jos balse buvo girdėti atviras iššūkis:

– Jūs dumiate akis.

Kasidis staiga atsisuko.

– Tvirtinote Džeksono Vaildo asmeniškai nepažinojusi, – laisva ranka sugriebė Klerei už plaukų, atlošė galvą ir alsuodamas jai tiesiai į veidą greitai ir tyliai bėrė žodžius: – Jūs nesėdėjote „ramiai tą vakarą namie“, kai buvo nužudytas Vaildas. Peržiūrėjau kelias vaizdajuostes, gautas iš vietos kabelinės televizijos, kurią Vaildas buvo nusisamdęs filmuoti jo kampaniją Naujajame Orleane. Vienoje iš tų juostų įrašytos paskutinės pamaldos, kurioms jis vadovavo. Įrašyta viskas nuo pradžios iki pabaigos. Taip pat ir akimirka, kai Vaildas pakvietė žmones prieiti prie jo ant pakylos. Žmonės plūstelėjo iš visų arenos pusių. Viena iš pirmųjų priėjo jauna moteris. Paėmė jam už rankos, ir jiedu kalbėjosi akis į akį.

Kasidis neatitraukė nuo Klerės akių, tarsi siekdamas, kad jos veidas įsirėžtų jo atmintyje. Tada paleido jos plaukus ir atidarė duris. Jau eidamas pro jas rėžė:

– Toji moteris buvote jūs, Klere.

Kai suskambėjo telefonas, Andrė Filipis, tarsi užkluptas nusikaltimo vietoje, pašoko ir staigiai užstūmė rašomojo stalo stalčių. Skambutis jam buvo lyg sąžinės priekaištas, primenantis, kad dirbdamas žiūrinėjo savo dievinamos merginos nuotrauką.

Jis pakėlė ragelį ir žvaliu dalykišku tonu paklausė:

– Kuo galiu padėti?

– *Bonsoir*, Andrė.

– *Bonsoir*, – atsakė jis jau šilčiau, nes iškart pažino, kas skambina, nors balsas buvo tylus ir duslus. – Kaip laikotės?

– Vis dar negaliu atsigauti po įvykio, nutikusio prieš dvi savaites.

Maža Andrė burna rodė užuojautą.

– Siaubinga buvo naktis.

– Skambinu, kad dar kartą jums padėkočiau už diskretiškumą.

– Patikėkit, dėkoti nėra už ką. Nesijaučiu policijai įsipareigojęs. Jie suvarė mūsų svečius apklausti nelyginant galvijų bandą ir tardė lyg jie būtų nusikaltėliai.

– Ar turit man kokių žinių?

– Nėra priežasčių nerimauti. Niekas nežino, kad tą naktį čia buvote.

– Ar jus dėl to įvykio jau apklausė?

– Policija, – Andrė balse skambėjo antipatija. – Ir dar kalbėjausi su tokiu Kasidžiu.

– Jus apklausė Kasidis?

– Du kartus. Bet nesijaudinkite, atsakinėjau tik į konkrečius klausimus, nieko nuo savęs nepridėjau.

– Ar mano pavardė buvo paminėta?

– Ne! Ir, *naturellement*, jos neminėjau.

– Nė kiek tuo neabejoju, – padėkojo balsas kitame linijos gale. – Niekam nėra reikalo žinoti, kad ten buvau.

– Kuo puikiausiai jus suprantu.

– Visiškai pasikliauju jūsų diskretiškumu. Labai jį vertinu.

– Tai nuostabiausias komplimentas, kokio galėjau iš jūsų sulaukti. *Merci.*

– Noriu jūsų paprašyti dar vienos paslaugos, Andrė.

– Laikysiu garbe.

– Jeigu Kasidis ar kas kitas jūsų apie mane teirautųsi, ar pranešite man?

– *Certainement.* Nedelsdamas. Vis dėlto dar kartą jus patikinu – jūsų nerimas be pagrindo.

Beveik negirdimai balas atsakė:

– Tikiuosi.

Aštuntas skyrius

Džeksono Vaildo kongregacijos tarybos nariai, sukviesti Arielės Vaild, buvo klausytojai per prievartą. Juos saistė pagarba ką tik našle tapusiai moteriai, pagarba žmogui, kuris dar tik vakar buvo palaidotas, ir nerimas dėl šios pelningos įmonės – jai dėl vadovo mirties grėsė žlugimas.

Susirinkimui Arielė vadovavo sėdėdama ilgo pasitarimų stalo gale, kongregacijos būstinės Našvilyje posėdžių kambaryje. Vilkėdama juodais drabužiais, ji atrodė gležna ir silpna, vos pajėgianti pakelti perregimą porceliano puodelį bespalvės žolelių arbatos prie išbalusių lūpų. Jos ašarotos akys, dėl kurių ji buvo pripažinta vilties netekusiųjų šventąja globėja, atrodė prasmegusios akiduobėse. Violetiniai ratilai po jomis bylojo apie nuovargį ir kančią.

Niekas, išskyrus Arielę, nežinojo, kad šiuos sielvarto ženklus visai lengva nuplauti muilu ir vandeniu.

Ji padėjo puodelį į lėkštelę. Išskyrus šį tylų porceliano skimbtelėjimą, tylos kambaryje netrikdė joks garsas. Dėl neryškių lempų, tamsiõs sienų apkalõs ir prabangių kilimų kambaryje vyravo pagarbi tyla, ir čia tvyrojo nuotaika kaip laidotuvių biure, kur dvi dienas pašarvotas uždarame karste gulėjo Džeksonas Vaildas. Sėdintieji prie stalo sulaikę kvapą laukė, kol našlė prabils, ją užjausdami, bet tuo pat metu stengdamiesi nuslėpti juos kankinantį nerimą.

– Ponai, pirmiausia norėčiau padėkoti kiekvienam atskirai ir visiems kartu... taip pat ir Džošui... už man suteiktą paramą

tomis tamsos ir nerimo dienomis po Džeksono mirties. Tai neįkainojama dovana mano velioniui vyrui. Jūs taip nuoširdžiai mane palaikėte... aš... – Ją užvaldė jaudulys ir ji nuleido akis. Ašaros buvo iškalbingesnės už žodžius. Susitvardžiusi Arielė kalbėjo toliau: – Kol prie bendrovės vairo stovėjo Džeksonas, jis tikėjosi iš jūsų visiško atsidavimo ir jam, ir jo tarnystei. Jo nelikus, jūs tęsėte jo pradėtą darbą. Sakydama, kad nuoširdžiai jumis didžiuojuosi, aš kalbu jo vardu.

Arielė kiekvieną apdovanojo malonia šypsena ir, pereidama prie reikalo esmės, gurkštelėjo arbatos.

– Deja, nė vienas iš mūsų nesitikėjo, kad Džeksono žūtis bus tokia tragiška. Nebuvome tam pasiruošę. Kas galėjo įtarti, kad kažkoks beprotis nutildys vieną iš Viešpaties ištikimiausių pasiuntinių?

Klausytojai pritariamai sumurmėjo „amen".

– Šėtonas tikisi, kad mes atsitrauksime išsilaižyti žaizdų. Tikisi, kad palūšime nuo mus užgriuvusios sielvarto naštos. Nutildęs Džeksoną, jis tikėjosi nutildyti ir mus visus. – Pagal iš anksto surepetuotą scenarijų ji patylėjo. – Bet šėtonas mūsų neįvertino. Mes neišsigąsime ir nenutilsime. Džeksono Vaildo kongregacija gyvuos kaip gyvavusi.

Tuzinas liemenėmis aptemptų krūtinių lengviau atsiduso. Iki tol tvyrojusi įtampa atlėgo kaip iš verdančio arbatinuko išsiveržęs garas. Prakaitu išrasojusios kaktos nudžiūvo. Kad visiems palengvėjo, nors niekas to atvirai nerodė, bylojo pašviesėję veidai.

Arielė vos sulaikė pasitenkinimo šypseną. Jie jau tikrai jos rankose. Tegul laiko save Viešpaties pasiuntiniais. Be abejonės, dalis iš jų nuoširdžiai tiki savo misijos šventumu. Ir vis dėlto pirmiausia jie – vyrai, kuriems nesvetimos Adomo giminės silpnybės. Jie baiminosi dėl savo ateities. Būdami visiškai tikri, kad Arielė paskelbs kongregaciją paleidžianti, jie meldė, kad įvyktų stebuklas. Ir ji tą stebuklą jiems padovanojo.

Žinoma, atsirado ir skeptikų.

– Ką gi mes darysime? – paklausė Tomas Netikėlis, – kaipgi tęsime darbą be Džeksono? Kas skaitys pamokslus?

– Aš.

Apstulbinti šio pareiškimo, vyrai susmeigė į ją klausiamus žvilgsnius. Buvo akivaizdu, jie abejoja Arielės gebėjimais. Ji krestelėjo galvą ir platininiai plaukai nuvilnijo pečiais. Iš jos spinduliavo ryžtas ir beatodairiškas pasitikėjimas savo jėgomis.

– Aš... mes manome, kad reikėtų pakviesti naują pamokslininką.

– Jūs klystate, – ramiu balsu ištarė Arielė. – Tam jus čia ir sukviečiau. Norėjau informuoti apie savo ateities planus ir, tikiuosi, daugiau kartoti nereikės.

Arielė sunėrė pirštus ir padėjo plaštakas ant stalo krašto. Ką tik atrodžiusi trapi, dabar Arielė buvo kupina energijos ir veržlumo. Vos prieš kelias minutes jos akyse rusenusi ugnelė virto siautulinga liepsna.

– Mūsų šalininkai, be abejonės, norės sužinoti, ką galvoju apie Džeksono mirtį. Jis mirė netikėtai, buvo žiauriai nužudytas. Šios temos pakaks gal tuzinui pamokslų. Ir kas gi juos pateiktų įtaigiau negu našlė?

Tarybos nariai, netekę amo, susižvalgė.

– Visus pamokslus Džeksonui rašė brolis Viljamsas. Dabar jis rašys man, – ji linktelėjo vyrui, kuris sėdėjo jai iš kairės, eilės viduryje.

– Pamažu mes vis rečiau pabrėšime, kad Džeksonas nužudytas ir jo jau nėra tarp mūsų, ir pereisime prie kitų temų. Toliau tęsime Džeksono pradėtą kovą su pornografija, nes ji tapatinama su mūsų uždaviniais. Aš ir toliau giedosiu, o Džošas man akompanuos fortepijonu. Kartkartėmis pasikviesime kokį kitą pamokslininką, bet priežastis, dėl kurios žmonės kas savaitę žiūrėjo mūsų transliacijas, – Džeksonas ir aš, tiesa? Džeksono nebėra, o aš esu. Ir jeigu manote, kad tik jis galėjo pamokslauti apie pragaro liepsnas ir pasmerkimą, pažiūrėsime, ką kalbėsite išgirdę mane.

Jos tiesmukumas tarybos narius sutrikdė, bet prieštarauti nė vienas nedrįso. Ji siekė, kad visi įsisąmonintų – nuo šiol čia viskam vadovaus ji. Jos žodis bus įstatymas, kaip kad anksčiau buvo lemiamas Džeksono žodis.

– Broli Rėjau?

Vyras klusniai pašoko iš vietos.

– Ponia?

– Jūs atšaukėte kampaniją Sinsinatyje. Kodėl?

– Aš... na... maniau, kad kai Džeksonas...

– Daugiau nepriiminėkite sprendimų, prieš tai nepasitaręs su manim. Nustatykite datą. Kampanija vyks, kaip planuota.

– Bet liko tik dvi savaitės, Ariele. Reikia laiko...

– Nustatykite datą, – pakartojo ji lediniu balsu.

Brolis Rėjus paslapčiom apsižvalgė, karštligiškai tikėdamasis paramos, bet niekas jos nepasiūlė. Visi sėdėjo nudūrę akis. Tada jis maldaujamai pažvelgė į Džošą, bet tas spoksojo į savo rankas, sukinėjo jas tai į vieną, tai į kitą pusę tarsi nežinia iš kur atsiradusias ataugas.

Šiaip ne taip brolis Rėjus išspaudė:

– Aš tuojau pat įtrauksiu į planą, Ariele, jeigu tu tam pasiruošusi.

– Būsiu, kai ateis laikas. Na, o dabar jaučiuosi pavargusi. – Ji atsistojo.

Kiti pasekė jos pavyzdžiu. Vyrai kilo nuo kėdžių tarsi kokie nokautuoti boksininkai, vos pajėgė atsistoti.

– Įgalioju Džošą veikti mano vardu ir pati veiksiu jo vardu, – pridūrė Arielė, eidama prie durų. – Vis dėlto norėčiau, kad visi kylantys rūpesčiai ir darbiniai klausimai būtų derinami tiesiogiai su manim. Juo greičiau perimsiu Džeksono pareigas, juo bus geriau. Jeigu kam nepatinka...

Arielė atidarė duris, galvos linktelėjimu rodydama, kad tie, kas nesutinka žaisti pagal jos taisykles, gali išeiti. Niekas nepajudėjo. Rodės, nė nekvėpuoja, kai ji akimis keliavo nuo vieno prie kito. Tylą kambaryje ji suprato kaip pritarimo ženklą. Jos blyškų veidą nušvietė angeliška šypsena.

– Be galo džiaugiuosi, kad visi nusprendėte likti. Žinau, Džeksonas būtų to norėjęs ir iš jūsų tikėjęsis. Tuo džiaugiasi ir mūsų Viešpats.

Ji dar kartą plačiai nusišypsojo ir ištiesė ranką Džošui. Jis paslaugiai paėmė Arielei už parankės, ir jiedu išėjo iš tarybos posėdžių salės.

– Įspūdingas spektaklis, – neiškentė Džošas jiems einant iš pastato.

– Spektaklis? – Arielė patogiai įsitaisė ant ištaigingos limuzino, laukiančio jų prie šaligatvio, sėdynės.

– Namo, – sukomandavo Džošas vairuotojui, prieš nuleisdamas pertvarą. Atsilošęs minkštoje sėdynėje, jis žvelgė pro tamsintą langą, stengdamasis prieš užkalbindamas pamotę suvaldyti pyktį. Paskui pasisuko į ją. – Galėjai bent su manim pasitarti.

– Tau galvoj negerai, Džošai? Ko čia putoji?

– Nereikia manęs kvailinti, Ariele. Ir liaukis kaip kokia koketė per popiečio arbatėlę klapsėjusi blakstienomis. Manęs savo nekaltute išraiška neapgausi. Nejau dar nesupratai?

Arielė ryžtingai atkišo smakrą.

– Kaip suprantu, susinervinai, kad prieš išdėstydama savo planus tarybai nepasitariau su tavim?

– Ar tu jau visai nejauti tikrovės? – Džošas buvo nuoširdžiai apstulbęs ir to neslėpė. – Negi iš tikrųjų manai, kad pajėgsime tęsti veiklą?

– Aš ne manau, aš žinau, kad pajėgsiu.

– Aišku. Ir tik iš geros širdies ketini priglausti mane po savo sparneliu.

– Nereikia už mane kalbėti.

– O kodėl ne? – atšovė Džošas. – Atrodo, žinai visus reikalingus žodžius, tik ar suvoki, ką jie reiškia?

Arielė jau tikrai supyko. Tai, kad nebuvo baigusi jokių mokslų, buvo jos jautri vieta.

– Manai, nesugebėsiu vadovauti kongregacijai?

– Taip, nors tau atrodo ir pati tiki, kad galėsi. Tavęs juk niekas nesustabdys, ar ne? Net tėvo mirtis tau ne kliūtis.

Arielė, iš pažiūros rami, pasukinėjo galvą, tarsi norėtų atpalaiduoti nuo įtampos sprandą.

– Suprask, Džošai, Džeksono nebėra, ir šito nebepakeisi. Mes jį palaidojome.

– Pompastika buvo ne mažesnė kaip per karūnavimą.

– Užtat atkreipėme į save žiniasklaidos dėmesį.

– Ar dėl to prireikė choro, orkestro ir tų kvailų balandžių?

– Ceremonijoje dalyvavo net pats Amerikos viceprezidentas! – sušuko Arielė. – Gal tu kvailas, kad nesupranti, kaip tas svarbu?

– Jam? Manau, papildomai laimėjo milijoną rinkėjų balsų.

– O mes – pusantros minutės siužetą žiniose. Reportažą transliavo visam pasauliui, Džošai. – Ji jau nebetvardė įniršio. – Negi tu ar tie žmonės iš direktorių tarybos manot, kad praleisčiau progą nemokamai pasireklamuoti? Laikai mane kvaila? Jeigu taip, jūs mulkiai. Iš Džeksono mirties ketinu išmelžti viską, ką tik galima. Tai likimo dovana, nors jos ir neprašiau.

Vėl nusisukęs į langą, Džošas sumurmėjo:

– Tikrai neprašei?

– Ką?

Jis tylėjo.

– *Džošai!*

Jis ir toliau stebeilijo į langą. Arielė smarkiai sugnybo jam ranką.

– Kurių galų?! – atsisukęs piktai suriko Džošas.

– Pakartok, ko klausei!

– Tik garsiai mąsčiau, ar norėjai jo mirties.

Arielė įsmeigė į jį šaltą mėlynų akių žvilgsnį.

– Manai, nusikračiau Džeksono dėl tavęs? – paklausė su neslepiama pašaipa.

– Ne dėl manęs, bet gal dėl televizijos laidos, – jis pasilenkė į priekį ir sušnibždėjo: – Ir ką iš tikrųjų veikei, kai tą naktį buvai išėjusi iš mano numerio, Ariele?

Jos akyse šmėstelėjo nerimas.

– Juk sutarėm daugiau apie tai nebekalbėti.

– Ne. Tai tu reikalavai, kad tą klausimą pamirščiau.

– Tik tam, kad šios informacijos policija nepanaudotų prieš mus.

– Apie tai ir kalbu, – tyliai pratarė Džošas.

– Be to, tos smulkmenos ne tokios ir svarbios. – Arielė lengvu judesiu nubraukė nesamą dulkelę nuo juodos suknelės.

– Iš pradžių ir aš taip maniau. Dabar jau nesu toks tikras. Gal ir vertėjo jiems papasakoti. Sakei, kad ėjai į savo kambarį paieškoti kažkokių natų.

- Ir kas?

– O tas, ir nesvarbu, ką sakėme policijai, mes nerepetavome ir natų mums nereikėjo.

– Man jų reikėjo kitai repeticijai.

– Tu grįžai tuščiomis.

– Aš jų neradau.

– Tavęs nebuvo gal penkiolika minučių.

– Visur ieškojau natų, bet stengiausi netriukšmauti, nes Džeksonas miegojo.

– Arba jau buvo negyvas. Laiko jį nužudyti turėjai į valias. Manau, Kasidis labai norėtų sužinoti, ką veikei tas penkiolika minučių.

– Tu neprasižiosi, nes pats užsitrauktum įtarimą.

Džošas, stengdamasis susivokti ir nekreipdamas dėmesio į jos žodžius, kalbėjo toliau:

– Turėjai motyvą jį nužudyti. Tėvas ne tik tironas buvo, jis stovėjo tau skersai kelio. Jam tekdavo visa garbė ir pinigai, o tau – nieko. Tavęs jau nebetenkino antraeilis vaidmuo, tu siekei persėsti prie vairo. Užsimojai gauti viską. Ir ne tik todėl, kad esi godi, bet ir dėl nesibaigiančių tėvo priekabių, buvai nuo jų pavargusi. Dėl tavo vidutiniško balso, dėl papildomų kilogramų ir dar bala žino ko. Taigi tu jį nužudei, o manim pasinaudojai, kad turėtum alibi.

– Klausyk, tu, skystablauzdi, – išrėžė ji, prisiminusi savo senų laikų žodyną. – Kartais taip jo nekęsdavau, kad jei būčiau sumaniusi kaip, būčiau nužudžiusi. Lengvai. Bet su juo susiję ir geriausia, kas man nutiko gyvenime. Jeigu ne Džeksonas, ir dabar nesudurčiau galo su galu, mane žnaibytų stuobriai, o gyvenčiau iš skurdžių arbatpinigių, kuriuos tie mulkiai teikiasi numesti už galimybę žvilgtelėti po iškirpte. Iki dienų pabaigos būčiau likusi nuteistojo iki gyvos galvos sesuo, o ne viena iš žinomiausių Amerikos moterų, kuriai prezidentas siunčia sveikinimus ir gėles. Taigi ne aš jį nužudžiau, bet būčiau paskutinė

kvaiša, jeigu verkčiau dėl jo mirties arba nepasinaudočiau prieš akis atsivėrusiomis galimybėmis. Aš pasiryžusi kovoti iš paskutiniųjų, kad išsaugočiau, ką turiu.

Limuzinas įsuko į vingiuotą keliuką, vedantį prie namų. Džeksonas buvo išmintingas, kad suprastų, jog paprastiems žmonėms prabanga bado akis. Todėl namas rodė šeimininką esant pasiturintį, bet tai nebuvo rūmai. Džošas šio namo nekentė. Nors jis buvo erdvus ir patogus, čia stigo ramios elegancijos, kurią jam mokėjo suteikti amžinatilsį mama. Taigi čia buvo Džeksono namai, kiekvienas jų kampelis. Visur buvo justi Džeksono dvasia. Džošas nekentė kiekvienos po šiuo stogu praleistos minutės.

Tačiau dabar jis labiausiai nekentė savęs, nes kad ir niekindamas dalykišką toną, su kuriuo Arielė kalbėjo apie tėvo mirtį, vis dėlto slapta ja žavėjosi. Jis irgi norėjo taip pat lengvai ir be sąžinės priekaištų atsiriboti nuo praeities. Jam buvo nepriimtinas Arielės cinizmas ir nežabotos ambicijos, bet tuo pat metu šių būdo savybių pamotei pavydėjo.

– Žinau, turėjai savo ateities planų, Džošai, – kalbėjo Arielė, – ir jie nesutapo su Džeksono planais. Žinoma, jis pasiekė, kad būtų jo viršus, ir tu vis dar ant tėvo pyksti.

– Tu nė velnio nesupranti, ką kalbi, – paprieštaravo Džošas. – Viskas prasidėjo dar gerokai prieš tau ateinant į mūsų gyvenimą.

– Apie jūsų nesutarimus esu girdėjusi ir iš tavęs, ir iš Džeksono. Jūs ne kartą buvot susirėmę dėl tavo karjeros – tapti koncertuojančiu pianistu ar darbuotis tėvo organizacijos labui. Vis dėlto tėvas buvo teisus, Džošai. Mudu su tavim jau įrašėm tris evangelinės muzikos albumus, ir visi jie tapo auksiniai. Kalėdų giesmės, kurias įrašėme pereitą pavasarį, dabar, kai apie mus tiek kalbama, bus graibstyte išgraibstytos. Reklamai neišleisime nė cento, o lentynose albumas neužsigulės. Tėvo kongregacija sukrovė tau turtus, tave išgarsino. Nėra nė ko lyginti su tuo, ką uždirbtum pasirinkęs rimtą sceną ir skambindamas klasikinį šlamštą. Pagalvok apie tai.

Vairuotojas sustojo ir išlipęs iš mašinos atidarė Arielei dureles.

– Tavo paties labui norėčiau, kad ir toliau liktum tėvo organizacijoje. O jeigu vis dėlto nuspręsi išeiti, ką gi, tavęs nelaikysiu. – Viena koja jau ant grindinio, Arielė pasisuko į posūnį ir pridūrė: – Nemanyk, kad dailūs pianistai – tokia jau retenybė. Tą patį galiu pasakyti ir apie meilužius.

Į „Fermonto" viešbutį Kasidis atėjo piktas, įsitempęs ir kiaurai peršlapęs. Automobilį teko pastatyti už kvartalo ir bėgti per žliaugiantį lietų. Nusigavęs prie baro vestibiulyje, jis nusivilko lietpaltį ir pirštais susiglostė šlapius plaukus.

Lietus buvo jau iki kaulo įgrisęs. Ištisas keturias dienas Naująjį Orleaną merkė liūtys. Bet ir Našvilyje, kai pereitą savaitę buvo nuvykęs į Džeksono Vaildo laidotuves, oras buvo ne ką geresnis.

– Kavos, – paprašė priėjusios padavėjos.

– Paprastos ar *Orlenz*? – paklausė ši vietos žargonu.

– Orleanietiškos. Juodos. – Jis mielai susileistų kofeino. Vis tiek pastaruoju metu beveik nemiega.

Žvilgtelėjo į laikrodį. Iki Andrė Filipis ateis į darbą, dar dvylika minučių. Iš savo šaltinių Kasidis sužinojo, kad naktinės pamainos administratorius punktualus kaip laikrodis, gali pagal jį nusistatyti savąjį.

Laukdamas jo, Kasidis siurbčiojo padavėjos atneštą plikinantį gėrimą. Pagaliau jis užčiuopė siūlo galą. Jiedu su Glenu ir šią bylą tirti priskirta policininkų komanda patikrino šimtus žinučių ir spėjimų – viskas veltui. Na, o dabar, regis, pasirinko teisingą kryptį.

Bent jau visa širdimi tikėjosi. Kasidžiui trūks plyš reikėjo ko nors, ką galėtų pateikti Krauderiui, nes tas jau nekantravo. Viršininkas labai nenoromis išleido Kasidį į Našvilį.

– Kad jau nepajėgi rasti žudiko namuose, manai, rasi jį tenai? Ir kaip man pagrįsti tokį lėšų švaistymą? Tegul policija siunčia kurį nors iš saviškių.

– Glenas pats pripažįsta, kad su žmonėmis bendrauti nemoka. Juo labiau su tokiais. Būtų it rąstas akyje. Leiskite pamėginti man, Toni. Gal pavyks užčiuopti kokį siūlo galą.

Krauderis skeptiškai į jį pažvelgė.

– Užčiuops jis mat... Gal tau vertėtų pasitarti su aiškiaregiu?

– Apie tai irgi pagalvojau, – Kasidis kreivai šyptelėjo.

Jis tol nuo Krauderio neatstojo, kol viršininkui nusibodo ginčytis ir jis davė leidimą vykti į Našvilį.

– Aš vis tiek manau, kad tai vėjo gaudymas laukuose.

– Gal, bet čia aš, regis, iš mirties taško nepajudėsiu.

– Nepamiršk, kad atlyginimą tau moka miestas, – išrėkė Krauderis Kasidžiui pavymui, kai tas jau nėrė iš kabineto.

Tenka pripažinti, kad Krauderis buvo teisus. Kelionė buvo tik bergždžias laiko švaistymas. Tūkstančiai suplaukė į pamokslininko laidotuves, kurios priminė karnavalą. Šios mizanscenos dalyviai – įvairiausio plauko smalsuoliai, gedintys Vaildo sekėjai ir žiniasklaidos atstovai iš viso pasaulio. Visi nėrėsi iš kailio, kad bent akies kampeliu pamatytų raudonos, baltos ir mėlynos spalvos audeklu apdengtą ir gėlėmis užverstą karstą.

Prokuroro pavaduotojo pažymėjimas labai pravertė, kad arčiau prisigautų prie ištikimiausių Vaildo bendražygių ir artimiausių draugų. Jeigu tarp jų ir buvo žudikas ar žudikė, puikiai slėpė savo klastą, nes sielvartingi veidai bylojo praradus net menkiausią išsigelbėjimo viltį. Kasidis nepastebėjo, kad kuris iš jų slapta džiūgautų ar jaustų palengvėjimą. Be to, darant prielaidą, kad Vaildą nužudė kas nors iš saviškių, kokį tas galėjo turėti motyvą? Juk pasipelnyti galėjo tik tol, kol Vaildas sakė pamokslus per televiziją ir rengė triukšmingas kampanijas, ir abiem atvejais pinigai plaukė į jo sąskaitas. Džeksonas Vaildas buvo sukūręs visą industriją. Naudos turėjo net ir kukliausią padėtį užimantys jo šalininkai. Be to, kaip išsiaiškino Glenas, ištikimiausiems sėbrams Vaildas dosniai atlygindavo.

Žinoma, kaip bet kuriame versle, čia irgi pasitaikydavo vidinių nesutarimų. Asmeniškumo. Pavydo. Intrigų ir nesutarimų dėl vietos organizacijos hierarchijoje. Ir net jeigu iš tikrųjų ku-

ris iš saviškių nuspaudė gaiduką, tai papjovė vištą, dedančią auksinius kiaušinius. Ne, taip elgtis būtų beprasmiška.

Nužudyti galėjo ir koks nepatenkintas rėmėjas, kas nors, kam Vaildas užmynė ant nuospaudos. Kasidis apibendrino surinktą informaciją. Gleno vyrai kelias pastarąsias dienas šukavo rėmėjus, bandydami išskirti galimus įtariamuosius, bet jiems reikėjo išsijoti tūkstančius pavienių asmenų ir organizacijų, metų metus finansavusių kongregaciją.

Vieninteliai įtariamieji laidotuvėse buvo Arielė ir Džošua Vaildai. Kasidis atidžiai sekiojo kiekvieną jų žingsnį. Džošas sustingęs, tarsi ištiktas katatonijos, tuščiomis akimis žvelgė į karstą. Sunku buvo pasakyti: ši pompastiška ceremonija jį glumina ar kelia jam nuobodulį?

Našlė rodė nuoširdų tikėjimą ir kėlė graudulį. Visiems, su kuriais ji kalbėjosi, prašė Viešpaties palaiminimo. Meldėsi už juos. Kasidis ją sau apibūdino kaip drugelį plieno stuburu. Po angeliška šios moters kauke slypėjo šaltas protas ir nepalenkiama valia. Tokia galėtų nužudyti. Tik bėda, kad, išskyrus netiesioginius, jokių kitų įkalčių Kasidis prieš ją neturėjo. Negalėjo įrodyti jos romano su posūniu, o žiūrint iš šalies atrodė, kad vyrą ji dievino ir dabar nuoširdžiai jo gedi.

Gali būti, kad daugiausia vilčių teikiančios įtariamosios laidotuvėse nebuvo. Po paskutinio pokalbio su Klere Loran, jiedu su detektyvu Glenu ilgokai apie ją kalbėjo ir priėjo bendrą išvadą – ji melagė.

Ji melavo, kad Vaildu nelabai domėjosi. Tą įrodo aplankas. Bet tik tiek, nieko daugiau. Ji bandė nuslėpti nemalonius, su jos praeitimi susijusius įvykius, bet tai nieko jiems neduoda, išskyrus, kad ji, visai kaip dera gerai dukrai, stengiasi apsaugoti motiną.

O laidos įrašo vaizdajuostė viso labo rodo, jog panelė Loran melavo tvirtindama, kad asmeniškai Vaildo nepažinojo ir kad tą vakarą, kai pamokslininką nužudė, nebuvo išėjusi iš namų. Be to, nėra kaip jos susieti su „Fermonto“ viešbučiu ir auka. Taip pat ir su revolveriu. Kasidis ir Glenas puikiai žinojo, kad

prisiekusiųjų teismas, remdamasis tokiais netiesioginiais įrodymais, jos neapkaltintų.

Be to, Glenas dėl jos, kaip tariamos žudikės, buvo nusiteikęs skeptiškai.

– Ji, žinoma, manieringa pasipūtusi kalė, bet vargu ar gali būti žudikė. Aš vis dėlto linkęs manyti, kad pasidarbavo žmona ir sūnus. Kad jie tuo metu buvo viešbutyje žinome, o apie panelę Loran to negalime pasakyti.

Vis dėlto informacija, kurią detektyvui pavyko iškasti tą popietę, gali būti trūkstama grandis, dėl kurios jis pakeistų nuomonę apie „Prancūziško šilko" savininkę.

– Tas suskis iš viešbučio įžūliai melavo, – tvirtino Glenas Kasidžiui.

– Gali būti. Nori, kad aš jį pačiupinėčiau? – netvėrė šis iš nekantrumo.

– Labai prašom. Jeigu jis dar man pasipainiotų, ko gero, nesusilaikyčiau ir tą šmikį aptalžyčiau. Nepasitikiu vyrukais, seginčiais gėlę atlape.

Kasidis, negaišdamas nė akimirkos, išlėkė į „Fermontą", kad spėtų laiku užtikti Andrė Filipį. Kasidis pastebėjo jį greitai einantį prie registracijos stalo. Numetė porą banknotų už kavą, pasičiupo lietpaltį ir ryžtingu žingsniu patraukė per vestibiulį. Jį pamatęs, Andrė neapsidžiaugė. Kaktoj susimetė nepasitenkinimo raukšlė.

– Kokiu reikalu, pone Kasidi? Aš labai užsiėmęs.

– Tikiu. Aš irgi.

– Gal paskambintumėte rytoj ir mes susitartume dėl laiko?

– Apgailestauju, bet man reikia pasikalbėti su jumis dabar. Atsiprašau už nepatogumus ir pažadu, kad sutrukdysiu tik minutę. Ar turite čia kasetinį magnetofoną?

– Magnetofoną? – Andrė įtariai į jį pažvelgė. – Mano kabinete yra. O kam jums?

– Galima?

Kasidis leidimo nė nelaukė. Tiesiai patraukė į Andrė kabinetą tikėdamasis, kad mažasis žmogutis seks iš paskos, ir tas...

puolė įkandin. Įžengęs į kabinetą, Kasidis movė tiesiai prie aparato. Įkišo į jį kasetę ir įjungė.

– Elgiatės nekorektiškai, pone Kasidi. Jeigu norėjote su manim pasikalbėti...

Andrė staiga nutilo. Pasigirdo telefoninio pokalbio įrašas. Administratorius išgirdo savo balsą tariant įprastus jam žodžius, o tada pirmus skambintojo žodžius:

– *Bonsoir*, Andrė.

Administratorius balsą iš karto atpažino. Prisiminė ir pokalbį. Kasidis stebėjo, kaip jis gūžiasi ir prasmenga savo nepriekaištingame juodame kostiume. Blizgančią kaktą išpylė prakaitas. Suspaustos lūpos tirtėjo. Andrė atsirėmė į stalo kampą, kad nesukluptų ant grindų.

– *Mon Dieu,* – sušnibždėjo. Juostelė vis sukosi. Iš užpakalinės kelnių kišenės jis išsitraukė nosinę ir nusišluostė kaktą. – Labai prašau, meldžiu, pone Kasidi, išjungti.

Kasidis neišjungė, tik truputį prisuko garsą. Jis žinojo, kad įrašas padarys įspūdį, bet tokios audringos reakcijos nesitikėjo. Vos susilaikė nečiupęs vyrukui už atlapų, kad išgautų tai, ką norėjo sužinoti. Jam kainavo nemažai pastangų susivaldyti.

– Kodėl jums atvirai nepapasakojus, Andrė? Suteikiu jums galimybę pasiaiškinti.

Andrė apsilaižė lūpas, nervingai pešiodamas nosinę su išsiuvinėta monograma. Atrodė, net išgirdęs mirties nuosprendį nebūtų buvęs labiau sugniuždytas.

– Ar ji žino, kad turite šį įrašą?

Kasidžiui vos širdis neiššoko iš krūtinės. Dar akimirka – ir sužinos moters iš įrašo vardą. Filipis mano, kad jis tą vardą jau žino. *Tik nesusimauk!* Kasidis abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Juk tai jos balsas?

– O varge... o varge, – sudejavo Andrė, gūždamasis dar labiau. – Vargšė, vargšė Klerė.

Klerė jau visą valandą kalbėjosi su Jasmina tarpmiestine telefono linija. Draugė buvo prislėgta. Klerė įtarė, kad Jasmina padaugino išgerti.

– Jis amžiais kur nors skuba, – skundėsi ši.

Klerė savanaudiškai pamanė, kad verčiau Jasmina nebūtų jai pasakojusi apie savo meilužį. Nuo to vakaro, kai draugė išliejo jai savo jausmus, dauguma jųdviejų pokalbių sukdavosi apie tą vyrą ir nelaimingą romaną.

– Plėšosi tarp tavęs ir šeimos, Jasmina. Jis negali priklausyti tau vienai. Visada taip būna, kai susidedi su vedusiu vyru. Taigi arba turi su tuo susitaikyti, arba viską baigti.

– Aš jau susitaikiau. Tik kad... iš pradžių mūsų susitikimai nebuvo tokie skuboti, buvo romantiškiau.

– O dabar – *atėjau, padariau ir atia, madam*?

Klerė tikėjosi, kad jos šiurkšti pastaba draugę suerzins, bet apsiriko. Jasmina staiga nusikvatojo gerkliniu balsu, jis priminė džiunglių kačių skleidžiamus garsus.

– Klysti. Pereitą savaitgalį jis taip mane apdorojo...

– Tada nesuprantu, ko tu nepatenkinta.

Netikėtai Jasminos balse pasigirdo verksmingos natos. Iki šiol draugė dėl nieko nepuldavo į ašaras. Ji neverkė net tada, kai kosmetikos firma, kurioje dirbo, iškeitė ją į kitą modelį. O juk kaip tik tą dieną ir prasidėjo Jasminos finansiniai sunkumai. Ji kategoriškai atsisakė tuo klausimu su Klere kalbėtis ir priimti net siūlomą pagalbą, kad ir paskolą. Na, o Klerė, žinodama, kokia Jasmina išdidi, nutarė per prievartą pagalbos nesiūlyti. Ji tikėjosi, kad Jasmina pati jos paprašys, nelaukdama, kol padėtis taps beviltiška.

– Kartais man atrodo, kad aš tik dėl to jam ir reikalinga, – tyliai pratarė Jasmina. – Dėl to, ką išdarinėjam lovoje.

Klerė nutarė, kad išmintingiau bus patylėti.

– Neišsigalvok, – tik burbtelėjo.

– Mūsų santykiai grįsti ne vien fiziniu artumu. Paprasčiausiai nelemtai susiklostė aplinkybės, ir aš susinervinau. Tik tiek.

– Kas nutiko?

– Aną savaitę jis buvo su reikalais Vašingtone ir žadėjo susitvarkyti taip, kad galėtų porą dienų pabūti Niujorke, bet užtruko ilgiau, negu tikėjosi. Kartu praleidome tik vieną dieną. Kai

šiandien popiet ėmė ruoštis kelionei namo, maniau, mirsiu, Klere. Ir padariau tai, ko nereikėjo daryti. Ėmiau maldauti, kad liktų. Jis supyko, ir dabar net nedrįstu jam paskambinti ir jo atsiprašyti. Turiu laukti, kol pats mane susiras.

Sėdėdama prie braižymo lentos, Klerė parėmė kaktą ranka ir pradėjo masažuoti smilkinius. Jai buvo neramu, bet kartu ji ir pyko. Juk akivaizdu, šis romanas, išskyrus širdgėlą, nieko gero nežada. Jau laikas būtų Jasminai suprasti. Ji turėtų tuojau pat viską baigti ir nesileisti ilgiau vedžiojama už nosies. Bet vargu ar Jasmina dabar paklausytų neprašyto patarimo.

– Atleisk, Jasmina, – nuoširdžiai atsiprašė Klerė. – Žinau, kaip tau skaudu, ir pati dėl to jaudinuosi. Norėčiau, kad būtum laiminga. Norėčiau tau kaip nors padėti.

– Tu ir padedi. Išklausai, – sušniurkščiojo kitame laido gale. – Na, bet jau gana apie mane. Klausyk, susiskambinau su Leònu, ir mudu sudarėme kitos savaitės fotosesijų darbotvarkę. Pasiruošusi užsirašyti?

Klerė paėmė knygutę ir pieštuką.

– Taip. Luktelėk, – nekantriai tarė Klerė, išgirdusi, kad jai skambina kita linija.

Klerė paspaudė mygtuką ir atsiliepė, paskui vėl grįžo prie Jasminos.

– Turime baigti. Skambina dėl mamos.

Jasmina suprato, kad pokalbio tęsti neverta.

– Iki rytojaus, – paskubom atsisveikino ir padėjo ragelį.

Klerė išlėkė iš kabineto ir nelaukdama lifto nuskubėjo laiptais. Užbėgo į savo butą ir, sugaišusi mažiau negu minutę, jau lipo žemyn. Nesustodama užsitempė juodą blizgantį neperšlampamą lietpaltį ir užsimaukšlino prie jo tinkančią skrybėlę.

Kadangi sklendės nebuvo užstumtos ir signalizacija neįjungta, atplėšė duris... ir akis į akį susidūrė su Kasidžiu.

Jis buvo kiaurai peršlapęs, plaukai prilipę prie kaktos, lietpalčio apykaklė pastatyta, pats susigūžęs. Ranka jis jau siekė skambučio. Kai jų žvilgsniai susitiko, abu atrodė nustebę.

– Ko jums? – paklausė Klerė.

– Reikia pasikalbėti.

– Ne dabar.

Ji įjungė signalizaciją, uždarė duris ir užrakino. Aplenkusi Kasidį, per pliaupiantį lietų puolė prie kieme stovinčios mašinos, bet jis stipriai sugniaužė Klerei ranką ir jai teko sustoti.

– Paleiskit, – sušuko, bandydama išlaisvinti ranką. – Aš skubu.

– Kur?

– Turiu reikalų.

– Dabar?

– Taip.

– Aš jus nuvešiu.

– Ne!

– Kur nuvežti?

– Labai prašau, tik ne dabar. Leiskit man eiti.

– Nieko nebus. Pirmiau gausit man paaiškinti.

Žaibas akimirką nušvietė jo ryžtingą vyrišką veidą. Buvo aišku, kad atsisakymo jis nepriims ir jie gaišta laiką.

– Gerai, nuvežkite mane.

Vis dar nepaleisdamas jos rankos, Kasidis pasuko prie mašinos. Jo sedanas stovėjo prie šaligatvio, prie krovos zonos. Pasodinęs Klerę į keleivio sėdynę, apibėgo automobilį iš priekio ir įšoko vidun. Kai pasuko variklio raktelį, lietaus lašai nuo nosies sroveno jam per smakrą.

– Kur važiuoti?

– Į „Ponšartreno“ viešbutį.

Devintas skyrius

– Į Sen Šarlio aveniu, – paaiškino Klerė.

– Žinau, – atsakė Kasidis.

– Labai prašau, pone Kasidi, ar negalima greičiau?

Tylėdamas jis nuvairavo automobilį nuo kelkraščio ir pasuko į Konti gatvę. Šį vakarą Prancūzų kvartalas atrodė išmiręs. Siauruose šaligatviuose tik kur ne kur darganos vejami praeiviai galynėjosi su skėčiais.

Sustojęs prie šviesoforo ties sankirta, Kasidis pasisuko ir įsmeigė į Klerę akis. Nuo jo smelkiančio žvilgsnio, tarsi nuo antausio, jai išraudo skruostai, ir ji pasijuto lyg Kasidis vėl būtų sugriebęs jai už plaukų. Ji apskritai nemanė, kad jis lies ją... bent jau ne šitaip.

Klerę tai apstulbino – net labiau negu tai, kad kreipėsi į ją tik vardu ir žinojo ją dalyvavus paskutinėje Džeksono Vaildo laidoje. Nuo tos dienos praėjo dvi savaitės. Vaildas jau palaidotas Tenesyje. Kadangi nei policija, nei kas iš apygardos prokuratūros Klerės nebeieškojo, ji jau vylėsi, kad, tirdamas žmogžudystę, Kasidis bus pasukęs kita kryptimi. Akivaizdu, veltui tikėjosi.

Supratusi, kad pokalbio išvengti nepavyks, Klerė pasisuko į Kasidį ir narsiai atrėmė jo kiaurai veriantį žvilgsnį.

– Ačiū, kad pavėžėjote.

– Nedėkokite. Jums teks sumokėti.

– Aišku. Vyrai visada reikalauja, kad moterys sumokėtų, ar ne? Nemokamų paslaugų šiaip sau neteikia.

– Jūs per geros apie save nuomonės, panele Loran.

– Jokiu būdu. Argi ne tiesa, kad tarp vyrų paplitęs posakis, jog antrą nakties visos moterys gražios?

– Seksizmas išvirkščiai. Jūs labai prastos nuomonės apie vyrus.

– Regis, šitai jau išsiaiškinome per aną mūsų pokalbį. Maniau, tema išsemta. Argi ne?

– Klausykit, – piktai pertraukė jis, – man iš jūsų nieko nereikia – tik atsakymų. Sąžiningų ir neišsisukinėjant.

– Neturėtų būti sudėtinga. Ką norite sužinoti?

– Kodėl man melavote. Luktelėkit. Pasistengsiu klausimą suformuluoti tiksliau. Prašau pasakyti, kodėl man melavote dėl pažinties su Džeksonu Vaildu? Jūs ne šiaip su juo susitikote, o susitikote akis į akį. Ir spaudėte jam ranką.

– Taip, turbūt reikėjo jums apie tai papasakoti, – pripažino Klerė. – Bet tas susitikimas nebuvo svarbus. Visai nesvarbus! – pakartojo vėl sutikusi jo skvarbų žvilgsnį. – Norėjau pažvelgti priešui į akis. Daugiau nieko.

– O aš labai dėl to abejoju. Jeigu jums tikrai daugiau nieko nereikėjo, nebūtumėte man melavusi.

– Nutylėjau, nes buvo nesmagu prisipažinti. Kvaila ir vaikiška, bet man buvo smagu pajausti pranašumą prieš jį. Aš Vaildą pažinojau, o jis manęs – ne. Manė įgijęs dar vieną sekėją. Man teikė pasitenkinimą mintis, kaip pasijustų sužinojęs, kad į savo pulką priėmė vieną iš savo smerkiamų prekeivių nešvankybėmis.

– Ką gi, tarkim, patikėjau.

– Puiku.

– Bet yra ir dar kai kas.

– Kas?

– Jūs taip pat melavote tvirtindama, kad tą vakarą „Fermonto“ viešbutyje nebuvote.

Klerei ant liežuvio galo pynėsi koks tuzinas paneigimų, bet pakako vieno žvilgsnio į Kasidį ir nutarė juos pasilaikyti sau. Jis atrodė visiškai tikras, kad ją pričiupo. Nė nežinodama, kas jos laukia, Klerė nusprendė, kad protingiau bus patylėti. Antraip rizikuoja išsikasti dar gilesnę duobę.

Vos užsidegė žalia, Kasidis pervažiavo sankirtą ir pasuko į Kanalo gatvę. Vairuodamas kaire ranka, dešiniąja kažką išsiėmė iš vidinės lietpalčio kišenės. Įkišo kasetę į grotuvą ir pareguliavo garsą.

Klerei suspaudė gerklę, kai išgirdo save tariant: *Bonsoir,* Andrė. Ji žvelgė tiesiai pro lietaus lašais nusėtą priekinį stiklą ir, kol jie važiavo Kanalo gatve, klausėsi savo pastarojo telefoninio pokalbio su Andrė Filipiu įrašo.

Kai įrašas baigėsi, Kasidis ištraukė kasetę ir vėl įsidėjo į kišenę. Prieš pasukdamas į Sen Šarlio aveniu, sutelkė dėmesį, kad tvarkingai įveiktų Li žiedą.

– Nežinojau, kad kalbate prancūziškai.

– Kalbu laisvai.

– Tai mane ir suklaidino. Neatpažinau jūsų balso. Neatpažinau, kol jūsų bičiulis Andrė man nepasakė.

– Andrė draugo nė už ką neišduotų.

– Jis manė, kad jau žinau.

– Kitaip tariant, apgavote jį.

Patvirtindamas Kasidis gūžtelėjo pečiais.

– O kam įtaisėte jo telefone blakę?

– Jaučiau, kad jis kai ką slepia, norėjau sužinoti ką. Įprasta praktika.

– Vis tiek neturėjote to daryti. Tai šiurkštus asmens privatumo pažeidimas. Ar Andrė žino, kad paspendėte jam spąstus?

– Aš jokių spąstų jam nespendžiau. Pats susipainiojo savo melagystėse.

Klerė sunkiai atsidūsėjo, pagalvojusi, kaip siaubingai Andrė dabar turėtų jaustis.

– Vargšas Andrė.

– Tą patį jis sakė apie jus: „Vargšė Klerė." Matau, jus sieja miela šilta draugystė. Vienas kitu rūpinatės, vienas kitą saugote. Kaip puiku, kad už grotų atsidursite kartu. Galbūt net pavyks išrūpinti jums gretimas kameras.

Pajutęs smerkiamą Klerės žvilgsnį, Kasidis staiga pasisukęs pareiškė:

– Valio! Pagaliau man pavyko patraukti jūsų dėmesį. Luizianoje už antro laipsnio žmogžudystę – kalėjimas iki gyvos galvos. Kaip jums patinka būti pagrindine įtariamąja?

Klerei Luizai Loran taikyti gąsdinimo taktiką buvo neveiksminga. Šitaip jos neįbauginsi ir nepriversi nusileisti, ji tik dar ryžtingiau imdavo ginti savo poziciją.

– Įrodykite, kad nužudžiau aš, pone Kasidi. Įrodykite.

Kasidis pavojingai ilgai laikė atrėmęs jos žvilgsnį. Galiausiai, jau privažiavus viešbutį, Klerė nusuko akis.

– Išlipsiu čia. Ilgai neužtruksiu.

– Einu kartu.

– Norėjau eiti viena tik dėl to, kad jūs kiaurai permirkęs.

– Niekis, neištirpsiu.

Kasidis įjungė švyturėlius ir išlipo iš mašinos. Tada padėjo išlipti Klerei, ir jiedu nuskubėjo prie viešbučio duris dengiančio stogelio. Durininkas pasisveikino su Klere lengvai paliesdamas uniforminę kepurę.

– Labas vakaras, panele Loran.

– Sveikas, Gregori.

– Bjaurus orelis, bet nesijaudinkite. Ji atkeliavo čia liūčiai dar neėmus pilti.

Kasidis, sekdamas paskui Klerę, įžengė į prabangų viešbutį, apartamentai čia vadinosi kadaise juose apsistojusių garsenybių vardais. Siauras vestibiulis – ištaigingas ir labai europietiškas – buvo apstatytas antikvariniais baldais ir išklotas rytietiškais kilimais. Jame gražiai derėjo skoninga elegancija ir pietietiškas svetingumas.

Merė Ketrina Loran sėdėjo prie marmurinės sienos dryžuotu audiniu aptrauktame krėsle su paauksuotais gulbės pavidalo ranktūriais. Lietaus lašeliai ant jos raštuotos muslino suknelės dar nebuvo išdžiūvę. Rožinės šiaudinės skrybėlaitės kraštai, apsunkę nuo susigėrusio į juos vandens, nusvirę. Plaštakos su sniego baltumo pirštinaitėmis ilsėjosi skreite, kojas suglaudusi – nuo kulkšnių iki kirkšnių, pėdos tvirtai rėmėsi į grindis. Ji buvo panaši į mergaičiukę, kurią pakeliui į bažnyčią priimti

sutvirtinimo sakramento netikėtai užklupo liūtis. Šalia stovėjo lagaminas.

Vestibiulyje prie administracijos stalo budėjo moteris trumpai pakirptais plaukais ir akiniais raginiais rėmeliais. Ji apėjo stalą ir atskubėjo prie Klerės.

– Paskambinau jums iškart, kai ji čia atvyko, panele Loran.

– Labai ačiū. – Klerė nusiėmė neperšlampamą skrybėlę ir pritūpė priešais motiną. – Labas, mama. Čia aš, Klerė.

– Jis netrukus ateis, – pratarė Merė Ketrina plonu, svetimu balsu. Jos akys žvelgė į kitą laiką, į praeitį, kurios, išskyrus ją, niekas negalėjo pamatyti. – Jis prašė šiandien čia su juo susitikti.

Klerė nuėmė beformę mamos skrybėlaitę ir rūpestingai nubraukė jai nuo skruostų prilipusius šlapius plaukus.

– Gal tu supainiojai dienas, mama?

– Ne, nemanau. Aš tikra, kad dieną įsiminiau. Jis sakė, kad šiandien manęs ateis. Turėjau būti susidėjusi daiktus ir jo laukti. Mes sutarėme susitikti čia. – Jaudindamasi ir akivaizdžiai praradusi nuovoką, ji pakėlė pirštinėtą ranką ir prispaudė prie krūtinės. – Man kažko negera.

Klerė klausiamai pažvelgė į Kasidį.

– Ar negalėtumėte atnešti stiklinės vandens?

Visiškai išmuštas iš vėžių, Kasidis žvelgė į šias dvi moteris neatitraukdamas akių. Vanduo nuo jo lietpalčio lašėjo ant grindų. Prisiminęs Klerės prašymą, jis paprašė šalia stoviniuojančios budėtojos atnešti stiklinę vandens.

– Mama, – švelniai pratarė Klerė, padėjusi ranką Merei Ketrinai ant kelio. – Vargu ar jis šiandien čia ateis. Gal rytoj? Važiuojam namo, palauksime jo ten. Gerai? Žiūrėk, ponas Kasidis atnešė tau šalto vandens.

Klerė prispaudė motinos pirštus prie stiklinės. Merė Ketrina pakėlė ją prie lūpų ir gurkštelėjo. Tada pakėlė akis į Kasidį ir jam nusišypsojo.

– Jūs labai malonus, pone Kasidi. Ačiū, – padėkojo Merė Ketrina ir, pamačiusi, kad jo lietpaltis šlapias, paklausė: – Lauke lyja?

Jis žvilgtelėjo per petį į duris; durininkas taktiškai stengėsi parodyti, kad jo čia apskritai nėra. Lauke vis dar pliaupė lietus.

– Taip, vis dar lyja, – atsakė Kasidis.

– Tik pagalvokit! O kai čia atėjau, buvo taip karšta. Man turbūt būtų geriausia grįžti namo. – Merė Ketrina ištiesė Kasidžiui ranką.

Jis paėmė ją ir padėjo jai atsistoti. Tada bejėgiškai žvilgtelėjo į Klerę, lyg klausdamas, ką daryti toliau.

– Jeigu turite kokių reikalų, važiuokite, – pasakė ji, – išsikviesiu taksi.

– Aš jus parvešiu.

Klerė linktelėjo ir atidavė stiklinę budėtojai.

– Ačiū. Vertinu jūsų supratingumą.

– Nėra už ką dėkoti, panele Loran. Dėl jūsų mamos nekyla jokių nepatogumų. Tik liūdna.

– Taip, tiesa. – Apkabinusi motiną per pečius, Klerė pasuko prie durų, šias durininkas jau laikė paslaugiai atidaręs.

– Nepamirškite lagamino, panele Loran, – priminė jis.

– Lagaminą nešiu aš, – pasisiūlė Kasidis.

Joms laukiant, kol Kasidis įdės lagaminą į bagažinę, atrodė, kad Merės Ketrinos negąsdina nei griaustinis, nei žaibo blyksniai. Suprasdama, kad motina visiškai bejėgė ir gyvena kitame laike, Klerė padėjo jai atsisėsti ant užpakalinės automobilio sėdynės ir prisegė diržu.

Važiuojant namo kalbėjo tik Merė Ketrina:

– Aš visiškai tikra, kad turėjome susitikti kaip tik šiandien „Ponšartreno" viešbutyje.

Klerė kiek palenkė galvą ir užsimerkė. Ji nė kiek neabejojo, kad Kasidžiui labai įdomu viskas, kas čia dedasi. Jiems privažiavus prie „Prancūziško šilko" pastato, jis iškėlė lagaminą, o Klerė paskubom nusivedė motiną vidun, į trečią aukštą. Lifte Klerės ir Kasidžio žvilgsniai netyčia susitiko. Ji greitai nusuko akis ignoruodama nebylius klausimus, kuriuos buvo galima perskaityti jo skvarbiose pilkose akyse.

Jiems įėjus į butą, Klerė iš karto nuvedė motiną į jos miegamąjį.

– Tuoj grįšiu. Jums teks kiek palaukti, – tarstelėjo pasisukusi į Kasidį.

– Gerai, palauksiu.

Klerė padėjo motinai nusivilkti ir rūpestingai sukabino jos senamadiškus drabužius į spintą. Pasirūpinusi, kad Merė Ketrina išgertų savo vaistus, apkamšė ją.

– Labanakt, mama. Saldžių sapnų.

– Matyt, vis dėlto supainiojau dienas. Jis ateis manęs rytoj, – šnibždėjo. Palaimingai šypsodamasi, nusiraminusi, ji užsimerkė.

Klerė pasilenkė ir pabučiavo motiną į vėsų lygų skruostą.

– Taip, mama. Rytoj. – Išjungė šviesą ir išėjusi iš kambario tyliai uždarė duris.

Klerė jautėsi išsekusi. Nuo įtampos maudė pečius. Kelias nuo mamos miegamojo iki erdvios svetainės jai pasirodė labai ilgas. Juk ten jos laukia Kasidis, ginkluotas ir pasirengęs kaip šaulių būrys per egzekuciją. Sukaupusi drąsą, prisivertė eiti toliau.

Įžengusi į svetainę, ne iš karto jį pamatė. Pamaniusi, kad jos nesulaukęs jis apsigalvojo ir išėjo, Klerė pajuto didžiulį palengvėjimą... Ir tuojau pat teko nusivilti.

Nors ir kaip gynėsi Jasminai juokaujant ir nė sau nenorėjo prisipažinti, Kasidis jai buvo patrauklus. Žinoma, fiziškai. Nors buvo ir dar kai kas... jo protas, atkaklumas, ryžtas... Tos jo būdo savybės traukė ją, bet tuo pat metu kėlė priešiškumą. Ji bijojo jo, nors turėjo pripažinti, kad dėl motinos jis buvo nepaprastai jautrus ir supratingas. Akimis ieškodama jo tamsoje, vien dalyką ji suprato tikrai. Jos jausmai Kasidžiui – dvilypiai.

Pagaliau prieblandoje pamatė jį stovintį prie bufeto. Marškinių rankovės paraitotos, o lietpaltis jaukiai pakabintas ant stovo šalia Klerės apsiausto ir skrybėlės. Kai atsisuko, Klerė pamatė, kad jo plaukai vis dar šlapi. Rankose jis laikė du stiklus, pripiltus „Remy Martin“. Priėjo ir vieną atkišo jai.

– Ačiū, pone Kasidi.

– Nėra už ką, konjakas jūsų.

– Vis tiek ačiū.

Klerė apsidžiaugė, kad jis neįjungė lempų. Pro didelius langus patenkančios šviesos pakako. Tirštus debesis nušviesdavo žaibo blyksniai, dangus priminė nuotraukos negatyvą. Vis dėlto buvo aišku, kad audra rimsta, nors dar tanki, lietaus uždanga jau negąsdino. Klerei priėjus arčiau sidabriški vandens upeliai, srovenantys langų stiklais, atsispindėdami ėmė žaisti jai ant veido. Apačioje vingiavo plati tamsi upės juosta, jos kontūrus iš abiejų pusių žymėjo krantinių žibintai.

Nuo pirmo konjako gurkšnio ji pajuto deginimą gerklėje. Nuo antro – po visą kūną pasklido maloni šiluma: iš pradžių švelniai sudilgčiojo lūpas, paskui pajuto ją kojų pirštuose.

– Tokiomis akimirkomis gailiuosi, kad nerūkau, – tyliai ištarė ji.

– Ką sakėte?

Klerė išgirdo, kad Kasidis žengia prie jos.

– Sakiau, kad tokiomis akimirkomis norisi parūkyti. Dabar kaip tik tokia akimirka.

Pasisukusi pamatė, kad jis stovi gerokai arčiau, negu manė. Jo akys buvo lietaus, žliaugiančio už langų, spalvos. Kasidis žvelgė į ją su kvapą gniaužiančiu rimtumu.

– Rūkyti neverta.

– Žinau. Tik kartais rūkaliams pavydžiu, jiems lengviau atsipalaiduoti. – Klerė pirštu apvedė savo stiklo kraštą. – Ar kada esate matęs, kaip žmogus, rūkantis cigarą, prieš pirmą kartą gurkštelėdamas, pūsteli dūmų į taurę su konjaku?

Kasidis papurtė galvą.

– Gražu žiūrėti, kaip cigaro dūmai spirale leidžiasi į taurę, o paskui įkvepiami su pirmu gurkšniu. Provokuoja, jaudina. Manau, konjakas dėl to įgauna ypatingą skonį. O gal cigaras... nežinau.

– Kas nors iš jūsų pažįstamų taip darė?

– Ne, tiesą sakant, ne. Mačiau taip darant Ričardą Bertoną – filme. Gal tai buvo tik jo personažui būdingas įprotis? O gal tai buvo madinga devynioliktą šimtmetį.

Kasidis nenuleido nuo jos skvarbaus žvilgsnio.

– Kas jums sukėlė tokias mintis, Klere?

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Lietinga naktis, konjakas...

– O gal bandot išmušti mane iš vėžių?

– Negi tai būtų taip lengva?

Prieš atsakydamas „ne", Kasidis gal net kiek per ilgai padvejojo. Tada greitomis ištuštino savo stiklą ir pastatė ant indaujos. Kai priėjo prie lango, kur stovėjo Klerė, vėl tapo dalykiškas.

– Kas vis dėlto nutiko šiandien vakare?

– Pats ten buvot. Matėt.

– Vis tiek nesuprantu, kas nutiko. Ji pabėgo iš namų?

– Ne naujiena.

– Ir dažnai taip? Ar dažnai taip nutinka?

– To neįmanoma nuspėti. Nežinia, kas jai šaus į galvą. Dažniausiai būna netikėta. Nors... pasitaiko ir gerų dienų... kaip tada, kai matėte ją pirmą kartą. Ji viską painioja, lyg kankinama senatvinio marazmo, – Klerės balsas prikimo. – Kartais būna tokia, kokią ją matėte šįvakar... persikelia į kitą pasaulį.

– Kas sukelia tokią būseną?

– Nežinau.

– O ką sako daktarai?

– Jie irgi nežino. Kiek pamenu, visada taip buvo. Tik senstant jos liga stiprėja ir tokie atvejai kartojasi vis dažniau. Iš pradžių buvo tik depresijos apraiškos. Tokiomis dienomis – man vėliau pasakojo teta Lorelė – mama užsidarydavo kambaryje ir per dienų dienas verkdavo. Nesikeldavo iš lovos, atsisakydavo valgyti. Mudvi su teta Lorele ją maitindavome.

– Reikėjo kreiptis į medikus iškart, kai liga prasidėjo.

Visa pasišiaušusi Klerė metė į Kasidį piktą žvilgsnį.

– Čia tik šiaip pastaba, ne kritika, – pasiteisino Kasidis.

Klerė atidžiai pažiūrėjo į Kasidį. Įsitikinusi, kad jis kalba nuoširdžiai, kiek aprimo, priešiškumas nuslūgo.

– Dabar jau suprantu, kad seniausiai reikėjo ją atiduoti medikams į rankas. Tokia alinanti depresija – rimta liga, bet tada buvau vaikas. Teta Lorelė, kad ir kokie jos ketinimai buvo geri, neturėjo nė menkiausio supratimo, kaip elgtis su psichikos ligoniais. Ji nė nesuprato, kad tai liga. Mama buvo jauna, my-

limasis ją apgavo, suvedžiojo... Šeima jos išsižadėjo ir atėmė paveldėjimo teisę... todėl teta Lorelė ir manė, kad dukterėčios liga – ne kas kita, o širdies kančios.

– O sudaužyta širdis negyja.

Klerė pritardama linktelėjo galvą.

– Kartą mamai nutiko tas pat, kas šįvakar. Apsivilko ir išsmuko iš namų susikrovusi lagaminą. Tada dar buvau labai jauna, bet pamenu: teta Lorelė kraustėsi iš proto, kol pagaliau policininkas parvedė mamą namo. Tas policininkas mamą pažinojo. Pamatė ją velkančią sunkų lagaminą Kanalo gatve. Priėjęs prie jos ir pasisiūlęs padėti suprato, kad ji kaip nesava. Buvome jam dėkingos, kad parvedė ją namo, o nenuvežė į policijos nuovadą. Mama išvengė pažeminimo.

– Ar tokiomis sąmonės aptemimo valandėlėmis jai atrodo, kad bėga iš namų su mylimuoju?

– Taip. Spėju, mano tėvas, prieš ją palikdamas, siūlė jai kartu pabėgti. Paskui, matyt, išsigando ir paliko ją likimo valiai. Dabar mama įsivaizduoja, kad jis ateis jos į sutartą vietą. Esu tikra, šįvakar ji sėdo į autobusą, paskui persėdo į troleibusą ir nuvažiavo iš Sen Šarlio į „Ponšartreną".

– Ar ten jie ir turėjo susitikti?

– Ne. Susitikimo vieta kaskart kita. Mama nėra tikra nei kada, nei kur turėjo susitikti su mylimuoju. Užuot pripažinusi tai, kas akivaizdu, ji save kaltina, kad neva viską painioja. – Klerė nusisuko nuo lango ir pažvelgė į Kasidį. – Naktį, kai nužudė Džeksoną Vaildą, mama išsmuko iš namų ir nukeliavo į „Fermontą". Andrė man paskambino ir pranešė, kad ji viešbučio vestibiulyje laukia savo išrinktojo. Nuvažiavau jos pasiimti... taip ten ir atsidūriau. Sužinojusi, kas nutiko, paprašiau Andrė niekam nesakyti, kad ten buvau. Kadangi mano apsilankymas neturėjo nieko bendra su Vaildu, jis sutiko išsaugoti mano paslaptį. Įsivaizduoju, kaip jūs ir jūsų kolegos apsidžiaugėte pasiklausę šio mūsų pokalbio, bet jūs neteisingai viską supratote.

Suėmusi taurę abiem delnais, Klerė išgėrė ją iki dugno. Kasidis ją paėmė iš jos ir padėjo atgal ant indaujos.

– Ar nebūtų visiems lengviau, jeigu paguldytumėte motiną į kliniką?

Klerė atsakė kaip įprastai:

– Aišku, man būtų lengviau. Tik ar geriau jai?

– Matau, turite tvirtą nuomonę.

Klerė nervingai žingsniavo pirmyn atgal prie langų.

– Žmonės iš socialinių tarnybų, medicinos ir teisėsaugos įstaigų nuolat spaudė mane, kad guldyčiau mamą į ligoninę.

– Ir norėjo ją iš jūsų atimti?

Klerė sustojo kaip įbesta ir pasisuko į Kasidį.

– Matau, neketinate palikti manęs ramybėje, ar ne, pone Kasidi?

– Negaliu. Toks mano darbas.

– Jūsų darbas bjaurus.

– Kartais, taip, – pripažino Kasidis. – Kodėl jums, užuot bandžius mane sugraudinti širdį veriančiais vaikystės prisiminimais, nepamėginus grįžti į dabartį ir nepapasakojus apie savo konfliktus su teisėsauga?

– Man būtų per skaudu prisiminti. Dėl jų vis dar sapnuoju košmarus. Sapnuoju, kaip socialiniai darbuotojai mane, klykiančią ir mėginančią ištrūkti, jėga ištempė iš tetos Lorelės namų. Mama buvo sutrikusi ir apimta nevilties. Aš nenorėjau eiti su jais.

– Sprendžiu iš įrašų dokumentuose, mažoji Klerė Luiza Loran užkūrė jiems karštą pirtį, o aš įrašais tikiu.

– Mums viskas klojosi gerai, – patikino ji, – bet mamą ištiko vienas iš jos priepuolių, o jie to ir telaukė.

– O jūsų teta? Apibūdinote ją kaip rūpestingą ir mylinčią jūsų motiną.

– Tokia ji ir buvo, tik kad ekspertai, – tariant šį žodį jos balse nuskambėjo panieka, – buvo kitos nuomonės. Mama buvo kitokia, todėl neatitiko jų vadovėlinių geros motinos kriterijų. Jie atėjo manęs išsivesti. Ir išsivedė. Tris kartus buvau atiduota globėjams, ir kaskart iš jų namų pabėgdavau. Galiausiai jie pavargo mane vaikytis ir leido grįžti namo. Kai man buvo dvylika, mama kažkur išėjo ir jos nebuvo kelias dienas. Su teta ap-

tikome ją kažkokiame apšnerkštame viešbutyje, bet policijos įsikišimo mums nepavyko išvengti. Sužinojo žmonės iš socialinės rūpybos ir vėl manęs atėjo. Sakė, neva aš auginama nesveikoje aplinkoje. Kad man reikia deramo auklėjimo ir ramybės. Aš prisiekiau pabėgsianti, kad ir kur jie mane nuvežtų, ir nesiliausiu bėgusi, kad ir kaip jie man mėgintų sutrukdyti. Jie neturėjo teisės manęs atskirti nuo motinos. Manau, pagaliau manim jie patikėjo, nes daugiau jų nemačiau. – Visą susikaupusį apmaudą Klerė dabar išliejo Kasidžiui. – Man nusispjaut, kas apie mane parašyta policijos dokumentuose. Taip, aš tikrai pagadinau jiems nemažai kraujo. Ir dabar užkurčiau pragarą bet kam, kas pamėgintų mane su mama išskirti. Ji turi būti su manim. Rūpintis ja – man maloni pareiga. Kai mama pastojo, galėjo pasirinkti lengviausią kelią – tuo metu taip darė daugelis merginų iš turtingų šeimų. Galėjo metams išvykti į Europą, ten pagimdyti ir atiduoti mane įvaikinti. Teta Lorelė pasakojo, kad ir mano seneliai įkalbinėjo mamą taip padaryti. Buvo ir kitas kelias: persikelti per Misisipę į Aldžersį ir ten rasti daktarą, kuris padarytų jai abortą. Taip net būtų buvę paprasčiau. Niekas nė nebūtų sužinojęs, net tėvai. Na, o ji pasirinko kūdikį išsaugoti, ji pasirinko mane nepaisydama, kad dėl to neteks palikimo ir susigadins gyvenimą.

– Jūsų pareigos jausmas kelią susižavėjimą.

– Pareigos jausmas čia niekuo dėtas. Aš mamą myliu.

– Ir todėl jos neužrakinate?

– Taip, kaip tik todėl. Jai ne užraktų reikia, o meilės, kantrybės ir supratimo. Užrakinti ją būtų žiauru ir nežmoniška. Aš neleisiu, kad su ja būtų elgiamasi kaip su gyvuliu.

– Bet jai gali nutikti nelaimė, kai taip klajoja viena gatvėmis, Klere.

Ji prisėdo ant minkštos, balta oda aptrauktos sofos atramos.

– Manot, to nesuprantu? Nors ir nerakinu jos, imuosi visų atsargumo priemonių, kad viena niekur neišeitų. Man padeda ir Jasmina, ir Harė. Tik kartais jos galvoj nubunda mergaitiškas avantiūrizmas ir ji pabėga. Vis dėlto kartais, kad ir kokios

esam budrios, jai pavyksta mus užmigdyti; taip nutiko ir šiandien, nors maniau, kad ji ramiai miega.

Stojo tyla, pokalbis nutrūko. Tik toli dundėjo griaustinis, bet jis netrikdė. Klerė sunėrė rankas ant krūtinės ir, pakėlusi akis į Kasidį, pamatė, kad jis žvelgia į ją tuo nelemtu skvarbiu žvilgsniu. Nuo to žvilgsnio jai darėsi nejauku, ir buvo kelios priežastys. Ar jis irgi taip apčiuopiamai jaučia kambaryje stojusią nebylią tylą? – spėliojo Klerė.

– Kodėl manęs neapleidžia jausmas, kad mane stebite pro didinamąjį stiklą? – jos balse skambėjo priekaištas.

– Pati dėl to kalta.

– Negi atrodau neperprantama?

– Jūs – mįslė.

– Mano gyvenimas – kaip atversta knyga.

– Negaliu su tuo sutikti, Klere. Kiekvieną, net ir menkiausią žinią man tenka iš jūsų traukte traukti. Melavote man kiekvieną žingsnį.

– Tą vakarą aš nukeliavau į „Fermontą" parsivežti mamos, – ištarė pavargusiu balsu. – Nebuvo priežasčių apie tai jums pasakoti.

– Melavote apie savo vaikystę, bandydama man įteigti, kad ji buvo nuostabi.

– Ar kas nors, klausiamas apie vaikystę, taip ima ir iškloja visą tiesą?

– Melavote teigdama, kad niekada nebuvote sulaikyta policijos.

Klerė atmetė galvą ir karčiai nusikvatojo.

– Matau, jūs padirbėjote iš peties.

– Dieną, kai susipažinome, jūs užsiminėte, kad nedaryčiau klaidos jūsų neįvertindamas. Tą patį galiu pasakyti ir jums apie save. – Pridėjęs pirštą jai po smakru, kilstelėjo jį. – Pasakokit, Klere.

– O kam? Esu tikra, kad jau viską žinote. Aš užpuoliau policininką.

– Bet kaltinimų jums neiškėlė.

– Man buvo tik keturiolika.

– Kas nutiko?

– Ar jūsų popieriuose neparašyta?

– Noriu išgirsti iš jūsų.

Klerė iškvėpė orą.

– Pas mus gyveno mano mokyklos draugė.

– Jūs slėpėte ją. Ji buvo pabėgusi iš namų.

– Taip, – karingai atsakė Klerė. – Aš ją slėpiau. Kai policininkas atėjo parvežti jos namo, draugę ištiko isterija. Jis norėjo ją surakinti antrankiais, o aš nėriausi iš kailio, kad sutrukdyčiau.

– Kodėl ją slėpėte? Net kai jus pagrasino įkišti už grotų, vis tiek nepasakėte policijai, kodėl toji mergaitė gyvena jūsų namuose.

– Daviau jai žodį, kad nepasakysiu. Kaip seniai tai buvo... – Klerė numojo ranka, taip parodydama, kad dabar jau nesvarbu. – Jos patėvis ją seksualiai išnaudojo. Jis prievartaudavo ją, kartais net kankindavo, o mano draugės mama apsimesdavo nieko nepastebinti.

Patylom nusikeikęs, Kasidis persibraukė ranka per veidą.

– Galiausiai ji priėjo ribą, kai daugiau jau negalėjo kentėti. Ji neturėjo į ką kreiptis pagalbos. Bijojo, kad jeigu papasakos vienuolėms arba kunigui, tie ja nepatikės. Be to, baiminosi ir keršto namie. Kai ji man prisipažino, pasiūliau jai gyventi pas mane, kiek panorės.

Klerė žvelgė į tolį, prisimindama, kaip niršo dėl savo poelgių beprasmiškumo.

– Po dviejų savaičių ją grąžino į namus, bet ji ir vėl pabėgo. Galiausiai turbūt apskritai išvyko iš miesto, nes jos niekas daugiau nematė.

– Galėjote išvengti reikalų su policija, jeigu būtumėte viską jiems papasakojusi.

– Manote, kas nors būtų pasikeitę? – ironiškai paklausė. – Jos patėvis buvo milijonierius. Jie gyveno didžiuliame name Sodų rajone. Net jeigu kas nors ir būtų ja patikėjęs, viskas būtų buvę nuslėpta, o ją vis tiek būtų grąžinę namo. Be to, buvau jai pažadėjusi, kad niekam neprasitarsiu. – Klerė papurtė galvą. –

Šiaip ar taip, to, kas nutiko man, nėra ko lyginti su tuo, ką teko išgyventi tai mergaitei, pone Kasidi.

– Papasakokite apie Andrė Filipį.

Klerė pažvelgė į jį su neslepiamu iššūkiu.

– Ką norite sužinoti?

– Judu abu mokėtės Šventosios Dvasios akademijoje.

– Taip. Nuo septintos iki dvyliktos klasės, – patikslino Klerė. – Joje viskam vadovavo vienuolyno viršininkė sesuo Ana Elizabeta. Ar bent jau tuo metu, kai mudu su Andrė ten mokėmės. – Ji krestelėjo galvą, ir plaukų sruoga užkrito jai ant peties. – Ar tai nusikaltimas, kad buvome klasės draugai?

– Papasakokite man apie jį, – paprašė, ignoruodamas jos ironiją. – Juokingas žmogelis.

Staiga ji visiškai pakeitė toną. Neliko nė pėdsako žaismės ir flirto gaidelių. Net balsas pasidarė šaižokas:

– Žinoma, tokiems atletiškiems mačo tipo vyrams kaip jūs Andrė gali pasirodyti juokingas.

– Neturėjau omeny nieko įžeidžiama.

– Kurgi ne!

– Jis gėjus?

– Ar tai svarbu?

– Dar nežinau. Jis gėjus?

– Ne. Jis kaip mokinukas įsimylėjęs Jasminą.

– Bet ar jis palaiko su kuo nors, vyru ar moterim, intymius santykius?

– Kiek žinau, ne. Jis gyvena vienas.

– Taip.

– O kaipgi kitaip?

– Turiu jo bylą, – pareiškė Kasidis. – Turiu visų „Fermonto“ viešbučio darbuotojų bylas, net ir tų, kurie tą naktį nebudėjo.

– Ar turite ir mano bylą?

– Taip, ir gana storą.

– Jaučiuosi pamaloninta.

Kasidis apniuko.

– O ką žinote apie Andrė tėvus? Iš kur jis kilęs? Šito man nepavyko išsiaiškinti.

– Ar jūsų klausimas turi rasinį pagrindą?

– Prakeikimas, – pratrūko Kasidis, – Ne, tikrai ne. Ir kam tas agresyvus tonas?

Klerė mintyse pasvėrė visus už ir prieš ir nusprendė, kad bus geriau, jeigu papasakos Kasidžiui apie Andrė. Jeigu ir toliau spyriotųsi, Kasidis pats imtų kapstyti. O juo daugiau jam pavyksta iškapstyti, juo labiau komplikuojasi jos padėtis.

– Andrė motina buvo kvarteronė. Jums šis terminas žinomas? – (Jis linktelėjo galvą.) – Ji buvo nepaprastai graži, Jasmina kai kuo į ją panaši. Ir nors buvo protinga, mokyklos nebuvo baigusi. Ji sėmėsi įgūdžių, reikalingų jos profesijai.

– O toji profesija?..

– Ji buvo vyrų kompanionė. Išmoko šio amato iš motinos. Pirmieji klientai pasirodė, kai jai buvo penkiolika.

– Ji buvo prostitutė?

Kasidžio žodžiai Klerę įžeidė ir ji nemanė to slėpti.

– Prostitutės stovi gatvėje prie kampo ir užkabinėja praeivius. Čia viskas buvo kitaip. Andrė motina palaikė su džentelmenais įvairialypius santykius, kartais tie santykiai trukdavo metų metus. Be to, už tai ji gaudavo dosnų atlygį.

– Ar tie „džentelmenai“ buvo baltieji?

– Dauguma, taip.

– Ir vienas iš jų buvo Andrė tėvas?

– Taip, žinomas verslininkas. Vaiko pripažinti jis negalėjo, bet prisiėmė dėl jo atsakomybę.

– Ar žinote jo pavardę?

– Andrė žino, bet man neatskleidė.

– Net jei ir žinotumėte, man vis tiek nepasakytumėte, tiesa?

– Taip, nepasakyčiau.

Kasidis patylėjo, kad apmąstytų, ką išgirdo.

– Kadangi tėvas buvo pasiturintis, Andrė galėjo lankyti geriausias mokyklas.

– Taip, bet jis vis tiek buvo atstumtasis. Vaikai, su kuriais mokėsi, kalbėjo apie jo motiną negražius dalykus ir sugalvodavo jam įžeidžiamų pravardžių. Manęs jie irgi saviške nelaikė, juk buvau iš keistos šeimos. Taigi nenuostabu, kad mudu

su André susidraugavome. Jiedu su motina vienas kitą labai mylėjo. Tai, ko kadaise buvo išmokusi iš motinos, ji perdavė André. Išmokė elgtis pagal etiketą, atpažinti gerą vyną ir valgį, tinkamai rengtis, skirti tikrai kokybišką daiktą nuo šlamšto, ar tai būtų brangenybės, patalynė, ar antikvariniai baldai. Dar iki André jo tėvas nupirko jai namą, ji imdavo André į susitikimus su klientais. Jis laukdavo jos prabangių viešbučių vestibiuliuose, kur spalvotųjų iki pat septintojo dešimtmečio apskritai neįleisdavo. Gal tai, kad jam buvo suteikta tokia privilegija, ir paskatino jį pamilti viešbučius. Jam jie buvo gražesni ir šventesni už bet kokią katedrą, nes ne visiems prieinami. Jis ten turėdavo savo ypatingą vietą, kur kitų vaikų neįleisdavo. André svajodavo kada nors tapti tokio prabangaus viešbučio valdytoju. – Dusliu balsu Klerė pridūrė: – Džiaugiuosi, kad jo svajonė išsipildė.

– O jo motina? – paklausė Kasidis. – Dar vis turi klientų?

– Ne, pone Kasidi. Ji nusižudė, persipjovė riešus skustuvu. Vieną popietę grįžęs iš mokyklos, André ją rado negyvą vonioje.

– Jėzau.

– Jeigu jūs silpnų nervų, kapstytis praeityje neverta.

Kasidis piktai susiraukė.

– Manote, man tai teikia malonumą?

– Jeigu ne, kodėl taip atkakliai rausiatės, ieškodamas purvo kitų žmonių asmeniniame gyvenime?

– Tai viena iš nemaloniausių mano darbo sričių, Klere. Ir vis dėlto turiu tą daryti.

– Atsakykite man į vieną klausimą, – netikėtai paprašė Klerė.

– Į kokį?

– Ar jums dera mane vadinti Klere?

Jų žvilgsniai susirėmė, stojo tyla. Įtampa tapo kone apčiuopiama. Galiausiai jis nusisuko.

– Ne, nedera.

– Tai kodėl taip elgiatės?

Kasidis lėtai atsisuko. Jo akys, atrodė, įgijo lytėjimo gebėjimų. Klerė visa esybe juto jų prisilietimą.

– Gal jūs ir melagė, Klere, bet nesate kvaila, – jo balsas buvo kimus. – Jūs žinote kodėl.

Ji nenuleido nuo jo akių, kol krūtinėje susikaupęs jaudulys tapo nebepakeliamas. Blogiau būtų buvę tik tada, jeigu būtų liovusis į jį žiūrėjusi, bet Klerė nerado jėgų nusisukti. Ją nenumaldomai prie jo traukė, tarsi juos būtų saisčiusios nematomos grandinės.

Jie taip ilgai sėdėjo sustingę, kad kai jis galiausiai krustelėjo, Klerė nevalingai pašoko. O jis viso labo kilstelėjo ranką ir pasimasažavo nuo įtampos paskaudusį sprandą.

– Grįžkime prie Andrė. Jis tą vakarą jums paskambino ir pranešė, kad jūsų motina „Fermonte“.

Klerė linktelėjo. Jai buvo sunku kalbėti. Širdis plakė kaip pašėlusi.

– Ir jūs nuvažiavote jos pasiimti?

– Taip.

– Viena?

– Taip. Savo automobiliu.

– Kelinta buvo valanda?

– Tiksliai neprisimenu.

– Klere!

– Aš tikrai nežinau! – suriko ji, nervingai purtydama galvą. – Tai buvo po pamaldų. Juk jau žinote, kad jose buvau.

Kasidis stengėsi susivaldyti, bet net ji matė, kad jam nelengva.

– Užteks, jeigu pasakysite bent apytiksliai.

– Maždaug vidurnaktį. Ne vėliau.

– Kaip Merei Ketrinai pavyko nepastebėtai išsmukti iš namų?

– Juk sakiau. Ji būna labai išradinga. Nulipo žemyn ir, išjungusi signalizaciją, atsirakino duris.

– Vadinasi, net ir per tuos priepuolius ji gali blaiviai mąstyti? Ji suvokia, kas dedasi aplinkui?

Klerė vengė jo žvilgsnio.

– Kartais.

– Gerai. Ir tada nuvažiavote į „Fermontą“?

– Automobilį palikau gatvėje. Žinojau, kad ilgai neužtruksiu. Taip ir buvo. Nuskubėjau į Andrė kabinetą, jis man perdavė mamą, ir mudvi išėjome iš viešbučio. Manau, užtrukau ne ilgiau kaip porą minučių.

– Ar jus kas nors matė? Turiu omeny, iš viešbučio personalo.

– Nežinau. Pats jų ir paklauskite.

– Taip ir padarysiu.

Kasidis susikišo rankas į kišenes ir įsmeigė akis į lietaus prausiamus langus. Nors ir surengė jai negailestingą tardymą, Klerei pro akis neprasprūdo, koks vyriškas jo profilis ir visa jo laikysena – nuo vis dar drėgnų plaukų iki batų nosių.

– Tą vakarą jūs matėte Vaildą Didžiojoje arenoje. Vėliau buvote viešbutyje, kuriame jį rado nužudytą. Ir galiausiai pasistengėte, kad niekas to nesužinotų.

– Kiek dar kartų reikės aiškinti? Norėjau apsaugoti mamą nuo paskalų ir apkalbų. Negi taip sunku suprasti?

– Jūs buvote tik viešbučio vestibiulyje?

– Taip.

– Nebuvote jokiame kitame aukšte ar kokioje kitoje viešbučio vietoje?

– Nebuvau.

– Ar naudojotės liftu?

– Ne.

Kasidis rankomis įsirėmė į minkštą sofos atkaltę, ant kurios sėdėjo Klerė, ir žvelgdamas jai tiesiai į akis paklausė:

– Tada kurių galų anksčiau to nepasakėte? Jeigu iš tikrųjų viskas taip nekalta, kodėl man melavote?

– Todėl, kad jūs iš pat pradžių nusprendėte, jog aš įsipainiojusi į šį nusikaltimą. Mano pavardė buvo Vaildo priešininkų sąraše, ir jums tai pasirodė svarbus argumentas. Paskui radote aplanką su straipsnių iškarpomis, kurio taip kvailai mėginau atsikratyti. Taigi jau turėjote prieš mane du nenuginčijamus įkalčius. O jeigu dar būtumėt sužinojęs, kad tą vakarą buvau „Fermonto" viešbutyje, būtumėte nedvejodamas, kaip ką tik padarėte, priėjęs klaidingą išvadą.

– Ar tikrai klaidingą, Klere? Ar tikrai tą vakarą nuvažiavote į „Fermontą“ tik motinos pasiimti?

– Kaip ir šįvakar.

– Ar negali būti, kad viešbutyje jūsų senas bičiulis Andrė Filipis padėjo jums patekti į Vaildo apartamentus?

– Negi Vaildas, gulėdamas nuogas lovoje, lyg niekur nieko būtų šnekučiavęsis su jam visiškai nepažįstamu žmogumi?

– Iš kur žinote, kad jis buvo nuogas?

– Jau visą mėnesį laikraščiai rašo, kad jį rado lovoje nuogą. Be to, jeigu jau būčiau nusprendusi Džeksoną Vaildą nužudyti, negi manote, kad savo planus būčiau kam nors atskleidusi?

– Velniai rautų! Nežinau, – sutriko jis.

Akivaizdžiai susijaudinęs, Kasidis nunarino galvą. Jis buvo taip arti, kad Klerė jautė lietumi dvelkiančių jo plaukų ir odos kvapą. Nors buvo tamsu, ji įžiūrėjo jo plaukų sruogą, dengiančią pakaušį. Jai tereikėtų tik truputį pasukti galvą, ir jos lūpos paliestų jo smilkinį, nuo beprotiškos įtampos pulsuojančią jo gyslelę.

Kasidis pakėlė galvą ir įdėmiai pažvelgė jai į akis.

– Viskas velnioniškai logiška. Jūs turėjote motyvą. Ir galimybę. Net ir pagalbininką viešbutyje, kuris galėjo padėti jums įvykdyti sumanymą. Klere, turite pripažinti, kad, žvelgiant mano akimis, jūs kalta ir įklimpusi iki ausų.

– Kodėl tada toks liūdnas jūsų veidas? Argi ne to ir siekėte? Maniau, apsidžiaugsite, kad pagaliau pavyko prigriebti įtariamąją. Kas jums?

Lėtai, bet ryžtingai jis padėjo rankas jai ant pečių ir privertė atsistoti. Klerė atsidūrė pavojingai arti.

– Klausiate kas? Maniau, kad radau žudikę. – Panardino pirštus į jos plaukus ir atsuko į save jos veidą. – Tik nenorėjau, kad žudikė būtumėte jūs.

Staiga jis tvirtai prispaudė lūpas prie jos burnos. Klerei dar nespėjus atsipeikėti nuo ankstesnio šoko, jis atlošė jos galvą ir ėmė bučiuoti su dar didesniu įkarščiu. Klerė nejučia šūktelėjo tarp lūpų pajutusi jo liežuvį, o kartu ir vyro skonį – nepakartojamą konjako ir geismo mišinį. Pagautas pykčio ir aistros jis

valdingai bučiavo Klerę, nekreipdamas dėmesio, kad ji priešinasi. Iš pradžių ji buvo per daug sutrikusi, kad iš tikrųjų pasipriešintų, o netrukus jau nė nebandė. Karštas bučinys ir ją įsuko į aistros verpetą.

Kasidis akimirką atsiplėšė nuo jos lūpų. Jo rankos nuo plaukų nuslydo ant Klerės liemens. Kai tvirtai prispaudė ją prie savęs, Klerė pajuto kietą jo penį. Geismas, kaip pavasarinės gėlės žiedlapiai, ėmė skleistis jos kūne ir ji pasidavė jo jėgai.

– O Dieve, – sumurmėjo Kasidis, įsikniaubęs jai į kaklą.

Jis mikliai atsegiojo palaidinukės sagas, atsegė liemenėlę ir jo rankos nuslydo po atlaisvintais kaušeliais. Uždėjo delnus ir ėmė glamonėti.

Bučiniai darėsi vis aistringesni ir karštesni. Kad neprarastų pusiausvyros ir nekristų atbula, Klerė įsitvėrė jo marškinių. Ir ne vien todėl, kad Kasidis ją taip nepatogiai išlenkė, – ji nebeturėjo jėgų priešintis jo bučiniams ir glamonėms.

Lūpomis jis buvo godžiai įsisiurbęs į jos burną, o liežuvis karštligiškai ieškojo atsakymų, kuriuos ką tik taip troško gauti. Jų kūnai sutartinai degė geismu. Jo švelniuose delnuose jos krūtys buvo sunkios ir karštos, speneliai sukietėję ir jautrūs.

Jų audringas glėbesčiavimasis kėlė baimę. Klerę gąsdino jos pačios aistra. Dar kiek... ir nebepajėgs atsispirti – rusenanti ugnis peraugs į šėlstančią liepsną. Tuoj neliks jokių stabdžių, o tai ir buvo baisiausia. Valdžią turintys žmonės nuolat aiškindavo, kas jai būtų geriausia, ir ji įprato priešintis.

– Gana! – nusuko galvą ir nustūmė jo rankas. – Bandymas geras, bet net ir šitaip prisipažinimo iš manęs neišgausite.

Kasidis tą pat akimirką ją paleido ir atsitraukė. Sugniaužė kumščius. Jis duso, jo balsas pasidarė kimus ir trūkčiojo:

– Prakeikimas! Juk kuo puikiausiai žinote, kad ne dėl to jus bučiavau.

– Nejaugi? – Klerės balse skambėjo iššūkis.

Jis pasisuko, nusitraukė nuo kabyklos lietpaltį ir atlapojo duris. Kambarį iš koridoriaus užliejusi šviesa tarpduryje išryškino sustingusį jo siluetą.

Akimirką jie žiūrėjo vienas į kitą per juos skiriančią tamsą, o tada jis išėjo garsiai trenkęs durimis.

Klerė sukniubo ant sofos. Užsidengusi delnais veidą, su atgaila, kuria sesuo Ana Elizabeta galėtų didžiuotis, sudejavo:

– O Dieve, ne. Ne.

Pagauta aistros, ji godžiai bučiavo vyrą, kuris galėtų ją visam gyvenimui įkišti už grotų. Greičiausiai taip ir padarys.

Ji atidarė duris, vilkėjo laisvus sportinius marškinėlius ir raštuotas blauzdines.

– Kasidi, – kaimynė atrodė nustebusi. – Negalit patekti į namus? – žvilgtelėjo į takelį, skiriantį jų butus, akivaizdžiai ieškodama paaiškinimo, kodėl jis atsidūrė prie jos slenksčio tokią vėlyvą valandą.

– Pamačiau, kad pas jus dar dega šviesa, – atsakė Kasidis, tarsi tai viską paaiškintų.

– Užeikite. – Patė... Penė... Pegė, ar kuo ji ten vardu, atsitraukė, ir jis įžengė į svetainę, labai panašią į jo paties, tik dailiau įrengtą ir gerokai tvarkingesnę.

– Puikus pasirinkimas žvarbiai nakčiai, – ji parodė į jo lietpaltį.

– Atrodo, audra jau praeina.

– Sėskitės. Ar norėtumėt ko nors išgerti?

– Ne, dėkui.

Ji kiek suglumusi šyptelėjo.

– Pasiūlyčiau žolytės, bet vargu ar norėtumėt.

– Ne, nenoriu.

– Jūs alkanas? Vakarieniavote?

– Neprisimenu, – atvirai prisipažino Kasidis. – Greičiausiai nevakarieniavau, bet aš ne alkanas.

– Tada... prisėskite. Paleisiu kokią nors muziką. Kokia jums patinka?

– Man vis tiek.

Jis nusivilko lietpaltį ir užmetė ant kėdės atlošo, bet nesisėdo.

Mergina uždėjo kompaktinę plokštelę. Pasigirdo Rendžio Treviso balsas.

– Jums patinka kantri?

– Tiks.

Ji kurį laiką įdėmiai į Kasidį žiūrėjo, o tada įsisprendė rankomis į klubus.

– Na, džiaugiuosi, kad užsukot, bet vis tiek nieko nesuprantu. Kas nutiko?

– Atėjau pasidulkinti.

Iš nuostabos ji tankiai sumirkčiojo, o paskui veidą nušvietė plati šypsena.

– Ko iš karto nesakėt? – Pasisuko ant plikų kulnų ir nuvingiavo į miegamąjį.

Kasidis nusekė jai iš paskos.

Dešimtas skyrius

Arielė išvyniojo kąsnio didumo šokoladuką „Snickers“ ir įsidėjo į burną. Perkando jį dengiantį šokolado sluoksnį ir suleido dantis į karamelę su riešutais. Saldainiui tirpstant ant liežuvio, godžiai mėgavosi švelniu aromatingu mišiniu. Išspaudusi kuo daugiau malonumo iš šio kaloringo skanėsto, apčiulpė tąsia karamele aplipusius dantis.

Staliukas priešais sofą buvo nusėtas saldainių popierėliais. Arielės vaikystės metais šeimos biudžete saldumynams nebuvo eilutės. Arielė džiaugdavosi, jeigu bent kartą per porą savaičių gaudavo ledinuką ant pagaliuko. Todėl per kelerius pastaruosius metus stengėsi su kaupu atsigriebti už praeities nepriteklius, ir jai vis buvo negana.

Arielė išsitiesė ant sofos akimis mėgaudamasi šilkine pižama, jusdama tarp kojų slidų jos audinį. Veidrodyje priešais atsispindėjo išpuoselėta moteris, supama gražių, jai priklausančių daiktų. Arielei tai patinka. Tiesą sakant, ji netveria džiaugsmu.

Vienintelis namų, kuriuose ji užaugo, patogumas buvo vandentiekis. O šiaip tai buvo bjaurus statinys, dideli, skurdžiai ir pigiai apstatyti kambariai. Prisiminusi Arielė net nusipurtė. Ji niekada draugų į namus nekviesdavo, nes gėdydavosi savo senos apšiurusios sodybos. Gėdijosi ir jos gyventojų. Jos brolis, itin šlykštus tipas, terorizavo visus aplinkinius. Tėvai jai visada atrodė seni, nors dabar jau suprato, kad juos prieš laiką buvo susendinę nepritekliai. Bet Arielei nė kiek jų negaila. Džiaugėsi, kad jie seniai mirę ir palaidoti.

Arielė troško lengvai ir visam laikui palaidoti varganų metų prisiminimus. Bet kaskart, kai ją užplūsdavo malonios mintys apie dabartinį gyvenimą, atmintyje iškildavo praeities šešėliai, primindami, kas ji buvo iki atsiduodama tėvo Džeksono Vaildo malonei.

Skurdo paženklintos dienos su visam liko praeityje, dairydamasi po kambarį, įtikinėjo save Arielė. Meniški daiktai puošė kiekvieną jo kampelį ir kertelę. Dauguma jų buvo Džeksono sekėjų dovanos. Jis ne kartą siūlė kai kuriuos iš jų išdalyti, bet Arielė griežtai atsisakydavo. Visi tie niekučiai jai buvo brangūs, nors namai darėsi vis labiau užgriozti. Net jeigu įrengtų papildomų lentynų ar dalį daiktų išneštų į palėpę, ar laikytų sukištus po lova, ji vis tiek nesiskirtų nė su vienu daiktu, patekusiu jai į rankas. Tai įkūnijo saugumą, ir Arielė nė už ką šių daiktų neatsisakys. Vėl pakartojusi šią priesaiką, išvyniojo dar vieną šokoladuką ir su didžiausiu pasitenkinimu suvalgė.

Kai į kambarį nešinas kavos puodeliu ir laikraščiu įėjo Džošas, iškart pastebėjo saldainių popieriukus.

– Čia tavo pusryčiai?

– O ką?

– Juk ne avižiniai dribsniai, ar ne? – Jis klestelėjo į fotelį, o puodelį su kava pasidėjo ant ranktūrio ir išskleidė laikraštį. – Stebuklas! Mūsų istorijos pirmuosiuose puslapiuose jau nebėra.

Žvelgiant į jį saldainis skrandyje ėmė rūgti. Pastaruoju metu Džošas vis labiau panėšėjo į keturiasdešimtmetį kankinį. Tačiau jie vis dar mylėjosi kiekvieną naktį. Jis buvo nenuilstantis ir išradingas meilužis, menininkams būdinga jausmingumas. Džošas lietė jos kūną it skambintų fortepijonu – ryžtingai ir tuo pat metu švelniai.

Pusė viso malonumo su juo miegoti buvo virpulys, kurį jautė apgaudinėdama Džeksoną. Dabar, kai nebeliko paslapties ir kaltės jausmo, teikusio jų santykiams pikantiškumo, mylėtis su posūniu pasidarė nuobodoka. Net ir tada, kai patirdavo orgazmą, ji kažko pasigesdavo.

Kažkas jai nedavė ramybės, ji nesuprato savo keisto nepasitenkinimo priežasties. Juk misija Sinsinatyje pavyko puikiai. Nufilmuotos dvi televizijos laidos ir jau paruoštos transliuoti. Per filmavimus salėje nebuvo kur obuoliui nukristi.

Arielė giedojo, Džošas akompanavo. Keli mokiniai su ašaromis akyse pasakojo, kaip Džeksonas Vaildas ir jo kongregacija pakeitė jų gyvenimą. Tada žodį perėmė Arielė ir pradėjo širdį veriantį savo pamokslą. Prireikė dviejų dienų, kad jį išmoktų atmintinai. Kiekviena balso moduliacija, kiekvienas gestas buvo kruopščiai surežisuotas ir surepetuotas stovint prieš veidrodį. Bet sugaištas laikas ir pastangos nenuėjo veltui. Dar jai nebaigus kalbėti, visų akyse spindėjo ašaros, o aukų dubenys buvo pilni dolerių.

Tie, kas prieš porą savaičių skeptiškai vertino galimybes tęsti organizacijos veiklą be tvirtos Džeksono rankos, dabar bėrė jai komplimentus. Ji įrodė, kad jie klydo. Arielė buvo ne mažiau charizmatiška ir gebanti įtikinti negu jos amžinatilsį vyras. Šimtai žmonių ateidavo jos pažiūrėti, kiekvienas jos ištartas žodis jiems buvo brangakmenio vertės. Taigi pasaulis buvo jos kišenėje.

Vis dėlto iš kur tas miglotas nepasitenkinimo jausmas?

Tiesiog ji nori daugiau. Turi šimtus tūkstančių sekėjų, o kodėl ne milijonus? Arielė staiga atsisėdo.

– Nieko čia gero.

Džošas pažvelgė į ją pro nulinkusį laikraščio kampą.

– Apie ką tu?

– Man nepatinka, kad mūsų jau nebėra pirmuose puslapiuose.

Ji nuleido kojas nuo sofos, atsistojo ir ėmė žingsniuoti po kambarį. Nenustygdama vietoje Arielė taisė pagalvėlių spurgus, stumdė krištolines vazas ir perstatinėjo porcelianines piemenaites.

– Kad pralinksmėtum, siūlau pažiūrėti į mūsų skelbimą. Penkioliktas puslapis, antra skiltis.

Džošas pakišo jai laikraštį taip, kad būtų patogiau skaityti. Skelbimo viršuje firminiu kongregacijos šriftu buvo išspausdintas jų televizijos laidos pavadinimas. Apačioje – Arielės

nuotrauka: mikrofonas prie pat burnos, o per skruostus rieda ašaros. Dar žemiau – data ir transliavimo laikas.

Arielė kritiška akimi permetė skelbimą.

– „Džeksono Vaildo maldos ir šlovinimo valanda“, – perskaitė. – Džeksono Vaildo nebėra. Kodėl mums nepakeitus laidos pavadinimo?

– Kaip?

– Kad ir „Arielės Vaild maldos ir šlovinimo valanda“.

– O jeigu „Maldos ir šlovinimo valanda“?

– Ne, per blanku. Be to, žmonėms reikia asmenybės, su kuria jie laidą tapatintų.

– Žinoma, su tavim.

– O kodėl gi ne? Juk aš kalbu daugiausia.

Gurkšnodamas kavą Džošas stebėjo ją per puodelio kraštą.

– Gali pavadinti, kaip tau patinka, Ariele. Man vis tiek.

– Matau.

Džošas numetė laikraštį ir įpykęs pašoko ant kojų.

– Ką tu matai?

– Ogi tą, kad jeigu ne aš, po Džeksono mirties visas šis reikalas būtų sprogęs kaip muilo burbulas. Tu per skystas net skautų būriui vadovauti, ką jau kalbėti apie tokią organizaciją kaip mūsų kongregacija. Laimė, turi mane, nes dabar su klajojančiais muzikantais linksmintum publiką per vakarėlius ir muges.

– Ir būčiau kur kas laimingesnis. Bent nesijaučiau kaip maitvanagis, mintantis dvėsena.

Ji kilstelėjo kruopščiai pieštuku paryškintą antakį.

– Kad jau toks nelaimingas, žinai, kur rasti duris.

Džošas piktai į ją dėbtelėjo, bet, kaip Arielė ir tikėjosi, tuo ir užsibaigė. Jis nuėjo prie fortepijono, perbėgo pirštais per klavišus ir ėmė skambinti kažkokį klasikinį kūrinį su jėga ir temperamentu, kurio jam stigdavo pakliuvus į keblią situaciją.

Galiausiai apsiramino, bet nesiliaudamas skambinti vėl dėbtelėjo į Arielę.

– Žinai, kas tikrai graudu? Tai, kad nesupranti, kokia tu juokinga.

– Juokinga? – jos balse pasigirdo iššūkis. – Kam?

– Visiems, kas dirba mūsų kongregacijoje. Tave apsėdo didybės manija. Žmonės, vos nusisuki, iš tavęs juokiasi. Kaip manai, kodėl atsistatydino tiedu tarybos nariai?

– Papraščiausiai jiems nepatinka, kad turi paklusti moteriai. Jie čia įžvelgia pavojų savo vyriškam ego. Manai, man nors kiek rūpi? Apsieisime ir be jų.

– Organizacija, kurią žūtbūt stengiesi išsaugoti, silpsta, Ariele. Tik per savo egoizmą tu nepajėgi to suvokti. – Baigdamas kūrinį, jis vėl perbėgo per klavišus ir ėmė skambinti kitą. – Turbūt tėtis, stebėdamas mus iš aukštybių, skaniai juokiasi.

– Gal tau smegenys suskystėjo?

Džošas gudriai nusišaipė:

– Vis dar jo bijai, Ariele?

– Tai tu bijai.

– Aš to ir neneigiu, – atšovė Džošas, – o tu nepripažįsti.

– Aš apskritai nieko nebijau.

– Jis vis dar laiko tave po padu.

– Nė velnio!

– Tada, ko ryji kaip medkirtys, o paskui viską išvemi? – Džošas užbaigė kūrinį *fortissimo*, todėl klausimas nuskambėjo dar dramatiškiau.

Arielės arogancija išgaravo.

– Apie ką tu čia?

– Puikiai žinai, apie ką. Tos nesąmonės trunka jau ne vieną mėnesį. Pavalgai, o paskui leki į tualetą. Be saiko kemši saldumynus, o tada prisiverti išvemti. Tai liga. Vadinasi bulimija.

Arielė užvertė akis.

– Kas tu? Gal vyriausiasis chirurgas? Aš tik žiūriu, kad nepriaugčiau svorio. Televizijos kameros prideda mažiausiai penkis kilogramus. Nenoriu atrodyti panaši į baltąjį banginį, kai scenoje lipu nuo tų nelemtų laiptų.

Džošas suėmė pamotei už plono riešo ir pasuko, kad ji matytų, kiek daug jo ilgi pirštai gali apimti.

– Tu ne šiaip skaičiuoji kalorijas, Ariele, tu be saiko kemši maistą, o paskui dirbtinai išvemi.

Arielė šiurkščiai ištraukė ranką.

– O jeigu ir taip? Džeksonas man vis kalė, kad prisižiūrėčiau. Reikėjo ko nors griebtis, kad nesustorėčiau.

– Negi jo taip ir neperpratai? – paklausė Džošas atlaidžiai šypsodamasis. – Jis meistriškai manipuliavo žmonių silpnybėmis. Todėl jam buvo lengva valdyti žmonių protus ir sielas. Jis nuolat kalė mamai, kad ji kvaila, kol galiausiai mama pati tuo patikėjo. Kelis paskutinius gyvenimo metus nedrįsdavo pareikšti nuomonės jokiu klausimu, nes baimindavosi būti išjuokta. Panašiai nutiko ir man. Juk žinai. Kiekviena pasitaikiusia proga tėvas primindavo, kad rimtai muzikanto karjerai man stinga gabumų ir kad vienintelis dalykas, kuriam tinku, išbelsti gospelą per jo pamokslus... bet esą ir tai aš darantis vidutiniškai. Jis rado ir tavo silpną vietą, baimę, kad tu per stora. Žinojo, kaip dėl to nerimauji, ir tuo naudojosi, kad tave pažemintų. Tėvas buvo klastingas it šėtonas, Ariele. Viską darė taip gudriai, kad nė nespėję susivokti, prarasdavome bet kokią savigarbą. Reikėjo nekreipti dėmesio, kai jis erzindavo tave dėl neva vaikiško putlumo ar tavo potraukio į saldumynus. Tu visada buvai liekna. Na, o dabar tau gresia išsekimas. Be to, kaip pati ką tik sakei, tėvo nebėra, ir jis nebegali daugiau tavęs kankinti.

– Pats tai darai ne prasčiau už jį.

Džošas liūdnai palingavo galvą.

– Tu nesupranti, Ariele, aš nekritikuoju, man tik neramu dėl tavo sveikatos. Aš...

– Pala, Džošai. Man šovė mintis. – Ji prispaudė delnais jo pirštus prie klaviatūros. Nuskambėjo šaižus nedarnus akordas.

Džošas supykęs ištraukė rankas.

– Kalė! Jeigu dar kartą...

– Nesijaudink. Nieko tavo brangiosioms rankelėms nenutiko. Prisimeni, ką sakei anksčiau? Na, kad pirmuosiuose puslapiuose mūsų jau nebėra. Taip, tu teisus. Reikia ką nors daryti, kad padėtį ištaisytume.

Tikrindamas, ar pirštai sveiki, Džošas juos palankstė.

– Ką turi omeny? – burbtelėjo.

– Grįžę iš Sinsinačio sėdim Našvilyje, niekur neiškišdami nosies. Niekam neįdomūs ir užmiršti. Laikas apie save priminti, duoti peno naujoms laikraščių antraštėms. Naujojo Orleano farai turi suprasti: sielvartaujanti našlė ir sūnus nepamiršo, kad Džeksonas Vaildas buvo šaltakraujiškai nužudytas.

– Manai, jiems priminti būtų protinga mintis?

Arielė metė į posūnį šaltą žvilgsnį.

– Džeksonas turėjo galybę priešų. – Sudėjusi smilius trikampiu, ji patapšnojo sau per lūpas. – Ir vienas iš jų kaip tik gyvena Naujajame Orleane.

– Kokia čia velniava?

Kasidis buvo prastos nuotaikos ir pokalbis su detektyvu Hovardu Glenu jos nepataisė. Kai palydėjo Klerę į „Ponšartreno" viešbutį pasiimti Merės Ketrinos, kitą dieną Kasidis papasakojo Glenui viską, kas nutiko tą vakarą. Viską, išskyrus bučinį.

– Vadinasi, ji neneigė, kad įraše jos balsas? – paklausė Glenas.

– Ne. Ji turėjo rimtą priežastį tą vakarą būti „Fermonte".

– Taip, reikėjo nudėti pamokslininką.

– Arba, kaip ji tvirtina, pasiimti motiną, – paprieštaravo Kasidis, bet Gleno žvilgsnis buvo skeptiškas. – Klausyk, Glenai, vakarykščio nutikimo jos negalėjo surežisuoti. Akivaizdu, Merės Ketrinos psichikos sutrikimas nesuvaidintas, ir Kl... panelė Loran gina ją kaip rūpestinga lokė.

Kasidis papasakojo Glenui ir apie Klerės santykius su Andrė Filipiu.

– Jiedu bičiuliaujasi dar nuo vaikystės. Todėl nenuostabu, kad siekdamas apsaugoti draugę Filipis mums pamelavo. Tai visiškai suprantama.

Glenas apsidairė, ieškodamas, kur užgesinti cigaretę. Kasidis jam padavė tuščią plastikinį puodelį.

– Dievulėliau, – suaimanavo Glenas, – juo giliau kasame, juo įdomesnių dalykėlių aptinkam.

– Tik kasti reikėtų labai atsargiai.

– Ką turi omeny?

– Aš irgi noriu prisikasti prie tiesos. Gal mes ką ir išsiaiškinsime, o gal ir ne. Vis dėlto kalbėtis su tokia moterim kaip Klerė Loran negalima pučiant „Camel“ dūmus jai į akis ir mėtant nešvankybes. Todėl bus geriau, jeigu paliksi ją man.

– Šit kaip?

– Atleisk, bet tu jai keli pasibjaurėjimą.

– O kokius jausmus keli jai tu, Kasidi? – Glenas giliau įsitaisė krėsle ir užsikėlė koją ant kojos.

– Apie ką tu čia? – suirzęs Kasidis numetė rašiklį.

Glenas iškėlė rankas, rodydamas, kad pasiduoda.

– Viskas, viskas. Nesusilaikiau. Juk reikia pripažinti, ji – visai nieko moteriškaitė. O ir tu nebjaurus. Taigi turint galvoj...

– Turint tą galvoj, – šiurkštokai jį nutraukė Kasidis, – aš persekiosiu Džeksono Vaildo žudiką, kad ir kas jis pasirodytų esąs.

– Tada neturi jokių priežasčių šitaip karščiuotis, tiesa?

Nuo to apsišaudymo visi jųdviejų pokalbiai buvo griežtai dalykiniai. Kasidžiui buvo apmaudu, kad jis užkibo ant Gleno mesto kabliuko. Taip nesigraužtų, jeigu detektyvo žodžiuose nebūtų tiesos, ir, atrodo, Glenas tai jaučia. Interesų konflikto klausimo jis daugiau nekėlė, bet Kasidis žino, kad Glenas jų pokalbio nepamiršo.

Šįryt Glenas leidosi į spėliones. Jis paskleidė ant Kasidžio stalo šūsnį kompiuteriu išspausdintų lapų. Juose buvo tūkstančiai pavardžių, iš kurių kelios apvestos raudonai. Kasidis nesirinkdamas paėmė vieną lapą ir perskaitė:

– Kas tas Darbis Mosas?

– Tokios pavardės taip lengvai nepamirši, ar ne? – retoriškai paklausė Glenas. – Prieš daugelį metų, dar savo karjeros pradžioje, buvau jį sulaikęs už užpuolimą. Žiauriai sumušė prostitutę, ir ta atsidūrė ligoninėje. Mosas nesutriko, atvilko suktą advokatėlį iš Dalaso, savo gimtojo miesto, ir kaltinimai jam buvo panaikinti. Sočiai man pagadino kraujo. Todėl, kai pamačiau jo pavardę tarp Vaildo kongregacijos rėmėjų, iškart susidomėjau. Savaitgalį nuvariau į Dalasą. Ir ką manai? Radau

Darbį gyvutėlį ir sveikutėlį. Dabar jis – trijų knygynų suaugusiesiems savininkas.

Kasidis suraukė antakius.

– Nieko sau.

– Tai va: tikros iškrypėlių landynės. Tik užsimink, kokie žaidimėliai tau patinka, ir jis čia pat tau parūpins žurnaliuką su maloniais aksesuarais – dirbtiniais peniais, pripučiamomis putytėmis ir dar nežinia kokiu šlamštu. Įdomu, ar ne? Grįžęs, įlindau į kompiuterį ir iškapsčiau visas pavardes, pažymėtas raudonomis vėliavėlėmis. Visų jų verslas vienaip ar kitaip susijęs su tuo, prieš ką Vaildas įnirtingai kovojo savo pamokslais.

– Kokią galima daryti išvadą? Ogi tokią, kad jie sumokėjo, ir Vaildas paliko juos ramybėje, – spėjo Kasidis.

– Ko gero. Bet yra dar kai kas. – Glenas pirštu vedė per sąrašą, kol sustojo ties kita raudonai apvesta pavarde.

– Žiūrėk.

– Glorija Džina Reinolds?

Glenas demonstratyviai iš savo murzinokų baltų marškinių kišenės ištraukė lapelį ir padavė Kasidžiui. Šis tylomis perskaitė pavardę ir klausiamai pažvelgė į kolegą. Tas iškalbingai gūžtelėjo. Pasigirdo telefono skambutis. Po antro signalo Kasidis pakėlė ragelį.

– Kasidis.

– Pone Kasidi, čia Klerė Loran.

Jis nevalingai įsitempė. Visai nesitikėjo išgirsti jos aksominio vibruojančio balso. Kasidis nesiliovė apie ją galvojęs, ir ne vien kaip apie galimą žudikę.

Seksas su kaimyne suteikė palengvėjimą, bet tik trumpam. Išėjęs iš jos buto, Kasidis vis dar nebuvo tikras, ar žino, kuo ji vardu, ir jautėsi it koks šliužas. Vargu ar vyras galėtų dar šlykščiau pasielgti su moterim. Turėjo tik vieną pasiteisinimą – ji gavo iš jo, ko norėjo... ir ko ne kartą įvairiomis aplinkybėmis buvo prašiusi.

– Alio, per kiek laiko galite atvažiuoti? – apsimestinai laisvai paklausė Klerė.

Klausimas jį suglumino. Ar Klerė ketina prisipažinti?

– Į „Prancūzišką šilką“? Kas nutiko?

– Sužinosite, kai atvyksite. Paskubėkite.

Daugiau Klerė nieko nepasakė. Kasidis atitraukė ragelį nuo ausies akivaizdžiai suintriguotas.

– Kas skambino? – paklausė Glenas prisidegdamas cigaretę.

– Klerė Loran.

Žvelgdamas į Kasidį pro dūmų debesėlį, Glenas įtariai prisimerkė.

– Tu rimtai?

– Taip. Pasikalbėsime vėliau.

Palikęs detektyvą, Kasidis paskubomis apsivilko švarką, išbėgo iš kabineto ir įšoko į liftą prieš pat užsiveriant durims. Jis prikaišiojo sau už tokią skubą, kartu teisinosi, kad jį išgąsdino Klerės tonas. Nors balsas buvo kaip visada tylus ir prislopintas, jis pajuto neįprastą gaidelę. Irzulio? Baimės? Skubaus reikalo?

Po minutės jau važiavo į Prancūzų kvartalą, meistriškai laviruodamas ir keikdamas spūstį.

Kaip Klerė ir sakė, vos privažiavęs prie „Prancūziško šilko“, jis suprato, kodėl ji paskambino. Prie pastato būriavosi mažiausiai pora šimtų piketuotojų. Užteko perskaityti vieną kitą plakatą, kad suprastum, kas šią protesto akciją surengė.

– Prakeikimas.

Kasidis pastatė mašiną neleistinoje vietoje ir per smalsuolių minią pradėjo brautis prie policininko.

– Kasidis. Apygardos prokuratūra, – prisistatė rodydamas pažymėjimą. – Kodėl jų neišvaikote?

– Jie turi leidimą.

– Koks mulkis jį išdavė?

– Teisėjas Harisas.

Širdyje Kasidis nusikeikė. Harisas buvo kraštutinių pažiūrų konservatorius ir ištikimas Džeksono Vaildo gerbėjas. Arba stengėsi toks atrodyti, kad pritrauktų daugiau rinkėjų balsų.

Policininkas rankos mostu parodė į plakatą, kurį laikė senyva moteriškė.

– Nejau katalogas toks nepadorus? Gal vertėtų vieną nupirkti savo poniai. Gal taip pagyvintume seksualinį savo gyvenimą?

Kasidis jo nesiklausė.

– Jie čia seniai?

– Jau kokią valandą. Kol elgiasi taikiai, negalime jiems uždrausti. Tik būtų gerai, kad pakeistų plokštelę.

Nuo tada, kai atvažiavo Kasidis, protestuotojai jau trečią kartą giedojo „Pirmyn, Kristaus kariai" ir aiškiai mėgavosi žiniasklaidos, kurios čia tikrai netrūko, dėmesiu. Visos vietos televizijos stotys atsiuntė savo operatorius ir žurnalistus. Vienas operatorius su trisdešimt penkių milimetrų kamera, kad apimtų didesnę panoramą, net įsikorė į gatvės apšvietimo stulpą.

Smarkiai suirzęs Kasidis brovėsi pro tirštą Vaildo sekėjų būrį prie „Prancūziško šilko". Paskambino prie durų.

– Aš jus įspėjau, kad prie durų nesiartintumėte!

– Čia Kasidis iš apygardos prokuratūros. Panelė Loran man skambino.

Duris atidarė moteriškė, kurią čia jau buvo matęs. Visa net tirtėjo iš pykčio. Akys jos plačiame įraudusiame veide buvo virtusios siaurais plyšeliais, iš jų sklido neslepiamas priešiškumas.

– Įleisk jį, – iš už tatuiruotos Amazonės nugaros pasigirdo Klerės balsas.

Moteris pasitraukė į šalį.

– Ačiū, – sausai padėkojo Kasidis žengdamas vidun.

Moteriškė bambėdama uždarė duris.

Klerė buvo graži, nors ir ne tokia savim pasitikinti kaip paprastai. Jos santūrumo nelikę nė pėdsako, o seno viskio atspalvio akys degė iš nuoskaudos, skruostai buvo išraudę. Ji, žinoma, labai nervinosi, bet dėl netvarkingų plaukų ir aprangos atrodė tik dar patrauklesnė, labiau jaudinanti ir geidžiama.

– Darykite ką nors, pone Kasidi, – meldė Klerė. – Nežinau ką, tik kad toji šutvė išsinešdintų.

– Kažin ar ką galėsiu padaryti. Jie turi leidimą. Jums teks pakentėti.

– Naudodamiesi savo teise, jie pažeidžia mano teisę į privatumą, – Klerė mostelėjo ranka į duris.

– Nusiraminkite. Dėl vieno piketo jūsų verslui nieko baisaus nenutiks.

– Man dabar ne verslas galvoj, – piktai paprieštaravo ji. – Juk matėte televizijos kameras? Mums tai nemokama reklama, bet už ką jie baudžia Bjenvilio namus? – paklausė rodydama į rausvą viešbutį kitapus gatvės. – Negali pravažiuoti sunkvežimiai su prekėmis, o jų virtuvės šefą ištiko apopleksija. Svečiai nepatenkinti. Man jau du kartus skambino administratorius, su kuriuo seniai bičiuliaujamės, reikalaudamas – ir turi priežastį, – kad nutraukčiau šitą beprotybę. Be to, man neramu ir dėl mūsų darbininkių. Kai pirma pamaina prieš valandą susirengė išeiti, jas pasitiko švilpesiu ir keiksmais. Tada jums ir paskambinau. Nenoriu, kad dėl to kentėtų mano žmonės.

– Apgailestauju, Klere. Už šį malonumą dėkokite Arielei Vaild.

– Arielei Vaild ir *jums*.

– Man? – apstulbęs paklausė. – Po galais! Kuo aš čia dėtas?

– Iki šiol piketų čia niekas nerengė, pone Kasidi.

– Klausykit, man irgi nepatinka, kas čia vyksta, – teisinosi Kasidis, priėjęs arčiau prie Klerės. – Arielė siekia sudaryti įspūdį, kad policija ir mūsų biuras – kvailių ir klounų banda. Čia toks būdas priminti visuomenei, kad dar nesuradome jos vyro žudiko. Jai prireikė dar vienos dozės nemokamos reklamos ir ji pasirinko štai tokį būdą jai gauti.

– Tegul reklamuojasi kaip jai patinka. Man nusispjaut. Tik tegul nepainioja čia manęs. Nenoriu veltis į jos žaidimus.

– Apgailestauju, bet jau įsipainiojote.

– Tik todėl, kad jūs vis čia šniukštinėjat, – sušuko Klerė.

– Ne. Todėl, kad nuo pat pradžių man melavot.

– Tik tam, kad apsiginčiau, apginčiau draugus ir artimuosius nuo jūsų šniukštinėjimo.

– Aš dirbu savo darbą.

– Nejaugi?

Jis neturėjo ką bepridurti, nes pagal pareigas jam tikrai nederėjo apklausiant įtariamuosius juos bučiuoti. O jis tai padarė, kai pastarąjį kartą čia buvo. Atrodo, Klerė irgi prisiminė tą akimirką, nes staiga atsitraukė ir kimiu balsu paprašė:

– Palikite mane ramybėje, pone Kasidi. Išsiveskite juos.

Ranka parodė į duris, bet, jai dar nebaigus kalbėti, pro langą įskriejo plyta ir pralėkė jiems tiesiai virš galvos. Pasipylė stiklo šukės. Kasidis žvilgtelėjo viršun, sumetė, kas dedasi, ir, čiupęs Klerę į glėbį, nėrė už kartoninių dėžių stirtos. Spausdamas Klerę, uždengė ją savo kūnu, bandydamas apsaugoti nuo pasipylusios šukių krušos. Darbininkės irgi puolė bėgti, kad jų nesužalotų krintantys stiklai, atsitrenkę į betonines grindis, šie pažiro tūkstančiais aštrių šukelių.

Kai ataka baigėsi, Kasidis paleido Klerę iš glėbio.

– Jūs sveika? – nubraukė jai nuo veido plaukus žiūrėdamas, ar jos švelni oda neįpjauta ir nenubrozdinta.

– Taip.

– Tikrai?

– Taip, man nieko nenutiko. Ar nė viena nesusižeidėte? – Ji jau žiūrėjo į darbininkes, pamažu lendančias iš slėptuvių.

– Mums nieko nenutiko, panele Loran.

Atsigręžusi į Kasidį, Klerė šūktelėjo:

– Jūs įsipjovėte.

Ji kilstelėjo ranką ir švelniai palietė jo skruostą. Kai atitraukė pirštus, pamatė, kad jie kruvini. Iš kelnių kišenės jis išsitraukė nosinę ir nušluostė jai pirštus, o tik tada nusivalė savo skruostą. Aplink juos buvo pribyrėję spindinčių it deimantai duženų. Pasilenkęs Kasidis pakėlė plytą, kuria buvo išdaužtas langas. „Magic Marker“ žymekliu ant jos buvo parašyta: ŠLYKŠTI ŠĖTONO IŠPERA.

– Ką gi, – tyliai ištarė Klerė, perskaičiusi negrabiai parašytus žodžius. – Man jau gana. – Einant prie durų, po kojomis jai traškėjo stiklo šukės.

– Klere, nereikia!

Nekreipdama dėmesio į Kasidžio šūksnį, Klerė atplėšė duris, išėjo į gatvę ir ryžtingai nužingsniavo prie vieno iš policininkų. Timptelėjo jam už rankovės, kad atkreiptų dėmesį.

– Maniau, jūsų pareiga žiūrėti, kad demonstrantai laikytųsi tvarkos?

– Mes nežinome, iš kur ta plyta atsirado. Apgailestauju, ponia.

– Jūs apgailestaujate, o mano darbininkės galėjo būti rimtai sužeistos.

– Leidimas piketuoti dar nereiškia, kad galima svaidytis plytomis, – pridūrė Kasidis.

Policininkas jį atpažino.

– Jūs Kasidis, ar ne?

– Taip. Čia atstovauju apygardos prokurorui Krauderiui. Taigi nuo šiol jų leidimas nebegalioja. Išvaikykite minią. Jeigu reikės, kvieskite pastiprinimą, bet tuojau pat įveskite tvarką.

– Nežinau, – suabejojo policininkas.

Protestuotojai plojo rankomis ir meldėsi. Kasidis apsidžiaugė. Kol jie nulenkę galvas ir užsimerkę, Klerės nepastebės.

– Teisėjas Harisas...

– Velniop teisėją Harisą ir jo leidimus, – policininką šiurkščiai nutraukė Kasidis. – Jeigu jam kas nepatinka, vėliau galės pasikalbėti su apygardos prokuroru. O dabar pasirūpinkite, kad šių žmonių čia neliktų, kol jie nepridarė dar daugiau žalos.

– Jeigu ką nors sužeis, – įsiterpė Klerė, – poniai Vaild ir man teks gerokai patuštinti kišenes.

Galiausiai apsisprendęs, policininkas nuskubėjo prie vyro, vadovaujančio triukšmingai ir ilgai maldai.

– Atleiskite, pone. Jūs pažeidėte jums nustatytas taisykles, jums išduotas leidimas negalioja. Turite išsiskirstyti.

Piketuotojų vadas aiškiai mėgavosi savo balso skambesiu ir nepanoro būti nutildytas. Šaukdamasis Jėzų jis energingai protestavo. Vyrai ėmė stumdytis.

Kasidis nusikeikė:

– Šito ir bijojau. Eikite vidun, Klere.

– Čia mano vienos reikalas. Aš susitvarkysiu.

– Susitvarkysite? Jums galvoj negerai?

– Jų taikinys – aš. Jeigu paaiškinčiau jiems...

– Minia jūsų neklausys. – Kad per šūksnius jį girdėtų, Kasidžiui teko vos ne šaukti. Dar kiek, ir čia kils riaušės.

– Matau ją! – kažkas sušuko iš minios.

– Taip, čia ji!

– Begėdė! Pornografijos skleidėja!

– Ponios ir ponai, prašau. – Klerė iškėlė rankas, prašydama tylos, bet ją apipylė dar šlykštesniais įžeidimais.

Fotoreporteriai ir operatoriai vos nesutrypė vienas kito nerdamiesi iš kailio, kad ją nufilmuotų ir įrašytų balsą.

– *Klerė Loran – kekšė!*

– *„Prancūziškas šilkas" skleidžia purvą!*

– *Šalin pornografiją!*

Kasidžiui teko pasilenkti, kad išgirstų, ką jam sako Klerė.

– Aš tik norėjau, kad man leistų paaiškinti.

– Velniai rautų! Dabar kalboms ne laikas.

Minia jau spaudė gyvą policininkų užtvarą, šie stengėsi užkirsti kelią savivalei. Mitinguotojų balsai buvo kupini pykčio ir neapykantos, o veidai iškreipti įniršio. Jie grasinamai mosavo transparantais it karo ietimis. Pakaktų kibirkštėlės, ir įvyktų sprogimas.

Netikėtai pasirodžius Merei Ketrinai Loran įsismarkavę triukšmadariai trumpam nuščiuvo.

Dailiai apsivilkusi ir susišukavusi, tarsi būtų susiruošusi į rūmų sodo vakarėlį, Merė Ketrina išėjo pro pagrindines „Prancūziško šilko" duris, priešais save stumdama arbatos staliuką. Ant jo buvo tvarkingai išrikiuoti puodeliai su rausvu skysčiu. Vėliau paaiškėjo, kad ten punšas „KoolAid". Ją lydėjo aukšta sportiškos figūros moteris balta uniforma, nešina padėklu su sausainiais.

Klerė sutiko apstulbusį Kasidžio žvilgsnį.

– Mama, ne! – puolė ji prie motinos, norėdama ją sustabdyti, bet Merė Ketrina atkakliai vairavo vaišėmis nukrautą staliuką priešiškos minios link.

– Atleisk, Klere, – atsiprašė Harieta Jork, eidama pro ją su sausainių prikrautu padėklu. – Bandžiau perkalbėti, bet Merė Ketrina taip susinervino, kad aš...

– Viską suprantu, – ramino Klerė. Ji priėjo prie Merės Ketrinos ir paėmė jai už parankės. – Mama, tau būtų geriau grįžti į namus. Čia ne vakarėlis.

Merė Ketrina nustebusi pažvelgė į dukrą.

– Aišku, ne, Klere Luiza. Ką tu čia? Juk šie žmonės kalba Džeksono Vaildo vardu, tiesa?

– Taip, mama. Tiesa.

– Prisiklausiau jo pamokslų ir žinau, kad tikrai gėdytųsi tokio savo sekėjų elgesio. Manau, jiems verta tai priminti. Tėvas Vaildas apie tave prikalbėjo negražių dalykų, bet jis kvietė savo priešus ir mylėti. Ponas Vaildas nesitaikstytų su prievarta.

Merė Ketrina pasuko tiesiai prie mitinguotojų vado. Jį supantys bendraminčiai pritilo, ir toji tylos banga pamažu nusirito per visą minią. Keiksmai liovėsi. Merės Ketrinos šypsena būtų nuginklavusi net nacių karininką.

– Dar neteko sutikti tokių, kurie elgtųsi žiauriai ir priešiškai, vaišinami punšu ir sausainiais. Pone?

Merė Ketrina paėmė puodelį punšo ir atkišo jį piketuotojų vadui. Atstumti tokį geranorišką naivios moters gestą Vaildo organizacijai būtų buvusi bloga reklama ir, akivaizdu, vadas tą suprato. Be to, nepamiršo, kad šį nepaprastą įvykį stropiai filmuoja kameros. Nenorom vyras paėmė puodelį iš Merės Ketrinos rankų.

– Harieta, pasiūlyk sausainių. Kas dar norėtų punšo?

Kasidis, negalėdamas patikėti, palingavo galvą. Vienas po kito plakatai buvo nuleisti, minia ėmė skirstytis.

– Ji labai praverstų Jungtinėms Tautoms, – burbtelėjo Kasidis.

Klerė nuo jo pasitraukė ir priėjo prie motinos.

– Ačiū, mama. Gražus gestas, bet dabar jau leisk Harei palydėti tave į namus.

– Džiaugiuosi, jeigu kuo padėjau. Jie čia kėlė tokį sąmyšį.

Klerė pabučiavo motiną į skruostą, o tada davė ženklą Harei, kad šioji ją išvestų. Viena iš firmos darbuotojų nuvežė stalelį. Klerė paprašė darbininkių, kad jos surinktų tuščius puodelius, servetėles ir sušluotų stiklo šukes, kuriomis buvo nusėtas šaligatvis.

– Kai čia baigsite, grįžkite prie darbo, – paprašė moterų Klerė. – Pamėginkime atsigriebti už sugaištą laiką. – Pone Kasidi, jūsų skruostas dar kraujuoja. Manau, jums vertėtų užeiti vidun ir leisti man išvalyti žaizdą.

Jiems kylant liftu, Klerė paklausė:

– Skauda?

– Ne.

– O jeigu skaudėtų, ar prisipažintumėte?

– Siūlote, kad sugriaučiau savo... kaip čia būtų tiksliau? Atletiško mačo įvaizdį?

Klerė liūdnai šyptelėjo. Jis irgi jai nusišypsojo. Jie žvelgė vienas į kitą, kol liftas pagaliau sustojo trečiame aukšte. Įėję į butą, jiedu pamatė Merę Ketriną ir Harę lošiančias kortomis džiną.

Neišleisdama iš rankų kortų, Merė Ketrina žvilgtelėjo į dukrą.

– Išsiskirstė?

– Taip, mama.

– Viskas grįžo į vėžes, – pritarė Kasidis. – Ačiū už tai, ką padarėte, bet nenorėčiau, kad rizikuotumėte, statydama save į tokį pavojų. Policija juk padėtį kontroliavo.

– Kartais būna daugiau naudos, kai kas vienas imasi veikti.

– Eime, pone Kasidi, – paragino jį Klerė, kreipdama miegamojo link. – Jums ant marškinių laša kraujas.

„Džinas“, – išgirdo sakant Merę Ketriną Kasidis, žengdamas paskui Klerę į erdvų miegamąjį. Jo interjeras buvo tik baltos ir dramblio kaulo spalvos. Kambarys buvo modernus, išskyrus didelę senovinę spintą prie vienos iš sienų. Nuo žaliuzėmis pritemdytų langų ant milžiniškos lovos krito popiečio saulės šešėlių dryžiai. Jam buvo smalsu, su kiek vyrų ji čia mylėjosi. Klerė tvirtino, kad po nutrauktų sužadėtuvių rimtų santykių neturėjusi, bet galbūt čia tik dar vienas jos melas.

– Čionai, – pakvietė ji per petį, rodydama, kad sektų paskui ją į vonios kambarį šalia.

Jis priminė Kasidžiui ketvirtojo dešimtmečio filmų dekoraciją. Sienos buvo veidrodinės. Maždaug poros metrų vonia per gerą metrą įleista į grindis.

Nors prabangus, vonios kambarys atrodė naudojamas. Jis buvo gyvos moters. Ant porcelianinio kabliuko ir vidinės durų pusės buvo užmestas abrikosų spalvos apatinukas, o balto marmuro staliukas nukrautas parfumerija. Iš po nuslinkusio sidabrinio stiklinės pudrinės dangtelio kyšojo baltas pūkuotas šepetėlis, o iš atlasinės brangenybių dėžutės buvo matyti išslydęs perlų vėrinys. Pora kosmetinių šepetėlių, lūpdažis ir pora auksinių auskarų, nepadėtų į vietą... ir pakabutis su muilo burbuliukų flakonėliu.

Visi šie dailūs niekučiai buvo neatsiejami nuo Klerės Loran... Gražios, stilingos, elegantiškos, jausmingos. Kasidį pakerėjo jos moteriškumas. Jis pasijuto kaip vaikas žaislų krautuvėlėje. Viską norėjo paliesti, viską apžiūrėti.

– Turėjau peroksido. – Klerė veidrodinėje sienoje paspaudė sumaniai paslėptą spyruoklinį mechanizmą ir atsidarė durelės, už kurių buvo vaistinėlė.

– Sėskitės.

Kasidis galėjo rinktis pufą su balta aksomine pagalvėle, unitazą arba bidė. Pufas jam pasirodė netvirtas, kad išlaikytų jo svorį. Bidė iškart atmetė. Taigi liko unitazo dangtis.

Klerė priėjo su sniego baltumo kilpiniu rankšluostėliu, jo kampą buvo sušlapinusi po aukso atspalvio čiaupu.

– Sugadinsite rankšluostį, – įspėjo Kasidis atlošdamas galvą. – Kraujo gali ir nepavykti išskalbti.

Klerė keistai pažvelgė į Kasidį.

– Daiktai, pone Kasidi, nėra svarbiausia. Svarbiausia – žmonės.

Įpjova ėjo tiesiai per skruostikaulį. Kai Klerė pridėjo prie žaizdos drėgną šaltą rankšluostį, jis susiraukė.

– Gal jau apsieitumėte be „pono"? Vadinkite mane Kasidžiu.

– O kuo jūs vardu?

– Robertas.

– Tinkamas vardas. – Atsargiai tapšnodama, Klerė išvalė žaizdą, o rankšluostį numetė į kriauklę. Tada iš krištolinio stiklainėlio paėmė vatos gumuliuką ir sumirkė perokside. – Gali peršėti.

Kol ji valė žaizdą, Kasidis kietai suspaudė dantis, bet skaudėjo ne per labiausiai.

– Perdėm keltiškas vardas.

– O Kasidis ne?

– Visai nenorėjau, kad mane vadintų Bobu arba Bobiu. Nuo pat mokyklos laikų mane vadino tik Kasidžiu.

Klerė atitraukė vatos gumulėlį ir iš metalinės dėžutės vaistinėlėje ištraukė pleistrą. Jis sekiojo akimis Klerės rankas. Ji ištraukė sterilią pleistro juostelę iš pakuotės ir nuplėšė apsauginę plėvelę; kai klijavo žaizdą pleistru, jis smalsiai ją apžiūrinėjo.

Kasidis juto ant veido jos kvapą ir kvepalų dvelksmą, sklindantį iš tarpelio tarp krūtų... krūtų, kurias jau buvo lietęs. Klerei kiek palinkus prie jo, palaidinukė prasiskleidė, ir Kasidžiui teko suimti save į rankas.

– Na štai, tvarka, – Klerė palietė jo skruostą.

Jos pirštų pagalvėlės buvo vėsios. Tada nusisuko ir sudėjo medikamentus atgal į vaistinėlę.

Dievaži, kažkokia beprotybė. Pakvaišimas. Jeigu tik pajėgtų išsivaduoti nuo to apsėdimo, šioje byloje jo lauktų didelė sėkmė, bet, dievulėliau...

Kasidis apglėbė Klerę per liemenį ir prisitraukė arčiau.

– Klere...

Ji užkišo rankas už nugaros, lyg baimintųsi, kad jos atsidurs ant jo pečių.

– Marškinius reikėtų pamerkti į šaltą vandenį, kitaip kraujo dėmė neišsiskalbs.

– Klere...

Tarsi nenorom ji atitraukė žvilgsnį nuo kraujo ant jo marškinių. Jų akys susitiko.

– Dabar nenoriu apie tai kalbėti, – ištarė tuo savo kimiu šnibždesiu, kurį Kasidis kasnakt girdėdavo per sapnus.

– Jūs ne taip supratote, Klere. Nemanykite, kad toks mano darbo stilius... tardyti įtariamąją ją bučiuojant.

– Tikrai?

– Taip. Ir, manau, tai žinote.

Jo žvilgsnis nuslydo gražiu jos veidu, lygiu kaklu, krūtimis, kurios jį taip traukė, plonu liemeniu ir dailiu klubų linkiu. Ranka nejučiomis nuo liemens nuslydo ant plokščio jos pilvo. Tai nebuvo seksuali glamonė. Ne visai. Jo delną nuo jos odos skyrė kokie trys drabužių sluoksniai. Vis dėlto netrikdomoje asmeniško jos kambarėlio tyloje šis prisilietimas įgavo paslaptingo intymumo.

Staiga Kasidį užliejo skausmingas suvokimas, kad jis elgiasi neleistinai.

Klerė – jo pagrindinė įtariamoji. Jo, kaip prokuroro, pareiga – persekioti nusikaltėlius ir perduoti juos teismui. Nuo šios bylos baigties priklausė jo karjera – arba taps neabejotinu kandidatu į apygardos prokuroro kėdę, arba amžinai liks pavaduotojas. Jis arba pelnys padėtį ir valdžią, arba ir toliau kariaus tik su narkotikų prekeiviais, vaikydamasis juos, kad vengia mokėti mokesčius. Jam arba pavyks išpirkti savo praeities nuodėmę, arba taip ir liks pasmerktas kankintis dėl sielą slegiančio kaltės jausmo.

Jis ir vėl vos nepadarė didelės klaidos. Taip negalima. Šį kartą jis pareigai nenusižengs.

Kasidis nuleido rankas, o Klerė pasitraukė atgal prie tualetinio staliuko.

– Manau, bus geriau, jeigu daugiau manęs taip neliesite. Gali jums pakenkti tirti bylą. Ir jeigu man vis dėlto pateiktų kaltinimus, Kasidi, pasistengčiau, kad visi sužinotų apie interesų konfliktą, į kurį įsivėlėte.

– O aš tą neigsiu, – ryžtingai pareiškė. – Tai būtų tik jūsų žodis prieš mano, Klere. Liudytojų juk nėra.

– Kaip ir Vaildo nužudymo atveju. Aš negaliu įrodyti, kad mane bučiavote, o jūs negalite įrodyti, kad nužudžiau Džeksoną Vaildą. Tai gal sutarkime, kad tarp mūsų lygiosios, ir tą

istoriją pamirškime, kol jūs dar labiau nesujaukėte mano gyvenimo.

Klerė apsisuko ir išėjo iš vonios kambario. Jis nusekė paskui ją į miegamąjį. Ji jau siekė durų rankenos, bet Kasidis netikėtai paklausė:

– Kaip atsitiko, kad jūs finansiškai rėmėte Džeksono Vaildo organizaciją?

Klerė sustojo kaip įbesta. Pasisukusi į Kasidį, ji staiga išbalo ir nervingai apsilaižė lūpas.

– Iš kur sužinojote?

Žvelgdamas į ją, Kasidis suprato, kad jo optimizmui suduotas triuškinamas smūgis.

– Iš niekur, – atsakė tyliu balsu. – Spėjau ir pataikiau į dešimtuką.

Klerė prisėdo ant minkšto gulimojo krėslo krašto ir tik po geros minutės pakėlė į jį akis.

– Gudru.

– Nesivarginkit meluoti. Turiu visus reikalingus dokumentus. Anksčiau ar vėliau ten aptiksime ir jūsų pavardę. Todėl sutarkim: klokite man visą tiesą. Kiek jam atseikėjote ir, dievaži, už ką?

– Maždaug prieš pusmetį nusiunčiau jam penkiasdešimties dolerių čekį.

– Kodėl?

– Žiūrėjau jo laidą. Ten sakė, kad kiekvienas, paaukojęs bent penkiasdešimt dolerių, už tą sumą gaus tris maldų, pamokslų, bažnytinių anekdotų ar ko ten knygeles. Buvo žadama, kad jos bus kietais viršeliais ir su įspaustomis aukso raidėmis. Jeigu gavusi siuntinį būčiau pamačiusi, kad knygos ne tokios, kaip skelbė reklama, būčiau pateikusi jam kaltinimus dėl sukčiavimo paštu ar kokį kitą tokiais atvejais tinkamą kaltinimą.

– Ir kaip tos knygos?

– Tiksliai tokios, kaip reklamuota.

Klerė pakilo nuo fotelio, priėjo prie sienoje sumontuotų lentynų ir grįžo nešina trimis knygomis, padavė Kasidžiui apžiūrėti.

– Jis buvo per gudrus, kad siųstų ne tai, ką pažadėjęs. Bent jau ne tokį apčiuopiamą daiktą kaip knyga. – Klerė skėstelėjo rankomis. – Štai ir visa istorija. Aš jam surengiau išbandymą, ir Vaildas jį išlaikė. Buvau visai pamiršusi.

Nei jos veide, nei atvirame žvilgsnyje Kasidis gudravimo neįžvelgė. Jis labai norėjo ja tikėti. Bet buvo dar vienas dalykas, kurį jam reikėjo išsiaiškinti, ir jis ištarė vardą:

– Glorija Džina Reinolds.

Klerės veidas akimirksniu persimainė. Nerimas buvo sumišęs su begaline nuostaba.

– O ką ji padarė?

– Ji irgi paaukojo pinigų. Tik gerokai daugiau negu jūs. Visą tūkstantį dolerių.

– Ką? – klausimas susiliejo su staigiu iškvėpimu. – Jasmina paaukojo Džeksono Vaildo kongregacijai tūkstantį dolerių? Kodėl?

– Tą ir ketinu išsiaiškinti.

Vienuoliktas skyrius

Pasigirdus beldimui į kabineto duris, kongresmenas Alisteris Petris padėjo rašiklį ir susiraukė. Juk aiškiai įspėjo, kad niekas netrukdytų.

– Atleiskite, kongresmene, – paskubom ištarė sekretorė, įkišusi galvą pro duris. – Pas jus lankytoja. Aš nepamiršau, kad prašėte su niekuo nejungti, bet pamaniau, kad šį kartą galima padaryti išimtį.

Jo sekretorė buvo santūri pilka pelytė, todėl jos jaudulys pažadino Alisterio smalsumą. Jos raukšlėtas veidas buvo išraudęs, o bespalvėse akyse žibėjo neįprastos jai ugnelės. Kad ir kas būtų šią antradienio popietę čia užsukęs, nelaukta lankytoja turėtų būti ypatinga.

Kongresmenas atsistojo ir pasitaisė kaklaraištį.

– Aš visiškai pasitikiu jūsų profesionalumu, panele Beins. Jeigu manote, kad turiu lankytoją priimti, nieko nelaukusi kvieskite.

Sekretorė kaipmat dingo už durų. Alisteris vos neprišlapino kelnių, kai duryse pasirodė Jasmina. Visiškai sutrikęs, jis kaltai žvilgtelėjo į Belės ir vaikų nuotrauką sidabriniuose rėmeliuose, stovinčią ant jo darbo stalo garbingoje vietoje.

Laimė, panelė Beins, įslinkusi į kabinetą paskui Jasminą, buvo pernelyg sujaudinta žvaigždės pasirodymo, kad šitai pastebėtų. Kažką lemeno, aiškino, kaip buvo apstulbusi, kai garsi manekenė, seniai jos numylėtinė, kaip niekur nieko įplaukė į

priimamąjį ir pareiškė pageidavimą, kad ją priimtų kongresmenas Petris.

Alisteris, jau kiek atsigavęs iš patirto šoko, išspaudė malonią šypseną, padėjusią jam iššikovoti vietą Kongrese.

– Man didelė garbė, panele...

– Jasmina, kongresmene Petri. Susitikimas su jumis – man irgi retas malonumas.

Nuskambėjo kaip malonus pasisveikinimas, bet Alisteris suprato jo paslėptą prasmę, juolab kai ji pabrėžė žodžius *susitikimas* ir *retas*. Kai jis pakilo iš už stalo ir nuskubėjo prie Jasminos, jos akys valiūkiškai blykstelėjo. Net jeigu boso elgesys panelei Beins ir pasirodė perdėtai įsiteikiamas, Alisteris tikėjosi, kad ji tai aiškins kaip jaudinimąsi dėl netikėto žvaigždės vizito. Vargu ar jai šaus į galvą, kad taip jis pasitinka meilužę, akivaizdžiai nusiteikusią aiškintis santykius.

Ji vilkėjo baltą suknelę iš minkšto plono audinio, dailiai prigludusio prie kūno. Gilioje krūtinę ir kaklą atidengiančioje iškirptėje spindėjo įvairaus storio ir pynimo auksinės grandinėlės, o ant abiejų rankų riešų skimbčiojo brangios apyrankės. Į ausis ji buvo įsisegusi ažūrinius golfo kamuoliuko didumo rutulius. Per petį buvo permestas leopardo kailio rašto šalikas, priekyje ir užpakalyje siekiantis suknelės palanką.

Jasmina atrodė stulbinamai ir tą žinojo. Šalta ir išdidi kaip šventyklos deivė, ji laukė, kol Alisteris prieis. Ranką jis ištiesė it atgailaujantis nusidėjėlis. Karališka kalė.

Spustelėjo jai ranką. Avėdama aukštakulnius, Jasmina buvo kokia dešimčia centimetrų už jį aukštesnė. Kad pažvelgtų jai į akis, Alisteriui teko nenorom užversti galvą.

– Nuoširdžiai tikiuosi, kad vizitas draugiškas.

Krestelėjusi nuostabių juodų plaukų kupetą, Jasmina nusijuokė.

– Pereitą savaitę man pasitaikė proga išgirsti vieną iš jūsų rinkimų kalbų. Man patiko tai, ką kalbėjote, ir nutariau paaukoti pinigų jūsų rinkimų kampanijai. Reikia, kad tokių kaip jūs Kongrese būtų daugiau.

– Ačiū. Man... trūksta žodžių, – pralemeno jis vis dar meiliai šypsodamasis, nes į juos smalsiai spoksojo sekretorė.

– Galima? – nelaukdama leidimo, Jasmina pasuko prie kaštoninės spalvos odinio baldų komplekto, kurį Belė vyrui buvo padovanojusi per praeitą jo gimtadienį.

– Žinoma, Jasmina, prisėskite. Panele Beins, ar galėtumėte?

– Taip, jau einu. Ko pageidautumėte? Kavos? Arbatos?

– Ačiū, ne, – Jasmina akinamai šypsojosi. – Bet gal norėtų mano palydovai. – Ji nusiėmė nuo peties elegantišką driežo odos rankinuką ir pasidėjo ant kelių.

– Palydovai? – silpnu balsu išlemeno Alisteris. Jėzau, kiek dar yra žinančių apie jos apsilankymą? Po galais! Gal atkeliavo čia su eskortu nuo pat Pensilvanijos aveniu?

– Iš pažiūros jie panašūs į asmens sargybinius, – sušnibždėjo panelė Beins. – Juk ji tokia garsi, turbūt niekur neina be palydos.

Jasmina atlaidžiai nusišypsojo, neprieštaraudama dramatiškoms sekretorės išvadoms. Kvailokai šypsodamasi sekretorė atbula išslinko iš kabineto ir uždarė duris.

Alisteris spaudė kumščius prie šonų. Kai priėjo prie Jasminos, labiau už viską norėjo kuo skaudžiau tvoti jai per nuostabų veidą.

– Kokį velnią čia išdarinėji? – stengėsi kalbėti tyliai, bet nuožmi išraiška bylojo apie vos valdomą įniršį.

Alisteris niekada neleisdavo sau šiurkščiai su ja kalbėtis, nebent kartais lovoje, juokaudamas. Na, o kvartale, kuriame ji užaugo, šiurkštumas įprastas dalykas – tokiu tonu jos neišgąsdinsi. Jasmina kaip įgelta pašoko nuo fotelio ir nušveitė rankinuką žemėn. Šalikas nuslydo nuo peties ir nupleveno ant grindų.

– Kas tau, brangusis? – paklausė su neslepiama pašaipa. – Nesidžiaugi mane matydamas?

– Aš tik klausiu: tu iš proto išsikraustei? Nori mane sužlugdyti? Ar kas matė, kaip čia įvirtai? Jėzau, negi žurnalistai jau bus ką suuodę? – Alisteris nervingai perbraukė ranka veidą, tarsi vydamas šalin baisias mintis, besisukančias galvoje.

– Ko čia atėjai?

– Noriu prisidėti prie tavo rinkimų kampanijos.

Jasmina atsisagstė rankogalius ir jam dar nespėjus susivokti, ką ruošiasi daryti, nusmaukė nuo pečių suknelę; jos viršutinė dalis pakibo ant plataus diržo. Šypsodamasi ir visai neskubėdama, Jasmina išsilaisvino iš rankovių.

Jo pyktis virto geismu. Alisteris nepajėgė atitraukti akių nuo stačių smailių jos krūtų. Speneliai buvo tamsūs, išbrinkę ir pasipūtėliškai gundantys.

– Aš taip tavęs ilgėjausi, mažuti, – sumurkė, vis aukščiau keldama sijoną.

Širdis beprotiškai plakė, jis vos gaudė orą, delnai sudrėko nuo prakaito, kraujas suplūdo į strėnas... Alisteris užhipnotizuotas sekė akimis vis aukščiau kylantį suknelės kraštą. Kai pasiekė šlaunų vidurį, jis pamatė elastinius kojinių nėrinius, gumytėmis prisegtus prie paraišalo. Nesusivaldęs suinkštė, kai ji apnuogino mažutį nėriniuotą trikampėlį, vos dengiantį gaktą ir tankų kuokštą tamsių garbanėlių.

– O Dieve, – sumurmėjo. Nuo kaktos per veidą jam sruvo prakaitas. – Jeigu dabar kas įeitų...

– Niekas neįeis. Nė pats prezidentas neprasmuktų pro Hansą ir Francą, kurie manęs ten laukia. Jiems pasakyta, kad niekas, visiškai niekas, negali įeiti pro šias duris.

Kol Alisteris stovėjo apdujęs, Jasmina užkišo nykščius už elastingo kelnaičių krašto ir palengva iš jų išlipo. Tada pamovė ant smiliaus ir ėmė sukti.

– Tau būtų geriau prisėsti, mielasis. Tu išbalęs.

Jasmina lengvai stumtelėjo Alisterį ir jis atbulas krito ant odinės sofos – žmonos dovanos. Bet jis apie tai negalvojo. Negalvojo apie nieką, jį apėmė nenumaldomas geismas. Jis ištiesė į Jasminą rankas.

– Neskubėk. – Ji stovėjo priešais įsisprendusi į klubus ir kiek pražergusi kojas. – Kodėl nebandei su manim susitikti, bjaurus nedorėli?

– Jasmina, pasistenk suprasti, – ištarė dusdamas, – ar bent

nutuoki, koks beprotiškai perkrautas mano darbo grafikas? Dėl Dievo meilės, man juk tenka rūpintis rinkimų kampanija.

– Su meiliai besišypsančia žmonele prie šono?

– O ką? Turėčiau palikti ją namie?

– Taip! – piktai sušnypštė.

– Manai, nekiltų įtarimų? Ypač jai? Pagalvok apie tai.

Jis ir vėl pamėgino ją prisitraukti arčiau, ir šį kartą Jasmina jo rankų nesulaikė. Alisteris tvirtai ją suėmė už klubų.

– Nejau manai, kad man be tavęs buvo saldu? Jėzau, tu beprotė, kad ryžaisi čia ateiti. Ir vis tiek nė nenumanai, kaip džiaugiuosi.

– Iš pradžių neatrodė, kad labai apsidžiaugei, – priminė Jasmina. – Net išsigandau, kad tave ištiks apopleksija.

– Buvau šokiruotas, pritrenktas. Juk velnioniškai rizikinga, bet... O Dieve, kaip tu kvepi!

Jis pasilenkė ir įsikniaubė veidu į jos tarpkojį, trindamasis nosimi, kandžiodamas ir pro ploną suknelės audinį apiberdamas ją bučiniais. Gaila, to negalima sukišti į buteliuką.

Savo ilgomis liaunomis rankomis Jasmina suėmė jam už galvos.

– Mažuti, aš taip kentėjau. Negalėjau valgyti, negalėjau užmigti. Gyvenau vien viltimi sulaukti tavo skambučio.

– Aš negalėjau rizikuoti. – Jis prisispaudė prie jos krūtinės ir lūpomis suėmė spenelį.

– Kaip gera, – ji sudejavo, – stipriau, mažuti, stipriau.

Jis abiem rankom spaudė jai krūtis ir su tokia jėga čiulpė spenelius, kad net įskaudo žandikauliai. Jasmina, apžergusi jo kelius, karštligiškai sagstė jo kelnių užtrauktuką, kol švelniuose delnuose pajuto pašėlusiai pulsuojantį penį. Jis pakišo rankas jai po sijonu, suėmė už klubų ir stipriai patraukęs paniro į ją. Jasmina vargais negalais atsagstė marškinių su monograma sagutes ir suleido ilgus nagus jam į krūtinę. Iš apėmusios palaimos ir skausmo Alisteris suniurnėjo ir šiurkščiu smakru pasitrynė į jos spenelius.

Jasmina siautulingai atsidavė aistrai. Tai prisispausdama, tai atsitraukdama, ji šėlo. Kaip pro rūką, pagautas svaigulio, Alisteris išgirdo už durų skambantį telefoną ir prislopintą sekretorės balsą: „Kongresmeno Petrio priimamasis. Apgailestauju, kol kas jis užsiėmęs."

Alisteris vos susilaikė nenusikvatojęs. Jasminos klubai pašėlusiu ritmu judėjo pirmyn atgal, ji kište sukišo jam į burną savo krūtį. *Išties labai užsiėmęs*, pamanė jis, *kaip pakvaišęs dulkinu meilužę*. Tai bent! Ar Kapitolijus būtų sudrebintas iki pamatų? Jo rinkėjai būtų apstulbinti? Taip, jo priešams būtų ypatinga šventė.

Jasmina baigė pirma. Tvirtai suėmusi delnais jo galvą, ji erotiškai kuždėjo jam „mažuti, mažuti, greičiau, paimk mane", kol vejamas nevaldomų spazmų, jis vis giliau ir įnirtingiau smigo į ją.

Jo orgazmas nebuvo toks triukšmingas kaip Jasminos, bet ne mažiau audringas. Dar visą minutę prilipusi spaudė jį prie savęs, padėjusi galvą jam ant peties.

Kaip pagaliau atsitiesė, jos krūtinė blizgėjo nuo prakaito lašelių, juos dar labiau pabrėžė sunkios auksinės grandinėlės. Tigriškos Jasminos akys vis dar liepsnojo. Ji buvo tokia nuostabi, kad Alisteriui užėmė žadą... jeigu jo dar nebuvo visiškai praradęs.

– Myliu tave, nenaudėli.

Traukdamasis nuo jos, Alisteris susijuokė pamatęs, kokią jie sukėlė netvarką.

– Aš irgi tave myliu.

Nė akimirką nepamiršdamas, kad nuo neišvengiamo žlugimo jį skiria tik kabineto durys, Alisteris neramiai mintyse skaičiavo, kiekgi truko ši beprotybė. Juk negalėjo taip iškart Jasminos išprašyti, jos nenuraminęs ir nepatikinęs, kad myli.

– Jeigu tau neskambinu, tai tik todėl, kad noriu tave apsaugoti. Turi manim tikėti, Jasmina. Mane nuolat supa žmonės. Nė nusičiurkšt ramiai negaliu, kas nors lydi iki pat tualeto. Kai būnu čia, dirbu dieną naktį. O Naujajame Orleane darbotvarkė dar negailestingesnė.

Ji suėmė delnais jo veidą ir įsisiurbusi į lūpas aistringai pabučiavo.

– Suprantu. Tikrai suprantu. Tik man be tavęs nepakeliamai liūdna. Ar galėtume šį vakarą praleisti kartu?

Jis niekaip negalėjo apsispręsti. Būtų protinga jai nusileisti. Vis dėlto rizika, kad juos kas nors pamatys kartu čia, Vašingtone, labai didelė.

– Tikrai negaliu. Man užsakytas bilietas į šios popietės penktos valandos reisą. Šįvakar Naujajame Orleane rengiamas priėmimas, per kurį bus renkamos lėšos. Būtinai turiu dalyvauti.

– Kada tavo skrydis? Aš irgi skrisčiau tuo reisu. Susitiktume iškart po priėmimo.

Prakeikimas! Padėtis darosi grėsminga.

– Tikrai negaliu, Jasmina. Susitikimus turime planuoti iš anksto. Juk supranti. – Jasmina atrodė pikta, nusiminusi ir įtari. Jis greitai čiupo ją į glėbį ir vėl pabučiavo. – Jėzau, patikėk, ir pats labai norėčiau. Susitiksime šią savaitę, kai būsiu Niujorke. Duok man porą dienų, kad spėčiau pasiruošti.

– Pažadi?

– Pažadu.

Jasmina užsitempė suknelę ir persimetė per petį šaliką. Alisterio marškiniai buvo beviltiškai suglamžyti, jis vylėsi, kad po švarku nesimatys. Kelnės ties keliais buvo nemaloniai lipnios, bet jau nieko nepadarysi.

Jasmina iš rankinuko išsitraukė čekį ir padėjo ant rašomojo stalo.

– Tikiuosi, dėl šio įnašo nemalonumų neturėsiu.

– Nemalonumų? – paklausė taisydamasis kaklaraištį.

– Taip. Kartą man jau atsirūgo. Pameni? Pasakojau tau, kad pervedžiau pinigų Džeksonui Vaildui pasirašiusi tikrąja savo pavarde.

– Tikrai? Ir ką? Regis, sakei, kad gal verta pabandyti jį taip papirkti.

– Taip, bet išėjo šnipštas. Tik praradau tūkstantį dolerių, o man tokia prabanga ne pagal kišenę. Jis grąžino man laišką su

prierašu: „Geras bandymas.“ Nežinau, ar pats Vaildas, ar kuris iš jo parankinių parašė, bet akivaizdu – pamokslininkas kyšių neima.

– Arba neima, arba tavo pasiūlyta suma buvo per maža.

– Tu teisus. Šiaip ar taip, apygardos prokuroro pavaduotojas Kasidis tą faktą iškapstė. Jis man skambino į Niujorką. Aš jam nuoširdžiai prisipažinau bandžiusi Vaildą papirkti, kad paliktų mane ir Klerę ramybėje. Kasidis prašė tą laišką jam parodyti, bet aš jį išmečiau vos perskaičiusi. Ir čia dar ne viskas. Pasirodo, slapta nuo manęs Klerė irgi pervedė Vaildui pinigų. Ji man visaip priekaištavo, kad nieko jai nepasakiau apie savo bandymą. Tada įspeičiau ją į kampą priminusi, kad ji man irgi nepasipasakojo. Gerokai dėl to apsižodžiavome.

– Nesuprantu, o kas čia negerai?

– Negerai, kad Kasidis mūsų paaiškinimais netiki ir įžvelgia čia kai ką daugiau.

– Jei tikėsime tuo, ką rašo laikraščiai, jis bando iš nieko sukurpti bylą. Neimk į galvą.

– Aš ir neimu. Viskas praeis ir pasimirš. – Ji pažvairavo į Alisterį ir pamerkė akį. – Be to, tą naktį, kai buvo nužudytas pamokslininkas, turiu kuo puikiausią alibi. Juk tiesa, ar ne?

– Taip, tu buvai Niujorke.

– Ne, aš barškinausi su tavim. – Nusijuokusi, ji ištraukė jo rašomojo stalo stalčių ir įmetė į jį savo kelnaites. – Mažutis suvenyras, kad manęs nepamirštumėte, kongresmene.

– Kad tave prisiminčiau, suvenyrų man nereikia.

Jis ne šiaip buvo politikas. Žinojo ką, kaip ir kokia doze pamaloninti. Todėl dabar, jausdamas, kad būtina, prisitraukė Jasminą, jie apsikabino ir vėl bučiavosi. Taip jis stengėsi paslėpti savo nekantravimą ir nepastebėti jos sieloje siaučiančios audros.

Pagaliau Jasmina susiruošė eiti. Nuspaudusi durų rankeną, staiga atsisuko.

– Alisteri, jeigu sužinosiu, kad melavai, iš manęs gero nelauk.

– Melavau? – paėmęs jos ranką, perbraukė sau per kelnių užtrauktuką. – Yra dalykų, dėl kurių vyrai nepajėgia meluoti.

Šį kartą ji nepanoro tęsti jo pasiūlyto meilės žaidimo. Kai Alisteris paleido jos ranką, Jasmina ją patraukė.

– Pamaniau, kad reikia tave įspėti, brangusis, – kalbėjo ji lyg niekur nieko, – žinok, aš nepametu galvos. Ir priverčiu už viską sumokėti.

Kažkas jos kimiu žemu balsu ištartuose žodžiuose privertė Alisterį sunerimti. Prieš atidarydamas duris, jis išspaudė nuoširdžią šypseną, šį kartą skirtą sekretorei. Atsisveikindamas paspaudė Jasminai ranką, širdingai dėkodamas už finansinę paramą, kurios ji, kaip ne šios valstijos pilietė, tikrai nebuvo įpareigota teikti. Jasmina išėjo lydima dviejų atletiškų apsauginių, įsispraudusių į per ankštus pigius juodus kostiumus.

– Aš apstulbusi, – sušuko panelė Beins, spausdama ranką prie kaulėtos krūtinės. – Neįtikėtina, ar ne?

– Taip, tiesa.

– Ji be galo maloni. Atrodytų, tokia garsenybė turėtų būti pasipūtusi, o ji – kaip paprastas žmogus.

– Taip. Ką gi, manau, mums laikas grįžti prie darbo, panele Beins. Prašyčiau manęs su niekuo nejungti, nebent skambintų ponia Petri.

– O, ji jau skambino, kai kalbėjotės su Jasmina.

Jį apėmė panika ir šleikštulį kelianti baimė.

– Tuojau pat jai pasuksiu.

– Nebūtina. Ji skambino tik norėdama pasitikslinti dėl jūsų skrydžio laiko. Sakė, kad bus oro uoste ir jus pasitiks.

– Puiku. – Alisteris pasuko į kabinetą, bet paskui, tarsi būtų kai ką prisiminęs, paklausė: – Ar užsiminėte žmonai, kad pas mane buvo užsukusi Jasmina?

– Ne, šito jai nesakiau.

– Pats jai šįvakar pasakysiu. Esu girdėjęs Belę apie ją kalbant. Norėtų būti tokia liekna kaip Jasmina, – linksmai šyptelėjęs, jis timptelėjo ausies spenelį, šis judesys jam teikia berniokiško žavesio. – Moterys visada trokšta būti liesos kaip modeliai. Kaip Dievą myliu, nesuprantu kodėl. Juk visai nepatrauklu. Beje, ji paliko penkių šimtų čekį. Žinoma, mums svarbus kiek-

vienas centas, bet, manau, neverta pernelyg to sureikšminti. Greičiausiai taip siekia pasireklamuoti.

Alisteris nuėjo į kabinetą ir uždarė duris tikėdamasis, kad nukreipė panelės Beins mintis reikiama vaga – leido jai suprasti, kad Jasminos vizitą ir jos įnašą laiko tik ekstravagantišku išlepintos garsenybės mostu.

Atsisėdęs prie darbo stalo, jis ištraukė iš stalčiaus Jasminos kelnaites ir su įniršiu suspaudė nėrinius kumštyje. Viskas nuėjo tikrai per toli. Jau kurį laiką padėtis nekontroliuojama. Tetrūko šito galvos skausmo, kai ir savų rūpesčių per akis. Reikia nedelsiant šią problemą spręsti. Tik klausimas kaip.

Jasmina jau ir taip jam buvo pridariusi bėdų daugiau negu visos kitos jo meilužės kartu sudėjus. Iki šiol šis jo „pasivaikščiojimas į šalį“ buvo vertas pastangų. Ir nors paslėpti Jasminos grasinimai jo neišgąsdino, kas žino, ko galima tikėtis iš tokios nenuspėjamos moters? Todėl, pamanė jis, į tuos perspėjimus numoti ranka negalima.

Panorėjusi Jasmina galėtų paversti jo gyvenimą pragaru. Ji turi ryšių žiniasklaidoje ir pažįsta daug įtakingų žmonių, kad atimtų iš jo bet kokią galimybę būti perrinktam. Be to, dar ir jo šeimą išardytų. Velniai rautų! Jį visiškai tenkina dabartinis gyvenimas, jis nieko nenori keisti.

– Kad ją bala! – patylom nusikeikė ir susiėmė už galvos.

Kol kas išeities iš susidariusios padėties jis nematė. Vienintelis protingas sprendimas būtų visą šį reikalą užraukti. Jis, be abejo, netektų klasiškos meilužės, bet jeigu jo romanas su Jasmina iškiltų aikštėn, būtų rimta grėsmė jo gerovei ir karjerai. Įsikišęs kompromituojantį Jasminos suvenyrą į švarko kišenę, kad vėliau jo atsikratytų, Alisteris tvirtai nusprendė pirmai progai pasitaikius Jasminai pasakyti, kad tarp jų viskas baigta.

Dvyliktas skyrius

Kai jos darbo kambaryje suskambėjo telefonas, Klerė ant manekeno matavo iškarpą.

– Klere, įsijunk CNN.

Skambino Jasmina. Po kivirčo, kai Klerė draugei papriekaištavo dėl dosnios aukos Džeksono Vaildo kongregacijai, jos jau kelias dienas nesikalbėjo.

– Kas nutiko?

– Tuoj sužinosi. Jau įsivaizduoju, kiek baimės tau įvarys. Paskubėk, kitaip pražiopsosi, – ir Jasmina padėjo ragelį.

Suintriguota Klerė įjungė nešiojamąjį televizorių, kuris jai praversdavo, kai dirbdavo čia iki paryčių. Kadangi Jasmina ją buvo jau paruošusi, ekrane išvydusi Arielę Vaild Klerė nenustebo. Interviu imantis reporteris klausinėjo Arielę apie neseniai prie „Prancūziško šilko“ vykusį piketą. Arielė nė nesigynė, kad buvo šios protesto akcijos įkvėpėja.

– Mūsų priešai tikėjosi, kad po Džeksono mirties liausimės kovoję su pornografija. Tad štai: patikėkit, to nebus. Mano vadovaujama organizacija nuo šiol dar energingiau sieks apvalyti visuomenę, išguiti nepadorumą, kad ir kokį pavidalą jis būtų įgavęs.

Reporteris jos paklausė:

– Kodėl taikiniu vis dėlto pasirinkote „Prancūziško šilko“ katalogą? Juk yra ir daug gašlesnių leidinių.

Arielė meiliai nusišypsojo.

– Tų, kaip pavadinote, „gašlesnių“ žurnalų leidėjai nė neslepia tikrųjų savo tikslų. Jie neslepia, kas jie yra iš tikrųjų. Ir nors tokiais leidiniais bjauriuosi, gerbiu juos už sąžiningumą. Bent jau neveidmainiauja kaip kad panelė Loran, niekaip neišdrįstanti su manim viešai padiskutuoti.

– Jos katalogas pasižymi geru skoniu, ponia Vaild. Jame yra erotikos, bet vargu ar dėl to šį leidinį pavadintum gašliu.

– Tame kataloge vaizduojami vyrai ir moterys pasiruošę lytiniam aktui. Ar kas gali būti gašliau?

Akivaizdžiai sutrikęs reporteris kostelėjo.

– Tos nuotraukos tik leidžia...

– Vadinasi, sutinkate, kad nuotraukos dviprasmiškos?

– Aš to nesakiau.

Žurnalistas greitomis perbėgo užrašus, bet, jam dar nespėjus pateikti kito klausimo, Arielė jį aplenkė.

– Mano galva, svarbu ir tai, kad panelės Loran įmonė veikia Naujajame Orleane.

Reporteris nurijo kabliuką.

– Kodėl svarbu?

Arielė apsimetė svarstanti.

– Gal aš daugiau jau nieko nesakysiu. Mano advokatas patarė man šios temos vengti. Tik jaučiu pareigą atkreipti jūsų dėmesį, kad viena iš mano vyro labiausiai kritikuotų bendrovių įsikūrusi kaip tik tame mieste, kuriame jis buvo nužudytas.

Klerė pajuto pavojų. Jos aiktelėjimas dusliai nuaidėjo kambario tyloje. Ji susivokė einanti prie televizoriaus, nors neprisiminė, kaip pakilo nuo kėdės.

– Taigi darote prielaidą, kad panelė Loran kaip nors susijusi su jūsų vyro nužudymu? – paklausė reporteris.

– Ją apklausė apygardos prokuratūra, – Arielė vengė tiesiai atsakyti.

– Kuo remdamasi?

– Nieko apie tai nežinau. Manau, ją apklausė dėl jos šeimos istorijos. Klerė Loran, – kalbėjo toliau Arielė, – nesantuokinė psichikos sutrikimų turinčios moters duktė. – Ji nuleido akis ir nutaisė užjaučiamą išraišką. – Kai buvo taip nevykusiai au-

klėjama, nenuostabu, kad ir asmeniniame gyvenime, ir darbe ji vadovaujasi tik jausmais. Pagalvokite apie tai. Be abejonės, ji talentinga. Bet kodėl švaisto savo gabumus kurdama nepadorius apatinius ir taip vulgariai juos reklamuodama? Ir dar: kodėl verslo partnere ji pasirinko moterį, jau seniai begėdiškai neslepiančią amoralaus gyvenimo būdo?

– Turite galvoj fotomodelį Jasminą?

– Taip. Tos trys moterys – panelė Loran, jos motina ir Jasmina – įkūnija didžiausią moralinį nuopuolį, esu tikra, apygardos prokuratūrai kilo toks pat klausimas: ar to amoralaus žurnalo leidyba – vienintelis jų nusikaltimas?

Klerė išjungė televizorių. Dar žodis – ir būtų neišlaikiusi. Iš įniršio kraujas plūstelėjo į galvą, ausys degė, akis aptraukė migla.

Arielė Vaild atvirai elgėsi įžūliai. Kaip ji drįsta kalbėti tokius dalykus? Juk šį interviu transliavo visai šaliai? Klerė iki šiol stengėsi ignoruoti piktą kritiką, nukreiptą prieš „Prancūzišką šilką", bet šiandien mesti kaltinimai buvo adresuoti tiesiogiai jai. Arielė Vaild ne tik apipylė purvais Merę Ketriną ir Jasminą, bet kone apkaltino Klerę žmogžudyste. Kiek dar galima ryti karčias piliules ir sėdėti sudėjus rankas? Pasyvus priešinimasis su tokiais kaip Džeksonas ir Arielė Vaildai – neveiksmingas. Atėjo laikas imtis aktyvių veiksmų.

Žingsniuodama po kambarį, Klerė svarstė, kokie galėtų būti jos atsakomieji veiksmai. Nors mintis buvo atgrasi, jai teks padaryti viešą pareiškimą. Šiek tiek aprimusi, Klerė surinko telefono numerį.

– Žinių tarnyba.

– Čia Klerė Loran.

Ji pradėjo nuo vietos žinių kanalo. Kadangi pastaruoju metu Klerės vardas buvo nuolat linksniuojamas įvairiausiose žinių laidose, nereikėjo ilgai aiškinti, kas ji tokia.

– Klausome, ponia. Kuo galime padėti?

– Kaip galėčiau susisiekti su CNN?

– Kartais bendradarbiaujame. Galiu su jais šnektelėti.

– Jeigu juos domina atsakas į Arielės Vaild mano adresu išsakytus teiginius, tegul jų reporteris su manim susisiekia.

– Supratau, ponia. Esu tikras, kad jums netrukus paskambins.

Klerė padėjo ragelį nekęsdama savęs už šį žingsnį. Viena jos nuostatų: asmeninis gyvenimas – itin brangintina vertybė. Ji karštai gynė savo asmeninę erdvę, ne tik siekdama apsaugoti Merę Ketriną, o ir todėl, kad nesąmoningai jautė, jog tokio pobūdžio viešumas kenkia reputacijai. Jos manymu, šitaip ji žemina žmogiškąjį savo orumą. Ji niekada nesuprato žmonių siekio išgarsėti bet kokia kaina. Kitaip negu Jasminai, kuri mėgavosi spindesiu ir negalėjo gyventi be prožektorių šviesų, Klerei labiau patiko likti šešėlyje. Kaip tik dėl šio Jasminos būdo bruožo daugelis ir tapatino „Prancūzišką šilką" su ja.

Klerė piktinosi priversta eiti į viešumą. Be to, bijojo. Iki interviu jai reikėjo sugalvoti, kaip paneigti Arielės Vaild mestus kaltinimus ir tuo pat metu išlaikyti paslaptį – tai, ko niekas neturėtų sužinoti.

Kitą vakarą, jau gulėdama lovoje, Klerė žiūrėjo savo interviu su CNN reporteriu įrašą. Suskambėjo telefonas. Iš pradžių neketino atsiliepti. Paskui nenoromis pakėlė ragelį, bet tylėjo.

– Klere, ar mane girdite?

– Jūs, Kasidi?

– Kodėl tylite?

– Todėl, kad kaskart, kai šįvakar pakeliu ragelį, pasipila prakeiksmų srautas.

– Vaildo šutvė?

– Taip. Išpila ant manęs pamazgų kibirą ir meta ragelį.

– Atrodo, Arielė niršta. Pirmiausia sužlugo jos surengtas piketas. Žinoma, ji gavo televizijos reklamą, kurios taip troško, bet dėl Merės Ketrinos jos žmonės reportaže atrodė banditai. Na, o šiandien jūs šauniai parodėte Arielei vietą. Mačiau jūsų pasirodymą.

– Tai nebuvo pasirodymas.

– Pareiškimas, – pasitaisė jis, – gerai sukalėt.

– Atsakau už kiekvieną žodį. Jeigu Arielė Vaild arba kas nors iš jos šutvės dar išdrįs šmeižti mano motiną arba Jasminą, pa-

teiksiu ieškinį dėl garbės ir orumo įžeidimo, o tada jos kongregacijai grės neišvengiamas finansinis žlugimas.

– Kalbėjote labai įtaigiai.

– Ačiū.

– Bet nepaneigėte slaptų Arielės kaltinimų, neva jūs susijusi su jos vyro nužudymu. – Kasidis palaukė atsakymo, bet Klerė atkakliai tylėjo, todėl jis paklausė: – Jeigu norite, pasinaudosiu ryšiais ir jūsų telefono numerį tuoj pat pakeis.

– Ne, dėkui. Tie skambučiai, aišku, nervina, bet anksčiau ar vėliau susidomėjimas nuslūgs ir jie liausis.

– Kodėl paprasčiausiai neįjungiate atsakiklio?

– Tokia mano nuostata. Kai aš namie, visada atsiliepiu pati. Neleisiu, kad toji gauja sujauktų įprastą mano gyvenimą.

Kasidis kiek patylėjo, o paskui paklausė:

– Ar šiandien po jūsų langais piketuotojų nebuvo?

– Ne, – atsakė Klerė, nusišypsojusi pirmą kartą šią parą. – Manau, mama juos gerai pamokė.

Jis vėl patylėjo ir uždavė kitą klausimą:

– Beje, apie jūsų mamą. Ar Harė ją prižiūri?

– Harė nakvos čia. O kas?

– Pasakysiu, kai atvažiuosiu. Jūs nulipsite žemyn ir mane įleisite.

– Kasidi, aš jau guliu. Pavargau.

Ji kalbėjo į tuštumą. Klerė padėjo ragelį. Jeigu nori su ja pasimatyti, galėjo susitarti dėl rytdienos. Jei galėtų, leistų jam stovėti apačioje ir iki pažaliavimo spausti durų skambutį.

Vis dėlto Klerė atsikėlė ir išlipusi iš lovos nuėjo į vonią. Viskas atrodė kaip anksčiau, bet ji niekada nepamirš, kad jis čia buvo – susitaršiusiais plaukais ir krauju aptaškytais marškiniais. Žinoma, atrodė ir elgėsi kaip padauža, bet visa savo moteriška esybe Klerė jautė jį, prisiminė stiprias rankas, apglėbusias ją per liemenį.

Klerė grasino jam tvirtindama, kad romantiškų jausmų protrūkis pakenks jo tyrimui. Tik nepasakė, kaip nepageidautinai nelemtas potraukis atsilieptų ir jai.

Užsitempė džinsus ir baltą medvilninį megztinį. Nenorėjo, kad jis pamanytų, jog pasipuošė jo laukdama. Klerė palaukė lifto ir nusileido į pirmą aukštą. Kai ėjo prie lauko durų, Kasidis jau spaudė skambučio mygtuką.

– Jūs punktualus, – pripažino Klerė atidarydama duris.

– Viena iš mano dorybių.

Jis irgi vilkėjo kasdieniais drabužiais. Klerė visada jį matė vilkintį kostiumą, o šįvakar – džinsai, marškinėliai, padėvėta „Livais" striukė ir sportiniai bateliai.

– Kodėl prireikė susitikti?

– Išeikite laukan.

– Kam?

– Čia man lengviau galvoti.

Klerė pažvelgė į jį nesuprasdama.

– Tuose namuose aplinka mane slegia, – šiurkštokai pridūrė Kasidis.

Naktinis gyvenimas vos už kelių kvartalų šurmuliavo, bet abipus „Prancūziško šilko" gatvės buvo tamsios ir tylios. Įjungusi prie durų signalizaciją, Klerė pasisuko į Kasidį, lėtai žingsniuojantį šaligatviu, ant kurio dar visai neseniai rėkavo piketuotojai.

– Atrodote sunerimęs, – neprasprūdo pro akis Klerei.

– Neneigsiu. – Jis stabtelėjo ir pažvelgė į ją. – Ta jūsų piniginė parama...

– Juk paaiškinau.

– Taip. Jasmina irgi. Tik tas paaiškinimas manęs neįtikino.

– Čia jau ne mano, o jūsų bėda.

– Tik kol kas, – nukirto Kasidis. – Ir kurią valandą tą naktį nuvažiavote į „Fermontą" mamos?

Klerė nesitikėjo tokio staigaus pokalbio posūkio. Klausimas ją užklupo nepasiruošusią.

– Tiksliai nepamenu... bet, manau, apie vidurnaktį.

– Kodėl taip užtrukote?

– Užtrukau? Kaip suprasti?

– Andrė Filipis tvirtina skambinęs jums vienuoliktą. Tokiu metu nuo čia iki viešbučio – ne daugiau kaip penkios minutės

kelio. Žinau, nes ką tik patikrinau. O jūs užtrukote net valandą. Kur tiek sugaišote?

– Kasidi, aš gi sakiau, kad atvažiavau *apie* vidurnaktį. Galėjo būti vienuolikta ar pusė dvyliktos. Juk sakiau, kad tiksliai neprisimenu.

– Meluojate! – užsimojęs kumščiu trenkė sau į delną.

Klerė išsigandusi šastelėjo atgal. Širdis pašėlusiai plakė.

– Anksčiau į viešbutį išvažiuoti negalėjote, nes dar nebuvo skambinęs Andrė, o kai paskambino, kalbėjosi su atsakikliu, ar ne? Todėl vėliau jūs pati jam paskambinote.

Kasidis atsistojo tiesiai priešais Klerę.

– Kai Andrė vienuoliktą paskambino, jūsų namie nebuvo. Šįvakar sakėte, kad visada, jeigu tik esate namie, atsiliepiate pati. Andrė paliko jums žinutę atsakiklyje, kad žinotume, kur ieškoti mamos, jeigu grįžusi aptiktumėte, kad ji dingo.

Klerės širdis beprotiškai daužėsi.

– Viską galiu paaiškinti.

– Nesivarginkite. Aš jau iki kaklo sotus jūsų melagysčių. Tiesą sakau? – Sugriebė jai už rankos ir prisitraukė. – Tiesą?

Klerė išsigando, pajutusi jo stipraus kūno artumą, bet tuoj pat ištrūko, nes nebuvo pratusi lengvai pasiduoti.

– Taip, jūs teisus! – jos balse skambėjo iššūkis. – Taip, grįžusi namo, paprastai žvilgteliu, kaip laikosi mama. Tą naktį lovoje jos nebuvo, be to, pasigedau ir lagamino. Iškart sumečiau, kas nutiko. Jau ketinau leistis mamos ieškoti, o tada atsakiklyje pamačiau žinutę. Nedelsdama paskambinau Andrė. Jis man pasakė, kad pamatė mamą „Fermonto“ vestibiulyje, nusivedė ją į savo kabinetą ir pavaišino cheresu. Kai ten nuvažiavau, radau ją sutrikusią, taip ir būna, kai mamą ištinka stipresnis priepuolis. Parvežiau ją namo ir paguldžiau į lovą. Sakau jums tiesą.

– O, tikiu jumis, Klere, – nuramino jis, – tik man įdomu, kur jus velniai nešiojo nuo pamaldų pabaigos iki vidurnakčio? Ar gali būti, kad „Fermonte“ lankėtės du kartus? Pirmą kartą, kad nužudytumėt Vaildą, antrą – kad parvežtumėt motiną namo.

Klerė tylėjo.

– Per tiek laiko galima net baržą nuplukdyti į kitą vietą, – toliau rėmė ją prie sienos Kasidis.

– Buvau išėjusi pasivaikščioti.

Matyt, Kasidis tikėjosi gudresnio melo. Jos paprastas atsakymas išmušė jį iš vėžių.

– *Pasivaikščioti?*

– Taip. Vaikščiojau ilgai... viena... po šį kvartalą.

– Tokiu vėlyvu metu? – skeptiškai paklausė jis.

– Dažnai taip darau. Galite paklausti Jasminą. Ji nuolat mane dėl to graužia.

– Jasmina patvirtintų bet kokį jūsų melą.

– Aš nemeluoju. Sakau tiesą.

– Kodėl kaip tik tą naktį išsiruošėte pasivaikščioti?

– Buvau prislėgta.

– Nesistebiu, žmogžudystė – nelinksmas darbelis.

– Aš neprivalau klausytis jūsų išvedžiojimų. – Apsisukusi ant kulniukų, Klerė patraukė namų link.

– Dar ir kaip privalot! – sugriebęs už rankovės Kasidis atsuko Klerę į save. – Jūs mane tikrai užknisot, panele Loran. Reikėjo nusivežti jus tiesiai į nuovadą, paimti pirštų atspaudus ir surašyti sulaikymo protokolą. Vilkėdama bjaurų žalią maišą, jau neatrodytumėte tokia gražutė, Klere. Tai toli gražu ne seksualūs jūsų „Prancūziško šilko“ apatiniai.

Klerę nukrėtė drebulys. Kalėjimo ji bijojo labiau už viską. Ir ne dėl klaustrofobijos, o dėl baimės netekti laisvės. Ji neištvertų nuolatinio sekimo, praradusi veiksmų laisvę, teisę rinktis ir galimybę būti savim.

Kasidžio veidą iškreipė pyktis. Ant kaktos užkrito tamsių plaukų sruoga, jo kiaurai smelkiančios akys degė ryžtu. Pirmą kartą Klerė jo išsigando. Kasidis iš tikrųjų gali netekti kantrybės ir savo grasinimus įgyvendinti. Jai reikia jį įtikinti, įtikinti tuojau pat, nes kalėjime neištvertų nė nakties, nė minutės.

– Grįžau iš pamaldų ir...

– Kelintą?

Klerė nervingai persibraukė pirštais per plaukus.

– Prisiekiu, tiksliai nepamenu. Manau, buvo kiek po dešimtos.

– Tarkim. Pamaldos baigėsi dvidešimt po devynių. Kol prasimušėte pro spūstį prie Didžiosios arenos ir pasiekėte namus, galėjo būti dešimta.

– Su mama buvo Harė. Grįžusi ją išleidau namo, nors vėliau pasigailėjau. Buvau labai susijaudinusi, nepajėgiau užmigti. Pamėginau dirbti, bet galvoje sukosi vien mintys apie Džeksoną Vaildą.

– Kodėl?

– Žinoma, buvau mačiusi jį per televizorių, bet nė nepalyginsi įspūdžio, kurį jis man padarė susitikus akis į akį. Tikrai puikus oratorius. Iš jo sklido jėga... jis meistriškai valdė auditoriją. Ir nors jo teiginiai man nepriimtini, padarė įspūdį jo charizma ir įkarštis, su kuriuo kalbėjo susirinkusiesiems. Žmonės jo klausėsi it pakerėti. Tą vakarą pirmą kartą suvokiau Vaildo įtaigos jėgą. Išsigandau, kad jam pavyks „Prancūzišką šilką" sužlugdyti. Priėjusi prie pakylos ir pažvelgusi jam į akis, pasijutau it Dovydas, stojęs Galijoto akivaizdon. – Klerė maldaujamai pažvelgė į Kasidį. – Pasistenkite suprasti, ką man reiškia mano verslas, ir bus aišku, kaip tą vakarą jaučiausi. Yra tik vienas apibūdinimas – panika. Viskas, ko pasiekiau sunkiu darbu, susidūrė su triuškinama jėga. Jau mačiau, kaip žlunga tai, kas man be galo brangu.

– Puikiai viską suprantu, Klere, net geriau, negu jums atrodo, – švelniai ištarė Kasidis, vėl persmelkdamas ją įdėmiu žvilgsniu. – Baimė jus taip užvaldė, kad ryžotės įsigauti į jo numerį viešbutyje ir jį nužudyti?

Klerė nusuko akis.

– Jau sakiau. Buvau išėjusi pasivaikščioti.

– Jums vertėtų sugalvoti įtikimesnį pasiaiškinimą.

– Sakau tiesą! Jaučiausi, tarsi sienos aplink mane būtų susivėrusios. Dusau, nebepajėgiau mąstyti. Ausyse skambėjo Džeksono Vaildo žodžiai. Man reikėjo išeiti iš namų. – Staiga Klerė pasisuko į jį. – Eime.

– Kur?

– Abu pereisim mano tos nakties maršrutu. Viską tiksliai jums parodysiu. Net pasistengsiu išlaikyti tokį pat tempą, kad būtų aiškiau, kodėl nebuvau namie, kai skambino Andrė.

Kasidis susiraukė, bet greitai apsisprendė.

– Gerai. Kur eisime?

Lengvai prilaikydamas Klerę už parankės, Kasidis padėjo nužengti nuo šaligatvio ir pereiti gatvę. Dauguma Konti gatvės namų stovėjo tušti ir skendėjo tamsoje. Bauginamai žiojėjo durų angos. Langai ir durys buvo užkalti vieliniu tinklu.

– Ar jums nebaisu čia vienai naktį vaikštinėti?

– Nė kiek. – Klerė pakėlė į jį akis. – O jums?

– Taip, velniai rautų! – sumurmėjo pažvelgęs per petį.

Ji nusijuokė, padėdama jam peržengti griovelį ištrupėjusiame šaligatvyje.

– Matau, pažįstate čia kiekvieną plyšį.

– Kuo puikiausiai. Čia žaidžiant prabėgo mano vaikystė. – Ranka mostelėjusi į konditerijos fabriką rausvu stogu, Klerė paaiškino: – Ten gamina labai gardžius saldainius su riešutų įdaru. Kartais išbrokuotus, netinkamus parduoti, atiduodavo mums, vaikams. Priėję kampą, suksime dešinėn.

Tylėdami jie praėjo pro pilką mūro pastatą, kuriame kadaise buvo Luizianos Aukščiausiasis teismas. Jiems išėjus į Rojalio gatvę, Klerė stabtelėjo prie antikvarinės krautuvėlės.

– Tą naktį čia irgi buvau stabtelėjusi. Apžiūrinėjau vitriną ir gėrėjausi markazito sege su smaragdais.

– Marka?..

– Štai ji. Trečioje eilėje nuo apačios, antra iš kairės. Matot?

– Taip. Daili.

– Ir man patinka. Net ketinau grįžti ir atidžiau ją apžiūrėti, bet taip ir neprisiruošiau. – Prieš eidama toliau, ji dar kiek pastoviniavo prie vitrinos, apžiūrinėdama karoliukais išsiuvinėtus mažus rankinukus, tamsinto sidabro servizus ir šeimų brangenybes.

Kitoje gatvės pusėje pasirodė pora policininkų, išėjo iš Senojo kvartalo apygardos prokuratūros pastato. Pareigūnai jiems mandagiai linktelėjo. Vienas jų užkalbino Klerę prancūziškai – kadžunų tarme. Jo porininkas pasisveikino:

– Labas vakaras, panele Loran.

Pirmasis iš patrulių dukart nužvelgė Kasidį, bet jeigu ir atpažino, vardu į jį nesikreipė.

Jiedu praėjo pro garsųjį „Brenano" restoraną, atpažįstamą iš rausvų sienų ir žalių langinių. Klerė juto, kad Kasidis ją atidžiai stebi. Ji atvirai įrėmė į jį žvilgsnį.

– Jūs nevedęs, ar ne, Kasidi?

– Taip akivaizdu?

– Ne, daugumai žmonų būtų nepriimtinos jūsų darbo valandos. – Klerė nutaisė abejingą miną, bet iš tikrųjų džiaugėsi, kad prie kitų savo nuodėmių nepridėjo dar vienos – bučinio su vedusiu vyru.

– Aš buvau vedęs, – atsakė, – bet išsiskyriau.

– Gailitės?

Kasidis gūžtelėjo pečiais.

– Ne. Skyrybos mums abiem buvo geriausia išeitis. Galima sakyti, buvau vedęs savo darbą. Visai kaip jūs. – Jis nutilo laukdamas, kaip ji pakomentuos.

Bet Klerė uždavė kitą klausimą:

– Vaikų turite?

– Ne. Nespėjome susilaukti. Dėl to irgi džiaugiuosi. Nenorėčiau, kad vaikams būtų tekę kentėti dėl mūsų skyrybų. – Kasidis stabtelėjo prie parduotuvės vitrinos, buvo nuleistos žaliuzės, saugančios nuo įsilaužimų. – Ginklų parduotuvė. Kaip patogu.

– Ir čia viskas, ką jūs gebate, Kasidi?

– Antra vertus, jūs per daug protinga, kad pirktumėte ginklą arti namų, ir dar kvartale, kuriame jus gerai pažįsta.

Klerė pažvelgė į jį provokuojamai.

– Jau patikrinote, ar ne?

– Taip.

Paskui jiedu priėjo parduotuvę, prekiaujančią vien auskarais.

– Jasmina – bene geriausia jų klientė, – paaiškino Klerė, kol Kasidis apstulbintas smalsiai apžiūrinėjo išdėliotų papuošalų įvairovę.

Dauguma parduotuvių elitiniame prekybos rajone buvo uždarytos. Gatvės skendėjo tyloje. Burbonų gatvė buvo vos už kvartalo nuo čia, bet atrodė, kad šiuos du rajonus skiria šim-

tai kilometrų. Kartkartėmis ausis pasiekdavo ilgesingi bliuzo garsai, bet ir vėl nutoldavo, tarsi priebėgos ieškančios pasiklydusios sielos. Uždarumo pojūtį stiprino ir balkonai, puošti kaltine geležimi. Už įmantrių metalinių vartelių nėrinių slėpėsi vidiniai kiemeliai – apsamanoję jų fontanai, spragsinčios dujinio apšvietimo lempos ir ištikimai paslaptis saugančios suskeldėjusios mūrinės sienos.

Pakeliui pasipainiojo katė, naršanti po šiukšlių maišą vakarienės. Dvi porelės Luizianos universiteto studentų, vilkinčių sportiniais nertiniais, svirduliavo gatve garsiai juokdamiesi ir keikdami saldžius kokteilius, išsineštus iš „Pato Obrajano" baro popieriniuose kaušeliuose. Senis reta barzdele ir šiam metų laikui per storu paltu ramiausiai šlapinosi ant sienos. Susikibusi už parankių pora dailiai vilkinčių pagyvenusių žmonių prasilenkdami pasisveikino:

– Labas vakaras.

Ryškiai pasidažęs vaikinas aptemptais džinsais ir juodu megztiniu stačia apykakle pasiuntė nuo savo raudonų lūpų Kasidžiui oro bučinį.

Prie „Rojalio" kavinės jie įsuko į Šventojo Petro gatvę. Klerė parodė Kasidžiui dvigubą balkoną pastato, kuriame buvo įsikūrusi kavinė.

– Man jis gražiausias visame kvartale.

Eismas aplink Džeksono aikštę nakčiai buvo uždarytas, bet parduotuvės ir užkandinės aplinkui dar veikė.

– Čia būtų galima išgerti kapučino, – paaiškino Klerė Kasidžiui, kai jiedu sustojo prie mažos jaukios kavinukės, besiglaudžiančios istorinio pastato „Pontalbos ginklai" apačioje. Prie dviejų staliukų ant šaligatvio sėdėjo kelios porelės. Įsimylėjėliai taip buvo pasinėrę į savo reikalus, kad aplinkinis pasaulis jiems neegzistavo. – Bet kvepia karštomis spurgomis, taigi...

Klerė vedė Kasidį į „Cafè du Monde". Stabtelėję ant šaligatvio, jie luktelėjo, kol pravažiavo kelios mašinos. Šalimais saksofonininkas viliojo praeivius sentimentaliomis melodijomis, tie atsilygindavo jam mesdami monetas į skrybėlę, padėtą ant

grindinio. Vežimo vadeliotojas, priėjęs prie kito gatvės muzikanto, nakčiai jau pasiklojusio guolį, draugiškai ginčijosi dėl sezono futbolo rungtynių.

– Sutinku su muzikantu, – pasakė Klerė. – „Saints“ tikrai reikia stiprinti gynybą, jeigu tikisi dar šiais metais patekti į finalą.

– Jūs suprantate, ką jie kalba? – paklausė Kasidis.

– O jūs?

Į vežimą įkinkyto mieguisto arklėko galvą puošė skrybėlė plačiais kraštais, ant jos puikavosi raudonų plastikinių pelargonijų žiedų vainikas. Klerė paglostė jo snukį ir žengė į gatvę.

– Nė žodelio. Beveik metus, kai čia persikrausčiau, jaučiausi tarsi gyvenčiau užsienyje. Prireikė nemažai laiko, kol pripratau prie vietinių akcento. Dar ir dabar, pasitaiko, ne viską suprantu.

– Bet mane suprantate be vargo.

– O jūsų, Klere, kaip niekieno kito nesuprantu.

Ji parodė jam stalelį „Cafè du Monde“ terasoje. Kasidis atitraukė jai chromuotą kėdę. Padavėjas ilga balta prikyšte pasisveikino, draugiškai tiesdamas į Klerę rankas.

– *Boinsoir*, panele Loran. Malonu jus matyti.

– *Merci,* – atsakė Klerė, kai padavėjas pasilenkė pabučiuoti jai rankos.

– O šitas ponas? – paklausė žvelgdamas į Kasidį.

Klerė juodu supažindino.

– Jūsų spurgų ir du puodelius latės, Klodai.

– Tuojau pat, – pasakė Klodas ir nuskubėjo į virtuvę.

– Akivaizdu, dažnai čia lankotės, – pasakė Kasidis.

– Pamėgta turistų vieta, ir mamai čia patinka. Todėl mažiausiai kartą per savaitę ją čia atsivedu.

Klodas atnešė užsakymą. Nuo pasklidusio aplink šviežiai iškeptų spurgų kvapo ir aromatingos kavos Klerė varvino seilę. Ji suleido dantis į spurgą ir nulaižė cukraus pudra aplipusius pirštus. Pažvelgusi į Kasidį, nusijuokė iš cukraus pudros ūsų jam aplink burną ir padavė servetėlę.

Sudoroję spurgas (trečią pasidalijo pusiau), jiedu tylėdami siurbčiojo karštą kavą. Klerei buvo gera, ji mėgavosi gerdama

nepakartojamą Naujojo Orleano aromatą. Bet labai greitai Kasidis ją vėl grąžino į tikrovę.

– Tą naktį, – paklausė, – ar ilgai čia užtrukote?

– Manau, apie pusvalandį, – ji nustebusi kilstelėjo antakius.

– Taip ilgai?

– Juk čia Senasis prancūzų kvartalas, Kasidi. Visai kaip pirmieji čia apsigyvenę europiečiai, mes pratę mėgautis valgiais. Čia niekas neskuba. Vos perėjus Kanalo gatvę, amerikiečiams būdingą skubėjimą galima pamiršti ir mėgautis gyvenimo malonumais. Tą vakarą vos atsispyriau pagundai ir neužsisakiau antros spurgų porcijos, bet išgėriau du puodelius kavos su pienu; kiekvienam sugaišau maždaug po dešimt minučių.

Klerės paprašytas, Klodas tuščius jų puodelius pakeitė pilnais. Mąsliai žvelgdama į garuojantį puodelį, Klerė tarė:

– Tą naktį man buvo apie ką pagalvoti. Ir ne tik apie Džeksoną Vaildą.

– Kas dar jums nedavė ramybės?

– Mama. Nerimavau pagalvojusi, kas ja pasirūpintų, jeigu man kas nutiktų. Tarkim, mane pasodintų už grotų. – Klerė klausiamai pažvelgė į Kasidį, paskui nuleido akis ir ėmė atsidėjusi maišyti kavą. – Dar galvojau apie mūsų naują katalogą. Man labai svarbu, kad naujas pranoktų ankstesnįjį, ir visada baisu, kad pritrūksiu originalių sumanymų.

– Tokia baimė būdinga daugeliui kūrybiškų žmonių.

– Manau, jūs teisus. Be to, nerimavau ir dėl Jasminos.

– Kodėl?

– Čia asmeniški jos reikalai.

Kasidis galėjo pasinaudoti proga ir spustelėti Klerę, kad papasakotų apie draugės bėdas, bet to nedarė.

– Buvo malonus pasivaikščiojimas, – atsilošęs jis ištiesė ilgas kojas.

Seni aptempti džinsai gražiai paryškino jo vyriškumą ir šlaunis. Klerei buvo sunku sutelkti dėmesį, ką jis kalba.

– Manote, meluoju, Kasidi?

– Ne, – trumpai atsakė šis. – Manau, šiandien nusivedėte mane pasivaikščioti siekdama parodyti, kad jus čia daugelis pažįsta ir gerbia. Ir koks aš neprotingas, bandydamas jus ap-

kaltinti. Net su vietos farais maloniai šnekučiuojatės. Geras advokatas būtinai tuo pasinaudotų apgalvodamas gynybos strategiją. Net jeigu tie žmonės ir negalėtų prisiekti matę jus čia tą naktį, negalėtų ir tvirtinti, kad čia nesilankėte.

– Būdamas gynybos advokatu taip ir pasielgtumėte?

– Kaip tik taip. Jeigu prokuroras neturėtų neginčytinų jūsų kaltės įrodymų, padaryčiau iš jūsų šventąją ir supainiočiau prisiekusiuosius, užversdamas juos tiesiogiai su šia byla nesusijusiais faktais.

– Matau, žinote visus triukus.

Kasidis apsilaižė apatinę lūpą ir paniuro.

– Taip. Visus iki vieno.

Klerė dar daug ko apie Kasidį nežino. Jis ne toks paprastas. Laikraščiuose apie apygardos prokuroro pavaduotoją rašė daug, bet ten nebuvo nieko apie jį kaip žmogų. Jai buvo smalsu, kas slypi šio savim pasitikinčio žmogaus galvoj ir kodėl jo veide kartais šmėsteli klausimas, sumišęs su apgailestavimu. Antra vertus, jai pakanka ir savų bėdų.

– Vis dar manote, kad žudikė – aš?

Kasidis atsiduso ir nukreipė akis į Andru Džeksono, bandančio suvaldyti piestu atsistojusį žirgą, statulą, ji buvo matyti pro uždarytus aikštės vartus kitapus gatvės. Tada atsirėmė alkūnėmis į mažą apskritą staliuką ir palinko į priekį.

– Mano galva, buvo taip. Jau senokai planavote žmogžudystę – nuo pat akimirkos, kai sužinojote, kad tėvas Vaildas atvyksta į Naująjį Orleaną. Nusipirkote, pasiskolinote arba pavogėte trisdešimt aštunto kalibro revolverį, nuvažiavote į kongregacijos sueigą ir akis į akį susitikote su žmogumi, kurį ketinote nužudyti. Dabar, kai tiek apie jus žinau, jau galiu tvirtinti, kad tokiam žingsniui ryžto jums nepristigtų. Jūsų manymu, tai garbingas būdas nukauti priešą – panašiai elgdavosi jūsų protėviai, narsiai prie miesto vartų stodavę į mirtiną dvikovą. Šiaip ar taip, grįžote namo ir išleidote Harę namo. Rizikingas žingsnis (nevertėjo to daryti), bet tuo metu jums buvo svarbu tik tai, kad jeigu ją vėliau apklaustų, Harė patvirtintų, jog tą vakarą grįžote namo dešimtą. Tada nukeliavote į „Fermonto" viešbutį ir padedama Andrė įsmukote į Vaildo numerį. Nušovėte jį, spėju,

miegantį, o tada išsmukote iš viešbučio ir parvažiavote namo. Bet čia lemtis pakišo jums koją. Merė Ketrina pabėgo iš namų. Grįžote ir jos neradote. Kokia likimo ironija! Jums teko vėl skubėti į „Fermontą", dabar jau pasiimti motinos. Spėju, lengva nebuvo – grįžti į vietą, kur ką tik įvykdėte nusikaltimą.

– Buvo visai kitaip. Ir negi pats nepastebite, kiek jūsų versijoje neatitikimų?

– Po šimts, jūs teisi. Mano versija gana skysta. Tik todėl jūs dar laisvėje, o ne už grotų.

Klerei reikėjo šiek tiek laiko, kad atsitokėtų po šios pastabos. Susitvardžiusi paklausė:

– Ir kaipgi, jūsų manymu, aš patekau į Vaildo numerį?

– Labai paprastai. Andrė davė jums raktą. Kol Vaildas vakarieniavo, jūs įsmukote į numerį. Greičiausiai pasislėpėte sieninėje spintoje ir laukėte. Jis atėjo, nusiprausė po dušu ir nuėjo gulti. Įsitikinusi, kad Vaildas užmigo, jį nušovėte.

Klerė papurtė galvą.

– Šis jūsų scenarijus iš esmės klaidingas, Kasidi. Nė už ką nebūčiau bičiulio vėlusi į žmogžudystę.

– Galėjote juo pasinaudoti, neaiškindama savo plano.

– Manote, raktą iš jo nukniaukiau?

– Šį viešbutį jūs gerai pažįstate. O septinto aukšto koridoriuje yra kelios vietos, kur galima saugiai pasislėpti. Gali būti, kad užsiglaudėte vienoje iš nišų. Kai kambarinė įėjo į Vaildo numerį pakloti lovos, pasinaudojusi, kad durys atdaros, įsmukote jai iš paskos.

– Labai išradinga.

– Taip, Klere, kūrybiškos prigimties žmonėms būdingas išradingumas. – Jis prisispyręs į ją žiūrėjo.

Klerė gurkštelėjo atvėsusios kavos stengdamasi, kad Kasidis nepastebėtų, kaip ji nervinasi ir kaip dreba jos rankos.

– Iš kur galėjau žinoti, kad į numerį Vaildas grįš vienas? O gal ketinau, iškilus būtinybei, nudėti ir ponią Vaild?

– Man irgi buvo kilęs toks klausimas, bet kai pasikalbėjau su Džošu ir Ariele Vaildais, jie man patvirtino, kad „repetuodavo" kas vakarą. Andrė galėjo jums papasakoti apie jų dienotvarkę, ir jums tik liko tikėtis, kad Džeksonas eis miegoti vienas.

– Vaildui nepatiko tai, ką spausdinau savo žurnale, ir už tai jis rūsčiai koneveikė mane iš savo sakyklos. O man nepatiko, ką jis kalbėdavo per pamokslus, todėl jį nužudžiau. Vadinasi, aš labai netolerantiška ir dar nepakantesnė negu Vaildas? Jūs statote mane į vieną gretą su pamišėliais, kurie man skambinėja ir grasina susidoroti.

Kasidis reagavo kaip pliaukštelėtas rimbu:

– Jums grasino telefonu? Nieko apie tai nesakėte.

Klerė neketino jam to pasakoti ir jau gailėjosi prasitarusi.

– Neverta rimtai žiūrėti į grasinimus telefonu.

Buvo akivaizdu, kad Kasidis jai nepritaria. Jis apmetė akimis terasą, lyg baimindamasis šešėlyje tykančio žudiko.

– Mes sėdime čia jau mažiausiai pusvalandį. – Jis pakilo nuo kėdės. – Eime. – Atitraukė Klerės kėdę ir ryžtingai pasuko prie durų, bet staiga sustojo susivokęs, kad Klerė neseka iš paskos.

– Kas gi čia? – atsisukęs paklausė.

– Prieš grįždama namo, buvau dar kai kur nuėjusi. Štai ten, – ranka mostelėjo upės pusėn Klerė.

Kasidis paspartino žingsnį ir ją pasivijo.

– Rodykite kelią.

Jie aplenkė karo memorialą, nuo kurio buvo atsišakojusi grįsta alėja – Mėnulio takas. Po kojomis į pakrantės akmenis pliuškenosi upės genamos bangelės, nors tokiu metu jokių laivų nebuvo matyti. Vandenyje, nuo kurio dvelkė druska, nafta ir dumblu, mirguliavo kito kranto žiburiai. Klerė mėgaudamasi gėrė gaivią drėgmę, glamonėjančią odą ir plaukus. Toks minkštas ir švelnus oras būna tik pietuose.

Mėnulio takas buvo pamėgta turistų, spragsinčių fotoaparatais, vieta. Čia visada būdavo išmaldos prašinėtojų, prostitučių, girtuoklių ir įsimylėjėlių. Šį vakarą norinčių pasigėrėti vaizdu buvo vos vienas kitas.

Kai praėjo pro suoliuką, ant kurio bučiavosi pora jaunuolių, Kasidis ūmai ėmė karščiuotis:

– Gal jau liautumėtės mane kankinusi ir prisipažintumėte?

– Net jeigu to nepadariau?

– Labai prašau, nereikia. Įtariamųjų mums netrūksta. Ketvertas pusgalvių jau net prisiėmė kaltę, tvirtina sudoroję Vaildą.

– Tada toks jūsų dėmesys man glosto savimeilę.

– Tas ketvertas vyrukų serga prisipažinimo manija, – Kasidžio tonas buvo atlaidus. – Žinoma, kaip ir priklauso, mes patikrinome jų teiginius, bet paaiškėjo, kad nė vienas iš jų nė arti prie „Fermonto“ viešbučio nebuvo priėjęs. – Lyg susitarę, jiedu pritilo ir nuščiuvę žvelgė į upę. Kasidis staiga pasisuko į Klerę ir be jokios įžangos išrėžė: – Teisme dirba tokia panelė, rašanti protokolus. Užvakar ji mane pasikvietė į namus spagečių ir sekso.

Laukdamas atsakymo, jis atidžiai ją stebėjo. Pagaliau Klerė ištarė:

– Na, ji bent nesislepia už žodžių.

– Dėl sekso jau buvo aišku iš anksto.

– Taip, žinoma. Ar kvietimą priėmėte?

– Taip.

– Ir kaip?..

– Fantastika. Viskas buvo gausiai palaistyta raudonu moliuskų padažu.

Iš pradžių Klerė suglumo, vis dėlto greitai susivokė, kad taip jis bando juokauti. Ji pamėgino nerūpestingai nusijuokti, bet suprato – jai ne vis tiek, kad jis permiegojo su kita moterimi.

– Spagečiai buvo neprilygstami, – kalbėjo Kasidis, – na, o seksas – šiaip sau.

– Įsivaizduoju, kaip nusivylėte, – šaltai pasakė Klerė.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– O dar prieš kelias dienas permiegojau su kaimyne. Vulgaru. Nė nežinau, kuo ji vardu.

Klerei neišlaikė nervai.

– Kas jums? Mėginat mane priblokšti savo meilės žygiais? Aš ne šventikė. Ir išpažinties atlikti neprašiau.

– Pamaniau, gal jums bus įdomu.

– Nė kiek. Ir kodėl man turėtų rūpėti?

Kasidis šiurkščiai ją prisitraukė ir suėmė jos galvą delnais.

– Todėl, kad mudu įklimpę į šį mėšlą iki ausų, o jūs tai žinot ne blogiau už mane. – Ir Kasidis ją pabučiavo.

Tryliktas skyrius

Bučiuoti Klerę buvo nepalyginti maloniau, negu mylėtis kad ir su tuzinu kitų moterų. Jos lūpos buvo šiltos, švelnios ir jaukios. Įmanydamas, jis be galo glamonėtų jas liežuviu, bet tai neįmanoma. Todėl paleido ją iš glėbio ir atsitraukė.

Tik vos girdimas atodūsis ir drėgnos pravertos lūpos rodė, kad jai ne vis tiek, bet Klerė atrodė rami. Ji meistriškai moka slėpti jausmus. Be abejonės, dėl to, kad anksti suaugo. Ji susidūrė su suaugusiųjų pasaulio rūpesčiais būdama amžiaus, kai dauguma mergaičių dar žaidžia su lėlėmis ir rengia arbatėles meškučiams ir įsivaizduojamiems draugams.

Velniai rautų! Kasidis tikėjosi, kad jo bučinys išprovokuos bent kokį atsaką, o ne šį sustingusį jos žvilgsnį. Jis tyčia jai papasakojo apie savo meilės nuotykius, tik paskui švelniai pabučiavo. Kodėl Klerė neaprėkė jo, neskėlė antausio ar nekibo nagais jam į akis?

Su sekretore iš prokuratūros jis permiegojo dėl tos pačios priežasties, dėl kurios numynė takeliu prie kaimynės durų – dėl nenumaldomo potraukio, kurį jautė Klerei. Abu jo bandymai išbraukti ją iš savo gyvenimo buvo nesėkmingi. Ir nors sekretorei artumas su juo kėlė ekstazę, jos nuogas kūnas nejaudino Kasidžio kaip fantazijos apie Klerę, tirpstančią jo glėbyje. Žinoma, lovoje jam nebuvo ko prikišti, bet tik fiziškai – mintimis jis buvo kitur.

Taigi dabar, nesulaukęs iš Klerės atsako, kurio tikėjosi, Kasidis ne juokais įniršo. Juk kelias pastarąsias dienas jis kraustėsi dėl jos iš proto. Atėjo laikas nuplėšti nuo jos abejingumo kaukę.

– Ar čia ir atsikratėte revolverio?

– Ką?

Kadangi iki tol jie kurį laiką tylėjo, klausimas Klerę užklupo netikėtai.

– Girdėjote, ko klausiau. Tiesiai iš „Fermonto" patraukėte čia ir išmetėte ginklą į upę?

– Aš niekada neturėjau jokio ginklo.

– Čia ne atsakymas į mano klausimą, Klere, – jis kiek pakėlė balsą. – Turite daugybę draugų ir bet kuris iš jų revolverį galėjo jums nupirkti.

– Bet niekas to nedarė. Be to, aš nė nemokėčiau juo naudotis.

– Kad iš taip arti ištaškytum vyrui kiaušius, snaiperio gebėjimų nereikia.

Klerė susiėmė rankomis ir susigūžė.

– Darosi vėsu. Gal jau grįžtam?

Kasidį varė iš proto ir Klerė, ir susidariusi padėtis. Vis dėlto susizgribęs, jis nusivilko švarką ir užmetė jai ant pečių. Jo rankos slystelėjo jai po plaukais, kad pakeltų iš po apykaklės, ir ten liko. Tada įrėmė nykščius jai po smakru ir kilstelėjo galvą.

– Jeigu tą naktį jūs apskritai čia buvote, Klere, ką veikėte?

– Sėdėjau ant vieno iš štai tų suolelių ir žiūrėjau į upę.

– Sėdėjote ant suolelio ir žiūrėjote į upę?

– Juk sakiau.

Kasidis buvo pasirengęs atiduoti viską, ką turėjo, arba ką tikėjosi turėsiąs, kad tik sužinotų, kas slypi už to tiesaus jos gintarinių akių žvilgsnio. Bet šito jam nebuvo lemta sužinoti. O kol nesužinos, kas kartą priartėdamas prie jos, jis žaidžia su ugnimi.

– Gal jau eikime.

Tylėdami jie grįžo prie „Prancūziško šilko". Kai priėjo prie pastato durų, Kasidis staiga vėl čiupo Klerei už pečių.

– Klere, aš primygtinai patariu jums nusisamdyti kriminalinių bylų advokatą.

– Nedaug trūksta, ir mane suimsite?

– Visai nedaug. Jūsų parodymuose daugybė nepaaiškinamų sutapimų. Jeigu ir nemeluojate, tiesos taip pat nesakote. Gali-

mas daiktas, ką nors dangstote. Nežinau. Tik jaučiu, kad jūs su manim neatvira. Turbūt tikitės, kad pavyks išsisukti, bet įspėju – žmogžudystės byloms senaties terminas netaikomas. Ir kol ši žmogžudystė neatskleista, tyrimo nenutrauksiu. Anksčiau ar vėliau gausiu šios mįslės raktą, ir viskas stos į vietas. – Jis luktelėjo, suteikdamas Klerei galimybę paprieštarauti, bet ji, deja, tylėjo. – Nusisamdykite advokatą, Klere.

Ji žvelgė į tolį, bet kai pasisuko į Kasidį, jos veide švietė ryžtas.

– Ne, to nedarysiu. Bendrovė turi teisininką, kuris rūpinasi „Prancūziško šilko" sutartimis, ir buhalterį, tvarkantį mokesčių reikalus. Bendrovei plečiantis, be jų negalėjau išsiversti, bet man vis tiek nepatinka, kai kas nors įgauna valdžią kontroliuoti tai, kas priklauso man. – Klerė atsidūsėjo. – Negaliu savo gyvenimo atiduoti į nepažįstamo žmogaus rankas. Kas man gerai, o kas ne, kliaujuosi tik savo nuojauta. Kai dar buvau vaikas, socialiniai darbuotojai, teisėjai ir ekspertai aiškino, kad mano pačios labui mane reikia išskirti su tais, kurie man brangūs. Manau, jie arba žiauriai klydo, arba buvo bet kokį padorumą praradę melagiai. Taigi sistema aš netikiu, Kasidi. – Ji nusimetė nuo pečių švarką ir padavė jam. – Ačiū už nemokamą patarimą, tačiau advokato man nereikia.

– Ką gi, jūsų valia, – Kasidžio balse buvo justi irzulys, – bet, manau, darote didelę klaidą.

– Tegul, tai bus mano klaida.

– Ir prašau niekur neišvykti iš miesto.

– Poryt man reikia į Misisipę.

Klerės žodžiai jam nuskambėjo kaip perkūnas iš giedro dangaus.

– Kurių galų?

– Suplanuota fotosesija pavasario katalogui.

– Atšaukite. Arba atidėkite.

– Neįmanoma. Suplanuota dar prieš kelias savaites. Be to, nusamdėme ir kūrybinę grupę. Jasmina negali atšaukti susitarimo. Šiaip ar taip, turime viską nufotografuoti iki rudens, kol

viskas dar žaliuoja. Negi pavasario katalogui fotografuosime rudeniniame kraštovaizdyje?

– Apgailestauju, bet teisinė sistema negali derintis prie jūsų fotosesijų grafiko.

– Aš ir neketinu savo verslo reikalų derinti su jūsų teisine praktika. Be to, jūs irgi ne visagalis, Kasidi. Kadangi suimti manęs negalite, teks leisti man išvykti.

Jo rankos buvo surištos. Jis tą puikiai suprato, taip pat ir Klerė. Neturėdamas įrodymų, kad pagrįstų kaltinimus, negalėjo jos sulaikyti ilgiau negu Arielę ir Džošą Vaildus.

Nuspėjusi, kokia jam iškilo dilema, Klerė nusišypsojo.

– Labos nakties, Kasidi.

– Prakeikimas! Matau, jūs labai savim patenkinta? – staiga čiupo jai už smakro, o pirštus suleido jai į skruostus. – Paklausykite, – bėrė žodžius prisikišęs prie jos veido, – iki šiol nėriausi iš kailio, stengdamasis kaip nors išsklaidyti abejones dėl jūsų kaltumo. Viskas baigta. Jums aišku? – Kasidis pasilenkė dar arčiau, jo balsas trūkčiojo. – Taip, tiesa, trokštu su jumis permiegoti, bet nesitikėkit, kad dėl to leisiuosi vedžiojamas už nosies. Mano tikslas – vienintelis ir svarbiausias – sučiupti ir patraukti atsakomybėn Džeksono Vaildo žudiką. Atminkite tai ir nepadarykite klaidos, Klere. Gal jums čia ir žaidimas, bet nuo šiol aš žaisiu be skrupulų.

Truktelėjusi galvą, Klerė išsilaisvino iš jo gniaužtų ir jį atstūmė.

– Ačiū už spurgas ir latę, pone Kasidi. Juk vaišinti turėjau aš.

Ji mitriai įsmuko pro duris ir užtrenkė jas tiesiai Kasidžiui prieš nosį. Išgirdęs užstumiant skląsčius, jis prapliupo keiktis.

Suirzusi Arielė nušveitė žurnalą šalin. Buvo vėlu, ir ji nervinosi. Vienas žmogus iš Naujojo Orleano žadėjo jai dar šįvakar paskambinti, kad ir kaip būtų vėlu. O jau po vidurnakčio.

Apačioje Džošas skambina fortepijonu. Ištisas valandas nesitraukia nuo instrumento. Atgrasi klasikinė muzika... jokios melodijos. Tas pats per tą patį. Kam tokia muzika, jeigu net

žodžių nėra? Kaip ji apskritai gali kam nors patikti? Nors... kai Džošas skambindavo klasiką, pamiršdavo viską – valgį, miegą, net seksą.

Tiesą sakant, seksas jai dabar nerūpėjo, buvo daug svarbesnių dalykų. Piketo užmačia žlugo. Ji siekė, kad jos žmonės atrodytų it Dievo pasiuntiniai, atliekantys šventą misiją, o per tą išprotėjusią senę pasirodė kaip kvailiai ir bukagalviai barbarai. Ir nors reportažas buvo išsamus, tonas pašiepiamas. Arielei Vaild pajuokos objektu būti nepatiko.

Kad susigrąžintų pasitikėjimą, ji suveikė interviu per CNN, kuris, jos kritišku požiūriu, pavyko kuo puikiausiai. Ji vengė šmeižti tiesiogiai, tik užsiminė, kad Klerė Loran – bailė, nes atsisakė debatų su ja, kad ji pagrindinė įtariamoji žmogžudystės byloje ir, kaip visi, kas susiję su „Prancūzišku šilku", – padugnė. Jai pasisekė – jiems ištikimas žmogus iš Naujojo Orleano žino, kad Klerė Loran – nesantuokinis vaikas. Arielė neketino nuleisti rankų, dabar jau pamokslavo, kad amoralumas užtraukia dar sunkesnę nuodėmę.

Na, o Klerė šiandien per savo interviu CNN atrodė karališkai, tarsi kunigaikštienė Greisė šlovės viršūnėje, ir rafinuota kalbos maniera, regis, užbūrė ją kalbinusį laidos vedėją, o galbūt ir didumą kanalo auditorijos. Kalbėjo aiškiai ir be užuolankų, bet taktiškai. Arielės argumentus ji atmetė kaip svaičiojimus, kartu leido suprasti, kad jeigu ir toliau bus persekiojama, kreipsis į teisėsaugos institucijas.

Jau antrą kartą dėl Klerės pastangų Džeksono Vaildo organizacija atrodė kaip pulkas siautėjančių fanatikų. Arielė nebesitaikstys. Tokios šaltakraujės ir savim pasitikinčios moterys kaip Klerė Loran visada ką nors slepia. Antraip kam jai tas pasipūtėliško aristokratiškumo skydas?

Štai kodėl Arielė nusamdė žmogų, kad tas kasdien jai praneštų apie kiekvieną nekenčiamos priešininkės žingsnį. Kai ant naktinio stalelio suskambėjo telefonas, ji akimirksniu čiupo ragelį. Šito skambučio Arielė ir laukė.

– Mums pavyko iš pirmo bandymo, – piktdžiugiškai prunkštelėjo vyras kitame laido gale. – Kad ir ką ji pareikštų

per televiziją, ji vis dar pagrindinė įtariamoji. Šįvakar ją vėl aplankė Kasidis.

Arielė net pašoko nuo pagalvių stirtos, į kurias buvo atsirėmusi.

– Šit kaip? Ar ilgai ją klausinėjo?

– Jie ilgai vaikštinėjo po Prancūzų kvartalą.

Juo daugiau smulkmenų Arielė išgirdo apie Klerės Loran susitikimą su išvaizdžiu, jaunu ir seksualiu prokuroro pavaduotoju, juo greičiau sukosi mintys jos galvoje. Ji su tokiu įkarščiu analizavo informaciją, kad vos nepražiopsojo vertingiausio dalyko.

– Atleiskite, – ji nutraukė agento pasakojimą, – ką jūs sakėte? Jie iš tikrųjų?..

– Taip, ponia Vaild. Išgirdote gerai. Jie bučiavosi.

Dabar Arielė jau nepertraukdama iki galo atidžiai išklausė visą pranešimą.

– Ačiū, – padėkojo, kai seklys baigė pasakoti, – ir toliau man praneškite, kas ten dedasi. Noriu žinoti viską. Atminkite, jūs mano akys ir ausys. – Ir baigdama pridūrė: – Telaimina jus Dievas. Melsiuos už jus.

Kai jau dėjo ragelį, į kambarį įžengė Džošas.

– Kas čia skambina vidury nakties? – Nusitraukė per galvą marškinėlius ir ėmė rengtis. – Vyrukas iš Naujojo Orleano, organizavęs piketą prie „Prancūziško šilko“? Tai bent buvo fiasko, – sumurmėjo strykčiodamas tai ant vienos, tai ant kitos kojos, kol nusiavė sportbačius.

Arielė nežinojo, ką reiškia žodis *fiasko*, bet jai nepatiko jo skambesys, ir ji kritiką priėmė asmeniškai.

– Kas galėjo numanyti, kad toji nukvošėlė Klerės Loran motušė ims vaišinti priešišką minią?

Džošas sukrizeno ir įsmuko po antklode šalia Arielės.

– Tikėjaisi fejerverkų, gavai punšo su keksiukais.

– Nejuokinga, – atšovė ji, stumdama jo ranką, Džošas buvo ją apkabinęs per liemenį.

Atmetusi antklodę, ji išlipo iš lovos ir prisidegė cigaretę. Kadangi nebuvo Džeksono, kuris jai drausdavo, Arielė vėl ėmė rū-

kyti. Paskui, nuplėšusi „Ding Dong" pakuotę, ji susikišo į burną šokoladinį pyragaitį.

– Nuo rytojaus pradedame spektaklio ant ratų kampaniją, – žiaumodama pareiškė Džošui. – Apsilankysime keliuose miestuose ir kiekviename surengsime po parodomąsias pamaldas. – Mintys karštligiškai sukosi jos galvoje. – Viskas bus ypatinga. Pavadinsime jas maldomis už tai, kad kuo greičiau būtų sučiuptas ir nuteistas Džeksono žudikas.

Džošas suvaitojo, prisidengė delnu kaktą ir užsimerkė.

– Ariele, tokiems dalykams suplanuoti reikia laiko. Be to, išsinuomoti pastatą...

– Man vis tiek. Galime surengti pamaldas kad ir futbolo aikštėje, – prieštaravo Arielė. – Svarbiausia, kad būtų kuo daugiau žmonių ir žiniasklaidos. O tu, – ji pasisuko į Džošą ir bakstelėjo pirštu, – tu atrodysi kaip sielvarto sugniuždytas sūnus.

– Pasiskolinsiu tavo vokų šešėlius.

– Eik velniop!

Prieš grįždama į lovą, Arielė nurijo dar dvi laisvinamųjų tabletes, kad sudegintų per pyragaitį sukauptas kalorijas.

– Ne dabar, – piktai burbtelėjo, kai Džošas uždėjo jai ranką ant krūtinės. – Dar daug ką reikia apgalvoti.

– Ir vis tiek, – jis neatlyžo, – tu tokia sudžiūvusi, kad mums mylintis tavo kaulai barška.

– Pasismaukyk.

– Tokia mintis man buvo šmėstelėjusi, bet...

Juokdamasis jis įsikniaubė į pagalvę. Arielė buvo per daug įsitempusi, kad užmigtų. Ji vartojo tiek kofeino ir cukraus, kad retą naktį pamiegodavo daugiau kaip tris ar keturias valandas. Ir ne visada tamsūs ratilai jai po akimis buvo kosmetinės gudrybės.

Arielė perkratė atmintyje viską, ką žino apie Klerę Loran. Kilminga kalė, pripažino su apmaudu. Aukšta. Iš prigimties liekna. Stilingi drabužiai. Klasikiniai veido bruožai. Tokia, kokia Arielė troško būti, nors puikiai suprato, kad jai niekada nepavyks. Kad ir kaip nertųsi iš kailio, iki tokios skoningos elegancijos – jai kaip iki dangaus. Tokie dalykai būna arba įgimti, arba gali juos pamiršti.

Klerė Loran ilgokai vaikštinėjo po Prancūzų kvartalą su apygardos prokuroro pavaduotoju Kasidžiu, kuris Arielę įtarė ir visada žvelgė į ją su neslepiama panieka. Regis, jis žino – kad ir kaip uoliai ji švarintųsi, niekada nebus švari. Jis tą Klerę Loran bučiavo! Įkliuvo! Pagalvojus, kaip galėtų šia pikantiška naujiena pasinaudoti, Arielei apsisuko galva, net pasijuto atsiteisusi už ją kankinantį pavydą.

Toji pasipūtusi kalė apdūmė jam akis. Aišku kaip dieną. Negi jis iš tikrųjų patikėjo, kad tokia išdidėlė kaip Klerė Loran negalėtų nužudyti? *Oi, pone Kasidi, pagalvokite geriau.*

Šiaip ar taip, Kasidis pažeidė tarnybinę etiką. Ryt iš ryto, dar prieš sukviečiant spaudos konferenciją, per kurią paskelbs „Arielės Vaild maldos ir šlovinimo valandos“ kampanijos pradžią, reikės kai kam paskambinti itin svarbiu reikalu.

Kasidį įspėjo, kad šefas nusiteikęs karingai, todėl griežtas Tonio Krauderio įsakymas prisistatyti su ataskaita jį ne itin nustebino.

– Jis laukia jūsų, Kasidi, – užjaučiamai pranešė sekretorė, – užeikite.

Kasidis nutaisė abejingą miną.

– Labas rytas, Toni. Kvietėte? – Krauderis iš už rašomojo stalo piktai į jį dėbtelėjo. Kasidis atsisėdo ir užkėlė koją ant kojos. – Gerai, kad šįryt mane iškvietėte. Man reikia kai ką su jumis aptarti.

– Aš tave nušalinu nuo Džeksono Vaildo bylos tyrimo.

– Ką?! – Kasidis riktelėjo taip garsiai, kad net kavos puodelis ant Krauderio stalo šoktelėjo.

– Girdėjai, ką pasakiau. Tu nušalintas. Bylą perduodu Nansui.

– Jūs to nepadarysite.

– Jau padariau. Arba padarysiu, kai mūsų pokalbis bus baigtas. O pokalbis jau baigtas.

– Velniai rautų, – Kasidis pašoko nuo kėdės, – kodėl?

– Aš tau paaiškinsiu kodėl, – sugriaudėjo Krauderis. – Man dėl tos bylos užkūrė tikrą pragarą – ir meras, ir teisėjai. O di-

džiausią kietakaktis Harisas. Dar kongresmenai ir net gubernatorius. Užkankino klausimais. Mane jau vemt verčia, kai girdžiu Džeksono Vaildo vardą. Noriu, kad tas košmaras kuo greičiau baigtųsi, o tu trypčioji vietoje.

– Aš dirbu.

– Su Klere Loran?

Keistas šefo žvilgsnis Kasidį privertė sunerimti. Jis pyko, bet tuo pat metu jautėsi nesmagiai.

– Taip, ir su ja.

– Ir kaipgi tu dirbi su Klere Loran?

– Kaip suprantu, šis klausimas turi potekstę.

Nenuleisdamas nuo Kasidžio akių, Krauderis siektelėjo puodelio ir gurkštelėjo kavos.

– Šįryt man skambino Arielė Vaild.

– Šit kaip... dabar suprantu. – Kasidis kiek lengviau atsiduso. – Ji priminė, kad dar nesulaikėme jos vyro žudiko, ir jūs nutarėte, kad laikas man užkurti pirtį? Aš teisingai supratau?

– Tik iš dalies. Yra dar kai kas.

– Kas?

– Ar tiesa, kad vakar su Klere Loran leidaisi į romantišką pasivaikščiojimą po Prancūzų kvartalą mėnesienoje?

Nors širdis Kasidžiui nusirito į kulnus, jis pasistengė neparodyti.

– Nuvažiavau į „Prancūzišką šilką“, kad patikrinčiau iš kitų šaltinių gautą informaciją. – Kasidis papasakojo apie telefono skambučius ir neatitikimus dėl laiko. – Panelė Loran tvirtina, kad, susitikusi akis į akį su Vaildu per pamaldas, grįžusi namo išėjo pasivaikščioti. Neva reikėjo nusiraminti. Ji man pasiūlė atkartoti jos nueitą tą naktį kelią.

– Įskaitant ir pasisėdėjimą „Cafè du Monde“?

– Taip.

– Ir pasivaikščiojimą Mėnulio taku?

– Taip.

– Kur ji, galimas daiktas, nusikratė revolverio?

– Ir aš tą pat jai sakiau, – atrėmė Kasidis.

– O ką ji?

– Tvirtino jokio ginklo niekada neturėjusi ir nė nemokanti šaudyti.

– Nereikia būti snaiperiu, kad iš taip arti ištaškytum vyrukui kiaušius.

– Ir aš tą pat jai sakiau, – šyptelėjo Kasidis.

– Tau juokinga?

– Ne, šyptelėjau tik todėl, kad mes, kaip matau, labai panašiai mąstome.

– Nejaugi? Man kažkodėl įtariamosios merginti dar nebuvo tekę.

Kasidis žybtelėjo akimis į Krauderį.

– Man irgi, – Kasidis ir vėl atrėmė tiriamą Krauderio žvilgsnį.

– O Arielės sekliui pasirodė kitaip.

– Sekliui? Po galais? Ką čia kalbat?

– Mūsų mieloji ponia Vaild nusisamdė vieną iš savo ištikimųjų akylai sekti Klerę Loran ir pranešti apie kiekvieną įtartiną jos žingsnį, o tas žingsnis – pasimatymas...

– Nebuvo jokio pasimatymo!

– ...su žmogumi, kurio pareiga teisme atstovauti kaltinimo pusei. Tai va, nušalinęs tave nuo bylos, iš jos tą galimybę atimu.

– Jūs negalite iš manęs atimti bylos! – šūktelėjo Kasidis. – Juk paaiškinau, kodėl ėjau su ja pasivaikščioti.

– Neužkalbinėk man dantų. Arielės Vaild žmogus buvo skrupulingas. Sekė kiekvieną jūsų žingsnį ir gestą, o Arielė viską atpasakojo man. Tu apgaubei Klerę Loran savo švarku, ją apkabinai... ir bučiavai. O gal ne?

Kasidis tylomis linktelėjo.

– Sprendžiant iš to tipo žodžių, tai nebuvo šiaip mandagus pakštelėjimas? – rėmė Krauderis.

– Taip, – piktai atšovė Kasidis. – Nebuvo.

– Jėzau! – Krauderis atsistojo ir kumščiu trenkė į stalą. – Po velnių! Apie ką tu galvojai?

Kasidis nuleido akis. Ilgokai patylėjęs, jis kilstelėjo galvą.

– Prakeikimas! Jau įsivaizduoju, kaip galėjo pasirodyti iš šalies stebinčiam žmogui. Bet, patikėkite, Toni, aš ją tardžiau.

– Ir susileidai! – Krauderis jau rėkė.

Kiek atsitokėjęs, Kasidis mėgino aiškinti:

– Ieškojau silpnų jos vietų, stengiausi suprasti, ką ji nutyli.

– Vadinasi, tu tikras, kad ji kai ką nutyli?

– Beveik neabejoju. Nežinau, ar taip ji stengiasi apsiginti, ar ką kitą apginti, bet visos tiesos nesako. Deja, negaliu jos suimti vadovaudamasis vien nuojauta.

– *Deja?* – apygardos prokuroras gręžė Kasidį gudriu žvilgsniu. – Tik jau neskiesk, kad toji damutė nesusuko tau galvos.

– Neneigsiu, – Kasidis žvelgė viršininkui tiesiai į akis, – ji man labai patinka.

Krauderis atsilošė krėsle ir persibraukė delnu per retėjančius plaukus.

– Reikėjo man tapti dantų gydytoju, kaip norėjo mama. – Paskui dar burbtelėjo: – Gerai, kad bent nemeluoji. Vis tiek būčiau suuodęs. Na, bet sklinda gandai.

– Kokie?

– Apie tavo potraukį panelei Loran. Glenas dėl to kreipėsi į policijos komisarą, o tas – iškart pas mane.

– Jėzau, – pasipiktino Kasidis, – Glenas neturėjo teisės...

– Dar ir kaip turėjo, velniai rautų! Ši byla ir jo, nepamiršai? Ir jam nepatinka, kad jo tiriamą bylą gali sumauti prokuroras, kuriam galvoj pats žinai kas. – Krauderis palingavo galvą. – Tikrai nenoriu, vaike, bet nepalieki man iš ko rinktis. Aš priverstas nušalinti tave nuo šios bylos.

– Nedarykite to, Toni. – Kasidis pakilo nuo kėdės ir palinko virš Krauderio stalo. – Byla mano. Aš patrauksiu nusikaltėlį atsakomybėn, ir jis bus teisiamas. Nuo šios bylos priklauso mano karjera. Tokios progos aš nepraleisiu. Nepraleisiu nė už ką.

– Net ir dėl moters, kurią įsimylėjai?

– Net ir dėl jos.

Krauderis varstė pavaduotoją akimis.

– Kalbi, lyg pats tuo tikėtum.

– Taip ir yra. – Kasidis svarstė, ar verta dabar kelti klausimą, kuris iki šiol buvo nediskutuojamas. Juk pereitą naktį jis įspėjo Klerę, kad pereina į puolimą. Reikėjo ir Krauderį tuo įtikin-

ti. – Turbūt nustebote, kai atsisakęs advokato darbo perėjau į prokuratūrą?

– Taip, man pasirodė keista, kad atsisakei pelningos praktikos ir perėjai į valstybės tarnybą, kur atlyginimas tikrai palyginti kuklus. Antra vertus, peržvelgęs tavo tarnybos lapą, priėjau išvadą, kad man pasisekė gavus tokį pavaduotoją. Kam dabar keli šį klausimą?

Kasidis ėmė žingsniuoti po Krauderio kabinetą.

– Kaip minėjote, turėjau gana pelningą praktiką. Mano sąskaitoje buvo nemažai laimėtų bylų: kai kurios teisme, kitos – abiejų šalių susitarimu. Taip, dėl to jaučiausi puikiai ir turėjau priežastį savim pasitikėti.

– Pažįstamas jausmas.

Kasidis į Krauderio pastabą atsakė niūriai linktelėdamas.

– Kartą vienas klientas nusamdė mane, kad jį ginčiau. Nepataisomas niekšas, jo nusikaltimų sąrašas nebūtų tilpęs lape. Jis buvo nuteistas už ginkluotą užpuolimą, bet buvo atsėdėjęs tik dalį skirtos bausmės, kai jį paleido į laisvę už užstatą. Paleistas po kelių savaičių jis man paskambino. Sakė, kad jam mane rekomendavo kaip aukštos klasės specialistą. Esą girdėjęs, kad aš nieko nebijau, todėl jis neabejojąs mano gebėjimais pasirūpinti, kad jis ir toliau džiaugtųsi laisve. – Kasidis užsimerkė, patylėjo, o paskui kalbėjo toliau: – Baisiausia, Toni, kad aš irgi tikėjau savo jėgomis. Taigi ėmiausi jo bylos. Jį kaltino užpuolimu siekiant išprievartauti, nors moteriai pavyko ištrūkti ir pabėgti. – Kasidis liovėsi žingsniavęs po kabinetą ir įsmeigė žvilgsnį į langą. – Auka buvo dvidešimties metų, gal šiek tiek vyresnė... daili, liekna, – Kasidžio balsas skambėjo dusliai. – Mano klientas užpuolė ją temstant išėjusią iš darbo. Atrodė, galimybė laimėti bylą buvo lygi nuliui. Vyruką sučiupo nuleistomis kelnėmis vos už pusės kvartalo nuo įvykio vietos. Visus mėginimus susitarti, mano klientui pripažinus kaltę, prokuroras griežtai atmetė. Jis nuoširdžiai norėjo tą niekšą pasodinti už grotų. Taigi byla buvo perduota teismui. Man liko kliautis tik gebėjimu valdyti auditoriją, kurį jau buvau ištobulinęs meistriškai. – Kasidis

kietai suspaudė kumščius. – Vis dėlto tą kartą pranokau pats save. Kai baigiau merginos kryžminę apklausą, prisiekusieji jau neabejojo, kad ji kekšė, darbe seginti mini sijonėlius ir taip viliojanti bendradarbius. Pamenu, džiaugiausi, kad mergina krūtininga – dar vienas taškas mano naudai. Pasistengiau, kad prisiekusieji atkeiptų dėmesį į jos krūtis. Jėzau! – Kasidis pasitrynė akis, stengdamasis ištrinti iš atminties kūkčiojančios merginos vaizdą. Jis pats ją išrengė ir išprievartavo tiesiai ant liudytojų pakylos. – Aš prikaliau ją prie kryžiaus, apšmeižiau, padariau iš jos lengvabūdę koketę, kuri pati prisiprašė ir gavo tai, ko turbūt nesitikėjo. – Kasidis atitraukė ranką nuo akių ir įsmeigė tuščią žvilgsnį į žaliuzes. – Mano gynybos taktika buvo nepriekaištinga. Pasistengiau, kad žiniasklaida gautų kuo daugiau purvinų smulkmenų ir tuo pasinaudojau kaip saugikliu. Jeigu teismas būtų paskelbęs kaltinamąjį nuosprendį, būčiau nusiplovęs rankas ir tvirtinęs, kad dėl tokio sprendimo kalta iš anksto mano klientą nuteisusi žiniasklaida. Bet kaltinamojo nuosprendžio teismas nepaskelbė, – Kasidžio balse buvo girdėti nuostaba, su kuria jis kaskart prisimindavo tą bylą. – Prisiekusiuosius įtikino teatrališki mano pareiškimai ir jie tą šunsnukį išteisino.

– Tu darei tai, už ką tau mokėjo, – paguodė Tonis.

– Čia ne pasiteisinimas.

– Pusė mūsų teisininkų bendruomenės patapšnotų tau per petį, pavydėdami tokios sėkmės.

– Sėkmės? Už tai, kad neleistinai manipuliavau prisiekusiaisiais ir pamyniau gynybos advokato garbę?

– Gerai, tu persistengei, – sutiko Tonis. – Pala, kiek jau praėjo metų? Penkeri? Gana, pamiršk tą istoriją, Kasidi. Turi sau atleisti už tą vienintelę klaidą.

– Gal taip ir būčiau padaręs, bet istorija tuo nesibaigė.

– O varge. – Krauderis atsilošė kėdėje, pasiruošęs išgirsti blogesnę žinią.

– Praėjus vos dviem savaitėms, kai mano klientas buvo išteisintas, iš mokyklos kiemo jis pagrobė vienuolikmetę, nuvežė į

atkampią parko vietą, itin žiauriai išprievartavo ir pasmaugė. Ir čia tik tie nusikaltimai, kuriuos galima apibūdinti teisės terminais. Apie kitus... nė nerandu žodžių.

Kurį laiką tvyrojo įtempta tyla, o tada Krauderis paklausė:

– Tu uždarei savo kontorą?

Kasidis atsisuko nuo lango ir pažvelgė į viršininką.

– Uždariau savo kontorą, atleidau žmoną nuo bausmės ja būti ir išvykau iš miesto. Taip atsidūriau čia.

– Ir čia parodei neprilygstamą darbštumą. Tikras turtas mūsų kontorai.

Kasidis truktelėjo pečiais, tarsi klausdamas savęs, ar kada pajėgs atsikratyti jį slegiančio kaltės jausmo. Ar jam kada pavyks įtikinti teismą priimti kaltinamąjį nuosprendį, kad išpirktų kaltę dėl tos mergaitės? Ar ateis akimirka, kai galės pažvelgti į akis prislėgtiems sielvarto nužudytos mergaitėms tėvams ir pasakyti: „Pagaliau klaidą ištaisiau..."? – Ne, tokios akimirkos jis nesulauks. Nors nesiliaus to siekęs.

– Daugiau niekada nesuklupsiu atlikdamas pareigą, Toni. Neleisiu, kad koks psichopatas išvengtų atsakomybės, kad prievartautojas ar žudikas keltų grėsmę nekaltiems žmonėms, iš kurių dauguma tiki mumis, nors gal ir neverta, ir pasitiki visa teisėsauga.

– Na, nemanau, kad taip jau neverta. Mes pasodinome už grotų ne vieną niekšą.

Kasidis sutelkė visą savo įtaigos jėgą.

– Aš jūsų nenuvilsiu, Toni, nes kartu nusivilčiau ir savim. Prisiekiu, pristatysiu jums Vaildo žudiką, kad ir kas jis būtų.

Tonis prikando lūpą.

– Gerai, duodu tau dar porą savaičių, – jo balse buvo justi irzulys, – tik nepamiršk, kad virš tavo galvos pakibo Damoklo kardas.

– Suprantu. – Dabar, kai viskas jau buvo išsiaiškinta, Kasidis nematė priežasčių ilgiau užtrukti viršininko kabinete. Abu pasijustų nejaukiai, jeigu jis pultų dėkoti.

Jau einantį prie durų, Krauderis jį sustabdė.

– Kasidi, turiu tavęs paklausti. Jeigu rasi trūkstamą grandį, negincijamai siejančią Klerę Loran su žmogžudyste, ar tau nebus per sunku eiti iki galo, žinant, kad pasmerki ją kalėti iki gyvos galvos?

Kasidis mintimis savęs paklausė, nors atsakymą jau žinojo.

– Ne, galit neabejoti. Mano veiksmams įtakos niekas neturės.

Išėjęs iš Krauderio kabineto, Kasidis prisiekė, kad laikysis pažado Klerei ir Toniui. Nieku gyvu neleis, kad asmeniniai troškimai sutrukdytų atlikti profesinę pareigą.

Iš prokuratūros jis pasuko į policijos komisariatą. Hovardas Glenas sėdėjo ant seno aptriušusio ratukinio krėslo spausdamas prie ausies telefono ragelį. Sustojęs prie jo stalo, Kasidis įsmeigė į detektyvą kiaurai veriančias akis.

– Pakalbėsim vėliau, – Glenas padėjo ragelį.

Kasidis perėjo į ataką:

– Kai kitą kartą turėsi man ką prikišti, nepradėk malti liežuviu. Ateik pas mane, ir pasikalbėsim kaip vyras su vyru. Būtinai suteiksiu tau tokį malonumą.

– Maniau, šefas...

– Ir suklydai, – šiurkščiai jį nutraukė Kasidis. – Aš pajėgiu kontroliuoti savo jausmus, pimpalą ir padėtį. Ir mane žiauriai knisa, kad tu savo veiksmais man suriši rankas. Daugiau taip nedaryk. Jeigu turi man kokių priekaištų, klok tiesiai šviesiai.

Nenuleisdamas akių nuo Kasidžio, Glenas stumdė cigaretę iš vieno burnos kampo į kitą.

– Jokių priekaištų neturiu.

– Puiku, – Kasidis žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. – Jau beveik pusiaudienis. Po pietų laukiu savo kabinete, aptarsime tolesnį veiksmų planą.

Keturioliktas skyrius

Skambant Šventojo Liudviko katedros varpams pro pasipylusių ryžių debesėlį pasirodė jaunavedžiai; draugai ir artimieji juos džiaugsmingai sveikino. Pamergės žaismingomis rausvomis suknelėmis triukšmingai varžėsi dėl jaunosios puokštės. Jaunoji trumpam stabtelėjo ir atsisveikindama pabučiavo apsiverkusią mamą. O laimingas jaunasis, kurį, atrodo, jau kiek išvargino nesibaigiantys linkėjimai, čiupo mezginiuose ir tiulyje skendinčią nuotaką drauge su visu kuo į glėbį ir nusinešė prie jų laukiančio ilgo balto limuzino.

Per metalinę tvorelę, juosiančią Džeksono aikštę, nusidriekusią tiesiai priešais katedrą, Jasmina stebėjo šią romantišką sceną su nenusakomu ilgesiu ir podraug nusiteikusi ciniškai. Rytą aukštuomenės skiltyje ji perskaitė, kad kongresmenas Petris su žmona dalyvaus popiečio vestuvių mišiose. Jasmina, išvakarėse atvykusi į Naująjį Orleaną, pėsčiomis atėjo nuo „Prancūziško šilko“ iki katedros ir įsitaisė už geležinių pynučių tikėdamasi bent akies kampučiu pamatyti nepagaunamą savo meilužį.

Nors iš anksto įspėjo Alisterį atvyksianti, jis vis dėlto nepaskambino. Jasmina, prieš išvykdama fotosesijon į Misispę, tikėjosi praleisti ugningą meilės naktį. Nesitraukdama sėdėjo prie telefono, bet nei vakar, nei šiandien skambučio nesulaukė.

„Matyt, buvo labai užsiėmęs, ruošėsi vestuvėms“, – piktai burbtelėjo sau po nosim, stebėdama pro aukštas siauras katedros duris išeinančius puošnius svečius.

Bet kai pamatė Alisterį, pyktis išgaravo, o širdį suspaudė ilgesys ir meilės troškimas. Jis atrodė kaip tikras amerikietiškos svajonės įsikūnijimas – gražus, žavingas, sėkmės lydimas vyras... prie šono – mylinti žmona. Iki šiol Jasmina Belę Petri pažinojo tik iš nuotraukų. Ir Alisterio žmona – liekna, daili ir aristokratiškai pablyškusi blondinė – pasirodo besanti ne tokia blanki, kaip Jasmina ją įsivaizdavo.

Pamačius Belę ir Alisterį kartu, kraujas plūstelėjo Jasminai į galvą, kiekviena tvinksinčia kūno gyslele ji jautė pavydą, kurtinančiais dūžiais aidintį jos galvoje, akiduobėse, ausų būgneliuose. Atrodė, nuo įtampos kaukolė sprogs.

Alisteris guviai sukinėjosi svečių būryje, šypsojosi, spaudė rankas ir anaiptol neatrodė nelaimingas, kaip jai pasakojo. Priešingai – jis darė įspūdį ramaus, patenkinto žmogaus, kuriam visas pasaulis prie kojų. O ir Belei, regis, nieko netrūksta, taip pat ir santuokinės laimės.

Jasmina vos valdėsi. Pirmas ją užvaldęs noras buvo bėgti ir užsipulti vyrą, dėl kurio, apimta pavydo ir nevilties, net nusižemino iki šnipinėjimo. Taip ir matė akyse, kaip būtų sukrėsti išsipuošę ir brangakmeniais apsikarstę vestuvių svečiai, jeigu viešai apšauktų Alisterį Petrį, jų pažibą, svetimaujančiu melagiu. Oho, kaip juos pralinksmintų papasakojusi, ką jis išdarinėja lovoje!

Ne, tokios scenos sukelti ji negali, tik pasirodytų esanti pavydi kvailė, o tam ji nepasiruošusi. Jasmina karštligiškai stengėsi išsaugoti menkus išdidumo likučius, nors iš visos širdies troško pamatyti Alisterį pažemintą.

Jasmina kiek aprimo, pamačiusi, kad Alisteris ją pastebėjo ir staiga visas persimainė. Šypsena akimirksniu dingo. Iš nuostabos jo veidas ištįso, žandikaulis nukaro... atrodė juokingai.

Eidama išilgai tvoros, Jasmina nenuleido žvilgsnio nuo jo nerimastingų akių. Jai išėjus pro vartus, atrodė, tuoj leisis bėgti. Artindamasi prie meilužio, Jasmina juto nenusakomą piktdžiugą. Jis apsilaižė išdžiūvusias lūpas. Jasmina priėjo taip arti, kad matė jo išrasojusią kaktą. Paskutinę akimirką ji pasuko į šalį, bet ne didesniu negu dešimties laipsnių kampu.

Jasmina ėjo Šartro gatve ir nors jai labai magėjo pasižiūrėti, kaip Alisteris reaguoja į jos įspėjimą, nė karto neatsisuko.

Kai Jasmina grįžo į „Prancūzišką šilką", Klerė ir Merė Ketrina vakarieniavo. Klerė atsiprašė, kad jos nepalaukė.

– Dar tiek reikia prieš išvažiuojant padaryti, kad nusprendžiau šiandien vakarieniauti anksčiau.

– Niekis. Aš nealkana. – Jasmina nestabtelėjusi nužingsniavo į savo kambarį ir garsiai trenkė durimis, kad Klerė nesumanytų pas ją užeiti.

Kambaryje Jasmina davė valią ašaroms, kurias taip atkakliai iki tol stengėsi sulaikyti. Dar maždaug pusantros valandos blaškėsi tarp baisaus įniršio ir juodos nevilties. Vieną akimirką įsivaizdavo, kaip lėtai ir skausmingai žudo Alisterį žmonos akivaizdoje, kitą – kaip mylisi su juo, kol šios fantazijos ištrynė iš jos galvos visas kitas mintis.

Išsekinta Jasmina gulėjo lovoje, prisidengusi akis ranka. Pasigirdo tylus beldimas į duris.

– Aš nenusiteikusi kalbėtis, Klere, – šūktelėjo ji.

– Nebūčiau trukdžiusi, bet tau ką tik pristatė siuntinį.

– Ką? – Jasmina atitraukė nuo veido ranką ir atsisėdo. – Siuntinį?

– Taip.

Jasmina basomis nutapeno prie durų ir vos vos jas pravėrė. Klerė pro plyšį jai įkišo pailgą plokščią dužutę. Nekreipdama dėmesio į užuojautą Klerės veide, Jasmina paėmė dėžutę, padėkojo ir vėl uždarė duris. Dėžutėje buvo viena vienintelė Sterlingo rožė, paguldyta ant žalio šilkinio popieriaus. Gėlė buvo tobula, kaip ir nuostabūs aksominiai violetinio atspalvio jos žiedlapiai. Šis švelnus priminimas pervėrė Jasminą kaip rožės spyglys. Aimanuodama iš širdgėlos, ji priglaudė gėlę prie krūtinės ir atsilošusi į pagalves pravirko.

Po kelių minučių suskambėjo telefonas. Jasmina prisislinko prie naktinio stalelio ir pakėlė ragelį.

– Ką tik gavau. – Jasmina, jam dar nė neprisistačius, žinojo, kas skambina.

– Mieloji...

Jo balsas ragelyje sukėlė naują ašarų bangą.

– Maniau, tu įsiutai, kad tave sekiau? – nedrąsiai paklausė.

– Įsiutau, bet tik iš pradžių, – prisipažino Alisteris.

– Kai pamatei mane už tos tvoros, atrodei, tarsi būtum prarijęs golfo kamuoliuką.

– Net jeigu jaunoji būtų staiga sugriebusi man už riešutėlių, ir tai nebūčiau labiau apstulbęs. – Abu sutartinai nusijuokė, ir Alisteris kalbėjo toliau: – Nekaltinu tavęs, kad mane sekei, Jasmina. Aš kiaulė. Visą mano laiką ir energiją suryja rinkimų kampanija. Aš nuolat užimtas. Visiems iš manęs ko nors reikia, nors persiplėšk. Taip, tave apleidau, bet tik todėl, kad dabar kitaip negaliu... Atleisk, mieloji, būk kantri... Pamatysi, rinkimai baigsis, ir viskas bus kitaip.

– Tu ir Belė atrodėte laimingi, Alisteri, – drįso įvertinti Jasmina, lėtai vyniodama telefono laidą aplink pirštą.

Jo atsiprašymas skambėjo nuoširdžiai, bet ji niekaip neišmetė iš galvos, kokie jiedu abu su žmona atrodė laimingi, stovėdami susiėmę už rankų prie bažnyčios.

– Manau, Belė ir yra laiminga, – pareiškė Alisteris. – Ji ne tokios aistringos prigimties kaip aš. Kaip mudu. Nustojau su ja mylėtis, o ji nė nepasigenda. Jai svarbiausia turėti vyrą, kuriam sekasi, ir gražius vaikus. Ir tai Belė jau turi. Ji nežino, kas yra aistra. Jėzau, – sudejavo, – jos nėra nė ko lyginti su tavim, Jasmina. Noriu, kad žinotum.

– Tikrai nėra ko lyginti. Ji tave turi, aš – ne.

– Aš su ja tik gyvenu. Mano širdis jai nepriklauso. Ir ne apie ją galvoju dieną naktį. Norėčiau dabar būti su tavim.

– Tai susitikime, – džiaugsmingai pasiūlė.

– Negaliu. Iš tų vestuvių šįvakar nepavyks pasprukti. Po priėmimo rengiamas vakarėlis, o po jo – dar artimesnių žmonių pasisėdėjimas. Man labai svarbu su jais pabendrauti. Jie įtakingi, valdo maždaug tris ketvirčius Luizianos pinigų. Man buvo sunku ištaikyti minutėlę ir trumpam išsmukti, kad užsakyčiau tau rožę ir paskambinčiau.

– Aš rytoj išvykstu, Alisteri, – Jasmina stengėsi susivaldyti, kad nedrebėtų balsas. – Misisipėje užtruksiu mažiausiai savaitę.

Patylėjęs jis pasiūlė:

– Kitą ketvirtadienį. Ar galėsi ištrūkti į Naująjį Orleaną?

– Taip. „Rozšaronas“ vos už dviejų valandų kelio nuo čia. Naktis bus sunkoka, bet aš trokštu tave pamatyti.

– Tada ketvirtadienį.

Jiems susitarus dėl susitikimo, Jasmina sušnibždėjo:

– Nežinau, kaip to ketvirtadienio sulaukti.

– Aš irgi labai lauksiu, bet negaliu ilgiau kalbėtis. Belė manęs pasiges. Jai pasakiau, kad tik trumpai paskambinsiu dėl reikalų.

– Aš tave myliu, Alisteri.

– O, Belė jau čia. Jau moja man, kad grįžčiau. Iki kito ketvirtadienio.

Jis nė neatsisveikino. Jasmina nenorom padėjo ragelį. Ji dar ilgokai sėdėjo ant lovos krašto ir nusivylusi žvelgė nematančiomis akimis. Dar niekada nesijautė tokia prislėgta. Net ir rožė nebedžiugino. Jasmina taip smarkiai ją spaudė prie krūtinės, kad gėlė nuleipo.

Prisivertusi atsikelti ir priėjusi prie spintos, ji pažvelgė į save veidrodyje. Net ir ašaros jos nuostabaus veido nesudarkė. Ji kritiškai žiūrėjo į savo atvaizdą, o paskui paklausė: *Kurių galų? Kam tau taip kankintis, kvaiša?*

Juk tai nesąžininga. Alisteris dabar linksminasi vakarėlyje – juokiasi, geria šampaną, šoka... Jį supantys žmonės laiko jį nuostabiausiu vyruku. O ji? Jasmina, podiumų ir žurnalų viršelių deivė, užsidariusi vieniša lieja ašaras. *Kodėl? Kas man negerai?* – klausė savo atvaizdo.

Vyrai – šunsnukiai. Visi iki vieno. Pradedant mušeika tėvu, kuris jos motiną paliko, kai Jasmina dar buvo kūdikis, ir baigiant dabartiniu jos meilužiu. Apgailėtini, niekšingi šunsnukiai, kuriems retai kada tenka atsakyti už savo veiksmus. Retas kuris gauna atsakyti už tai, ką pridirba.

Žinoma, išimčių pasitaiko. Kartą, gal per kokį šimtą metų, nutinka, kad juos užklumpa bausmė, kurios jie, oi, kaip nusipelnė. Kaip Džeksonas Vaildas.

Kai pasigirdo Merės Ketrinos riksmas, Klerė po vakarienės rinko nuo stalo indus. Numetusi kempinėlę į kriauklę, Klerė puolė iš virtuvės į svetainę. Merė Ketrina sėdėjo krėsle skaitydama vakarinį „Times Picayoune“ leidimą. Jos veidas buvo mirtinai išbalęs, rankos drebėjo.

– Mama! – sunerimusi šūktelėjo Klerė. – Kas tau? – Ji pribėgo prie motinos ir pačiupo iš jos bejėgių pirštų išslydusį laikraštį. – O Dieve! – sušnibždėjo Klerė, permetusi akimis kelias pirmo puslapio straipsnio eilutes.

– Ar ponas Kasidis tikrai mano, kad tu nužudei tėvą Vaildą, Klere?

– Jis tik dirba savo darbą, mama.

– Jis tave bučiavo?

– Koks skirtumas? – Klerės balse skambėjo kartėlis. – Čia rašo, kad bučiavo.

Merė Ketrina užsidengė veidą rankomis.

– Viskas per mane. Tau tenka mokėti už mano nuodėmes. Jeigu tada nebūčiau nusidėjusi...

– Mama, liaukis! – Klerė atitraukė rankas nuo įraudusio motinos veido. – Buvai jauna. Mylėjai ir tai meilei atsidavei. Nepadarei jokios nuodėmės. Priešingai, nuodėmė slegia tuos, kurie su tavim taip pasielgė.

– Betgi čia rašo, kad kaip tik dėl blogo auklėjimo bandei suvilioti prokurorą, taip tikėdamasi išsisukti iš bėdos. O, atleisk man, Klere. Tikrai nenorėjau, kad apie tave spręstų iš mano klaidų.

– Šitai, – įsikarščiavusi Klerė bedė į straipsnį, – nedoros, piktavalės ir kerštingos moters darbas. Arielė Vaild stengiasi kaltę suversti man, kad nukreiptų dėmesį nuo savęs. Ponia Vaild nei tavęs, nei manęs nepažįsta. Todėl visai nesvarbu, ką ji apie mus galvoja. Tegul sau mano ką nori. Na, o kiti, ponas Kasidis...

Merės Ketrinos veide atsispindėjo neviltis. Ji sušnibždėjo:

– Jeigu tik būtų manęs atėjęs, kaip žadėjo. Buvau ten laiku, ir su daiktais. Aš visiškai tikra, kad tarėmės susitikti šiandien, bet jo ten nebuvo, ir...

– Klausyk, mama, – Klerė priklaupė prie mamos ir paėmė jai už rankų, – man ką tik šovė į galvą puiki mintis. Ar nenorėtum kartu su mumis keliauti į Misisipę?

– Į Misisipę?

– Taip. Pailsėtum. Juk norėtum bent kelias dieneles pakeisti aplinką, norėtum?

Įtampa Merės Ketrinos veide kiek atlėgo.

– Pasiimsime ir Harę. Kol aš dirbsiu, ji pabus su tavim, kad nenuobodžiautum.

Merė Ketrina droviai pridėjo ranką prie kaklo, tarsi negraži jauna panelė, kurią netikėtai pakvietė šokti.

– Ką gi, Klere Luiza, jeigu aš iš tikrųjų ten taip reikalinga...

– Aišku, reikalinga, mama. – Klerė atsistojo. Padėdama Merei Ketrinai atsistoti, nemačiom nukišo laikraštį toliau. – Pagalvok, ką iš daiktų norėtum pasiimti. Paskambinsiu Harei ir paprašysiu, kad pernakvotų pas mus. Išvykstame anksti rytą. Išnuomojau furgoniuką, todėl vietos bus į valias. Kur nors pakeliui sustosime papusryčiauti. Kelionė bus nuostabi! Mudvi jau visą amžinybę nebekeliavome kartu.

– Taip, visą amžinybę, – patvirtino Merė Ketrina ir pasuko į savo kambarį. – Būtinai įsidėsiu naująją vakarinę suknelę.

– Žinoma. Tau labai tinka mėlynos atspalvis.

Kai tik Merė Ketrina nuėjo į savo kambarį, Klerė čiupo laikraštį ir puolė skaityti ją šmeižiančio straipsnio. Žinoma, tai buvo paistalai, bet pateikti taip, kad įtikintų skaitytojus, jog Klerė Loran, skandalingojo „Prancūziško šilko“ leidėja, palaido elgesio moteris, stengėsi suvilioti pareigūną, taip tikėdamasi išsisukti nuo bausmės už žmogžudystę.

Klerė bandė susisiekti su Kasidžiu telefonu, bet jai nepavyko. Kiek apsiraminusi, nusprendė, kad gal ir gerai. Jam toks viešumas irgi vargu ar patiko. Turbūt šiomis aplinkybėmis bus

geriau, jeigu kiekvienas atskirai tvarkysis reikalus. Arielė bent jau neturės priežasties kalbėti, kad byla tiriama neetiškai ir nekompetentingai.

Klerė paskambino Harietai Jork, papasakojo, kad planai pasikeitė, o paskui susisiekė su „Rozšarono“ šeimininkėmis ir paprašė, kad jai rezervuotų dar vieną kambarį. Kai tik Harė atvažiavo, nusiuntė ją pas Merę Ketriną, kad pagelbėtų susidėti daiktus. Tada nulipo žemyn į savo dirbtuvę – reikėjo paskambinti tarpmiestine linija. Savo teisininką Niujorke ji užklupo susiruošusį vakarieniauti. Jis vis tiek atidžiai klausėsi, kol Klerė jam perskaitė svarbiausias ištraukas iš straipsnio laikraštyje.

– Aš ją įspėjau, kad liautųsi mane šmeižusi, – pasakė Klerė, baigusi skaityti. – Ji tyčia mane provokuoja, kad paduočiau ją į teismą.

– Kaip tik dėl to man neramu, – atsakė teisininkas. – Ji siekia kuo labiau išpūsti nesantaiką su jumis – jai tai geriausia reklama. Žinoma, taip elgdamasi ji nieko nepraranda. O jūs, kiek man žinoma, tokio pobūdžio viešumo nepakenčiate. Taigi jeigu šiuo klausimu jūsų pozicija nepasikeitė ir nenorite, kad jūsų asmeninis gyvenimas taptų viešų diskusijų objektu...

– Nepasikeitė.

– Tada siūlau jos provokacijas ignoruoti.

– Po paraliais! – Klerė tylomis nusikeikė. – Suprantu, jūs teisus, bet aš nepratusi trauktis. Kokia nauda iš ultimatumų, jeigu neketinu jų laikytis?

– Čia tas pat, kaip įžymybių grasinimai patraukti atsakomybėn bulvarinius leidinius už jų spausdinamas išgalvotas istorijas. Bylinėdamasi daugiau žmonių palankumo nesulauksite. Tai padėtis, iš kurios nieko nelaimėsite. Jūsų rankos bus surištos, nebent iš tikrųjų neprieštaraujate, kad jūsų asmeninis gyvenimas būtų viešai aptarinėjamas.

– Negi turiu ir toliau leisti poniai Vaild paistyti apie mane ir mano šeimą viską, kas jai užeina ant seilės?

– Jums teks apsispręsti, Klere. Jeigu rinksitės kelią nurodinėti spaudai, ką jie gali rašyti, o ko ne, sulauksite atsakomojo

smūgio. Arielė Vaild tvirtins, kad jūs pripažįstate Pirmąją pataisą dėl žodžio ir spaudos laisvės tik tada, kai ji jums naudinga.

– Niekada apie tai nepamąsčiau, – atsiduso Klerė.

– Visai nenustebčiau, jeigu toks ir būtų jos tikslas, – aiškino teisininkas. – Ji su didžiausiu malonumu stebėtų, kaip suklumpate šaukdamasi cenzūros.

Jie dar kelias minutes kalbėjosi, kol Klerė galiausiai pripažino:

– Atrodo, iš tikrųjų bus geriau ir toliau ją ignoruoti.

– Taip, toks būtų mano patarimas. Ji, žinoma, rakštis, bet kaip nors rimčiau jums pakenkti negalės.

– Aš taip jaudinuosi ne dėl savęs. Man nusispjaut, ką apie mane kalba ar galvoja Arielė Vaild, ar šiaip kas. Man neramu dėl mamos. Kai ją puola, negaliu sėdėti sudėjusi rankų. Ji ir Jasmina – mano vienintelė šeima. Maža ir draugiška. Mes giname viena kitą, nes kitaip mūsų nebūtų.

– Žinau. Man neramu dėl kitos aplinkybės.

– Apie ką jūs?

Ir jis pranešė Klerei tikrai blogą žinią.

Ponių Monteit buvo beveik neįmanoma atskirti. Greisės plaukai buvo tik kiek tamsesnio burgundiško vyno atspalvio negu Agnesės, ir tai, ko gero, buvo vienintelis šias dvi apkūnias moteris skiriantis dalykas. Kai Klerė atvyko į „Rozšarono“ vilą, jos prisistatė Klerei esančios svainės.

– Mūsų vyrai buvo broliai, – paaiškino Agnesė. – Mirė vienas paskui kitą per kelis mėnesius.

– Nesileisdamos į ginčus dėl to, kuriai ir kas šiame name priklauso, nusprendėme sutelkti pajėgas, – pritarė Greisė.

– Mums abiem patinka šeimininkauti virtuvėje, ir šis pomėgis mūsų verslui labai pravertė.

– Vis dėlto namas buvo netinkamas svečiams apgyvendinti.

– Todėl pardavėme dalį žemės ir už gautus pinigus nusamdėme madingą interjero dizainerį, kad atnaujintų namą nuo stogo iki rūsio.

– Na, ji puikiai padirbėjo, – pripažino Klerė, apsidairiusi po erdvų vestibiulį. Namas priminė ikikarinį spindesį.

– *Jis*, – teatrališkai sušnibždėjo Agnesė, kilstelėdama rausvai violetinius antakius. – Nors buvo manieringesnis už bet kurią iš mano pažinotų moterų.

– Agnese! – Greisė prunkštelėjo ir greitai prisidengė venų išvagota ir senatvinėmis dėmėmis nusėta ranka.

– Kambariai jums paruošti, – tikrindama Klerės kreditinę kalbėjo Agnesė. – Jeigu kas nespės pavalgyti nustatytu laiku, virtuvėje visada rasite sulčių, gaiviųjų gėrimų, užkandžių ir sausainių. Pusryčius patiekiame nuo septynių iki pusės devynių, bet valgomajame ant bufeto visada rasite kavinuką su šviežiai užplikyta kava. Nuo pusės keturių iki penkių siūlome arbatos ir užkandžių. Barą atidarome penktą, bet, išskyrus vyną, kurio patiekiame prie vakarienės, kitus gėrimus galima užsisakyti už papildomą mokestį. Svečiai apsitarnauja patys, bet turi užrašyti, kiek ir ko išgėrė. Ir tik vakarienė čia patiekiama visada tuo pat metu – pusę aštuonių.

Klerei šios dvi moterys patiko ir ji tikėjosi, kad niekas iš jos komandos jų vaišingumu ir patiklumu nepiktnaudžiaus.

– Pasistengsime laikytis jūsų nustatytos tvarkos, – patikino Klerė. – Na, o jeigu kada pasitaikys ją pažeisti, prašyčiau ant mūsų labai nepykti.

– Žinoma, brangioji. Jūs – mūsų pirmieji dirbantys svečiai, ir mes sužavėtos. O jeigu čia kas sugalvotų sukti filmą, būtų dar puikiau, – tikino Agnesė.

O Greisė pridūrė:

– Mes *dieviname* jūsų katalogą. Kai gauname paštu, varžomės, kuriai teks malonumas jį peržiūrėti pirmai.

– Man labai smagu girdėti, – Klerė apsidžiaugė, kad jau galima nusišypsoti. Dar kiek, ir jai nebūtų pavykę išlaikyti rimto veido net ir mirtinos grėsmės akivaizdoje. – Jau dabar galiu pasakyti, kad jūsų namai bus puikus mūsų nuotraukų fonas.

Ji tai suprato vos išsukusi iš greitkelio ir važiuodama medžiais apsodintu žvyrkeliu į „Rozšaroną“. Nors vasaros spalvos

jau blanko, pievelė ir namą puošiantys gėlynai dar džiugino akį vešlia žaluma. Po tankiais medžių vainikais buvo sustatyti balti sodo baldai.

Pats namas priminė vestuvinį tortą. Jo sienos buvo nudažytos pasteline rausva spalva, o šešios korintietiškos kolonos ir kiti dekoro elementai – balta. Namą juosė plati veranda, ant jos šešėlį metė antro aukšto balkonas. Klerė mintyse padėkojo Jasminai.

– Mes norime, kad jūsų viešnagė būtų kuo malonesnė, – patikino Greisė. – Ir atminkite: nors čia mūsų namai, jūs – mūsų svečiai. Todėl jauskitės kaip namie.

Moterų dėmesį atkreipė netikėtas sujudimas verandoje. Neaukštas, liesas, bet raumeningas vyrukas baltu lininiu kostiumu ir geltonais polo marškinėliais plačiai atvėrė duris su metaliniu tinkleliu ir drąsiai žengė į verandą.

– Klere! – pamatęs ją sušuko iš nuostabos. – Jergutėliau, čia tai bent! Brangioji! Pabučiavo į abu skruostus, o tada nukreipė į ją eksponometrą, kabantį ant juodos virvutės, ir patikrino, kokia turi būti diafragma. – O, jaučiu, šauniai padirbėsime. Labai nekantrauju pradėti, kol dar neišgaravau nuo tos nepakenčiamos kaitros. Ir kaip jūs, vietiniai, nenusigaluojat? Na, bet namas stulbinamas. Šįkart Jasmina buvo teisi, nors žinai, kaip mūsų madam mėgsta viską perdėti.

Leònas buvo vienas iš populiariausių Niujorko mados fotografų. Jo ekstravagancija galėjo varžytis nebent su jo talentu valdant apšvietimą ir objektyvą. Jeigu iš pykčio neprarasdavo savitvardos arba jam nesukildavo aistra paliežuvauti, jo draugija būdavo maloni.

Leonas tarškėjo neužsičiaupdamas:

– Laiptai pasakiški, man trūksta žodžių. Būtinai reikės nupaveiksluoti vieną kurią iš mūsų mergaičių, čia įsitaisiusią ilgesinga poza, tarsi alpėjančią. – Leonas tą pozą pademonstravo. – Jau įsivaizduoji? Akys primerktos... Fotografuosiu iš viršaus. Geriausiai būtų pavakare, kad tinkamai kristų saulės spinduliai. Taip ir padarysiu, – pliaukštelėjo delnais. – Kas nors

iš nugaros pūs fenu į jos nuostabius vešlius plaukus. Viena kita šlapia sruogelė, prilipusi prie skruostų... Jėzau, nuo to vaizdo per nugarą eina pagaugai.

Netrukus į verandą suvirto kiti kūrybinės grupės nariai, jie sukrito į krėslus kas kur it kulkų pakirsti kareiviai.

– Na ir kepina, – pasiskundė viena iš modelių, kilstelėjusi nuo pečių išsidraikiusius sruogelėmis dažytus šviesius plaukus.

Modelių buvo keturios merginos ir du vaikinai. Jasmina juos buvo samdžiusi ir ankstesniam katalogui. Tai buvo miela draugija, vieni kitus vadino vardais: Felicija, Deina, Liza ir Elison. Jaunos, bet jau ne paauglės, ir kerinčios. Žvilgantys juodbruvo modelio Kurto plaukai siekė pečius, jis priminė veislinį eržilą. Kurtas atrodydavo tai glotnus kaip europietis, tai pavojingas kaip laukinis – nelygu, ko prireikdavo. Kitas vyrukas, Polas, buvo šviesiaplaukis mėlynomis akimis. Jo tipas – mielo kaimyno, konservatyvaus ir mėgstančio prabangą.

Už drabužius atsakingą stilistę madų pasaulyje visi vadino Riu. Šios stambaus veido pusamžės raganos balsas priminė betono maišyklės girgždesį. Jos niekas niekada nebuvo matęs be rudos cigaretės, ją visada būdavo įsikandusi.

Už makiažą buvo atsakinga romi azijietė porcelianine oda ir išraiškingomis stirnos akimis. Na, o kirpėja stilistė – kokia ironija! – plaukais pasigirti negalėjo. Todėl pati kirpdavosi tik labai trumpai, o šį savo trūkumą slėpdavo krūtinę jai siekiančiais auskarais.

Leono asistentas – kresnas, rausvu it kūdikio veidu vaikinas – buvo kuklus, retai kada ištardavo žodį ir nuolat laikėsi Leono šešėlyje.

– Manau, jau laikas skirstytis į kambarius ir įsikurti, – pasiūlė Klerė. – Kai išsikrausite daiktus, norėčiau su Leonu ir Jasmina aptarti dienotvarkę.

Ponios Monteit šūktelėjo patarnautojus, kad tie suneštų svečių bagažą. Būreliui dar nespėjus išsivaikščioti, Klerė per kilusį šurmulį garsiai pranešė:

– Prašau iki vakarienės užsukti į priekabą pasimatuoti drabužių. Riu jau prie visų modelių pritvirtino lapelius su jūsų vardais.

Modeliai susiskirstė poromis. Klerė nežinojo, kas iš jų su kuo miega, o ir nesiekė sužinoti. Paskalos pakenktų draugiškai nuotaikai, kuri iki šiolei vyraudavo per fotosesijas. Jeigu jiems čia būnant ir pasitaikytų kokių mažyčių dramų, ji nenorėtų į jas veltis.

Merė Ketrina dalijosi kambarį su Hare, Leonas – su savo asistentu. Klerė ir Jasmina įsikūrė kitame, o Riu, kirpėja stilistė ir grimuotoja nusprendė nakvoti priekaboje. Klerė dėl to apsidžiaugė, nes liko kambarys mamai ir Harei.

Dėkui Dievui, pagaliau ji galės ramiai dirbti nesibaimindama, kad Kasidis klausinėdamas vėl kankins jos motiną. Kaip tik dėl šios priežasties ji ir paskubėjo išsivežti Merę Ketriną iš Naujojo Orleano.

Penkioliktas skyrius

Klerė atsikėlė anksti ir gurkšnodama kavą tarėsi su Leonu, Riu ir Jasmina dėl dienos darbų.

– Kaip manai? Gal verta fotografuojant name panaudoti senovinį tualetinį staliuką iš mūsų kambario? – paklausė Klerė draugę.

Jasmina džiugiai pritarė:

– Fotografuotume iš nugaros merginą, žvelgiančią į veidrodį, o jame atsispindėtų vienas mūsų vaikinų, stebintis ją pro balkono duris.

– Tas plonytes užuolaidas užtrauktume, kad būtų matyti tik vyro siluetas.

– Tokiai nuotraukai puikiai tiktų tavo sukurta liemenėlė, leidžianti apnuoginti nugarą, Klere, – garsiai atsikosėjusi pasiūlė Riu.

– Kaip tau, Leonai?

– Puiki mintis, tik siūlau palaukti apniukusios dienos, tada ir fotografuosime viduje. Kol dar galima, reikia gaudyti nuostabią saulės šviesą.

Oras Leono planams buvo palankus, ir per rytines fotosesijas darbas ėjosi sklandžiai. Iki pietų buvo baigtos trys scenos.

– Pertrauka iki pietų, – paskelbė Klerė, ir visi nuskubėjo į išganingą verandos pavėsį.

Ten jų laukė Agnesė Monteit su belaidžiu telefonu rankoje.

– Jums, panele Loran. Ponas Kasidis. Sakiau jam, kad sėdame pietauti, bet jis aiškina, kad reikalas skubus.

– Taip, žinoma. – Klerė paniuro. Paėmė telefoną, bet tik visiems sugužėjus vidun ėmė kalbėti: – Labas, Kasidi, – jos balse nebuvo jokio draugiškumo.

– Kaip Misisipėje?

– Karšta.

– Na, vargu ar karščiau negu pas mus.

– Tikrai?

– Nevaidinkit, kad nesuprantat. Krauderis man užkūrė tikrą pragarą.

– Dėl straipsnio?

– Skaitėt?

– Taip, dar prieš išvykdama iš Naujojo Orleano. Paklausius Arielės Vaild, tai aš vos ne gatvės merga, ar ne?

– Per daug triukšmo dėl vieno nekalto bučinio.

Ne vieno ir ne tokio jau nekalto, pamanė Klerė, bet šitai nutylėjo.

– Prieš mane bučiuojant, jums vis dėlto reikėjo pagalvoti apie padarinius.

– Aš galvojau, tik kad tą akimirką man ne padariniai buvo galvoje.

Klerei užėmė žadą, po kūną pasklido maloni šiluma. Ji susmuko ant šalimais stovinčio pinto krėslo, karštligiškai ieškodama žodžių, kad nutrauktų nesmagią tylą.

Ragelyje vėl pasigirdo Kasidžio balsas:

– Dar prieš kreipdamasi į spaudą, Arielė Vaild paskambino Krauderiui. Akivaizdu, ji kažką nusamdė jums sekti.

Mintis, kad kažkas slapta ją sekė, sukėlė Klerei pasibjaurėjimą, net panoro nusiprausti.

– Velniai ją rautų! Kurių galų ji nepalieka manęs ramybėje? Taip pat ir jūsų.

– Taip, pastarosios kelios dienos man irgi nebuvo lengvos.

– Spėju, Krauderį nelabai nudžiugino jūsų laimėjimai, – kandžiai replikavo ji.

– Jis pagrasino nušalinti mane nuo šios bylos tyrimo.

– Jums, žinoma, būtų nepriimtina.

– Taip, nepriimtina.

– O kokia buvo oficiali paties Krauderio nuomonė dėl to straipsnio?

– Jis linkęs jį paneigti.

– Paneigti?! – sušuko Klerė.

– Yra tik jų žodžiai, kad aš jus bučiavau. Kaip manote, kuo žmonės patikės labiau? Religine fanatike ar apygardos prokuroru?

– Vadinasi, kad jus apgintų, Krauderis ryžosi pameluoti?

– Ne tam, kad mane apgintų, o tam, kad apsaugotų savo vadovaujamą instituciją. Juk visų pirma – jis politikas, ir iš paskutiniųjų gins sistemą, kuriai jūs tokia priešiška.

Klerė bandė susivokti ir staiga jai šovė labai nemaloni mintis.

– Aišku. Kad susigrąžintumėte Krauderio palankumą, jums reikia žūtbūt mane apkaltinti. Tik taip įtikintumėte visuomenę, kad esate nešališkas ir visiškai abejingas mano vilionėms.

– Nė velnio! – karštai užginčijo. – Jūs viską ne taip supratote.

– Nejaugi?

– Gerai, tam tikru požiūriu jūs teisi, bet čia nėra jokio ryšio nei su politika, nei su Krauderiu. Vienintelis žmogus, kuriam siekiu ką nors įrodyti, aš pats. Pats prašiau šitos bylos. Reikalaute pareikalavau. O dabar, kai ji mano rankose, privalau patraukti Džeksono Vaildo žudiką atsakomybėn. – Ir jau kiek tyliau pridūrė: – Kad ir kas tas žmogus būtų. Todėl aš ir...

– Ir ką jūs?

– Todėl šįryt gavau orderį „Prancūziško šilko“ kratai.

Nuo jo žodžių Klerei suspaudė krūtinę. Mintis, kad svetimi žmonės rausis jos asmeniniuose daiktuose, buvo nepakeliama.

– Ne, jūs neišdrįsit, Kasidi!

– Apgailestauju, Klere, turėsiu tai padaryti. Privalau. Tiesą sakant, jau važiuoju, manęs ten laukia.

Nė neatsisveikinęs, Kasidis padėjo ragelį.

Nuėjusi prie pietų stalo, kur visi jau kirto užkandžius, Klerė stengėsi šypsotis ir atrodyti gerai nusiteikusi, bet jai nepavyko jų apgauti.

Merė Ketrina pasivėdėjo ją į šalį.

– Ar kas nors negerai, brangioji? Atrodai susinervinusi.

– Nesijaudink dėl manęs, mama. – Klerė švelniai spustelėjo jai ranką.

– Skambino ponas Kasidis, tiesa? Vėl klausinėjo apie tėvą Vaildą?

– Ne, visai ne. Ar tau čia patinka? Ką judvi su Hare šįryt veikėte?

Merė Ketrina leidosi smulkiai pasakoti, kuo buvo rytą užsiėmusios. Klerė beveik negirdėjo, ką jai pasakoja mama. Ji įsiterpdavo tinkamose vietose, bet mintimis buvo su policija, kuri krėtė jos asmeninius daiktus. Dievai žino, ką pagalvos jos darbuotojos. Vėliau ji, žinoma, paskambins ir nuramins jas, kad nėra ko dėl kratos nerimauti.

Tą popietę Klerė stengėsi atlikti visus numatytus darbus, bet mintimis vis grįždavo prie svetimų uniformuotų žmonių, kurie rausėsi jos, Jasminos ir Merės Ketrinos stalčiuose, spintose ir dokumentuose, lietė jų daiktus.

Už šitai Kasidžiui niekada neatleis.

– Brangioji, ar nematei mano auksinių sąsagų?

Alisteris Petris išėjo iš drabužinės su kadaruojančiais marškinių rankogaliais. Po pusvalandžio jiedu su Bele turėjo būti lėšų rinkimo kampanijos vakarienėje. Ir jie vėlavo.

Jis grįžo namo iš popietės, kurioje sakė rinkimų kalbą. Jam liko laiko tik po dušu palįsti ir persirengti, nes laukė susitikimas su kitais potencialiais rėmėjais ir rinkėjais.

– Ant mano tualetinio stalelio.

Belė sėdėjo prie tualetinio stalelio ant minkštos, aksomu apmuštos kėdės ir žvelgdama į veidrodį šukavosi šviesius, pažo stiliumi pakirptus plaukus. Šios šukuosenos ji nekeitė nuo vidurinės, o nepriekaištingą šilkinių plaukų blizgesį palaikydavo brangiomis kaukėmis ir kas mėnesį juos pasikirpdavo.

– Ar matei mane per televizorių? – paklausė žmonos, eidamas prie jos ir sagstydamasis marškinius.

– Ne, mielasis, buvau labai užsiėmusi. Ruošiausi vakarui, bet neabejoju, kad turėjai didžiulį pasisekimą.

Alisteris priėjo prie stalelio ir jau siektelėjo sąsagų.

– Dvi televizijos stotys... – tarsi kobros įkąstas, jis ranką atitraukė.

Jo sąsagos dailiai blizgėjo tarp nėrinių, Alisteris iš karto juos atpažino. Jis gavo smūgį į paširdžius. Akimirką, kuri truko amžinybę, jis išsigando, kad ištiks širdies smūgis ir jis nuvirs tiesiai ant prabangių Belės kremų ir kvepalų buteliukų.

Jų akys veidrodyje susidūrė. Kuo ramiausiai Belė įsisegė auskarus su deimantais.

– Radau jas tavo švarko, kurį reikėjo atiduoti į valyklą, kišenėje. Kaip kiekviena *rūpestinga* žmona, prieš tai visada patikrinu, ar kas neužsiliko kišenėse. Turėjai žinoti ir būti atidesnis.

– Bele, aš...

– Ką, Alisteri? – Ji pasisuko ant kėdės ir pažvelgė į vyrą, žvilgsnis tokiomis aplinkybėmis buvo per švelnus. – Ėmei mūvėti moteriškas kelnaites? – Ji kilstelėjo elastingų nėrinių trikampiuką už galų. – Įdomu, kaip vadinasi toks neįprastas polinkis? Gal pomėgiu vilkėti kitos lyties drabužiais?

Kai pamatė ant žmonos tualetinio stalelio Jasminos kelnaites su juostele, jį apėmė siaubas. Bet netrukus, kiek atsigavęs iš šoko, Alisteris pajuto kylantį pyktį. Ne jis vienas turi romanų, bet kitiems juk nereikia dėl to amžinai teisintis. Ir kodėl jam visada tenka nusidėjėlio vaidmuo?

– Nekalbėk su manim tokiu tonu, Bele.

– Ką gi, – pareiškė ji, ištempusi elastiškas kelnaites tarsi laidynę, – galiu daryti vieną vienintelę išvadą: tu man neištikimas.

Ji atsistojo ir atsainiai vyrą pastūmė. Šiuo niekinamu gestu tarsi rimbu jam pliaukštelėjo. Vienu gerai apmąstytu judesiu ar žodžiu Belė priversdavo jį pasijusti stuobriu, kvailu ir menku.

O juk jis Jungtinių Valstijų kongresmenas! Dieve brangus! Niekam, net ir žmonai jis neleis savęs žeminti. Jis nė už ką neprisipažins turintis meilužę ir jau tikrai neprašys atleidimo.

Belė iš spintos išsitraukė lengvą kaip oras šifono suknelę, įlipo ir užsitempė ant grakščių klubų.

– Padėk, – paprašė, įkišusi rankas į blizgučiais išsiuvinėtas rankoves.

Kai Alisteris paslaugiai užsegė užtrauktuką, Belė atsisuko į vyrą.

– Aš ne kvaila. Žinau, tu man neištikimas. Kad turėjai kitų moterų. Turi dabar ir turėsi ateityje. Ne tai svarbiausia.

– Kam tada tas triukšmas? – jo tonas buvo karingas.

Juk Belė galėjo paprasčiausiai tas kelnaites išmesti ir šitos bjaurios scenos išvengti. Šiandien jam ir be žmonos daug kas tampė nervus. Jeigu net ir namie nebus ramybės... to nepakęs.

– Pradėjau šitą kalbą, kad suprastum, koks tu beviltiškai kvailas.

Alisteriui patamsėjo akyse.

– Radai tinkamiausią laiką. Aš...

Belė nutraukė jį įsakmiu rankų judesiu.

– Būk geras, nevaidink čia nekaltai įžeisto, Alisteri. Negali sau to leisti. Klausykis manęs atidžiai ir dėkis į galvą. – Ji prisimerkė. – Jeigu *aš* sužinojau, kad pažeidei santuokinius įžadus, netruks sužinoti ir kiti. Tu elgeisi neleistinai kvailai ir neatsargiai. Anksčiau ar vėliau priešai tave pričiups, kaip pričiupau aš. Per šią rinkimų kampaniją tau pavyko pelnyti žmonių pasitikėjimą ir užsitikrinti tvirtą savo rinkėjų paramą, – ji trumpam nutilo, kad įkvėptų oro. – Kaip manai, ką pasakytų Biblijos fanatikai, tokie kaip Džeksono Vaildo sekėjai, paaiškėjus, kad tu – svetimautojas? Ir kas, kad Vaildas po žeme, jo pamiršti negalima. Mes vis dar galime pasinaudoti jo turėta įtaka. Tu garsiai kritikavai vietos teisėsaugą, kad ji nesugeba sučiupti žudiko. Patikėk, viskas bus perniek, jeigu tavo doro krikščionio įvaizdžiui bus suduotas smūgis. Negi tu pasiruošęs aukoti tūkstančius rinkėjų balsų dėl kelių valandų... – rankos mostu ji parodė į numestas ant stalelio kelnaites.

– Pasidulkinimo. Tai vadinama dulkinimusi, Bele. – Jis su piktdžiuga žiūrėjo, kaip išbalo jos veidas ir įsitempė nugara. – Atvirai pasakysiu, jeigu tu lovoje nebūtum tokia nuobodi ir dorovinga, aš...

– Nereikia, – ji bedė smiliumi jam į krūtinę. – Nereikia versti kaltės man. Čia tavo klaida, Alisteri. Ir noriu, kad žinotum: už padarinius atsakomybės neprisiimsiu. Man patinka būti ponia Alister Petri, kongresmeno žmona, ir aš noriu, kad taip būtų ir toliau. Bet jeigu įkliūsi ir visi sužinos, kad tu melagis ir svetimautojas, nesitikėk, kad tave ginsiu pasakodama, koks tu mylintis vyras ir tėvas. Kvailės iš savęs nedarysiu. Be to, – ji jau nutaisė įtaigų toną su sąmokslininkės gaidele, – juk puikiausiai supranti, kuo baigtųsi rinkimų kampanija, jeigu nebeduočiau tau pinigų.

Alisteris mirtinai išbalo, o Belė patenkinta nusišypsojo.

– Juk niekas nežino... kol kas... kad jeigu ne mano paveldėti pinigai, ir pirmą kartą vietą Kongrese būtum matęs kaip savo ausis. O ir šįkart be mano finansinės paramos tu tikslo nepasieksi. Todėl labai gerai pagalvok... kai vėl labai prispirs pasidulkinti... Kaip ką tik žavingai apibrėžei... Taigi patarčiau nepamiršti, kad turi žmoną ir šeimą. – Belė perbraukė per jo iškrakmolytų marškinių priekį išpuoselėtu nagu. – Tau labai nenaudinga, Alisteri, kad jausčiausi nelaiminga. Nutrauk romaną. Nedelsdamas. – Ji pasistiebė ir švelniai jį pabučiavo. – Paskubėk rengtis, nes pavėluosime. Ir nepamiršk pasilikti poros minučių, kad palinkėtum labos nakties vaikams. – Jau stovėdama prie miegamojo durų, ji stabtelėjo ir galva linktelėjo į tualetinį stalelį. – Būk geras, atsikratyk, kad daugiau jų nematyčiau.

Alisteris kunkuliavo iš pykčio, bet nieko negalėjo padaryti. Iš pažiūros jų santuokinis gyvenimas buvo be priekaišto. Kol Belę tokia padėtis tenkino, rūpesčių nekildavo. Vis dėlto jis pernelyg gerai ją pažinojo, kad turėtų bent menkiausių iliuzijų. Belė atrodė trapi kaip šiltnamio gėlė, bet jeigu iškildavo pavojus jos interesams, tapdavo žiauri ir negailestinga.

Belė buvo per daug santūri, kad atsiduotų ir iš tikrųjų mėgautųsi seksu. Jai patiko ramus ir tvarkingas gyvenimas, kuriame viskas tobulai suplanuota ir kontroliuojama. Ją supykdė ne tai, kad vyras įsitaisė meilužę. Tiesą sakant, ji net jautė dėl

to palengvėjimą – pačiai nereikės taip dažnai vargintis. Tikroji priežastis buvo ta, kad savo romanui Alisteris pasirinko labai netinkamą metą, o dar vyrui nepavyko jo nuslėpti. Štai kas ją siutino labiausiai.

Alisteris priėjo prie stalelio ir paėmė kelnaites. Užmezgęs romaną su Jasmina, jis prarado gebėjimą blaiviai mąstyti. Jis krūptelėjo pagalvojęs, kas būtų, jeigu koks mitrus reporteris suuostų apie jo ryšius su garsia juodaode manekene. O ką jam daryti? Tenkintis steriliu, išvėsusiu seksu su žmona? Laukti, kol baigsis rinkimai? Per kampaniją jo reputacija turi būti nepriekaištinga. Dabar jis kaip žaibolaidis, neišvengiamai traukiantis dėmesį, ir kad laimėtų rinkėjų simpatijas, turi būti atsargus.

Alisteriui iškilo dilema. Reikia pasirinkti. Neįmanoma vienu metu turėti ir viena, ir kita.

Leisdamas per pirštus plonus mezginius, Alisteris mintimis nusikėlė į fantastišką popietę savo Vašingtono biure. Jo veide nušvito šypsenėlė ir jis savęs paklausė:

– O kas sako, kad neįmanoma?

Blausi užkandinė visiškai atitiko Kasidžio nuotaiką. Tai buvo vienas iš tų šeimyninių restoranėlių, kuriuose policininkai mainais už apsaugą ir kuklius arbatpinigius gaudavo nuolaidų. Čia pavakarieniauti buvo detektyvo Gleno mintis. Vieta tamsi ir niūri, visai kaip jis pats. Kasidis norėtų būti kur nors kitur ir kalbėtis kokia kita tema. Juolab kremtant įtartinus mėsainius, riebias bulvytes, suzmekusį kokosinį pyragą ir užgeriant visa tai nežinia kelintu prastos kavos puodeliu.

– Štai apie ką aš pagalvojau, – prabilo Glenas vėl prisidegdamas cigaretę. – Ar negali būti, kad viena iš tų merguželių suko su Vaildu romaniuką? Meilė, ir taip toliau. Nepagalvojai apie tai?

– Ne, – atšovė Kasidis. Jam buvo nemalonu, kad inspektorius Klerę pavadino merguželė. – Iš kur tokia mintis?

– Toji Jasmina – karšta pupytė, o meilužių sąrašas – mylios ilgumo. Įdomu, su kuo ji susitikinėja dabar? Jau beveik metai nieko apie jos romanus negirdėti. Keista, ar ne?

– Manai, ji susitikinėjo su Vaildu?

Glenas gūžtelėjo pečiais.

– Gal tie jos įnašai visai už ką kita?

– Tu aiškiai perdozavai nikotino, – skeptiškai pasakė Kasidis, sklaidydamas ranka nuo veido dūmus.

– Po šiandienos radinių jos kambaryje aš pasirengęs tikėti viskuo, kas apie ją kalbama. – Glenas švilptelėjo. – Bjaurus reikalas.

Kasidis nieko neatsakė, tik pavartęs sulūžusią servetėlių dėžutę nustūmė ją į stalo galą.

– O toji merguželė Loran? Irgi nepasakytum, kad tyra kaip rožė, tiesa?

– Ne, – tyliai atsakė Kasidis, – nepasakytum, bet tai, ką radome jos namuose, dar ne įrodymas.

– Ne įrodymas, bet daug kas aiškėja. – Glenas siurbtelėjo kavos. – O ką sako Krauderis? Tu jam papasakojai?

– Taip, jau pranešiau.

– Ir ką?

– Sako, jeigu jau ėmėmės šio reikalo, teks kamuolį išpainioti, – murmtelėjo Kasidis.

– Ir?..

Kasidis kilstelėjo galvą ir per apibraižytą stalą pažvelgė į detektyvą.

– Ir ką?

– Taip ir sėdėsi čia sudėjęs rankas, tarsi netekęs paskutinio draugo? Susiimk pagaliau, imk blaiviai mąstyti, pamiršk seksą... ir prie darbo.

Šešioliktas skyrius

„Rozšaroną“ merkė lietūs. Tiems, kas nepratęs, drėgmė kėlė irzulį. Rytą debesys dar sutirštėjo ir pasidarė nepakenčiamai tvanku. Modeliai, kurių tądien per fotosesiją nereikėjo, pasitraukė į savo kambarius, juose bent veikė kondicionieriai. Kadangi stojus bjauriems orams dirbti lauke negalėjai, buvo nuspręsta persikelti į namą ir kaip dekoraciją panaudoti tualetinį stalelį iš Klerės ir Jasminos kambario.

Kaip ir siūlė Riu, Deina pozavo su liemenėle be petnešėlių. Mūvėjo dramblio kaulo spalvos atlasines kelnaites, šlaunis aptempiančias kojines ir prie kelnaičių derančius atlasinius aukštakulnius. Klerė paklausė ponių Monteit, kuriame iš gretimų miestelių būtų galima išsinuomoti vestuvinę suknelę.

– O kam? Mes turime! – sutartinai sušuko ponios.

Prieš kelis mėnesius „Rozšarone“ susituokė jų dukterėčia ir nuotakos suknelė vis dar kabėjo palėpėje. Jos patikino Klerę, kad dukterėčia laikys garbe, jeigu jos suknelė papuoš „Prancūziško šilko“ puslapius. Ponios ją tuoj pat ištraukė iš pakabinamo drabužių maišo ir atnešė. Laimė, suknelė nebuvo akinamai balta, ir derėjo prie apatinių spalvos. Riu, lygindama raukšles garais, nuolat kartojo:

– Kaip tik tai, ko reikia. Dar daugiau nelemtos drėgmės.

Taigi nuotakos vestuvinė suknelė kabėjo greta tualetinio stalelio, turėjo sudaryti įspūdį, kad Deina – nuotaka, besiruošianti vestuvių ceremonijai. Stalelis buvo pastatytas kampu,

kad jo trijų dalių veidrodis atspindėtų langus iki žemės, vedančius į balkoną. Fotografavimas būtų buvęs sudėtingas, jeigu ne Leonas ir jo stebuklinga apšvietimo įranga.

– Tegul Deina kilsteli plaukus. Noriu, kad būtų matyti liemenėlės modelis, – paprašė Jasmina.

Kadangi grimuotoja dar nebuvo užbaigusi Deinos makiažo, Jasmina paprašė Klerę prisėsti ant kėdės, kad būtų lengviau nustatyti apšvietimą ir fotografavimo kampą.

Klerė atsisėdo ir pažvelgė į veidrodį.

– Vargu ar aš bent kiek panaši į nuotaką? – ji kritiškai apžiūrinėjo save veidrodyje. Jos lininiai marškinėliai buvo gerokai susiglamžę, o makiažą per nepakeliamą šutrą išprakaitavo. – Tikčiau nebent Frankenšteinui į porą.

– Kilstelėk plaukus, – paprašė Jasmina.

– Mielai. – Klerė susuko plaukus į dvigubą mazgą ties pakaušiu, kilstelėjusi rankas lygiagrečiai su pečiais.

Jos dėmesį atkreipė siluetas balkono duryse. Praskyręs užuolaidas į kambarį įžengė Kasidis... ir staiga sustojo. Jų žvilgsniai susitiko veidrodyje.

– Šaunuolė, Klere! – šūktelėjo Jasmina, – tobula. Kaip tik tokios akių išraiškos ir siekiau. Matei, Deina? Nuostaba. Nebylus klausimas. Jaudulys. – Bet pamačius, kad Klerės jaudulio priežastis Kasidis, Jasminos pakilumas išgaravo. – Ką čia veikiate? – Jasmina aiškiai buvo suirzusi. Tada pasisuko į Klerę. – Tu jį kvietei?

– Ne, – atsakė Klerė, neįstengdama atplėšti akių nuo apygardos prokuroro pavaduotojo.

Leonas perdavė apšvietimo įrangą asistentui ir pripuolęs prie Kasidžio sugriebė jam už rankos.

– Ei, vyruti, kas tu toks?

– Faras iš Naujojo Orleano, – paaiškino Jasmina.

Kasidis maloniai nusišypsojo ir palengva ištraukė ranką iš Leono gniaužtų.

– Aš ne faras.

Klerė atsistojo, užleisdama vietą prie veidrodžio Deinai.

– Reikia baigti šią sceną. Ar visi pasiruošę?

Deina atsisėdo prie tualetinio stalelio, Riu ir kitos ėmėsi ją gražinti, o Jasmina grįžo pas Leoną ir jiedu tarėsi, kaip pagyvinti kadrą.

Vos suvaldydama pyktį, Klerė nusivedė Kasidį į kambario kampą.

– Ko jums čia reikia? Ko siekiate?

– Visai nesitikėjau atsidurti įvykių centre... kai praskleidžiau... užuolaidas. – Jo akis patraukė Deina, kuri, Leono aukso spindulių apšviesta, atrodė kerinti nuotaka ir stulbinamai seksuali.

– Per fotosesijas pašaliniams dalyvauti draudžiama, – griežtai pareiškė Klerė, pastebėjusi, kur nukrypo jo žvilgsnis. – Tėvams, draugams ir net sutuoktiniams. Taip mes garantuojame modeliams privatumą, o ir kiti komandos nariai jaučia didesnę kūrybinę laisvę.

– Deja, šį kartą jums teks padaryti išimtį.

– Arba?..

– Arba pateiksiu teismo nutartį.

– Arba padarysite dar vieną kratą? Gal man vertėtų įspėti savo žmones, kad juos kratys?

Kasidis susiraukė ir kaltai pažvelgė į ją.

– Iš kur sužinojote, kur mūsų ieškoti? – jos balse buvo justi pyktis.

– Turiu visą būrį seklių. Surasti jus nebuvo sunku.

– Stebiuosi, kad ponios Monteit jus priėmė. Maniau, čia gali apsistoti tik svečiai.

– Aš ir esu svečias.

– Ką?! – nustebusi šūktelėjo Klerė. Susivokusi, kad atkreipė kitų dėmesį, Klerė nuleido balsą, bet tonas liko toks pat pabrėžtinai šaltas: – Išskyrus mus, kitų svečių čia neturėjo būti. Rezervuodama vietas, tai pabrėžiau.

– Ponios Monteit turėjo vieną laisvą kambarį. Kai pateikiau dokumentus, jos sutiko mane priimti.

– Jūsų buvimas čia nepageidautinas, Kasidi.

– Nė kiek tuo neabejoju. Juolab kad turiu jums blogų žinių.

Klerė sunėrė rankas ant krūtinės.

– Kaip visada. Kitaip ir nebūna. Kas šį kartą? Norėčiau greičiau baigti.

Kasidis žvilgtelėjo per petį. Visi, kas buvo kambaryje, dirbo arba apsimetė dirbantys. Jam, kaip turbūt ir Klerei, buvo nesmagu prie jų kalbėtis. Paėmęs Klerei už rankos, išsivedė ją į koridorių.

Įsistebeilijęs į margą kilimą, jis pašnibždomis su liūdesiu ištarė jos vardą, paskui pakėlė galvą ir pažvelgė jai į akis.

– Ar žinojote, kad ji praktikuoja vudu?

– Kas? Jasmina?

Kasidis linktelėjo, o Klerė tik gūžtelėjo pečiais.

– Daugelis Naujajame Orleane tą yra išbandę. Jasmina čia praleidžia nemažai laiko, todėl nenuostabu, kad ir ją sudomino juodoji magija. Taip, ji turi vieną kitą amuletą, gal kelias žvakes...

– Jos kambarys „Prancūziškame šilke" pilnas su juodąja magija susijusių daiktų.

– Ir kas? Nuo tada, kai su ja susipažinau, ji nuolat susidomėdavo vis kokia kita religija – nuo judaizmo iki budizmo. Kartais ji nešioja krikščionių kryžių ir tuo pat metu mūvi apyrankę su egiptiečių ąsotuoju kryžiumi. Jai tie simboliai nieko nereiškia.

– Tai ne šiaip atributika ar bižuterija, Klere. Per kratą pas ją rado vudu lėlę, tikslią Džeksono Vaildo kopiją.

– Niekai! – tyliai šūktelėjo Klerė, stengdamasi, kad neišgirstų bendradarbiai. – Ir čia viskas, ką jie rado? Vargu ar galima suformuluoti kaltinimus, remiantis kvaila lėle.

– Per kratą „Prancūziškame šilke" nei jūsų bute, nei biure nerado nieko, kas leistų jus tiesiogiai susieti su Džeksono Vaildo nužudymu.

Pamažu, stengdamasi neišsiduoti, Klerė lengviau atsiduso.

– Ir pati būčiau pasakiusi, kad nieko nepešite, tik nebūtumėte manim patikėjęs.

– Dar ne viskas.

– Kurgi ne, – prisiminė, – bloga žinia.

Kasidis kiaurai žvilgsniu pervėrė Klerę.

– Plaušeliai nuo jūsų mašinos kilimėlio sutapo su tais, kurie buvo susiurbti Džeksono Vaildo viešbučio numeryje. Ekspertai

tyrimo rezultatus patvirtina. Jūs man melavote, Klere. Velniai rautų! *Jūs ten buvote!*

Džošas pasibeldė į vonios duris.

– Ariele, kaip tu?

Išgirdęs ją žiaukčiojant, Džošas atskubėjo iš gretimo kambario viename iš Talsos viešbučių.

– Ariele! – vėl pašaukė garsiai belsdamas. – Atidaryk.

Išgirdo nuleidžiant vandenį. Po akimirkos spragtelėjo užraktas, ir Arielė atidarė duris.

– Po galais, Džošai, man bent kartais reikia trupučio privatumo. Būčiau dėkinga, jeigu nors vonios kambaryje galėčiau pabūti viena.

Nors per kelias pastarąsias savaites Arielė nyko akyse, jos išvaizda Džošą sukrėtė. Tamsūs ratilai aplink akis, atrodo, nebuvo kosmetinė gudrybė. Skruostai įkritę – ji atrodė kaip numirėlė. Kai atsuko jam nugarą, jis matė per drabužio audinį išsišovusius mentikaulius.

– Tu tuoj nusibaigsi. – Jis nusekė paskui Arielę į kambarį iki spintos.

Ji apžiūrinėjo sukabintus apdarus rinkdamasi, ką būtų geriau vilkėti šiandien filmuojantis dviejose vietos televizijos žinių laidose ir duodant interviu laikraščiui.

– Man tik galvą skauda, o dėl tavo pamokslavimo visai nepakenčiama.

– Jeigu gerai maitintumeisi, galvos neskaudėtų.

– Vakar vakare prisirijau kaip kiaulė.

– O tada grįžai ir viską išvėmei.

Piktai sužaibavusi į Džošą akimis, Arielė nusikabino iš spintos suknelę ir šveitė ją ant lovos.

– Ariele, suvalgyk ką nors, – maldaute maldavo jis, – tau reikia sveiko maisto. Laukia sunki diena.

– Baik zyzti.

– Turi pavalgyti.

– Aš pavalgiau! – Rankos mostu ji parodė į kambarių tarnybos atneštą padėklą.

Džošas žvilgtelėjo ir pamatė, kad pusryčių salotos neliestos, išgerta tik kava.

– Kava – ne maistas.

– Man reikia persirengti, – Arielė akivaizdžiai nekantravo, – kaip pats sakei, popietė bus įtempta.

– Atšaũk filmavimąsi.

Arielė pažvelgė į jį taip, lyg jam būtų išdygę ragai.

– Ką?

– Atšauk visus suplanuotus renginius ir dieną ramiai pagulėk.

– Išprotėjai? Negaliu.

– Vadinasi, atsisakai?

– Taip, atsisakau. Noriu, kad šiandien salėje nebūtų vietos obuoliui nukristi. Kad žmonės stumdytųsi prie durų dėl galimybės su mumis kartu pasimelsti.

Džošas tyliai nusikeikė.

– Ariele, tai beprotybė. Mes jau dešimtį dienų gyvename ant ratų. Dieną įvairiausi interviu, o vakare – valandų valandas trunkančios maldos. Naktį kelionė, kitas miestas, ir vėl viskas iš naujo. Tu visai nusivarei.

– Kelionė jau duoda rezultatų.

– Ir sekina mus fiziškai.

– Jeigu tu per silpnas...

– Tikiuosi, taip plėšaisi ne dėl istorijos Naujajame Orleane? Rengi tas kvailas maldos sueigas ne tam, kad priverstum policiją sparčiau suktis. Tau vis negana reklamos... jokia čia šventa misija. Reikia vis parodyti savo ego. Ši kelionė – tik dėl to, Ariele. *Dėl tavo ego.*

– O ką, jeigu ir taip? – atšovė ji. – Juk tau irgi šis tas nubyra? Dar nemačiau, kad skųstumeisi, kai kameros nukrypsta į tave prie fortepijono. Manai, kam nors rūpėtų tavo klavišų spaudymas, jeigu ne aš ir mano apsukrumas? Nagi, atsakyk!

– Aš sugebu daugiau, ne tik klavišus spaudyti.

Arielė niekinamai prunkštelėjo:

– Nejaugi? Džeksonas manė kitaip. Man visada pasidarydavo tavęs gaila, kai jis imdavo skųstis, kad sūnus toks negabus. Galbūt tavo tėvas buvo teisus.

– Apie ką tu?

Arielė nusisuko.

– Mes pavėluosim.

– *Ką čia sakei?!* – Džošas šaukė, veidą iškreipė pyktis.

– Kaskart, kai būdavai su mumis scenoje, tėvas jausdavosi nesmagiai. Nė nežinau, kiek kartų man sakė, kad laiko tave tik todėl, kad tu – vienintelis jo sūnus. O ką jis galėjo padaryti? Išgrūsti tave ir nusisamdyti ką nors, turintį charizmą, su ugnele, kurios tau stinga? Tu neturėjai gabumų tvarkyti reikalų, nemokėjai uždegti, nepasižymėjai lyderio bruožais. Jis džiaugėsi, kad bent išmokai paskambinti fortepijonu kelias giesmeles ir tau nereikia, kad pragyventum, pakuoti prekių prekybos centre „Piggly Wiggly“.

Pats to nė nesuvokdamas, Džošas sugriebė pamotei už sudžiūvusios gerklės.

– Meluoji, kale. Prakeikta melagė. – Jis iš visų jėgų Arielę papurtė, nykščiais vis smarkiau spausdamas jai gerklę.

Arielė mėgino atplėšti jo rankas, bet ilgi stiprūs Džošo pirštai nepasidavė.

– Tėvas žinojo, kad aš talentingas, ir pabūgo. Bijojo, kad jeigu įgyvendinčiau savo svajones, tapčiau garsesnis, gerokai garsesnis už jį.

– Pa... leisk, – Arielė duso.

Džošas staiga atitoko ir pamatė iš tamsių akiduobių virstančias pamotės akis. Jis taip staiga ją paleido, kad praradusi pusiausvyrą Arielė atsitrenkė į tualetinį stalelį. Kosčiodama ir gaudydama orą, ji metė į posūnį paniekos kupiną žvilgsnį.

– Tu pamišėlis.

Džošas irgi sunkiai gaudė orą. Jį išgąsdino jam pačiam netikėtas smurto proveržis.

– Štai, ką jis mums padarė, – ištarė tyliu gergždžiančiu balsu. – Ir jis nesiliauja mūsų veikęs. Tarsi niekšas nė nebūtų miręs.

Jis suėmė Arielę ir apsuko. Uždėjęs ranką ant pakaušio stumtelėjo, ir jos veidas atsidūrė vos per porą centimetrų nuo veidrodžio.

– Žiūrėk! Pažiūrėk į save. Tu panaši į šmėklą. Jis ir dabar tave valdo, o tu jam leidi. Pripažink, tik dėl jo badaudama varai save į kapus. Nagi, sakyk dabar, kas čia pamišėlis?

Apimtas pasibjaurėjimo savim ne mažiau negu Ariele, Džošas išėjo palikęs ją stebeilyti į kaulėtą savo atvaizdą veidrodyje.

Po pietų visa komanda persikėlė į uždarą „Rozšarono" verandą kiemo pusėje. Kažkas ponių Monteit garaže, stovinčiame atokiau nuo namo, aptiko senovinę ledų šaldyklę – puikus rekvizitas. Mėlyni medinio dubens dažai buvo atsilaupę ir suskilinėję. Rūdys nuo metalinių virbų, laikančių skersinius, išplito ant neapsaugotos medienos. Šaldyklė jau buvo netinkama naudoti, bet visi sutiko, kad butaforija nuostabi.

Liza sėdėjo ant pienininkės kėdutės. Modelis vilkėjo ilgus balto batisto naktinukus su daugybe mažų sagučių nuo didelės apskritos iškirptės iki gilios klostės apačioje. Kelios sagutės viršuje buvo atsegtos, o naktinukų sijonas, sukritęs į skreitą, apnuogino šlaunis. Kojos kiek praskėstos, kad tarp jų būtų galima pasistatyti ledų šaldyklę. Klerė siekė įspūdžio, kad Liza darbuojasi, o kiek toliau už jos Kurtas vartosi makramė hamake.

– Dvelkia seksu, – pareiškė Jasmina.

– Ne, jeigu tai, ką ji daro, jai patinka, – nesutiko Klerė.

– Mėšlas, – aikštingai paprieštaravo Leonas, reguliuodamas objektyvą. – Viskas per daug išvėsę.

– Ko jau ko, o karščio tikrai gana. – Riu kostelėjo ir prisidegė cigaretę. – Jėzau, kaip žmonės čia ištveria? Ar jie bent žino, kaip atrodo rudeniniai lapai?

– Gal būtų įtikimiau, jeigu Lizos kakta būtų išrasojusi prakaito lašeliais? – nedrąsiai pasiūlė grimuotoja.

– O aš supurkščiau jos plaukus vandeniu, – pasisiūlė kirpėja stilistė. – Kad ir jie atrodytų sudrėkę nuo prakaito.

– Gerai, pamėginkim.

– Tik meldžiu, greičiau. Dar kiek, ir išsilydysiu, – aimanavo Leonas.

– Gal palengvėtų, jeigu nusivilktum tuos košmariškus marškinius? – įgėlė Jasmina.

Leonas vilkėjo rausvojo flamingo atspalvio marškinius ilgomis rankovėmis.

– Bet ši spalva – viena mano mėgstamiausių.

– Man ji primena puvėsius.

– Rakštis. Jeigu ne aš, ką apskritai išmanytum apie madą...

– Liaukitės, gana, – Klerės balse buvo justi nuovargis. – Pamėginkim baigti, ką pradėję.

– Nuo tinklo man turbūt visam laikui ant užpakalio liks įspaudai, – skundėsi Kurtas, muistydamasis hamake.

Vos prieš kelias minutes buvo nuspręsta, kad kadre bus matyti tik jo siluetas ir ryškiau raumeninga įdegusi koja, nuleista per hamako kraštą. Vaikinas buvo nuogas, išskyrus ant klubų užmestą rankšluostį. Ėmus fotografuoti, ir jį turėjo nusimesti.

– Kantrybės, Kurtai.

– Čia taip juokaujat? – paklausė Riu.

Lengvai sudrėkintos Lizos plaukų sruogos jau lipo prie kaklo ir krūtinės.

– Šitaip daug geriau, – Klerė pagyrė stilistę. – Ačiū.

Grimuotoja nupurškė vandeniu Lizai veidą ir krūtinę, taip sukurdama žvilgančio prakaito lašelių iliuziją.

– Iškart lengviau kvėpuoti, – atsiduso Liza.

– Taip, be jokios abejonės, šitaip daug geriau, – sušuko Leonas. – Atrodo nuostabiai. Dabar viskas tikroviška.

– Daugiau krūtinės, Liza, – paprašė Jasmina.

Liza kiek pasilenkė į priekį, lyg siekdama šaldyklės rankenos.

– Tobula! – džiūgavo Leonas.

– Pala! – šūktelėjo Klerė. – Persišviečia speneliai. – Iš tikrųjų nuo šalto vandens modelio speneliai sustangrėjo ir pūpsojo per ploną apdaro audinį.

– Ir kas? – Leonas, susierzinęs, kad jam sutrukdė, teatrališkai nuleido fotoaparatą.

– Nereikia, kad jie būtų matyti, – užsispyrė Klerė. – Truputį luktelėkime, tegul nudžiūsta.

– Tavo kataloguose spenelių pilna.

– Per liemenėlę nematyti.

– Anksčiau persišviečiančių spenelių nevengdavome, – priminė Jasmina.

– Taip, ji teisi, – pritarė Leonas. – Pats ir dariau tas nelemtas nuotraukas.

– Po neperšviečiamu audiniu atrodo visai kitaip, – ramiai paaiškino Klerė. – O dabar – vulgaru. Galima įžiūrėti spenelio kontūrą ir spalvą. Man nepatinka. Nenoriu, kad visiems atrodytų, lyg čia fotografuojame šlapių marškinėlių konkursą.

– O nuogas vyrukas? Čia tai gerai? – Leonas prieštaravo spigiu balsu, atrodė, nuo jo cypsmo subyrės Monteitų šeimos krištolas.

– Pasistenk suprasti. Jis – tik iliuzija. Jis nekelia jokių geidulingų aliuzijų. – Klerė stengėsi kalbėti ramiai: – Ir baikime šį ginčą.

– Gerai, tavo valia, – sumurmėjo Leonas. – Kas čia tau pasidarė, kad kalbi kaip kokia panelė dorovingoji?

– Džeksonas Vaildas paveikė, – nusivaipė Jasmina.

Klerė apstulbusi staiga atsisuko ir piktai užsipuolė draugę:

– Kokius čia niekus paistai, Jasmina? Vaildas man niekada nebuvo autoritetas, kuriuo vadovaudamasi spręsčiau, kas skoninga, o kas ne. Ir jau tikrai jis nebuvo mano balsas ir sąžinė. Puikiai tą žinai.

– Žinau tik tiek, kad nuo tada, kai jį rado negyvą, tu kaip nesava. Atsipalaiduok. Jis jau nebes į tave smerkiamai pirštu.

Neapgalvoti draugės žodžiai Klerę įsiutino. Juolab kad juos galėjo išgirsti netoliese besisukiojantis Kasidis. Ji nusižengė savo griežtai taisyklei neleisti pašaliniams stebėti jų darbo tikėdamasi, kad, pamatęs šią jos gyvenimo pusę, jis liausis domėjęsis kita. Atrodė, jo buvimas visiems, išskyrus Klerę, nė motais. Jos nervai buvo įtempti kaip styga, nors, kaip visada, ji dirbo kruopščiai ir profesionaliai.

Klerė pajuto, kad Kasidis atkreipė dėmesį į Jasminos užuominas, nors iš pažiūros jo išraiška nepasikeitė ir negalėjai išskaityti, ką jis galvoja.

Ji irzliai paliepė:

– Dirbk savo darbą, Leonai, baik fotografuoti.

Po pusvalandžio darbas buvo baigtas, ir kiek nuščiuvę visi ėmė skirstytis. Klerė pusbalsiu paprašė Jasminos:

– Ateik į mūsų kambarį, reikia pasikalbėti.

Po penkių minučių kambario durys atsivėrė ir įėjo Jasmina.

– Žinau, tu siunti.

Tas kelias minutes iki ateinant Jasminai Klerė sėdėjo savo lovoje atsirėmusi į drožinėtą juodosios dalbergijos atlošą – abi kambario lovos buvo vienodos. Jai už nugaros sukrautos pagalvės sniego baltumo lininiais užvalkalais maloniai dvelkė skalbikliu „Tide“ ir krakmolu. Ji pasidėjo aplanką ant kelių ir nusiėmė akinius.

– Jasmina, manau, kad tokiomis aplinkybėmis tavo pastabos apie Džeksono Vaildo mirtį buvo nederamos ir išsakytos netaktiškai.

Draugė kilstelėjo tobulai išlenktą antakį.

– Kam, po galais, jis rūpi ar ką apie jį sakiau?

– Rūpi apygardos prokuroro pavaduotojui. – Klerė padėjo aplanką į šalį ir nukėlė kojas nuo lovos. – Būtų gerai, kad daugiau juokaujamu tonu apie Vaildo nužudymą nekalbėtum ir taip atvirai nedžiūgautum, kad jis mūsų nebepersekios.

– Negi manai, kad juokais ištarti žodžiai galėtų turėti įtakos Kasidžio nuomonei dėl tavo kaltumo ar nekaltumo?

Klerė tylėjo, paskui pažvelgė į Jasminą ir prabilo dar rimtesniu tonu:

– Aš supykau ant tavęs dėl ko kito.

Ir Klerė papasakojo draugei apie pokalbį su bendrovės teisininku kelionės į Misisipę išvakarėse. Vos jai paminėjus teisininko vardą, Jasminos akys piktai sužibo.

– Tai velnio išpera. Juk prašiau, kad tau nesakytų.

– Vadinasi, tiesa? Prašei jo, kad įkalbėtų mane į rinką pasiūlyti akcijų, nes nutarei išpirkti savo dalį?

– Manau, vertėjo pabandyti. Turiu parduoti savo akcijas. Neturiu kitos išeities.

– Neturi kitos išeities? – piktinosi Klerė. – Galėjai paprašyti manęs, kad padėčiau.

– Ir žemai nulenkusi galvą pripažinti, kad visiškai bankrutavau?

– Po perkūnais, Jasmina! Aš jau seniai tą žinau.

– Puiku. – Buvusi manekenė klestelėjo ant antros lovos krašto.

Ji atrodė nusiteikusi karingai ir priešiškai.

Klerė kiek sušvelnino toną:

– Ir nėra ko gėdytis. Tu pervertinai savo kapitalą. Visiems pasitaiko. Aš mielai paskolinsiu pinigų, kol tavo reikalai pasitaisys.

– Iš tavęs aš nė už ką nesiskolinčiau.

– Kodėl?

– Todėl, kad mūsų bendrovė gyvuoja tik dėl tavo pastangų. Ne, jokių prieštaravimų. Tokia yra tiesa, Klere. Tik tavo dėka mes tiek pasiekėme. Be to, tau tenka diduma darbo ir atsakomybės. Bendrovė – tavo proto ir gabumų vaisius.

– O tu suteikei jai spindesio. Jeigu ne tu, mano kukli įmonėlė tokia ir būtų likusi.

Jasmina abejingai gūžtelėjo, tarsi jos indėlis būtų nieko vertas.

– Dar prieš metus pinigų visai neskaičiavau. Maniau, man jų niekada nepritrūks. Aš kvailai tvarkiau finansus, visus pinigus patikėjau finansų konsultantams, kurie, kaip spėju, pusę jų nuo manęs nusuko.

– Arba išmetei į balą, kaip tą tūkstantį, kurį padovanojai Džeksonui Vaildui.

Jasmina iškėlė rankas rodydama, kad sutinka.

– Taip, žinau, aš kalta. Šiaip ar taip, man nieko nebeliko. Todėl ir tikėjausi išplaukti, pardavusi savo „Prancūziško šilko“ akcijas biržoje.

Klerė papurtė galvą.

– Aš bendrovės akcijų tikrai neparduosiu. Jeigu nori savąsias parduoti, *aš* nupirksiu.

– Ir turėsiu būti tau amžinai dėkinga.

– Tu klaidingai supranti. Daryčiau tai dėl savo saugumo. Juk žinai, kokia aš savininkiška, kai reikalas susijęs su mano verslu.

– Žinau, žinau, – irzlokai patikino Jasmina. – Jėzau, manai, buvo lengva įkalbinėti tą pasipūtusį advokatą? Tikrai nebūčiau tam pasiryžusi, bet man verkiant reikia grynųjų. Jau pardaviau paskutinius kailinius ir visus vertingesnius papuošalus. Išskyrus akcijas, nebeturiu daugiau ko parduoti.

– Gali jas įkeitusi pasiskolinti iš manęs.

– Jau sakiau, ne. Aišku?

– Nesuprantu...

Jasmina pašoko nuo lovos.

– Nespausk manęs, Klere. Aš nesiskolinsiu iš tavęs, parduosiu tau tas sumautas akcijas. Aišku? Gal taip ir sutarkim? Aš gaunu grynųjų, o bendrovė bus išgelbėta. Valio ir amen! Ir daugiau apie tai nebekalbėkime, turiu ir didesnių bėdų.

– Čia ne pasiteisinimas, kad veikei slapta nuo manęs ir prieš mano valią. Ne tu viena turi bėdų. – Klerė prispaudė ranką prie krūtinės. – Mane kaltina žmogžudyste.

– Kasidis? – Jasmina pasipiktino. – Jis nieko prieš tave neturi!

– Plaušeliai, kuriuos nusikaltimo vietos tyrėjai paėmė nuo kilimėlio iš mano mašinos, tokie pat, kokie rasti Vaildo viešbučio kambaryje.

– Ir kada policija tai sužinojo? – nustebo Jasmina.

– Kai gavo orderį kratai „Prancūziškame šilke".

– Ką?!

– Ką girdėjai. O tavo kambaryje jie rado visokio vudu šlamšto, taip pat lėlę, labai panašią į Vaildą.

– Juk čia šiaip, juokais!

– Kasidžiui taip ir pasakiau, bet jam nepasirodė juokinga.

– Išties šiandien po pietų jis neišspaudė nė menkiausios šypsenėlės.

– Jis mano, kad naktį, kai buvo nužudytas Džeksonas Vaildas, aš buvau jo viešbučio kambaryje. Tai neva įrodo kilimėlio plaušeliai.

– Įdomu, kiek Naujajame Orleane atsirastų tokių pat kilimėlių? Dešimtys, gal net šimtai, ar ne?

– Kaip tik dėl to Kasidis manęs šią popietę dar ir nesuėmė, – atsakė jai Klerė. – Jo nuomone, geras advokatas surinktų duomenis apie „Chrysler“ gaminius ir įtariamųjų žmogžudyste skaičius smarkiai padidėtų. – Klerė priėjo prie balkono durų. – Man baisu, Jasmina.

– Eik jau! Tu niekada nieko nebijodavai, bent jau per tuos metus, kai tave pažįstu.

– O dabar bijau.

– Kasidžio?

– Jo irgi. Bet labiausiai bijau, kad padėtis taps nekontroliuojama. Man tai baisiausias dalykas... prarasti galimybę valdyti savo likimą.

– Nurimk, Klere. Kasidis tavęs už grotų neįkiš.

– Dar ir kaip įkiš, – Klerė liūdnai nusišypsojo. – Kai tik manys, kad turi teismui užtektinai įrodymų, mane suims.

– Prieš tai tave išdulkins ar po to?

Klerė apstulbusi pažvelgė į Jasminą.

– Vyrukas taip tavęs geidžia, kad netveria kailyje. Atrodo, lyg būtų pasirengęs bet kurią akimirką tave pasiguldyti.

– Ir supažindinti mane su mano teisėmis.

– Kurgi ne, – pareiškė Jasmina purtydama galvą. – Jis tik ir galvoja, kaip tave pasiguldyti į lovą ir kaip spurdėsi jo glėbyje. – Klerei dar nespėjus paprieštarauti, Jasmina kalbėjo toliau: – Pirmą kartą su vyru pergulėjau trylikos. Patikėk, kai turi tokią ankstyvą patirtį, įgyji tokiems dalykams nuojautą. Uoste užuodžiu, kai vyras moters geidžia. Ir kai moteris yra pasiruošusi jam atsiduoti. Taigi judu abu tą ribą jau pasiekėte. Jis pasirodo kambaryje, ir tu visa užsidegi... ir atvirkščiai. Virpesiai tokie stiprūs, kad net oras įkaista.

– Kasidis iš Vaildo bylos tikisi užsidirbti taškų. Tirti paskyrė jį, nes turi gerą galvą. Sėkmės atveju jis būtų pirmas kan-

didatas į apygardos prokuroro postą. O tie virpesiai, kuriuos tu neva jauti sklindant iš jo – ne seksualinis potraukis, o tik priešiškumas, – paprieštaravo Klerė. – Jį erzina, kad aš apsunkinu jam darbą. Jeigu tik gaus įrodymų, kad buvau Džeksono Vaildo viešbučio kambaryje, padarys viską, kas jo galioje, kad apkaltintų mane žmogžudyste.

– Bet mes juk žinome, kad tu jo nežudei, tiesa?

Jos įtemptai žvelgė viena į kitą. Klerės širdis beprotiškai plakė, dūžiai skausmingai aidėjo galvoje. Jautėsi apkvaitusi. Galiausiai prabilo:

– Aš išrašysiu ketvirčio tavo akcijų vertės čekį. Taip gausi šiek tiek grynųjų ir tebebūsi visateisė „Prancūziško šilko" savininkė. Jeigu reikalai pasitaisys, galėsi išpirkti savo akcijų dalį už tą pačią sumą.

– Ačiū, – be džiugesio veide padėkojo Jasmina.

– Geriausia padėka būtų, jeigu daugiau nebandytum veikti be mano žinios.

Dingo parkeris.

Prieš vakarienę apsivilkęs švarką Kasidis susizgribo, kad jame nėra jo parkerio su auksu išgraviruotu užrašu, rašiklį tėvai jam padovanojo baigus teisės studijas. Paprastai nešiodavosi parkerį kairėje vidinėje švarko kišenėje ir beveik niekada su juo nesiskirdavo.

Kasidis paieškojo ant rašomojo stalo miegamajame tikėdamasis jį rasti tarp monetų ir kitų iš kišenių išimtų smulkių daiktų. Nerado. Tada patikrino ir kitų švarkų kišenes – nieko. Jis buvo tikras, kad parkerio negalėjo kur nors pamiršti. Jis niekada niekam jo neskolindavo, o kaskart pasinaudojęs įsikišdavo į kišenę.

Mintyse Kasidis pabandė atkurti, kur jo švarkas buvo nuo tada, kai rytą jį apsivilko. Kadangi buvo neįprastai kaip tokiam metų laikui karšta ir tvanku, prieš išeidamas iškart po pietų pasivaikščioti po „Rozšarono" apylinkes pakabino jį ant kabyklos prieškambaryje.

Negi kažkas jo parkerį pavogė? Kam? Perkratęs mintyse visus „Rozšarono" gyventojus, nerado nė vieno, kuris galėtų knaisiotis svetimose kišenėse ieškodamas lobio. Aptarnaujantis personalas? Vargu ar Monteit pakęstų vagiliaujančius darbuotojus. Juolab kad visi be galo paslaugūs ir rūpinasi, kad svečiai jaustųsi patogiai.

Parkeris nebuvo labai jau vertingas. Kasidžiui jis buvo svarbesnis dėl sentimentų. Lipdamas laiptais į valgomąjį vakarienės, kur jau buvo susirinkę Klerės žmonės, nervinosi ir nežinojo, ką galvoti.

Dvi merginos buvo atsirėmusios į mažą barą, vieną iš nedaugelio šiuolaikiškų šio seno namo baldų. Kasidis įsiterpė tarp jų ir prisipylė viskio su ledu.

– Nepamirškite pažymėti sąskaitoje, – priminė jam žavi brunetė.

– Nepamiršiu.

– Jūs geras ar blogas faras? – erzindama paklausė modelio draugė, ilgakojė blondinė.

– Aš ne faras, – Kasidis mandagiai šyptelėjo.

– Ką gi, – skeptiškai sumurkė mergina, baksnodama nagu į priekinius dantis. Paskui pirštu persibraukė blizgias putlias lūpas. – Kertu, kad galit būti ir blogas.

Kasidis susidaužė su ja.

– Ir nesuklystumėt.

Merginų nusivylimui, Kasidis atsiprašė ir pasuko prie Jasminos. Ji stovėjo prie lango žvelgdama į pievelę, nuklotą ilgų tamsių šešėlių.

– Čia gražu.

Jasmina apdovanojo jį žudančiu tigriškų akių žvilgsniu.

– Jeigu ir teisme jūsų metodai tokie banalūs, stebiuosi, kaip jums apskritai pavyksta laimėti bylas, pone Kasidi.

– Tik stengiausi užmegzti mandagų pokalbį.

– Nevertėjo vargintis.

Jis gurkštelėjo viskio.

– Jūs tyčia man rodote savo priešiškumą?

– Nemėgstu policininkų.

– Aš ne policininkas, – sugriežęs dantimis pro suspaustas lūpas iškošė Kasidis.

– Vis tiek.

Ji buvo stulbinamai graži. Net stovėdamas taip arti, Kasidis nerado nė mažiausio veido ar figūros trūkumo; žiūrėti į ją buvo didžiulis malonumas. Ir vis dėlto Kasidžiui ji nepatiko. Jam nepatiko jos arogancija, kurios neveikia nei grasinimai, nei meilikavimai ar pataikavimas. Jis nemėgo tokių liudytojų, kai tekdavo jiems surengti kryžminę apklausą. Jeigu toks tipas užsispyrė meluoti, tiesos niekaip neištrauksi.

Kasidis, pereidamas prie jai įprastesnės kalbos ir žinodamas, kad sulauks reakcijos, paklausė:

– Klausyk, koks dagys tau įsimetė į sėdimąją?

– Tarkim, tu. Kurių galų neatstoji nuo Klerės?

– Gali būti, kad ji nužudė žmogų.

– Na, tada aš – viena iš septynių nykštukų.

– Manai, ji to nepadarė?

Jasmina kreivai šyptelėjo.

– Puiku, tada pasidomėsiu tavim, – pareiškė Kasidis. – Tu irgi turėjai rimtą motyvą. Ir apskritai, gal aš čia visai ne dėl Klerės. Gal kaip tik tu mane domini.

Gražios Jasminos lūpos pražydo plačia šypsena. Įsisprendusi ranka į liemenį, ji atstatė krūtinę ir išdidžiai, nelyginant veislinė kumelė, atstatė smakrą. – Štai aš, branguti. Gėrėkis sau į valias.

– Šiuo požiūriu tu kitokia negu Klerė, – nusijuokė Kasidis. – Ji mano žvilgsnio vengia.

– Man vis tiek. Gali sau į mane spoksoti, kol akys išvarvės. Tik būk geras, palik Klerę ramybėje. Tu ją nervini.

– Pati tau sakė?

– Nė nereikėjo. Aš ją pažįstu. Labiausiai už viską brangina motiną ir savo „Prancūzišką šilką“. Be to, ji linkusi į pedantiškumą. Mūsų fotosesijos ir šiaip gana varginančios ir įtemptos, o jeigu Klerė nervintųsi dar ir dėl tavęs, visai apsunkintų darbą.

– Klerė nepanaši į tokią, kuri nervintųsi dėl niekų.

– Nepažįsti jos taip gerai kaip aš. Ji niekada nepraranda savitvardos, smilksta iš vidaus, ir kai jau karštis darosi... – Jasmina staiga nutilo.

Kasidis klausiamai kilstelėjo antakį.

– Kas? Sakyk iki galo.

– Tiek to.

– Įdomu, apie ką kalbėjotės viršūnių susitikime po fotosesijos? Susikirtot dėl to, ką pasakei apie Džeksoną Vaildą? – neatstojo jis.

– Labai smalsu?

– Taip, labai.

– Eik velniop, Kasidi.

Tarsi linkėjimą priimtų, jis kilstelėjo savo aukštą stiklą.

– Atrodo, linkėjimas nuoširdus.

– Gali neabejoti, meiluti. Visa jūsų prakeikta vyrų giminė dabar mano juodajame sąraše.

– Oho! Ir kuo gi mes taip nusikaltome?

– Per jus nėra gyvenimo! – išrėžusi Jasmina vienu mauku ištuštino taurę.

– Vakarienė! – skambindama mažu varpeliu Greisė Monteit atvėrė duris į valgomąjį.

Kasidis pasistengė atsisėsti prie stalo priešais Klerę. Ir nors manekenės buvo jaunos ir dailios, tikra puota akims, palyginti su Klere, jos atrodė blankios – kaip baltasis vynas nublanksta prieš sodraus skonio rinktinį burgundiškąjį, kurio Agnesė Monteit dabar pylė jam į taurę.

Dorodamas mėsos troškinį su daržovėmis, jis slapta dirsčiojo į vakarienės dalyvius svarstydamas, kuris gi iš jų galėjo paimti jo parkerį. Nežinia kodėl, buvo tikras, kad parkeris buvo pavogtas greičiausiai iš noro iškrėsti jam kiaulystę.

Iš trijų stilisčių nė viena į suktą vagilę, galinčią nukniaukti jo graviruotą parkerį, Kasidžiui neatrodė panaši. Modeliai? Šią popietę visi buvo labai užsiėmę. Vargu ar kuris turėjo laiko naršyti po jo kišenes. Be to, ir kam jiems?

Kasidis turėjo puikią galimybę visus stebėti neatkreipdamas į save dėmesio, nes pokalbiui prie stalo vadovavo Leonas, o šalia Kasidžio sėdintis Leono asistentas ramiai ir tyliai valgė.

– Man patiko tos senos vaikiškos sūpynės vakarinėje pievelės pusėje, – dėstė Leonas, tepdamasis sviesto ant mielinės bandelės. – Reikėtų ten fotografuoti.

– Gal su blauzdinėmis? – pasiūlė Klerė.

– Puiki mintis! – Leonas tryško džiaugsmu. – Tobula sėdint išsižergus. Aš apie sūpynes, – sukikeno, bet tuoj surimtėjo ir ėmėsi stropiai kramtyti. – Žinot, mano galva, šilkas atrodytų labai gražiai sutrešusių lentų fone. Chmm... dar pagalvosiu apie tai. Gal čia vaikštinėdami jau matėt lauko dušą?

– Jis buvo įrengtas lauko darbininkams, kad grįžę iš laukų medvilnės rinkėjai galėtų nusiprausti, – siūlydama deserto paaiškino Greisė.

– Sugalvojau, kaip būtų galima tą dušą panaudoti, – pareiškė Jasmina. – Bet kol kas tai paslaptis.

– Einu parūkyti. – Riu atsikėlė nuo stalo ir išėjo į verandą. – Mergaitės, jūs atsargiau, neprisirykit riebaus deserto, nes rytoj visos būsit pilvotos.

Niekas į ją nekreipė dėmesio.

– Rytoj iš pat ryto, – kalbėjo toliau Leonas, – pradėsiu nuo merginos, vilkinčios ilgus permatomus naktinukus...

– Felicijos, – priminė jam Jasmina.

– Felicija, brangute, rytoj pradėsim nuo tavęs.

– Velnias, – sumurmėjo Felicija, palinkusi virš karamelinio kremo.

– Ryto spinduliai turės jai kristi iš už nugaros, – Leonas iškėlė rankas ir, sudėjęs iš jų stačiakampį, vaizdavo nustatantis kadrą. – Gal pasiseks ir iškris rasa. Jeigu ne, ši maloni ponia siūlo pasinaudoti jos purkštuvu. – Kai Agnesė pylė jam į puodelį kavos, jis trumpam sulaikė jos ranką ir pabučiavo. – Šiaip ar taip, žolė bus rasota ir žibės. Noriu, kad tviskėte tviskėtų. Naktinukų kraštas turi būti drėgnas ir patįsęs. Gal net nusmukęs nuo vieno peties. Kad būtų truputis paslapties.

– O fone bus tingiai išsitiesęs Kurtas, – pasiūlė Jasmina. – Kaip tada verandoje – susivėlusiais plaukais ir vienomis pižamos kelnėmis.

– Man patinka, – suspigo Leonas. – Rytą nesiskusk, Kurtai. Dievinu kadrus su užuomina į pabudimą po meilės nakties. Agnese, brangioji, jūsų skruostai liepsnoja. Turbūt galvojat, kad aš nepataisomas nedorėlis?

Kasidis, nutaisęs dirbtinai rimtą miną, dirstelėjo į Klerę. Ji vos laikėsi, kad nesusijuoktų. Jiedu šyptelėjo vienas kitam. Nors juos supo žmonės, tai buvo labai asmeniška akimirka.

Kasidį iškart užliejo šiluma. Jeigu Klerė nebūtų jo pagrindinė įtariamoji, išsinertų iš kailio, bet nusitemptų ją į lovą. Tokia tiesa. Tą žino ir Krauderis. Gali būti, kad ji irgi. Velnias, juk pats jai kone prisipažino.

Daugiau jokių sentimentų, griežtai save sudraudė. *Net apsikeitimo žvilgsniais prie vakarienės stalo.*

Ponios Monteit paragino kavą išsinešti į mažąją svetainę arba į verandą, kurioje saulei nusileidus buvo vėsiau.

Kasidis nusekė paskui Klerę. Prie laiptų ji stabtelėjo ir trumpai pasikalbėjo su mama ir Hare, jau einančiomis į savo kambarį.

– Kai atsigulsi, užsuksiu palinkėti labos nakties, – pažadėjo Klerė motinai.

– Labos nakties, pone Kasidi.

– Labanakt, ponia Loran. Ponia Jork.

Meiliai šypsodamasi, Merė Ketrina ėmė lipti laiptais į viršų.

Kasidis prilaikė Klerei duris. Jie perėjo didelę verandą ir sustojo prie tvorelės. Klerė prisėdo ir gurkštelėjo kvapios kavos.

– Na, kaip jums?

– Įdomu.

– Diplomatiškas atsakymas.

Kasidis svarstė, ar neįspėjus Klerės, kad vienas iš jos kolegų – susitepęs vagyste, bet nutarė: neverta. Pakaks ir jai mestų įtarimų. Juk jis, kad ir neoficialiai, apkaltino ją žmogžudyste.

– Jūs kažkur klajojate mintimis, – tyliai pasakė Klerė.

– Galvoju apie tai, ką vakar pasakė Glenas. – Jis matė, kaip paminėjus detektyvo vardą Klerė krūptelėjo, bet kalbėjo toliau: – Jam šovė mintis, kad, galimas daiktas, Jasmina buvo Džeksono Vaildo meilužė.

– Ką?! – Kavos puodelis tarkštelėjo į lėkštelę, ir Klerė padėjo ją ant tvorelės atbrailos. – Jūsų draugas tikras fantazuotojas, Kasidi. Taip pat ir jūs, jeigu šiai jo minčiai pritariate.

– Na, mintis ne tokia jau netikroviška.

Klerė skeptiškai jį nužvelgė.

– Ar bent pagalvojote, prieš išrėždamas tokią nesąmonę? Ką jūs kalbat?

Dabar, kai išsakė savo spėjimą balsu, išties nuskambėjo kvailai, bet Kasidis nutarė toliau rutulioti mintį, kad paskui ramia sąžine Glenui galėtų patvirtinti šį klausimą išsiaiškinęs. Be to, juk nežinia, kur toks spėjimas gali nuvesti.

– Jasmina pati man sakė, kad jos juodajame sąraše – bemaž vien vyrai.

– Ir todėl darote išvadą, kad Džeksonas Vaildas buvo jos meilužis? – ironizavo Klerė. – Jis buvo toks pat Jasminos priešas kaip mano.

– Tik iš pirmo žvilgsnio.

– Manot, jie susitikinėdavo slapta?

– Galbūt.

– Niekai. Be to, tą naktį, kai jį nužudė, Jasmina buvo Niujorke.

– Jūs dėl to tikra?

– Kitą rytą aš ją parsivežiau iš oro uosto.

– Jos buvimas oro uoste galėjo būti surežisuotas.

– Griebiatės šiaudo, Kasidi.

– Ar ji turi meilužį?

– Nesuprantu, koks čia...

– Vadinasi, turi?

– Taip, – su apmaudu pripažino Klerė.

– Kas jis? Pavardė.

– Nežinau.

– Meluojat!

– Prisiekiu, nežinau!

Kasidis įsmeigė į Klerę tiriamą žvilgsnį... ir nusprendė, kad ji sako tiesą.

– Kam toks paslaptingumas? Jis vedęs?

– Žinau tik tiek, kad Jasmina beprotiškai jį įsimylėjusi, – Klerė vengė tiesiai atsakyti. – Todėl visas savo nieko vertas versijas apie ją ir Džeksoną Vaildą meskit velniop. Jiedu nebuvo pažįstami.

– Jūs dėl to tikra?

– Visiškai. Jasmina man būtų pasakiusi.

– Veikiausiai. Ne taip kaip jūs, ji nemeluoja ir paslaptingų žaidimų nežaidžia. – Kasidis priėjo arčiau. – O gal slaptas ryšys su Džeksonu Vaildu siejo jus?

Klerės veidas persikreipė iš pykčio. Ji norėjo atsistoti, bet Kasidis, uždėjęs jai ranką ant peties, pasodino atgal.

– Gali būti, kad gerai išreklamuota judviejų neapykanta vienas kitam buvo abiem naudinga. Gal judu drauge ir sukurpėte šį nesantaikos scenarijų?

– Kas šitai sugalvojo? Jūs ar detektyvas Glenas?

Ignoruodamas jos klausimą, Kasidis kalbėjo toliau:

– Jūs pakišote Vaildui puikią kryžiaus žygio idėją... jam tai geriausia reklama, tapo vos ne tautos didvyriu.

– Spėju, mainais už nemokamą „Prancūziško šilko“ reklamą?

– Kaip tik taip. Pati man užsiminėte, kad jo pamokslai jūsų verslui nekenkė, veikiau priešingai.

– Kam tada man jį žudyti? Tik būčiau praradusi puikią galimybę.

– Gal sužinojote, kad buvote ne vienintelė, kurią su juo siejo toks susitarimas? Gal moteriškių jis turėjo visą legioną – įvairiausio tipo ir bet kokiam skoniui?

– Jums galvoj negerai.

– Gal jūsų jausmai išblėso? Arba jūsų piniginė auka buvo mokestis šantažuotojui už tylėjimą? Arba susitarėte su juo susitikti Naujajame Orleane, kad aptartumėte mokėjimo grafiką? Bet jūs nusprendėte viską užbaigti čia ir dabar.

Klerė vargais negalais pakilo nuo krėslo. Ji pabandė Kasidį apeiti, bet šis pastojo kelią.

– Kur susitikinėdavote su Džeksonu Vaildu?

Atmetusi galvą, Klerė pažvelgė Kasidžiui tiesiai į akis.

– Jau sakiau. Mačiau jį tik kartą, kai visus kvietė prieiti prie jo po pamaldų Didžiojoje arenoje.

– Bet prisipažinote ne iš karto. O gal, uždėjęs jums rankas ant pečių, žadėdamas amžiną gyvenimą, jis pašnibždėjo dar ir savo kambario numerį viešbutyje? – Kasidis tvirtai sučiupo jai už rankos. – Buvote surinkusi apie jį labai išsamią medžiagą, Klere, tam reikėjo ne vienų metų. Nė žingsnio negalėjo žengti, kad jūs nežinotumėte. O tai jau vadinama apsėdimu.

– Dėl laikraščių iškarpų jau paaiškinau.

– Neįtikinote.

– Bet aš tikrai nebuvau jo meilužė.

– Jūs meilužių apskritai neturite.

– Ir kodėl jūs toks tikras?

Jos klausimas nuskambėjo kaip kovos kardų susikirtimas. Oras, atrodo, prisisotino įtampos ir ilgai tramdytos aistros.

Galiausiai Klerė pasakė:

– Prašau man atleisti, pone Kasidi. – Apėjo jį ir dingo už durų.

Septynioliktas skyrius

Per maldą Kanzas Sičio Kemperio arenoje Arielė nualpo.

Visą pusvalandį salėje susirinkę žiūrovai klausėsi jos sulaikę kvapą. Baltas drabužis, tamsi arenos scena, o nukreipto į ją prožektoriaus spindulio šviesoje jos plaukai švytėjo it aureolė. Maldaujamai iškėlusi aukštyn rakas, ji atrodė nelyginant užmirštas angelas, trokštantis, kad jį pašauktų į Dangų.

Jos balse buvo girdėti nuolankus prašymas, kūnas virpėjo lyg karštinės krečiamas, ir staiga – ji sukniubo čia pat scenoje. Iš pradžių Džošas pamanė, kad čia vienas iš jos įprastų teatrališkų triukų, mintyse žavėdamasis jos aktoriniais gebėjimais ir išmone. Susirinkusieji vienu balsu aiktelėjo, kai lengvas baltas suknelės audinys užklojo ją it subliūškęs parašiutas.

Bet kai praėjo kelios sekundės ir ji nė nekrustelėjo, Džošas atsistojo ir atstūmė fortepijono kėdutę. Juo Arielė buvo arčiau, juo skubresnis darėsi jo žingsnis. Atrodė, jos veide neliko nė lašo kraujo (gal dėl ryškaus apšvietimo, bet vis tiek buvo grėsmingai išblyškusi). Džošas priklaupė, išsigandęs ištarė jos vardą. Kai pamėgino Arielę pasodinti, ji išslydo jam iš glėbio it skudurinė lėlė. Galva nusviro ant šono. Ne, ji tikrai nevaidino.

– Ji be sąmonės! Kas nors skambinkit pagalbos telefonu! Kvieskit greitąją. Ariele! Ariele! – Džošas ėmėsi energingai plekšnoti jai per skruostus. Tada paėmė už neįtikimai liauno riešo ir mėgino užčiuopti pulsą. Pajuto tvinksnius, bet labai silpnus. – Atsitraukite, jai reikia oro, – paliepė atskubėjusiems į pagalbą žiūrovams.

Visa arena pašoko ant kojų, žmonės kėlė tokį triukšmą, kad Džošas negalėjo susikaupti ir galvoti. Vieni meldėsi, kiti verkė, o treti – tik spoksojo. Vieno iš projekto koordinatorių Džošas paprašė, kad tas paragintų žiūrovus skirstytis.

– Pamokslas baigtas.

Visos Džošo pastangos Arielę atgaivinti buvo bevaisės. Ji kiek atsigavo tik atvažiavus greitajai ir ją apžiūrėjus medikams.

– Kas nutiko? – sumurmėjo ji dar ne visai atsipeikėjusi.

– Tu praradai sąmonę, – paaiškino Džošas. – Dabar greitoji nuveš tave į ligoninę. Viskas bus gerai.

– Greitoji? – bandė prieštarauti silpnu balsu, kai medikai ją guldė ant ratukų.

– Ar galit pasakyti, kas jai nutiko? – vienas iš medikų paklausė Džošo, kuris veržėsi kartu su jais važiuoti į ligoninę. – Ji diabetikė?

– Kiek žinau, ne. Manau, ji išseko, persitempė. Ji valgo, o paskui viską išvemia.

Felčeris pamatavo Arielei kraujospūdį ir paskambino budinčiai Šventojo Luko ligoninės priimamojo gydytojai. Ji liepė prijungti Arielei lašelinę. Nors ją prijungė, kai Arielę atgabeno į ligoninę, ji atrodė vos gyva. Buvo tokia pat išblyškusi, lūpos bekraujės, akys įkritusios. Ją iškart nuvežė į apžiūros kambarį, Džošui įeiti neleido.

O ir patį Džošą užgriuvo rūpesčiai. Įrašą, kuriame buvo nufilmuotas Arielės kolapsas, parodė per žinių laidą. Į ligoninę sugužėjo tiek žurnalistų, fotoreporterių ir šiaip jos gerbėjų, kad prireikė policijos užtvaro. Džošas nebuvo pratęs kalbėti viešai. Vis dėlto atsidūręs prieš nukreiptas į jį kameras ir mikrofonus, padarė nuoširdų improvizuotą pranešimą.

– Ponia Vaild išseko, nes žūtbūt siekė, kad būtų surastas ir prieš teismą stotų mano tėvo žudikas. Gydytojai tikina, kad ji atsigaus. Kai tik sužinosiu ką nors daugiau, iš karto jums pranešiu. Pasimelskite už ją.

Gurkšnodamas kavą iš aparato ir laukdamas žinių apie Arielės būklę, Džošas analizavo savo jausmus. Vos prieš kelias die-

nas Arielė jį taip įsiutino, kad, rodos, būtų galėjęs ją prismaugti, o dabar štai baiminasi dėl jos gyvybės. Kas, jeigu ji nebegalės grįžti prie organizacijos vairo? Kas, jeigu kongregaciją teks paleisti? Kaip reikės užsidirbti pragyvenimui?

Galbūt gautų darbą kokioje nors šokių grupėje ir būtų pasmerktas iki dienų pabaigos groti bar micvų ir karo veteranų vakarėliuose. Arba važinėti po kurortus ir koncertuoti „Holiday Inn" viešbučiuose ir restoranuose. Perspektyva jam pasirodė tokia niūri, kad Džošas nunarino galvą ir nervingai persibraukė pirštais per plaukus.

– Jėzau.

Jį erzino balaganas, į kurį pavirto tėvo kongregacija, bet kartu jam velnioniškai patiko būti dėmesio centre. Dėl to Arielė buvo teisi. Kad ir niekino veidmainiškus jųdviejų spektaklius, Džošas turėjo pripažinti, kad tik dėl jų beveik kasdien gali išeit į sceną. Tai jam garantavo nuolatinį darbą, o tokia prabanga ne dažnas muzikantas pasigirtų. Be to, jo visada laukdavo ištikimi ir nuoširdūs klausytojai. Skambindamas jiems, girdėdamas plojimus, jis įgaudavo pasitikėjimo savim. Kur dar jis patirtų tokį jausmą? Jam to žavėjimosi juo reikėjo kaip oro, ir nesvarbu, kad ši šlovė greičiau simbolinė. Jeigu viso to netektų, mirtų. Arba norėtų mirti.

Ir ką gi jam reikės daryti, jeigu dėl Arielės ligos žlugs ir jo kaip muzikanto karjera?

– Pone Vaildai...

– Daktare? – Ji buvo jauna ir patraukli. Panėšėjo veikiau į vaikų darželio auklėtoją negu į didelės miesto ligoninės priimamojo gydytoją. – Kaip ji? Ar pasveiks?

– Poniai Vaild – valgymo sutrikimas, bulimija, bet, atrodo, laiku užkirsime tam kelią. Kol ji nepersivalgydavo ir nevemdavo, manau, buvo visai sveika. Jeigu prisižiūrės ir laikysis tinkamos dietos, jos virškinimo sistema susitvarkys. Nemanau, kad vėliau dėl to kiltų grėsmė jos ar kūdikio sveikatai.

Apstulbęs Džošas sustingo ir įsmeigė į gydytoją klausiamą žvilgsnį.

– Kūdikio?

– Taip, – šypsodamasi patvirtino gydytoja, – jūsų pamotė laukiasi.

Klerei Luizai Loran pavydo kančių patirti nebuvo tekę. Vaikystėje priežasčių pavydėti neturėjo, nes niekas nebandė iš jos paveržti motinos meilės ir dėmesio.

Ji pasižymėjo sveiku savigarbos jausmu – tikras stebuklas, turint omeny sudėtingas sąlygas, kuriomis ji augo. Klerė visada jautėsi savim patenkinta ir visai netroško būti į ką nors panaši. Siekdama tobulėti, konkuravo tik pati su savim, visai nesistengdama pamėgdžioti kieno nors išvaizdos, siekti padėties ir turtų, kuriuos turėjo kiti.

Todėl kai užplūdo jai dar nepažįstami jausmai, Klerė sutriko ir susigėdo. Juolab kad pavydo objektu tapo Jasmina.

– Dieviška, – pagarbiai džiūgavo Leonas, lyg pro vaizdo ieškiklį būtų išvydęs neregėtą stebuklą. – Tau nėra lygių, brangioji. Tu visada buvai geriausia. Antros Jasminos nėra ir negali būti.

– Tai jau tikrai, meiluti, – nė neatsisukdama Jasmina žaismingai pakraipė užpakaliuką.

Vakar dangų užklojęs ir lietų pranašavę debesys išsisklaidė, ir nors horizonte vis dar tamsavo audros pranašų kontūrai, virš „Rozšarono" švietė saulė, ir kūrybinė grupė, susirinkusi prie lauko dušo, buvo pasiruošusi darbui. Buvo gana karšta, apie dvidešimt aštuonis laipsnius, ir tvanku. Dėl prastos nuotaikos Klerė kaltino nesibaigiančią alinančią šutrą, nors širdies gilumoje žinojo, kad priežastis kita.

Jasmina iki paskutinės akimirkos sumanymą dėl būsimos fotosesijos laikė paslaptimi.

– Aš vilkėsiu štai šitą, – parodė baltą pižamą iš ploniausio batisto.

– O aš visur jos ieškojau, – pasakė Klerė.

– Buvau paslėpusi.

Dviejų dalių drabužėlis – baltos kelnės ir palaidinukė – nebuvo panašus į modelius, kuriuos paprastai rinkdavosi Jasmina. Ji visada mieliau demonstruodavo ryškius rėkiančius apdarus.

– Ar nemanai, kad tau kiek per blanku?

– Ne. Suprasi, kai pamatysi, ką darysiu, – sumurkė Jasmina, išdykėliškai šypsodamasi.

– Ir ką?

– Ateik prie senojo lauko dušo, ir pamatysi.

Ką gi, dabar jos paslaptis paaiškėjo, nelinksmai pamanė Klerė, stebėdama, kaip drąsiai Jasmina keičia pozas, o Leonas be paliovos spragsi fotoaparatu, padedamas asistento, mikliai padavinėjančio tai vieną, tai kitą objektyvą, kameras ir reguliuojančio lempas.

Jasmina nusimetė pižamos palaidinukę ir pasiraitojo kelnių klešnes iki pat šakumo, jos gražiai aptempė klubus. Per pirmą sceną ji atsistojo po dušu nugara į objektyvą. Tada atsuko čiaupą, vandens lašeliai nusėjo tankių juodų plaukų kupetą ir sublizgo ant rankų, Jasminos rankos bangavo grakščiai it balerinos, jos pozos buvo gniaužiančios kvapą. Vanduo šilko upeliais sroveno per jos tobulai lygią nugarą. Jau permirkę „šortukai" lipo prie jos stangrių sėdmenų. Plonytis audinys išryškino visus kūno linkius ir iškilumus, pabrėždamas dailiausias vingrias formas ir erotiškumą. Jasmina tobulai valdė savo kūną. Kaip nepriekaištingai suderintas mechanizmas, jis tiksliai vykdė visas jos komandas.

Klerė jau ketino prieštarauti dėl tokios atvirai erotiškos scenos, visai kaip vakar dėl persišviečiančių per audinį modelio spenelių. Vis dėlto šiandien jos nepasitenkinimo priežastis buvo visai kita. Be abejonės, Jasmina atrodė kaip meno kūrinys. Tokio formos tobulumo tikrai nebūtų galima pavadinti nepadoriu. Draugės sukurtas įvaizdis erotiškas, bet nieku gyvu ne pornografiškas. Juslumo pergalė, o ne moralinio nuopuolio propaganda. Be to, Klerė negalėjo jai prikišti, kad ši scena kataloge klaidins, nes šalia dušo scenos nuotraukos ketino įdėti ir pižamos nuotraukėlę.

Tikrai ne kiekviena mergina, vilkėdama tokią pižamą, atrodytų taip įspūdingai kaip Jasmina. Dėl jos išmonės ir fantazijos šį drabužį užsisakys tūkstančiai moterų. Klerė, žinoma, būtų prisidėjusi prie kolegų, audringai reiškiančių susižavėji-

mą Jasminos talentu, jeigu ne Kasidis, spoksantis į Jasminą lyg žvaigždės pakerėtas ir dėl sekso pamišęs paauglys.

Klerė užsiplieskė pykčiu, nervinosi, negalėjo susikaupti... ją apėmė pavydas, ir dėl to kaltas buvo tik jis, Kasidis. Tik per jį tas netikėtas mergiškas irzlumas sudrumstė įprastą dvasinę jos pusiausvyrą.

Reikėtų griežtai jam pasakyti, kad iš aikštelės išeitų. Antra vertus, jis paklaustų kodėl. Jeigu pasakytų, kad jo buvimas trikdo jos kolegas, jie, žinoma, pultų neigti. Klerei būtų nepakeliamai sunku prisipažinti, kad jo buvimas erzina tik ją vieną.

Be jokios abejonės, Jasmina buvo spalvinga, bet juk anksčiau jai pavydo Klerė nejausdavo. Jasmina visada sumaniai pabrėždavo savo nežabotą laukinį seksualumą, ir Klerė manė, kad toks draugės įvaizdis – intriguojantis ir patrauklus, jeigu apskritai apie tai kada buvo mąsčiusi. Ir jau tikrai nejausdavo pavydo. Juk Jasmina – fotomodelis, pozuoti prieš kameras – jos darbas, stichija. Ir ji tikrai nesiekia tyčia Kasidžio suvilioti.

– Tau patinka, Klere? – neatsisukdama paklausė Jasmina.

– Taip, – sausokai atsakė Klerė, – gražu.

Jasmina nuleido rankas ir atsisuko, nė nesivargindama pridengti krūtų.

– Gražu? Aš nesiekiau, kad būtų gražu.

– O ko siekei?

– Tik jau ne tavo *gražu*. Aš siekiau patraukti dėmesį, sujaudinti. Juk reikia kaip nors parduoti tas nelemtas pižamas, kurios, nemeluosiu, bene blankiausios iš tavo sukurtų. Nei stilingos, nei klasiškos – jokios. Stengiausi įpūsti tam drabužėliui nors truputėlį gundančio žavesio, kitaip būtų visiškas žlugimas.

Jasminos žodžiuose buvo tiek antipatijos, kad net Leonas nesumojo, ką pasakyti. Stojo nejauki tyla. Riu, kuri šiaip mėgdavo pačiu netinkamiausiu laiku išmesti kokią auksinę frazę, tylėdama rūkė, o kiti vaidino, kad Klerės ir Jasminos susikirtimas jų nė kiek nedomina. Jos ir anksčiau pasiginčydavo, tik ne taip aštriai.

Klerei atrodė, kad nuo nepakeliamo spaudimo krūtinėje tuoj tuoj pratrūks, bet susivaldė ir pasisukusi į Leoną paklausė:

– Jau viską nufotografavai?

– Lyg ir viską. Nebent manai, kad reikia dar padaryti kadrų, – atsakė su jam nebūdingu nuolankumu, tarsi baimindamasis, kad jo žodžiai nesukeltų sprogimo.

– Palieku spręsti tau, Leonai.

– Tada viskas.

– Puiku. Visiems ačiū. Šiandien baigėme. Pasimatysime per vakarienę.

Klerė pasuko į namą. Ji ėjo greitu žingsniu, trokšdama kuo greičiau atsidurti savo vėsaus kambario prieblandoje ir niekieno nestebima duoti valią sieloje siaučiančiai audrai.

Kai buvo beveik prie verandos, ją užkalbino Kasidis:

– Kodėl jūs taip? – Jo plaukai prie kaktos ir paausių buvo drėgni nuo prakaito; atrodė ne mažiau įsitempęs ir susinervinęs negu Klerė.

– Dabar nepakelčiau dar vieno jūsų tardymo, Kasidi.

– Atsakykite. Kodėl leidote Jasminai bendradarbių akivaizdoje jus žeminti?

– Jeigu Jasmina ką ir pažemino, tai tik save. Praleiskite. – Klerė prasmuko pro jį, bet vos už kelių žingsnių Kasidis vėl pastojo jai kelią.

– Vakar jums užkliuvo pūpsantys speneliai, o šiandien, kai Jasmina atrodė nuogesnė, negu kad iš tikrųjų būdama nuoga, nutylėjot. Nesuprantu.

– Ir nereikia. Jūs to nesuprasite.

– Ir vis dėlto kodėl vienokia poza jums priimtina, o kitokia ne?

– Yra skirtumas, kad ir menkas, tarp juslumo ir atviro geismo provokavimo. Nuotraukos turi būti jaudinamos, o ne vulgarios.

– Neabejoju, iš patirties žinote, kad tai labai subjektyvus dalykas.

– Kad ir taip, bet teisę spręsti visada pasilieku sau. Be to, turiu puikų skonį, – tvirtu tonu pareiškė Klerė. – Juo kliaudamasi ir vertinu nuotraukos kokybę.

– Jasminos pozos jums patiko?

– Jau sakiau, ar ne?

– Sakėte, bet nenuoširdžiai, ir visi tai pajuto. Ypač Jasmina.

– Aš neprivalau glostyti Jasminai savimeilės.

– Ne, jūsų darbas – parduoti prekę, o toji nuotrauka – tikrai puiki jūsų pižamos reklama.

Klerė atmetė nuo kaktos plaukų sruogą.

– Kodėl jums staiga šitai parūpo?

– Man įdomu, kodėl šiandien jums užkliuvo Jasminos erotiškumas?

– Ji pasirodė jums erotiška? Išties... nevertėjo nė klausti to, kas ir šiaip akivaizdu. Jasmina jus pakerėjo.

Kasidis keistai su nuostaba pažiūrėjo į Klerę, ir tas žvilgsnis dar labiau ją įsiutino.

– O ką? Sakysit, aš neteisi?

– Atvirai kalbant, apie savo reakciją tuo metu negalvojau, – jo balsas skambėjo švelniai, – bet matau, kad pro jūsų akis ji nepraslydo.

Suprasdama, kad dar kiek ir leptelės ką nors, ko paskui gailėsis, Klerė nusisuko ir paklausė:

– Jau viskas, Kasidi?

– Ne visai. Kokie jūsų santykiai su Jasmina, kad ji sau leidžia taip jus įžeidinėti? Kam kitam nervai tikrai būtų neišlaikę.

– Jasmina žmones užsipuola tik tada, kai dėl ko nors būna nepatenkinta savim. Todėl aš jai ir atleidžiu.

– Vakar – tos dviprasmiškos užuominos apie Vaildą... Ir kokia gi jos nepasitenkinimo savim priežastis?

– Ne jūsų reikalas, – šiurkščiai atšovė Klerė. Ji ir vėl bandė pro Kasidį prasmukti, bet jis ir vėl ją sulaikė. Klerė piktai žybtelėjo akimis. – Gerai, jeigu taip jau norit, pasakysiu. Šįvakar Jasmina mūsų automobiliu važiuoja į Naująjį Orleaną pasimatyti su meilužiu. Ketina grįžti rytoj anksti rytą.

Kasidis akimirką žvelgė jai pro petį.

– Sakot, važiuoja jūsų automobiliu?

– Taip.

– Ar ji kada vairavo jūsų automobilį?

– Neprofesionalu, Kasidi. Man akivaizdu, kas slypi už šio jūsų klausimo. Diletantiška. Iš tikrųjų jums rūpi, ar Jasmina

važiavo mano automobiliu tą naktį, kai buvo nužudytas Vaildas. Matyt, pamiršote, kad tą naktį ji buvo Niujorke, o automobilį vairavau aš pati.

Kasidis nieko nelaukdamas atšovė:

– Man palengvėjo, kad prisimenate, Klere. Jau buvau bemanąs, kad pamiršote, jog kaip tik automobilis ir sieja jus su Vaildo nužudymu.

– Tokią prielaidą darote jūs.

– Taip, kol kas, bet anksčiau ar vėliau įrodysiu, kad nužudėte jūs.

Klerę nukrėtė drebulys ir ji tyliai tarė:

– Atleiskite. Jau eisiu. – Atidarė namo duris ir netrukdoma žengė vidun, bet vestibiulyje Kasidis ją pasivijo ir apglėbė pirštais jos ranką, kuria Klerė buvo pasirėmusi į baliustradą.

– Klere, kodėl jūs taip? Kodėl atsukate nugarą ir nueinate, kai metu jums tokius kaltinimus? Kodėl nepaneigiate?

– Todėl, kad nematau reikalo. Kol neįrodyta priešingai, aš nekalta, tiesa? Man nėra reikalo jūsų bijoti.

– Kurgi ne! – Kasidis palinko prie jos košdamas žodžius: – Jūs daugiau taip paprastai nebepabėgsite. Ir aš ne šiaip sau atsekiau paskui jus į Misisipę.

– Iš tiesų, ko jums čia reikia? Kodėl mane persekiojate, trukdote dirbti? Kam kvaršinate galvą dėl kažkokių nebūtų romanų su Džeksonu Vaildu? Siekiate įvaryti pleištą tarp manęs ir Jasminos? Skaldyk ir valdyk – tokia jūsų naujoji strategija?

– Ne. Atvykau, nes neturėjau kitos išeities. Įkalčiai prieš jus nebekvalifikuojami kaip netiesioginiai. Tuose kilimėlio plaušeliuose radome kai ką tikrai svarbaus. Ir tik man pasistengus neišduotas oficialus jūsų suėmimo orderis.

– Kodėl?

– Pirma, nenoriu teisme pasirodyti kvailiu, jeigu jus vis dėlto paleistų dėl įkalčių trūkumo.

– O antra?

Senovinio laikrodžio švytuoklė judėjo pirmyn atgal skaičiuodama sekundes, o jie neatitraukdami akių įsitempę žvelgė vienas į kitą. Galiausiai Kasidis pasidavė pirmas.

– Aš noriu jumis tikėti, bet Glenas, o ir mūsų viršininkai, nekantrauja kuo greičiau bylą baigti.

– Manau, dėl tos isterikės skambių pareiškimų.

– Beje, ji laukiasi.

Klerė iškvėpė iš plaučių visą orą.

– Laukiasi?

– Arielė Vaild nualpo vakar per pamaldas Kanzas Sityje. Jeigu būtumėte žiūrėjusi žinias, žinotumėte.

„Rozšarono" svečių kambariuose televizorių nebuvo. Taigi viešėdamas čia Kasidis iš esmės buvo atskirtas nuo išorinio pasaulio. Informacijos galėjo gauti nebent iš vietos laikraštuko, kuriame naujienų iš visos šalies ar pasaulio buvo labai nedaug.

Klerei svaigo galva.

– Ji tikrai nėščia?

– Taip, – trumpai atsakė Kasidis. – Taigi ji kaip įtariamoji atkrinta.

– Nebūtinai.

– Gal tik jums. Na, gal dar man. Bet visiems kitiems – ji išteisinta. Kaip manote, kam bus palankesnė viešoji nuomonė? Moteriai, kuri įkūnija motinystę ir dorybę, ar abejotinos reputacijos žurnalo leidėjai?

– Galimas daiktas, kūdikis visai ne Džeksono, – griebėsi šiaudo Klerė. – Gali būti ir Džošo.

– Tas aišku man, taip pat ir jums, bet ne vidutiniam statistiniam mūsų piliečiui. Savo spalvoto televizoriaus ekrane jis mato kone šventąją... ašaromis apsipylusią, besilaukiančią našlę. Niekam tikrai nešautų į galvą šventvagiška mintis, kad ji būtų galėjusi svetimauti su posūniu ir šaltakraujiškai nužudyti savo vyrą. Būkite pasiruošusi, Klere. Arielė šį savo vaidmenį vaidins iki galo. Jau dukart įsitikinote jos gebėjimais manipuliuoti viešąja nuomone. Teismo ieškiniai už šmeižtą jos negąsdina. Ji virpins žmonėms širdis, kalbėdama apie žiaurią negailestingą pabaisą, atėmusią gyvybę jos vyrui ir pasmerkusią kančioms ją ir dar negimusį jos kūdikį. Paruošiamąjį darbą ji atliko puikiai. Kaip manote, kas daugumai įkūnija šį jos sukurtą pabaisos įvaizdį? – Kasidis beveik kvėpavo Klerei į vei-

dą. – Ar dabar jau imate suvokti, kokią rimtą grėsmę jums kelia Arielės nėštumas?

Klerė ne šiaip suvokė. Toji sąmonę paralyžiuojanti baimė jau kurį laiką buvo giliai įsišaknijusi jos širdyje. Nors būtų labai neatsargu rodyti Kasidžiui, kad išsigando.

– O ko jūs iš manęs tikitės?

– Prisipažinimo, – atsakė Kasidis.

Klerė kreivai šyptelėjo, bet tylėjo.

– Bent jau nepasiduokite be kovos, paneikit mano kaltinimus. Trypkit kojom. Šaukit. Pulkit mane kumščiais. Nirškit, piktinkitės... nusimeskit pagaliau tą šaltakraujiškumo kaukę. Dėl jos atrodote kaltesnė. Atsisakykite išdidžios pozos, Klere. Dieve brangus, kovokite.

– Orumas man neleistų šitaip nusižeminti.

– Orumas?! – rėkte išrėkė Kasidis. Jo veidas persikreipė iš pykčio. – Kalėjimas! Štai, kas tikrai gėda! Ir būti teisiamai kaip žudikei! Kalėjime apie orumą galėsite pamiršti. – Jo karštas kvėpavimas nutvilkė Klerę. – Velniai rautų! Nors pasakykit, kad jus įtardamas klystu! Pasakykit ką nors tikra, ką nors, kas nusvertų faktus, liudijančius jūsų nenaudai.

– Kol kaltinimai man nepateikti, nematau reikalo rūpintis gynyba. Teisinės procedūros...

– Velniop procedūras! Kalbėkit!

– Pone Kasidi, – Merės Ketrinos balsas virpėjo. Ji jau kurį laiką stoviniavo valgomojo arkoje. – Kodėl taip šaukiate ant Klerės? Juk neatimsite jos iš manęs? Neatimsite?

– Žinoma, ne, mama! – puolė raminti Klerė.

– Aš jokiu būdu negaliu jums šito leisti.

Klerė nuskubėjo prie mamos ir apkabino ją per pečius.

– Mudu su ponu Kasidžiu... dėl kai ko tik ginčijomės.

– Tikrai?

– Viskas gerai, mama. Patikėk. Kaip tu jautiesi? – susirūpino Klerė, o pati savęs klàusė, kur Harė, kodėl neprižiūri mamos.

Merės Ketrinos veide pasirodė baikšti šypsena.

– Vakarienei bus įdaryti kiaulienos muštiniai. Skamba viliojamai, ar ne? Reikės paprašyti, kad nuo tetos Lorelės kepsnio

nupjautų visus riebalus. Kitaip kiaulienos ji negali valgyti – sutrinka virškinimas. O, prašau man atleisti, pone Kasidi, kad draugijoje aptarinėju tokius nedelikačius dalykus.

Kasidis atsikrenkštė:

– Niekis, neverta atsiprašinėti.

– Teta Lorelė nori paprašyti rožių skiepūglių. Ketina pasisodinti savo kiemelyje. Būtų gražu, ar ne, Klere Luiza?

– Taip, mama. Labai.

Merė Ketrina praėjo pro Klerę ir pasuko prie kabyklos šalia durų, ten kabėjo sportinis Kasidžio švarkas. Ji kažką išsiėmė iš sijono kišenės ir paslapčiomis įkišo į švarko vidinę kišenę. Pati nesuvokdama šio keisto savo veiksmo, kalbėjo toliau:

– Klere, brangioji, tu labai išraudusi.

– Lauke karšta.

– Mieloji, tu prakaituoji? Damai nepritinka. Manau, prieš vakarienę tau vertėtų išsimaudyti ir persirengti.

– Tą ir ketinau padaryti, mama. Kaip tik ėjau į vonią.

– Tu per sunkiai dirbi. Šiandien popiet gerdamos arbatą abidvi su teta Lorele apie tai kalbėjomės. Turi sau skirti daugiau dėmesio. – Merė Ketrina meiliai paglostė dukrai skruostą ir užlipusi laiptais dingo jiems iš akių.

Tik išgirdęs, kad užsidarė jos kambario durys, Kasidis priėjo prie kabyklos ir įkišo ranką į švarko vidinę kišenę.

– Še tai tau, kas čia dabar? – Kasidis parodė jai savo parkerį.

– Jis jūsų?

Liūdnai šyptelėjęs, Kasidis atsakė:

– Kai atvykau, tą pačią popietę jo pasigedau. Trumpam buvau pasikabinęs švarką čia. Maniau, parkerį pavogė, nors galva neišnešė, kam galėtų jo prireikti. Šiaip nėra brangus, bet man vertingas kaip mirusių tėvų dovana.

Klerė prispaudė pirštus prie lūpų ir nusisukusi įrėmė kaktą į laukujų durų stiklą, kuris, nors lauke tvyrojo kaitra, buvo vėsus.

Kasidis priėjo prie Klerės ir atsistojo jai už nugaros.

– Neimkit į galvą, Klere, – jo balsas buvo tylus, švelnus ir keliantis pasitikėjimą.

Kai Kasidis uždėjo jai rankas ant pečių ir pasuko veidu į save, Klerė vos atsispyrė pagundai priglausti galvą jam prie krūtinės kaip ką tik prie lango. Koks būtų palengvėjimas nusiimti nepakeliamą naštą ir viską jam papasakoti.

– O Dieve, Kasidi, kaip dabar norėčiau...

– Ko? – švelniai paklausė Kasidis.

Klerė liūdnai palingavo galva. Žinoma, negali jam pasakyti, ko iš tikrųjų norėtų. Todėl tik išspaudė:

– Norėčiau, kad nebūtų taip karšta. Kad nors kiek palytų. Kad darbas čia jau būtų baigtas, galėčiau grįžti namo, sutvarkyti butą ir darbo patalpas... įsivaizduoju, kaip ten policininkai viską apvertė. – Stengdamasi sulaikyti nevilties ir baimės ašaras, ji prikando apatinę lūpą. – Kaip norėčiau būti nieko negirdėjusi apie Džeksoną Vaildą... Ir... kad būtumėte man pasakęs apie parkerį. Būčiau iš karto jums viską paaiškinusi.

– Aš parkerį jau atgavau, o kitkas nesvarbu. Pamirškit.

Bet Klerė pamiršti negalėjo, ji jautė, kad turi paaiškinti Kasidžiui, kodėl jos motina taip pasielgė.

– Tiesa ta, kad ji kartais pasiima, kas jai nepriklauso. Ir to nepavadinsi vagyste, mama nesuvokia daranti ką nors bloga. Ji tik *skolinasi*. Ir niekada nepamiršta grąžinti. Patikėkite, jokių piktų kėslų ji neturėjo.

– Patylėkit, Klere, – Kasidis panardino pirštus į jos plaukus ir švelniai pabučiavo. – Aš jumis tikiu.

Bet kai Kasidis pabandė aistringiau ją pabučiuoti, Klerė atstūmė jį, žvelgdama jam tiesiai į akis.

– Ne, Kasidi, netiesa. – Buvo akivaizdu, kad turi galvoj ne Merę Ketriną ir ne istoriją su parkeriu. Ji tyliai pridūrė: – Jūs manim nė kiek netikite.

Aštuonioliktas skyrius

Jasmina išvažiavo prieš vakarienę. Jos tuščia kėdė prie stalo kėlė smalsumą, todėl Klerė, nesileisdama į smulkmenas, bendradarbiams paaiškino:

– Jasmina šįvakar Naujajame Orleane turi su kai kuo susitikti, bet žadėjo greitai apsisukti. Grįš rytoj rytą.

Leonas vis negalėjo atsidžiaugti nuotraukomis, kurias jam šiandien pavyko padaryti. Po kelių taurių puikaus vyno jo užsidegimas liejosi per kraštus ir per visą vakarienę jis linksmino draugiją savo iškalba. Vieną po kitos rietė nešvankias istorijas apie esamas ir būsimas garsenybes, besilankančias madinguose Manhatano klubuose.

– Žinoma, jau ne tai, kas buvo „Studio 54" klestėjimo laikais, – ilgesingai gailestavo. – Deja, dėl AIDS ir narkotikų žmonės nebemoka tinkamai linksmintis.

Iškart po vakarienės Klerė pakilo nuo stalo. Netrukus turėjo prasidėti „Laimingo atsitiktinumo" turnyras. Klerė iš patirties žinojo, kad tas žaidimas neišvengiamai baigiasi kivirčais. Todėl pasiteisinusi, kad jaučiasi išvargusi, nulydėjo Merę Ketriną ir Harę į jų kambarį. Dar kiek šnektelėjo su motina, kol įsitikino, kad migdomųjų tabletė ėmė veikti. Merė Ketrina nė žodeliu neužsiminė apie Kasidžio parkerį. Atrodė, nė neprisimena jį paėmusi.

Ruošdamasi kelionei į Naująjį Orleaną, Jasmina taip skubėjo, kad jų kambarys atrodė nusiaubtas uragano. Klerė sugaišo visą

pusvalandį, kol surankiojo išmėtytus drabužius ir sutvarkė tualetinį stalelį. Vonioje irgi viskas buvo apversta aukštyn kojom. Sudėjusi daiktus į vietas, Klerė prileido vonią vėsaus vandens ir išsitiesė, stengdamasi atsipalaiduoti. Ji vis vijo nuo savęs mintis apie Arielės Vaild nėštumą ir kokių bėdų jai dėl to laukti.

Išsimaudžiusi pasipudravo talku ir apsivilko kelių nesiekiančius šilkinius perlų spalvos naktinukus. Plaukus sukėlė ant viršugalvio, susuko į mazgą ir susegė segtuku. Tada lovos galvūgalyje sukrovė pagalves ir patogiai į jas atsirėmė. Ketino įžiebti lempą ant naktinio stalelio, bet apsigalvojo. Tamsa buvo raminanti... Rytdienos darbotvarkė palauks. Jai reikia išsimiegoti.

Bet Klerę ir vėl apniko niūrios mintys. Kaip neklaužados vaikai, nors tu ką, nepaliko jos ramybėje. Jeigu ir užsnūsdavo, akys greitai vėl plačiai atsimerkdavo. Lova, kurioje ji praleido kelias neramias naktis, virto erzinančiu gumuliuotu ir mazguotu gultu. Pagalvė nuo prakaito greitai sudrėkdavo. Klerė kelis kartus ją apvertė, vis labiau pykdama, kad negali užmigti. Ji nekantriai laukė, kol triukšmas apačioje nurims ir visi išsiskirstys miegoti.

Dėl visų ją erzinančių nepatogumų Klerė kaltino čiužinį, pagalvę ir iš apačios sklindantį klegesį, bet žinojo: tikroji priežastis slypi jos sielos gelmėse, kaip ir pavydo, ją užplūdusio šiandienos popietę. Ne jos būdui pykti ant draugų, bendradarbių, tų, kas ją supa, ir ant savęs. Tokia ji sau nepatiko.

Klerė stengėsi negalvoti apie tikrąsias netikėto savo elgesio priežastis. Ji jautė, kad geriau nė nežinoti, kas taip sutrikdė dvasinę pusiausvyrą. Tiesos vengti buvo lengviau negu imti ir ją pripažinti. Ji stengėsi negalvoti apie jausmus, kurie pasėjo jos sieloje nerimą. Jeigu negalvos, gal praeis savaime?

Pasigirdo trenksmas. Atrodė, lyg kas per medines grindis stumdytų baldus. Artinosi audra. Veltui stengėsi užmigti, vis tiek klausėsi dundesio, nešančio audrą į „Rozšaroną“. Staiga pro plonytes balkono durų užuolaidas blykstelėjo žaibas. Gal nors šį kartą debesys prapliups gaivinamu lietum? Iki šiol gaivalo pranašai tik kaitino atmosferą, darėsi beveik neįmanoma kvėpuoti.

Juo arčiau švytavo žaibai, juo labiau augo Klerę užvaldęs nerimas.

Kasidis atmetė kvietimą dalyvauti žaidime ir azartą iškeitė į pasivaikščiojimą po vilos apylinkes. Vis dėlto nepakenčiama šutra ir tuntai uodų greitai parvijo jį į namą.

Jis neužsuko palinkėti Klerės bendradarbiams labos nakties, o iš karto užlipo laiptais tiesiai į savo kambarį. Stabtelėjo prie Klerės kambario, kuris buvo greta, paklaũsė, bet iš jo nesklido nė menkiausio garso. Šviesos ties plyšiu po durimis taip pat nebuvo matyti, todėl Kasidis nusprendė, kad Klerė, kaip sakė, nuėjo anksčiau miegoti.

Įėjęs į savo kambarį, jis nusimetė visus iki vieno drabužius. Dieve brangus, net ir name nebuvo kuo kvėpuoti. Kasidis svarstė, ar nevertėtų nulipti į barą ir pasiimti alaus, bet apsigalvojo. Dar pasipainios Agnesė arba Greisė, o jos mėgsta su svečiais paplepėti. Jis nenusiteikęs prieš pietietišką svetingumą, jeigu tik jis nevirsta atgrasiu. Be to, šįvakar ilgiems pašnekesiams nebuvo nusiteikęs. Vienintelė jam tinkama draugija – jis pats, bet net ir save buvo sunku pakęsti.

Greitosiomis atsigaivinęs po šaltu dušu, Kasidis krito į lovą ir prisidegė cigaretę. Rūkyti jis metė prieš dvejus metus, bet dabar kaip niekad buvo įsiaudrinęs. Jam reikėjo kuo nors užimti rankas, kol galvoj, kaip uždarame rate, sukosi nerimastingos mintys.

Klerė turėjo motyvą. Turėjo ir galimybę. Plaušeliai nuo mašinos kilimėlio ją tiesiogiai sieja su nusikaltimo vieta. Nenuginčijamo alibi Klerė neturi. Trumpai tariant, ji Kasidžiui – tiesiausias kelias pasiekti kaltinamąjį nuosprendį, o to jam žūtbūt reikia ir dėl profesinių, ir dėl asmeninių priežasčių.

Vis dėlto jis nenori, kad Klerė pasirodytų besanti žudikė.

„Po velnių!“ – nevalingai išsprūdęs keiksmas, atrodo, dar ilgai sklandė ore. Kasidžiui teko pripažinti, kad pats save įstūmė į velnioniškai keblią padėtį. Jeigu klausytų sąžinės balso ir paisytų profesinės etikos, turėtų nuo šios bylos nusišalinti. Krauderis jau nustatė jam galutinį terminą, iki kurio turi būti pateikti kaltinimai, ir toji diena sparčiai artinasi. Jeigu jį nuo

bylos vis dėlto nušalintų, būtų visiškas jo, kaip teisininko, žlugimas.

O kas, jeigu jis, nelaukdamas, kol baigsis duotas laikas, pats pasiprašytų nušalinamas? Krauderio manymu, Kasidžio pozicija šioje byloje pernelyg asmeniška. Ir galbūt Kasidžio prašymą viršininkas priimtų su palengvėjimu. Gal tai net padėtų išsaugoti gerus jų santykius? Krauderis paskirtų tą nelemtą bylą kam nors kitam.

Ne, nieko gera iš to nebus. O jeigu tas kas nors kitas pasirodys esąs agresyvus, klastingas ir vos Klerei grįžus į Naująjį Orleaną pasodins ją į kaltinamųjų suolą? Ją apkaltintų antro laipsnio žmogžudyste, paimtų pirštų atspaudus... nufotografuotų... ir įkištų už grotų. Nuo tos minties jam pasidarė bloga.

Antra vertus, jis negalėtų ramiai gyventi žinodamas, kad nusikaltėlė laisvėje, ir tik todėl, kad jis neabejingas jai. Tik kad viskas ne taip paprasta. Ir niekada nebuvo. Tą pat akimirką, kai Kasidis įkėlė koją į „Prancūzišką šilką" ir susipažino su Klere Loran, nuojauta jam pakuždėjo, kad nebus nei lengva, nei paprasta.

Tarsi jį būtų kas apkerėjęs. „Prancūzišką šilką" gaubia ypatinga aura, paslaptis. Ir ne dėl to, kad bendrovė įsikūrusi sename pastate, ne dėl ypatingos Prancūzų kvartalo auros. Nuo tada, kai atsikraustė į Naująjį Orleaną, jis ne kartą buvo ten užklydęs. Kasidžiui patiko senojo kvartalo dvasia, bet iki šiol jis nebuvo patyręs tokio jausmo. Jam atrodė, kad perėjo į kitą išmatavimą ir atsidūrė erdvėje, kurioje laikas sustojęs, o tikrovė apgaulinga.

Bet ne kvartalo gatvės ir namai jį užbūrė – kerai sklido iš Klerės. Nuo jos dvelkė mistika. Savo pojūčio jis negalėjo apibūdinti, tik žinojo, kad ta romantika pavojinga, nevaldoma ir, galimas daiktas, jį sužlugdys. Jis pakliuvo į nematomus spąstus ir juo įnirtingiau priešinosi, juo labiau klimpo. Net ir dabar, kai turėtų galvoti, kaip Klerę įspeitus į kampą, Kasidis ieško būdų, kaip ją apsaugoti nuo persekiojimo.

Beprotybė, įvardijo Kasidis, pripažindamas padėties, kurioje atsidūrė, absurdiškumą. Antra vertus, juk turi teisę abejoti ir

ieškoti alternatyvos, ar ne? Tiesą sakant, tikras profesionalas taip ir turėtų elgtis.

Taigi ant ko dar krinta įtarimai?

Arielė Vaild. Nors laukiasi, ji turėjo priežasčių nusikratyti vyro. Vis dėlto pateikęs jai kaltinimus, visuomenės akyse jis vargu ar atrodytų didvyris. Žinoma, jis galėtų kelti klausimą, kas iš tikrųjų yra jos kūdikio tėvas, bet geras advokatas teisme tokią apklausos kryptį greičiausiai užginčytų. Ir visai nežinia, kurią šalį palaikytų prisiekusieji. Taigi kaltinimas būtų atmestas dar jo nė nepateikus. Greičiausiai Arielės ryšio su posūniu įrodyti nepavyktų, ir Kasidis būtų viešai smerkiamas už bandymą apjuodinti dievobaimingą besilaukiančią motiną.

Džošua Vaildas. Vidinis balsas kuždėjo Kasidžiui, kad vaikinui neužtektų smarvės nė musės priploti, ką jau kalbėti apie tironą tėvą. Vis dėlto vaikis nepabūgo nusitempti į lovą tėvo žmonos.

Arielę ir Džošą apkaltinti būtų sunku dėl to, kad jis neturi prieš juos nė vieno bent kiek apčiuopiamesnio įrodymo. Visos jo versijos grįstos atsitiktiniais sutapimais ir prielaidomis. Jeigu prisiekusieji laikytųsi teisėjo nurodymų ir suabejotų kaltintojų teiginiais, Arielę ir Džošą išteisintų, o apygardos prokuroro pavaduotojas Kasidis ne tik prarastų pasitikėjimą – jam būtų pelnytai priekaištaujama, kad paleido į laisvę tikrąjį žudiką.

Toks ateities vaizdas Kasidžiui buvo nepriimtinas. Svarbiausias jo tikslas buvo padaryti viską, kad taip nenutiktų. Šiaip ar taip, jo moralinė pareiga – nusikaltėlį sučiupti ir nuteisti.

Nusikaltėlį arba nusikaltėlę.

Galvodamas apie Klerę, Kasidis pyko ir save keikė. Užgesinęs pirmą, dar tik pradėtą cigaretę, jis prisidegė kitą. Mintyse vėl matė Klerę – tokią, kokia ji buvo šią popietę. Dėl susitaršiusių plaukų ji atrodė dar žavesnė, net prakaito lašeliai suteikė jos odai sveiko žvilgesio. Sudrėkusios plaukų sruogos žaismingai krito apie dailų veidą. Klerė atrodė įsiaudrinusi ir sunerimusi. Bet vos tik jis pamėgino išklausti ją, kokios to nerimo priežastys, ji tučtuojau atsitvėrė išdidumo siena, ne-

leidžiančia pripažinti, kad tai įprastos žmogiškos silpnybės – pavydas ir geismas.

Jausdamas, kad vis tiek neužmigs, Kasidis išsirito iš lovos ir užsitempė džinsus. Nė nepasivarginęs užsisegti užtrauktuko, atidarė duris ir išėjo į balkoną. Ore tvyrojo lietaus kvapas, bet dar nelijo. Oras buvo įelektrintas, pranašaujantis lemtingas permainas.

Vos ši mintis šmėstelėjo jo galvoje, tamsų dangų perskrodė žaibo blyksnis, apšviesdamas medžių viršūnes.

Blykstelėjo žaibas, ir dangus, atrodė, skilo pusiau. Išsigandusi trenksmo, Klerė pašoko lovoje ir sulaikė kvapą. Griaustinis nelyginant rimbas trenkė į namo stogą, sudrebino langus ir stiklinius indus spintose. Stiprus vėjo gūsis atplėšė balkono duris, jo šuorai plakė kambario sienas. Plonos užuolaidos išsipūtė it laivo burės.

Klerė išsiropštė iš lovos ir nubėgo prie lango. „Rozšarono" medžiai, puolami pikto vėjo, lingavo į visas puses. Jo gūsiai plaikstė Klerei plaukus ir naktinukus. Vėl plykstelėjęs žaibas balkoną nutvieskė ryškia šviesa.

Tada ji ir pamatė Kasidį. Jis stovėjo prie balkono turėklų... iki pusės nuogas, rūkė ir žvelgė tiesiai į ją. Klerė jau norėjo grįžti į kambarį ir uždaryti balkono duris, bet nepajėgė nė krustelėti. Jo hipnotizuojantis žvilgsnis ją paralyžiavo. Tylėdamas Kasidis atsitraukė nuo turėklų ir lėtai kaip plėšrūnas ėmė prie jos artintis.

Klerės širdis plakė vienu ritmu su siaučiančiu vėju. Galvoje karštligiškai sukosi padrikos mintys ir ji sutrikusi išlemeno:

– Nežinojau, kad rūkote.

Vis dar tylėdamas Kasidis ryžtingai artinosi. Sustojo tik atsidūręs visai šalia. Klerė pajuto, kad ją nenumaldomai prie Kasidžio traukia nematoma jėga, tarsi jo krūtinėje būtų įtaisytas magnetas.

Neatgaudama kvapo ji ištarė:

– Atrodo, kils tikra audra.

Kasidis užgesino cigaretę į balkono turėklą ir siektelėjo jos, prisitraukė ją su įniršiu, prilygstančiu nebent staiga užklupusio griaustinio jėgai. Bučinys, kuriuo jis įsisiurbė jai į lūpas, buvo kaip aplink juos siaučiantis vėjas. Išplėšęs iš jos plaukų segtuką, jis leido jam nukristi ant grindų, o tada sukišo pirštus į pasklidusius jos plaukus. Sukiojo Klerės galvą, neleisdamas jai išsisukti nuo karštų lūpų.

Kasidis visas liepsnojo karščiu, šis veržėsi pro odą, plaukuotą krūtinę. Jo nežabota aistra užvaldė ir Klerę. Ir ji atsidavė jo aistrai staiga suvokusi, kokia jos nepasitenkinimu savim priežastis. Ją užliejo geismas – pasklido po visą kūną... saldus, deginantis troškimas... Ji troško jo, Kasidžio.

Klerė įsikabino Kasidžiui į pečius ir visa jėga prie jo prigludo. Jis geidulingai sudejavo. Atplėšęs lūpas nuo jos burnos, slydo kaklu. Klerė atlošė galvą, mėgaudamasi jo bučiniais.

Kasidžio ranka slystelėjo jos nugara ir palietė sėdmenis. Jis kilstelėjo Klerę, dar smarkiau spausdamas prie savęs, ir ji pajuto tarp kojų kietą penį. Jis nusmaukė naktinukų petnešėlę, apnuogindamas krūtį. Apglėbęs spenelį dantimis, ėmė pašėlusiai jį glamonėti liežuviu. Iš pravertų Klerės lūpų sklindančius duslius šūksnius Kasidis užgniaužė aistringu bučiniu.

Juos apėmusi aistra nuožmumu prilygo nebent įsisiautėjusiai audrai. Siaučiantis vėjas įsuko juos į savo sūkurį. Blykčiojo žaibai, trankėsi griaustinis. Lietus liejosi upeliais. Atsimušę į balkono stogelį, vandens lašai krito ant jų basų kojų. Bet jie nematė, kas dedasi aplinkui.

O paskui išgirdo besiartinančių žmonių balsus.

Kad pasimėgautų ilgai lauktu lietumi, dvi merginos į savo kambarį nutarė eiti ne koridoriumi, o balkonu. Klerė atstūmė Kasidį ir žvilgtelėjo ton pusėn, kur girdėjo merginų balsus.

Paėmęs Klerei už rankos, Kasidis įtraukė ją į jos kambarį. Vos uždarė balkono duris – merginos išlindo iš už kampo ir stabtelėjo stebėdamos audrą.

Kasidis prispaudė Klerę prie balkono durų, ir jiedu įsipainiojo plonyčių užuolaidų klostėse. Jos mėginimą priešintis Kasi-

dis nutildė aistringu bučiniu. Jo liežuvis užpildė jos burną, o rankos įslydo po naktinukais. Kai jis kilstelėjo ją už klubų ir krumpliais švelniai prisilietė prie jos gaktos plaukelių, Klerė pajuto nuostabią jų jėgą ir šilumą. Ji nesąmoningai įsitempė ir vos neriktelėjo, bet Kasidis užspaudė jai burną bučiniu.

Už lango viena iš merginų pasakė:

– Dievaži, panašu į stichinę nelaimę. Taip žaibuojant dar nesu mačiusi.

– Ša, pažadinsi Klerę.

Bet Klerė nemiegojo. Kiekviena kūno ląstele ji mėgavosi Kasidžio prisilietimais. Jis pirštais švelniai prasiskynė kelią ir įslydo į jos gelmę, atsargiai judėjo pirmyn atgal. Klerė buvo tvirtai įsikibusi jo pečių. Po ilgo bučinio Kasidis veriamai pažvelgė jai į akis, kartu visą ją užpildydamas.

– Bet laikas ir mums miegoti.

– Kelintą rytoj tau paskirta?

– Pusę devynių.

– Atsargiai, čia slidu. Vos neišsitiesiau, – šūktelėjo už lango.

– Riu pasiustų, jeigu rytoj pasirodytum nubrozdintais keliais.

Kasidis pirštu paieškojo ir aptiko jautriausią jos vietą. Klerė tylėjo, iš paskutiniųjų stengdamasi neužsimerkti. Kasidžio veidas plaukė jai prieš akis. Jam ant kaktos užkrito plaukai, veidas buvo įsitempęs, o akys karštligiškai degė.

Klerė jautė ją užliejančią orgazmo bangą. Stengėsi priešintis, bet deginantis malonumas prieš jos valią nusirito visu kūnu it į veną suleistas narkotikas. Aistros pliūpsnis, ir bangos viršūnė ją visiškai užvaldė.

Merginų balsai už lango nutilo, buvo girdėti tik besitrankančios audros atgarsiai ir jųdviejų su Kasidžiu trūkčiojantis kvėpavimas. Jis čiupo Klerę į glėbį ir nunešė ant lovos. Paguldė ir pats išsitiesė šalia. Nuvilko Klerės naktinukus, jo delnai lengvai slystelėjo jos karščiu alsuojančiomis krūtimis. Pirštų pagalvėlėmis glamonėjo spenelius, ir, neišlaikiusi pojūčio aštrumo, Klerė sudejavo. Jis palenkė galvą ir ėmė su įkarščiu, bet švelniai juos bučiuoti. Ji sugriebė Kasidžiui už plaukų, bandy-

dama tą beprotybę nutraukti... Bet ar žmogaus jėgoms sustabdyti įsismarkavusią liūtį?..

Lūpomis Kasidis palietė jos plokščią pilvą. Susidrovėjusi ji sušnibždėjo:

– Kasidi...

Nekreipdamas dėmesio į jos varžymąsi, Kasidis suėmė jai už sėdmenų ir kilstelėjo prie savo pravertų lūpų. Jo liežuvis klaidžiojo ją pažindamas, skverbdamasis gilyn į patį intymiausią jos slėpinį. Tai švelniai ją lietė, tai godžiai bučiavo, tarsi siurbtų dievišką nektarą iš geidžiamiausio vaisiaus. Liežuvio galiuku jis audrino mažutę moteriškumo užuomazgą.

– Meldžiu, – geismas buvo už Klerę stipresnis.

Kasidis užgulė Klerę ir susiliejo su ja. Ant kaklo ji pajuto vis greitesnį kvėpavimą ir iš jo lūpų besiveržiančias dejones.

– O Dieve... O Dieve...

Jo ritmiški judesiai buvo negailestingi, ir Klerė nugrimzdo į palaimą, pamiršusi viską pasaulyje.

Kasidžio nugara buvo nusėta prakaito perliukų, Klerė pirštais jautė, kaip įsitempę jo raumenys. Įleidusi rankas jam į džinsus, ji suėmė jį už sėdmenų ir spaudė dar giliau į save. Jis net suurzgė iš malonumo. Jie bučiavosi. Jo lūpų skonis priminė muskusą ir dar kai ką – kai ką uždrausta. Ji apibraukė jas liežuviu ir godžiai įsisiurbė.

Kasidis suspaudė jos krūtį, nykščiu braukė per sustangrėjusį spenelį, o tada švelniai patrynė jį tarp pirštų. Klerė išsirietė pakibusi virš lovos krašto. Giliai įkvėpusi, šnibždesiu šaukė jį. Pirmasis jos orgazmas buvo tik įžanga. Kai šįkart pasiekė viršūnę, jautėsi prasmegusi uragano epicentre. Kibirkštys skriejo į visas puses, ta akimirka truko amžinybę, iki paskutinė ugnelė užgeso.

Netrukus ir Kasidis patyrė tokią pat ekstazę. Spausdamas Klerę glėbyje, jis nepaliaudamas šnibždėjo jai į ausį meilius žodelius, o ji mėgavosi po visą kūną sklindančia šilta banga.

Pasisotinę meile, jiedu gulėjo tylėdami – jo galva ilsėjosi ant Klerės krūtinės, o ji vis dar šlaunimis stipriai spaudė jo liemenį. Galiausiai jis atsisėdo ir nusimovė džinsus, tada vėl at-

sigulė ir suspaudė Klerę glėbyje, o ji patikliai prisiglaudė prie nuogo jo kūno.

Audra praūžė, bet vis dar lijo. Tolumoje griaustinis jai priminė vakarą, kai Kasidis ją pirmą kartą pabučiavo... Kai jiedu kartu važiavo į „Ponšartreno" viešbutį pasiimti Merės Ketrinos.

Krūptelėjusi Klerė nustūmė tuos prisiminimus į tolimiausią sąmonės kertelę. Ji norėjo pamiršti, kas jiedu buvo ir kokie skirtingi jų vaidmenys šioje tikrovės dramoje.

Pajutęs Klerės virpulį, Kasidis švelniai pabučiavo ją į smilkinį.

– Kas tau?

– Nieko, – ji atsiduso ir jis nusišypsojo. – Šitaip nepadoriai pirmą kartą myliuosi.

Iš jo krūtinės atsklido gniaužiamas juokas.

– Puiku.

Klerė perbraukė pirštais jam per šonus. Prisilietimas vėl ją sujaudino.

– Kasidi?

– Ką?

– Kas mūsų laukia?

Kasidis apvertė Klerę ant nugaros ir, palinkęs virš jos, pridėjo jai prie lūpų pirštą.

– Ša, jeigu apie tai kalbėsime, man geriau bus išeiti. Tu nori?

Jis ir vėl įsisiurbė jai į lūpas, bučiavo karštai ir švelniai glamonėdamas liežuviu. O tada vėl praskyrė jai šlaunis. Jis ir vėl jos norėjo.

Klerė atsiduso.

– Ne, nenoriu.

Devynioliktas skyrius

Andrė Filipis netvėrė iš džiaugsmo. Jasmina vėl jo viešbutyje. Jasmina! Tobuliausia būtybė pasaulyje.

Kai pamatė ją įeinančią, kaip paprastai vaikštinėjo po vestibiulį tikrindamas, ar viskas gerai. Nors saulė jau senokai buvo nusileidusi, Jasminos veidą dengė dideli tamsūs akiniai. Akivaizdu, ji nenori būti atpažinta. Jeigu Andrė nebūtų taip kruopščiai ištyręs kiekvieno jos veido bruožo, galbūt Jasmina ir būtų prasmukusi jo nepastebėta. Bet tiesa ta, kad į savo dievinamos Jasminos nuotraukas jis žiūrėdavo dažniau negu į savo atvaizdą veidrodyje. Todėl jos paveikslas jam buvo geriau įsirėžęs atmintin negu jo paties bruožai.

Tvirtu žingsniu Jasmina pasuko prie liftų. Vieno iš jų durys buvo atviros. Andrė puolė iš paskos, kol durys neužsivėrė jam prieš nosį.

– Jasmina, malonu tave matyti, – pasisveikino linktelėdamas galvą.

– Sveikas, Andrė, – Jasmina apdovanojo jį šypsena, nusiėmė akinius ir įsikišo į didoką rankinę. – Kaip laikaisi? Šimtas metų.

Klerė juodu supažindino prieš kelerius metus per vakarėlį savo namuose. Nuo tada jiedu vis susitikdavo per įvairiausius renginius. Andrė kaskart virpėdavo iš džiaugsmo ir jaudulio, kad Jasmina laiko jį savo draugu.

– Gyvenu gerai. O kaip tu?

– Nesiskundžiu, – ji žongliravo šypsena bandydama nuslėpti, kad nėra visai nuoširdi.

– Tu čia, nes ruošiat naują katalogą?

– Ne, mes dirbam Misisipėje, ruošiam pavasario numerį. Ištrūkau tik šiam vakarui.

Andrė nebuvo pratęs svečių klausinėti, ką jie veikia viešbutyje. Tai būtų buvę neatleistina, nes jis griežtai laikėsi taisyklės garantuoti svečiams jų apsilankymo slaptumą.

– Kaip Klerė?

– Kai šią popietę išvažiavau, buvo suirzusi, – atsakė Jasmina.

– O varge, dėl Merės Ketrinos?

– Ne, ji čia niekuo dėta.

Andrė mandagiai luktelėjo tikėdamasis, kad Jasmina pati kiek daugiau papasakos apie draugės bėdas ir jam neteks klausinėti.

Jasmina įvertino jo taktiškumą.

– Manau, ji persidirbo. Juk pažįsti Klerę. Niekada nepratrūksta, nenuleidžia garo, o tai pats tikriausias būdas pakvaišti. Viską laiko užgniaužusi, tyliai smilksta, versdama visus aplinkui jaustis mėšlu.

Pajutęs, kad tarp moterų, kuriomis taip žavėjosi, bus plykstelėjusi žiežirba, Andrė diplomatiškai pasakė:

– Neabejoju, katalogas bus vertas jūsų įdėtų pastangų.

– Tikiuosi, – abejingai atsakė Jasmina.

– Manau, kūrybos procesas neatsiejamas nuo įtampos, tiesa? – mandagiai pasiteiravo Andrė.

– Tik šį kartą jos daugiau negu paprastai.

– Kodėl?

– Dėl Kasidžio.

Andrė sumirksėjo.

– Ką? Jis irgi ten su jumis?

– Taip. Atsibeldė paskui Klerę į „Rozšaroną“, jis kaip mūsų fotosesijos dekoracija.

Andrė nervingai apsilaižė lūpas.

– Nesuprantu, ko jis Klerę persekioja?

Liftas sustojo. Andrė išėjo kartu su Jasmina, ir jiedu patraukė ilgu koridorium.

– Jis įtaria, kad Klerė nužudė Vaildą.

– Pasibaisėtina! – Andrė kluptelėjo, jam taip plakė širdis, kad buvo sunku kvėpuoti. – O varge, tikra bėda. Ir viskas per mane. – Jo kakta išrasojo. Iš švarko kišenės Andrė išsitraukė nepriekaištingai išlygintą lininę nosinę ir nusausino prakaito lašelius. – Jeigu nebūčiau įkliuvęs į jo paspęstas pinkles ir atpažinęs įraše Klerės balso...

– Ramiai, – Jasmina uždėjo ranką Andrė ant peties. – Klerė pasakojo man, kaip dėl to graužeisi. Kasidis – gudrus žaltys. Nežinau kaip, bet jis sužinojo, kad tą naktį, kai nušovė Džeksoną Vaildą, Klerė buvo „Fermonto“ viešbutyje. Taigi tu nepasakei jam nieko, ko Kasidis anksčiau ar vėliau nebūtų iškapstęs. – Ir jau beveik šnibždėdama Jasmina pridūrė: – Vis dėlto manau, kad Kasidžiui labiau rūpi Klerę išteisinti negu įrodyti jos kaltumą.

– Todėl, kad ji ir negali būti kalta, – paskubėjo įsiterpti Andrė. – Klerė buvo čia tą naktį, bet tik pasiimti Merės Ketrinos. Taip ir liudysiu teisme. Padarysiu viską, kad apginčiau draugę.

– To draugai ir tikisi iš tavęs.

Andrė jos atsakymas pasirodė mįslingas ir privertė dar labiau sunerimti. Jis norėjo dar kartą pabrėžti tikintis Klerės nekaltumu, bet Jasmina, jau pasisukusi eiti, pasakė jam:

– Tikiuosi, netrukus atvažiuosiu čia vėl ir pabūsiu ilgiau, Andrė.

Andrė paėmė dievaitės ranką, palinko virš jos ir pabučiavo.

– *Au revoir,* Jasmina. Tavo grožis spinduliuoja šviesą, akinančią visus, kas tave supa.

Jasminos veide nušvito plati šypsena, kadaise ją taip išgarsinusi.

– Na ir išdykėlis! Tu dar ir poetas!

– Kartais rimuoju, – droviai prisipažino. Ji niekada nesužinos, kiek ilgų valandų Andrė praleido kurdamas odes jos grožiui ir žavesiui.

Jos delnas švelniai slystelėjo Andrė skruostu.

– Tu tikras džentelmenas, Andrė. Gaila, kad tokių supratingų ir ištikimų draugų mažai. – Jos šypsena buvo nelinksma.

Jasmina atitraukė ranką, apsisuko ir nuėjo. Andrė nesekė jai iš paskos. Toks elgesys būtų buvęs nederamas. Vis dėlto jis palaukė, kol ji įėjo į kambarį, prieš tai pasibeldusi ir tyliai pasakiusi vardą.

Andrė nepavydėjo vyriškiui, laukiančiam jos už durų. Jo meilė Jasminai buvo platoniška. Jo sielą užvaldęs kilnus jausmas neturėjo nieko bendra su fizinio artumo poreikiu. Visa širdimi jis troško, kad Jasmina patirtų meilę, būtų laiminga, ir nesvarbu, kas jai tą laimę suteiktų.

Nejausdamas žemės po kojomis, Andrė grįžo prie lifto. Jasmina švelniai palietė jo skruostą. Jos vėsus lygus delnas jam priminė *maman* glamones, kai dar buvo vaikas. Jasminos žvilgsnis irgi priminė motiną – toks pat gerai jam pažįstamas kartėlio prieskonis. Bet Andrė nuvijo tą mintį šalin, kad neaptemdytų džiaugsmo akimirkos.

– Šmikis tu neraliuotas! Šunsnukis, – Jasmina paleido į Alisterį Petrį pliūpsnį keiksmažodžių.

– Kerintis žargonas, Jasmina.

– Užčiaupk nasrus, melagi!

Iš Jasminos plūdo toks nežabotas įniršis, kad net oras įkaito. Akys svaidė žaibus, o kūnas buvo įsitempęs kaip styga, kuri, atrodė, tuoj tuoj nutrūks.

– Nė velnio su žmona skirtis tu negalvojai, ar ne?

– Jasmina, aš...

– Atsakyk!

– Jasmina, per rinkimų kampaniją tai būtų politinė savižudybė. Bet...

– Šlykštus melagis! Šliužas, mėšlo gabalas! Kaip mielai tave nudobčiau!

– Dieve brangus, Jasmina, – Alisteris susiėmė už galvos. Abu vis dar buvo susitaršę po susirėmimo lovoje, ne mažiau nuožmaus negu jų barnis. Mylėdamiesi jie taip įnirtingai grū-

mėsi, kibo vienas į kitą ir šaukė, kad jų aistra labiau priminė narčias imtynes, o ne meilės aktą. – Tu smarkiai perdedi, – ramino Alisteris, siekdamas išvengti dar vieno meilužės pykčio protrūkio. – Išsiskyrimas laikinas, Jasmina. Taip bus geriau...

– Nebent tau.

– Geriau bus mums abiem, jeigu iki rinkimų pabaigos kiek atvėsime. Aš visai neketinu su tavim skirtis. Jėzau, negi manai, kad to noriu? Tu – mano gyvenimas.

– Paistalai.

– Prisiekiu, kai rinkimai baigsis, aš...

– Ką? Padarysi man didelę malonę ir kartą per savaitę išbirbinsi? Ištaikysi man valandėlę kitą? Ir kiek taip dar truks? Amžinai? Velniop tave, kongresmene! Man toks š... netinka.

– Ir nesitikėjau, kad tu dėl to apsidžiaugsi. Išprotėčiau, jeigu taip būtų. – Alisteris maldaujamai ištiesė į ją rankas. – Aš tik meldžiu, kad pasistengtum mane bent suprasti. Mano darbotvarkė – naktinis košmaras, Jasmina. Įtampa gniuždanti.

– Branguti, tikros įtampos tu dar nepatyrei, – jos balse nuskambėjo įspėjimas. – Kai jau aš tavęs imsiuos, tau šakės... ir šitoje, ir bet kurioje kitoje valstijoje. Tavo juodukei mergytei nusibodo su tavim tąsytis. Linksmybės baigėsi, mažiuk. Atėjo laikas mokėti.

Jasmina pasuko prie durų. Alisteris puolė paskui.

– Jasmina, palauk! Leisk man paaiškinti. Tu elgiesi neprotingai. – Alisteris suėmė jai už pečių ir pasuko į save. – Meldžiu, – sukūkčiojo, – meldžiu.

Jasmina jau nesiveržė išeiti, bet akys vis dar grėsmingai žaibavo. Alisteris giliai įkvėpė ir sumirksėjo – atrodė kaip apimtas nevilties pasmerktasis, meldžiantis sušvelninti nuosprendį.

– Jasmina, meile mano, – jo balsas drebėjo, – neteisk manęs. Pažadėk, kad nepasakosi apie mus spaudai.

Jo žodžiai susmigo į Jasminą tarsi ietys. Iš žaizdų pliūptelėjo skausmas ir įniršis.

– Šit kaip! O į mano jausmus tau nusispjaut? Galvoji tik apie save ir sumautą savo kampaniją!

– Turėjau omeny ne...

Riktelėjusi it sužeista liūtė, Jasmina išsiveržė iš Alisterio glėbio ir suleido nagus jam į skruostą, brėžė gilius kraujuojančius rėžius. Kita ranka išrovė jam kuokštelį plaukų.

Alisteris suakmenėjo, nepajėgė nė krustelėti. Atsipeikėjęs ir pajutęs deginantį skausmą, prispaudė ranką prie skruosto.

– Pamišėlė! – suriko, pamatęs ant pirštų kraują. – Prakeikta prietranka!

Jasmina pasimėgavo jo sutrikimu ir išlėkė iš kambario. Koridoriuje, eidama prie lifto, ji susidūrė su vyru ir moterimi. Jie spoksojo nieko nesuprasdami, o paskui pasitraukė į šalis ir leido jai praeiti. Tik dabar Jasmina susizgribo, kad iš akių jai plūsta ašaros ir atsagstyta palaidinukė.

Leisdamasi liftu, Jasmina ją užsisagstė, susikišo už juosmens ir vėl užsidėjo saulės akinius. Eidama pro vestibiulį, nunarino galvą ir nesižvalgė. Akies kampučiu matė Andrė, bet žingsnio nesulėtino ir nė nelinktelėjusi jam movė iš pastato. Požeminiame garaže nuėjo prie Klerės išsinuomoto furgonėlio, įsėdo ir pasuko į Kanalo gatvę.

Vakaras buvo malonus, savaitgalio pradžia. Prancūzų kvartalo gatvelėse šurmuliavo turistai. Toliau pasistatę automobilius, jie užplūdo šaligatvius ir mažas krautuvėles. Jasminai nepavyko rasti vietos automobiliui, todėl paliko jį prieplaukoje. Kad pasiektų tikslą, jai teko net kelis kvartalus eiti Diumenio gatve pėsčiomis. Jasmina ėjo nuleidusi akis, stengdamasi neatkreipti aplinkinių dėmesio.

Krautuvėlė, į kurią ji taip skubėjo, dar buvo atidaryta. Nežinantis, kur jos ieškoti, tikrai nebūtų radęs. Viduje keli pirkėjai neskubėdami dairėsi į lentynas ir žoleles jose visokiausiems nuovirams ir antpilams ruošti.

– Norėčiau pasikalbėti su žiniuone, – Jasmina tyliai užkalbino pardavėją, rūkančią marihuanos suktinę. Senstelėjusi hipė išėjo, bet tuoj grįžo ir ranka davė ženklą sekti paskui ją.

Žiniuonės altorėlį nuo krautuvėlės skyrė dulkina rudo aksomo užuolaida. Kambarėlio sienos buvo nukabinėtos afrikietiškomis kaukėmis ir *vévé* – metalo kaliniais, padedančiais prisišaukti galingas dvasias. Kampe stovėjo didelis medinis

kryžius, bet ne tradicinis Nukryžiuotojo. Viduryje buvo jaukiai susirangiusi Dambala, gyvatė, – pati galingiausia dvasia. Kitame kampe, metaliniame narve, raitėsi pitonas, Dambalos parankinis. Gyvatę naudodavo juodosios magijos ritualams, jie vykdavo pelkėse už miesto. Žiniuonės altorius buvo apkrautas krikščionių šventųjų statulėlėmis, degančiomis žvakutėmis, smilkalais, kaulais ir gyvūnų kaukolėmis.

Žiniuonė, kėpsanti karališkame soste greta altoriaus, buvo it kalnas. Jos milžiniškos krūtys ilsėjosi ant riebalų klostėmis krintančio pilvo. Didžiulę galvą vainikavo turbanas. Jos trumpą storą kaklą svarino daugybė auksinių grandinėlių ir medalionų su amuletais ir talismanais. Moters rankos priminė beisbolo pirštines. Ant kiekvieno piršto blizgėjo po kelis žiedus. Ji kilstelėjo didžiulę ranką ir pamojo Jasminai prieiti arčiau.

Žiniuonė buvo juoda it ebonitas haitietė. Jos platus, apskritas veidas blizgėjo nuo prakaito. Nugrimzdusi į transą, iš po primerktų akių ji žvelgė į Jasminą mažomis it onikso gabalėliai akutėmis.

Jasmina kreipėsi į ją pagarbiai, kaip nuoširdžiai tikintis katalikas kreiptųsi nebent į kardinolą.

– Man reikia tavo pagalbos.

Sunkus žvakių ir smilkalų kvapas svaigino. Jasmina grimzdo į transą, bet taip būdavo visada, kai apsilankydavo šioje juodosios magijos buveinėje. Nuo burtininkės, jos įrankių, net nuo tirštų šešėlių, nugulusių kambario kampus, dvelkė tamsos jėgų galia.

Bespalviu monotonišku balsu Jasmina papasakojo žiniuonei apie meilužį.

– Jis man nuolat meluoja. Blogas žmogus. Jį reikia nubausti.

Žiniuonė pritariamai linktelėjo.

– Ar turi kokį nors jo daiktą?

– Taip.

Žiniuonė kilstelėjo žiedais apmaustytą pirštą. Tarsi mostelėjus burtų lazdele išdygo jos patarnautoja ir atkišo Jasminai molinį dubenėlį. Jasmina iš po panagių iškrapštė odos, sudžiūvusio kraujo ir atsargiai sumetė į dubenėlį. Tada nuo kai-

rės rankos pirštų atvyniojo kelis Alisterio plaukus ir užmetė ant viršaus.

Jasmina įsmeigė žvilgsnį į žiniuonę. Agato juodumo akyse atsispindėjo mirkčiojančios žvakių liepsnelės – bauginantis laukinis spindesys. Žiniuonė vos krutindama lūpas ištarė prakeiksmą:

– Aš noriu, kad jis žiauriai kentėtų.

Belė Petri laukė Alisterio jų užmiesčio namo prie Ponšartreno ežero fojė. Vaikai pavakarieniavo anksčiau ir jau gulėjo lovose. Prieš laisvą dieną jų ekonomė padengė stalą vakarienei, oficialumo teikė ploniausio porceliano indai ir kruopščiai sukomponuotų skintų gėlių puokštė vidury.

Belė išėjo pasitikti vyro vilkėdama plono šilko alyvinį kostiumėlį su laisvai krintančiomis kelnėmis.

– O Dieve. Ji šitaip tave išgražino? – apžiūrinėdama įdrėskimus paklausė vyro Belė.

Užuojautos jos balse Alisteris nepajuto. Tik nuostabą.

– Na, dabar patenkinta? Šitie įdrėskimai turėtų būti įrodymas, kad žodžio aš laikausi.

– Pasakei jai, kad viskas tarp jūsų baigta? Ir kad ji daugiau nedrįstų mums kelti rūpesčių?

– Kaip tik tai ir pasakiau. Tada ji puolė mane kaip įerzinta pantera.

Tildydama vyrą, Belė lingavo galvą, bet nė kiek nesugadino nepriekaištingos savo šukuosenos.

– Eik į viršų, nusivalyk žaizdas peroksidu, o aš įpilsiu vyno.

– Aš nealkanas.

– Aišku, alkanas, – paprieštaravo dirbtinai nusišypsojusi. – Nagi, eik, susitvarkyk. Ir paskubėk, aš laukiu.

Alisteris suprato, ko iš tikrųjų Belė siekia – nori pažiūrėti, ar jis bus klusnus. Ji atsargiai ir gudriai diktavo jam sąlygas, kuriomis sutiktų su juo likti, remti jo rinkimų kampaniją ir išlaikytų paslaptį apie jo santuokinę neištikimybę. Vadžias perėmė ji – bus šio spektaklio scenaristė, prodiuserė ir režisierė. Ir

jeigu Alisteris nenori iškristi iš žaidimo, turi nepriekaištingai atlikti jam skirtą vaidmenį.

Išeities nėra – jam teks sutikti su jos sąlygomis, kad ir kokios būtų nepriimtinos. Žinoma, svarstė jis, kurį laiką teks vaidinti nuolankų... Bent jau iki baigsis rinkimai. Tada, jeigu panorės, atnaujins romaną su Jasmina arba susiras naują meilužę. Taip ir padarys. Negi dėl to, kad kartą įkliuvo, likusias dienas kaip koks kastruotas kambarinis šunelis turės praleisti prie Belės kojų? Vis dėlto sveikas protas jam kuždėjo, kad dabar būtų protingiausia žmonos neerzinti.

– Aš tuoj.

Užlipęs į vonios kambarį, Alisteris veidrodyje atidžiai apžiūrėjo veidą. Įdrėskimai dar buvo švieži ir kraujavo. Po galais! Kaip reikės pasiaiškinti pavaldiniams ir rinkimų kampanijos komitetui, ką jau kalbėti apie žiniasklaidą ir rinkėjus? Sakyti, kad skynėsi kelią pro krūmynus? Apdraskė nenuorama kačiukas? Koks mulkis tuo patikėtų?

Kita vertus, jeigu tokie paaiškinimai jų netenkins, tegul apkaltina jį melu ir įrodo melavus. Taigi nėra ko nervintis. Vis tiek kito pasirinkimo jie neturi – teks priimti jo žodžius už gryną pinigą.

Galimybė, kad Jasmina jį kaip kokį mėsgalį numes sensacijų ištroškusiems reporteriams, Alisteriui atrodė mažai tikėtina. Tiesa, buvo akimirka, kai jį ne juokais išgąsdino kraują stingdantis Jasminos žvilgsnis. Bet, svarstė Alisteris, aistros aprims, ji viską pasvers ir keršyti jam nepuls. Juk, šiaip ar taip, Jasmina jį myli. Taip, meilė jai dabar buvo kaip prakeiksmas, bet gali būti, kad netrukus viskas išeis į gera. Ji nežengs žingsnio, kuris sužlugdytų jam politinę karjerą, nes, galimas daiktas, vis dar tikisi pasiekti savo tikslą ir tapti ponia Petri, kongresmeno žmona.

Be to, Jasmina iki kvailumo išdidi. Jeigu viešai paskelbtų apie jų ryšį, tektų pripažinti, kad pati apsijuokė. Jai reikia galvoti, kaip išsaugoti savo karjerą, verslą, kaip nuraminti kreditorius. Ko jau ko, o skandalo Jasmina sieks išvengti.

O kas, jeigu keršto troškimas vis dėlto nugalės sveiką protą? Kas, jeigu ji vis dėlto netylės?

Alisteris nužvelgė save veidrodyje ir gūžtelėjo pečiais. Ką gi, tegu. Žmonės, jeigu toks skandalingas romanas iškiltų aikštėn, greičiau jau palaikytų jį, o ne ją. Dabar jam tereikia nesivelti į diskusijas, meiliai laikytis su Bele už rankų ir kategoriškai atmesti visus Jasminos jam metamus kaltinimus. Kieno žodis būtų svaresnis? Bemaž bankrutavusios, amoralios, juodaodės isterikės iš Harlemo ar turtingo, solidaus ir laimingai vedusio pietiečio džentelmeno?

Pats sau atsakęs į šį klausimą, Alisteris lipo laiptais žemyn nusiteikęs jau gerokai optimistiškiau. Belė švelniai jį pabučiavo ir net suvaidino užjaučiančią dėl apdraskyto skruosto.

– Pamirškime tai. – Belė padavė vyrui taurę saikingai atšaldyto baltojo vyno. – Verčiau papasakok, kaip šiandien sekėsi. – Ji pridėjo jam į lėkštę lengvai vakarienei tobulai tinkančios krabų mišrainės su skrebučiais, melionų gabalėlių, marinuotų vyšninių pomidorų ir aviečių šerbeto.

Jiedu ramiai šnekučiavosi ir staiga išgirdo, kaip kažkas atsitrenkė į langą. Smūgis buvo toks stiprus, kad nuo jo didelis lango stiklas grėsmingai sudrebėjo.

– Kokia čia velniava? – Alisteris staigiai apsisuko.

Belė kaip įgelta pašoko nuo kėdės ir ją net apvertė. Apimtas siaubo, Alisteris žiūrėjo į krauju ir purvu išterliotą lango stiklą.

– Jėzau, – aiktelėjo Alisteris. – Būk čia.

– Alisteri...

– Niekur neik!

Alisteris niekada nepasižymėjo drąsa, todėl į nepriekaištingai prižiūrimą pievelę prie namo jį greičiau išvijo ne narsa, o pyktis. Gatvėje pasigirdo nuvažiuojančio automobilio padangų cypimas, bet buvo per tamsu ir per toli, kad įžiūrėtų automobilio markę ar numerį.

Alisteris atsargiai prislinko prie valgomojo lango. Iš lauko pusės krauju išterliotas stiklas atrodė dar labiau gąsdinantis, pavojus dar labiau apčiuopiamas. Jis net užuodė kraujo kvapą.

Tai buvo ženklas iš ano pasaulio.

Jis pasilenkė per gėlyną, kad apžiūrėtų langą iš arčiau, bet prarado pusiausvyrą ir išsitiesė ant negyvos vištos perrėžta gerkle. Žaizda buvo gili ir dar kraujavo. Ant drėgnų paukščio plunksnų blizgėjo jau pradėjęs krešėti kraujas.

Apimtas siaubo, Alisteris suriko.

Pašoko ant kojų, prasibrovė per krūmus ir prie pagrindinių durų laiptelių suklupo. Įbėgęs vidun, užtrenkė duris ir užstūmė visas sklendes. Pakvaišęs iš baimės, įjungė signalizaciją.

Belė, kiek atsigavusi iš šoko, reikalavo paaiškinti:

– Kas šitaip subjaurojo mūsų langą? Ar bent įsivaizduoji, kaip sunku bus tą bjaurastį nuvalyti?

Alisteriui kilo noras taip žmoną papurtyti, kad sutarškėtų jos tobulai lygūs balti dantys.

– Tu dar nesupratai? Ji trokšta mano mirties.

– Kas?

– *Ji.*

– Buvusi tavo meilužė?

– Ji... ji mane prakeikė, – linktelėjęs sumikčiojo Alisteris.

– Susimildamas, Alisteri, susiimk. Dievaži, tu juokingas.

Alisteris įnirtingai purtė galvą.

– Kviečiu policiją, – niekada savitvardos neprarandanti Belė nuėjo prie telefono koridoriuje.

– Ne! – Alisteris metėsi jai iš paskos ir ištraukė telefono laidą iš lizdo. – Ne.

– Alisteri, tu mane stebini. Kas tave taip išgąsdino?

Iš jo suspaustos gerklės pasigirdo tik du žodžiai:

– Juodoji magija.

Dvidešimtas skyrius

Jasmina įsiveržė į kambarį rytą dar prieš šešias. Ji plačiai atlapojo duris ir jau žengė vidun, bet sustojo kaip įbesta, pamačiusi suglamžytas paklodes dvigulėje lovoje ir Klerę, jaukiai įsitaisiusią Kasidžio glėbyje.

– Velnias!

Jasminai išsprūdęs keiksmas pažadino saldžiai miegančią Klerę. Ji atsisėdo, nubraukė ant akių užkritusius plaukus ir, čiupusi paklodę, prisidengė nuogas krūtis, rausvas ir švelnias po meilės nakties.

Pajutęs, kad Klerė nubudo, Kasidis apsivertė ant nugaros.

– Kas nutiko? – jis pasekė akimis kupiną nuostabos Klerės žvilgsnį, įremtą į Jasminą.

Ši apstulbusi žvelgė į juos, paskui apsisuko ir garsiai trenkusi durimis išėjo.

– Jai kažkas negerai, – Klerė siektelėjo naktinukų, užmestų ant lovos kojūgalio.

– Apie ką tu? Kam kas negerai? Kiek valandų? – pasirėmęs ant alkūnės, Kasidis nesuprasdamas purtė galvą.

– Jasminai kažkas nutiko.

– Klere...

Klerė užsimetė chalatą ir jau susiruošė eiti, bet Kasidis sugriebė jai už rankos. Iš po primerktų blakstienų žvelgė jai tiesiai į akis. Ji suprato, ką tas žvilgsnis reiškia, ir net pajuto malonų virpulį pilvo apačioje.

– Negaliu, – jos šnibždesyje skambėjo apgailestavimas. – Jasminai reikia manęs.

– Tavęs reikia man.

– Tu jau turėjai mane, – priminė jam, droviai nusišypsojusi.

– Man negana.

Blaškydamasi tarp pareigos ir geismo, ji žvilgtelėjo į duris, paskui į Kasidį.

– Einu, pažiūrėsiu, kaip ji.

– Gerai, – suniurnėjo Kasidis. – Tik žinok, kad pasmerki mane kentėti. – Jis pakėlė jos ranką prie lūpų ir gundomai pabučiavo delną.

– Paskubėk, aš laukiu.

– Pasistengsiu.

Koridorių vis dar temdė pilkšvai melsvi šešėliai. Klerė greitai nubėgo prie laiptų ir, nenorėdama prižadinti namo gyventojų, pirštų galiukais nulipo žemyn. Apmetė žvilgsniu dvivietį kambarį prie valgomojo, bet Jasminos jame nebuvo. Jau ketino pereiti valgomąjį, bet pamatė kažką sukinėjantis prie baro. Tada apsisuko ir priėjo prie Jasminos.

Draugė rankoje turėjo grafiną.

– Nori išgerti?

– Jasmina, kas nutiko?

– O kas tau darbo? Iš visko matyti, kad smagiai praleidai naktelę. Jaukiai įsitaisiusi detektyvo glėbyje. Mmm... jau įsivaizduoju.

– Jis ne detektyvas. Be to, tu man neteisinga. Ir kodėl tau turėtų rūpėti, kad permiegojau su Kasidžiu?

Jasmina atsitraukė nuo baro, nepaleisdama iš rankų aukšto stiklo su degtine.

– Man nerūpi. Atvirai kalbant, man visiškai nusispjaut, su kuom tu dulkiniesi.

– Su *kuo*, – pataisė Klerė. – Jeigu nori mane įžeisti, bent jau kalbėk taisyklingai.

Jasmina trinktelėjo stiklą ant baro. Ji stengėsi suvaldyti pyktį, bet nepajėgė. Jos veidą iškreipė skausminga šypsena.

– Klerė Luiza Loran. Visada sumautai nepriekaištinga. – Jasmina šyptelėjo Klerei, bet jos veide buvo vien kančia.

Nuleidusi galvą, užsidengė jį rankomis ir sukūkčiojo. Klerė apkabino ją per pečius ir nuvedė prie baro kėdės.

– Kas nutiko, Jasmina? – paklausė glostydama jai plaukus. – Kad elgtumeis taip bjauriai, turėjo nutikti kai kas baisaus.

– Tas šūdžius mane metė.

Klerė to ir bijojo. Įvyko tai, kas buvo neišvengiama. Ji seniai žinojo, kad anksčiau ar vėliau vedęs Jasminos meilužis paliks ją, ir su siaubu galvodavo apie tą dieną. Klerė apkabino draugę, leisdama jai išsiverkti ant savo peties.

– Tas šunsnukis nuo pat pradžių man melavo, – pro ašaras skundėsi Jasmina. – Jis nė nemanė skirtis su žmona. Ir jau tikrai neketino manęs vesti arba bent kartu gyventi. Jėzau, kokia buvau kvaila. Paskutinė mulkė. – Jasmina trankė kumščiais baro stalviršį. – Dieve brangus, kaip galėjau būti tokia kvaiša?

– Meilė ir blaivus protas – nesuderinami dalykai. Įsimylėję elgiamės kvailai, sau kenkiam, bet niekas pakeisti to negali.

Jasmina atsitiesė ir palaidinukės rankogaliu nusišluostė nosį.

– Tik pamanyk, mes mylėjomės, o tada jis pranešė man *džiugią* žinią. Kaip tau? Kai tik atėjau, čiupo mane į glėbį. Vis suokė, kokia aš graži, koks pragaras jam buvo be manęs praleistos dienos. Barškinomės kaip triušiai – greitai ir šiurkščiai. – Jasminos akyse sublizgo ašaros ir ėmė riedėti tobulais jos skruostais.

– Aš jį mylėjau, Klere.

– Žinau. Užjaučiu.

– Nesuprantu, kaip galėjau tikėti jo melagystėmis. Aišku, daug ką pagražindavau, bet nesuprantu, kaip neperkandau jo dar Vašingtone?

– Vašingtone?

Jasmina niekinamai prunkštelėjo.

– Jam tai kainuos balsą, bet velniai nematė. Kam ilgiau slėpti? Mano paslaptingasis meilužis – kongresmenas Alisteris Petris.

– Alisteris Petris... – Klerė lėtai iškvėpė.

– Tu ji pažįsti?

– Ne, neteko susitikti, bet pažįstu jo žmoną Belę. Pasiuvau kai ką jos kraičiui, kai jiedu su Alisteriu tuokėsi. Tada dar dirbau pagal užsakymus. Viena Belės draugių mane rekomendavo jai.

– Kokia ji?

– Nereikia, Jasmina...

– Nagi, Klere, apšviesk mane. Kokia ji?

– Daili. Šviesiaplaukė, liek...

– Aš ne apie tai. Žinau, kaip atrodo.

– Pažįsti ją?

– Mačiau ją.

Klerė klausiamai kilstelėjo antakius.

– Taip, aš kelis kartus sekiau paskui juos, – neleido prasižioti Klerei draugė. – Pripažįstu, kad kelis kartus padariau tai, ko žaviai meilužei daryti nederėtų. Inkščiau, protestavau, svaidžiau ultimatumus. Maldavau, kėliau scenas. Skambindavau jiems į namus vidury nakties, kad išgirsčiau jo balsą. Krėčiau visokias nesąmones. Nuo tada, kai prasidėjo rinkimų kampanija, jis vis mažiau rasdavo laiko man. Juo rečiau mes susitikdavome, juo labiau jį spaudžiau. Matyt, dėl to Alisteris ir pasiuto. Kelis kartus mūsų vos neužklupo kartu. Jis bijojo, kad Belė sužinos. O gal jau ir žino. Nusispjaut, dabar nesvarbu. Vis tiek nepatikėsiu nė vienu to šliužo ištartu žodžiu.

– Jau suprantu, kuo jį patraukei. Jūs skiriatės su Bele kaip dangus ir žemė.

– Skiriamės kuo?

– Viskuo, – atsakė Klerė. – Ji man nepatiko. Belė iš aristokratiškos šeimos ir visuomet stengiasi tą pabrėžti. Santūri ir pasipūtusi. Pikta, nepakanti... ir, spėju, šalta.

– Matyt, dėl to jis nemelavo, – sumurmėjo Jasmina.

– Gal dabar ir neverta apie tai, – Klerės balse buvo justi dvejonė, – bet patikėk manim. – Ji suspaudė Jasminos rankas savo delnuose. – Buvo aišku iš pat pradžių, kad tarp jūsų kažkas negerai, antraip nebūtum buvusi tokia nelaiminga. Tau būtų geriau visai jį pamiršti.

Jasmina papurtė galvą.

– Ne, Klere, tu klysti. Jaučiuosi tokia nevykėlė... Mano gyvenimas – visiškas jovalas.

– Ne, Jasmina, ne!

– Tu, matyt, pamiršai, kokioje aš finansinėje duobėje. Tie pinigai, kuriuos gausiu iš tavęs už bendrovės akcijų dalį, tik lašas mano skolų jūroje.

– Viskas susitvarkys. Pakentėk. Tu graži ir talentinga, Jasmina, – nuoširdžiai ją įtikinėjo Klerė. – Tūkstančiai moterų nedvejodamos apsikeistų su tavim vietomis. Tu įskaudinta, bet laikas tavo širdies žaizdas užgydys.

Jasmina prisimerkė, jos katiniškose akyse blykstelėjo plėšrūniškos ugnelės.

– Taip, mano širdis sudaužyta, bet nesiruošiu kentėti viena. – Ji ištraukė rankas iš Klerės delnų, siektelėjo rankinės ir išėmė iš ten daiktą, kurį pamačiusi Klerė apmirė.

– Dieve brangus, Jasmina, ką sugalvojai?

Vudu lėlė buvo groteskiškas kongresmeno Petrio atvaizdas. Laikydama prieš save, Jasmina patenkinta ją apžiūrinėjo.

– Matai tuos plaukus jam ant galvos? Čia Alisterio plaukai. Dėl to kerų galia dar labiau sustiprėja. O čia, – ji parodė į didžiulį raudoną veltinį penį, maskatuojantį lėlei tarp kojų, – na, tu žinai, kas čia.

Klerė buvo priblokšta.

– Juk tu nerimtai? Žvakės, talismanai... šitai dar suprantu, nieko baisaus, bet negi tu iš tikrųjų tiki užkeikimais ir juodąja magija?

Jasmina piktai atkirto:

– O ką? Tu juk tiki nekaltu prasidėjimu. Tiki?

Ginčytis dėl tikėjimo buvo beprasmiška. Klerė neketino veltis į diskusijas, juolab kai draugė tokia dvasiškai pažeidžiama. Todėl ji išmintingai nutarė patylėti. Baisėdamasi ji žiūrėjo, kaip Jasmina, padėjusi lėlę ant baro, siektelėjo ranka palaidinukės apykaklės ir nusisegė grandinėlę su sidabriniu amuletu. Amuletas buvo tuščiaviduris dailus rutuliukas, pripildytas Klerei nepažįstamos medžiagos, nuo jos sklido žolelių aromatas.

– Kol šis amuletas glaudžiasi prie mano kūno, – Jasminos balse buvo girdėti grasinimas, – galiu kontroliuoti jo mintis. Alisteriui nepavyks manęs pamiršti. Būsiu jo mintyse dieną naktį, ir jis galiausiai išprotės.

– Jasmina, tu mane gąsdini.

Jasmina pratrūko žemu gerkliniu juoku.

– Tavo baimė – vieni niekai, palyginti su tuo, kas laukia Alisterio, kol jį sudorosiu.

– Kaip suprasti *sudorosiu*? Jasmina, ką sugalvojai?

Jasmina, ignoruodama klausimą, kalbėjo toliau:

– Žiūrėk, Klere, stebėk ir mokykis. Jeigu tau kada kiltų noras užtraukti kam nors prakeiksmą.

Jasmina atlenkė palaidinukės apykaklę ir išsitraukė vieną iš ten įsmeigtų grėsmingai atrodančių adatėlių. Padėjo į šalį ir, išėmusi iš dėžutės degtuką, uždegė jį. Degtuko liepsnoje įkaitino adatą, jau svilino pirštus, o tada smeigė ją į šlykštų lėlės penį.

– Labas rytas, Alisteri, – prašvokštė. – Ar gerai išsimiegojai? Dabar nė savo anemiškos žmonelės nepamaloninsi. Net ir meistriškiausi mano piruetai neįpūstų jam gyvybės, nelaimingas impotente. – Jasmina uždegė dar vieną degtuką, įkaitino adatėlę ir smeigė ją lėlei į krūtinę.

Klerė sugriebė draugei už pečių ir smarkiai papurtė.

– Liaukis! Juk kvaila. Tokie ritualai pavojingi, aš neleisiu, kad mano geriausia draugė užsiiminėtų tokiais niekais. – Klerė dar kartą ją papurtė. – Girdi, Jasmina?

Jasmina sumirksėjo, lyg Klerė ją būtų pažadinusi iš transo.

– Aišku, girdžiu. – Plačiai nusišypsojusi, Jasmina paklausė: – Negi tu pamanei, kad aš rimtai?

– Aš... – Klerė atrodė sutrikusi.

Jasmina nusijuokė.

– Juk patikėjai? – Tada vėl paslėpė amuletą po palaidinuke, o lėlę įsikišo į rankinę.

– Žiūrėk, kad nepamatytų Kasidis. Jis labai susidomėjo Džeksono Vaildo lėle, bet man pavyko jį įtikinti, kad čia juokai. Kad tik neapsigalvotų.

– Klere, nusiramink. Juk tai tas pat, kas rimtai žiūrėti į čigonės būrimą iš delno. Niekas tais paistalais netiki, bet vis tiek įdomu.

Draugės žodžiai jos neįtikino, ir toji abejonė atsispindėjo Klerės veide. Jasmina žvilgsniu jos atsiprašė ir pasiėmė nuo baro stiklą.

– Juodoji magija, kurią tau čia pademonstravau – šiaip nekalta abrakadabra. Bet jeigu atvirai, man velnioniškai maloni mintis, kad galiu Alisteriui pakenkti. Kodėl viena turiu kentėti? Net saldu pagalvojus, kad tam šunsnukiui irgi teks pasikamuoti. – Jasmina siurbtelėjo degtinės. – Viskas, apie mano nelaimingą meilę gana. Geriau pasakok, kaip Kasidžiui pavyko nusitempti tave į lovą.

Klerė tylutėliai grįžo į miegamąjį. Kambarys buvo vakariniame namo sparne, todėl vis dar skendėjo prietemoje. Kasidis gulėjo ant nugaros, pasikišęs rankas po galva. Jo žvilgsnis buvo nukreiptas į lubas, kur ventiliatorius tingiai varinėjo šiltą orą. Iškart krito į akis jo profilis – valingas, vyriškas, ryškus. Klerei patiko jo lūpų forma, į jas žvelgdama, prisiminusi jų skonį, kai lietė ją – maldaujamai ar reikliai, – ėmė ryti seiles.

Klerė nejučiom gėrėjosi jo apvaliais ir kietais kaip obuoliai bicepsais. Ant krūtinės ir pažastų buvo švelnių tamsių plaukelių... ir ant raumeningo plokščio pilvo. Jie vijosi ant liekno liemens ir net ant siauro dubens. Jo penis buvo kietas ir sunkus, Klerei jau pažįstamas.

Ji tuojau pat pasistengė užgniaužti erotiškus prisiminimus. Kasidis, išgirdęs, kad Klerė grįžo, atsisuko.

– Sveika.

– Sveikas.

– Viskas gerai?

– Dabar gerai, bet iš pradžių nebuvo. Jasmina siaubingai nusiminusi.

– Dėl ko?

– Nekišk nosies ne į savo reikalus.

Jis ištraukė rankas iš po galvos ir pasirėmė ant alkūnės.

– Nesikandžiok, Klere. Aš tik mandagiai paklausiau.

Klerė prisėdo ant lovos krašto, bet atsuko Kasidžiui nugarą.

– Ją metė meilužis. Ir neklausk manęs, kas jis, vis tiek negaliu atskleisti.

– Aš ir neketinau klausti.

– Tada gerai. Vadinasi, rūpesčių nekils.

– Tikrai? Tu manęs neapgausi. Iš tavo tono sprendžiu, kad bus netgi priešingai.

Klerė akimirksniu įsitempė.

– Turi grįžti į savo kambarį. Jasminai reikia nusiprausti po dušu ir iki darbo bent porą valandų numigti.

– Jasmina čia niekuo dėta.

– Gerai, tu teisus. – Klerė pašoko ant kojų ir pasisuko į Kasidį. Plačiu rankos mostu parodė į balkono duris. – Jeigu dar nepastebėjai, Kasidi, saulė patekėjo. Jau rytas.

– Ir kas? Vėl rodysi įžeistą savimeilę?

– Ne, bet tu tuoj virsi apygardos prokuroro pavaduotoju, kuriam žūtbūt reikia mane nuteisti už žmogžudystę.

– Tu ką nors nužudei?

– Neprivalau tau atsakyti.

– Ir neatsakyk, jeigu ir vėl ketini meluoti.

– Išeik.

Kasidis nubloškė antklodę ir pašoko iš lovos – nuogutėlis ir gundantis.

Geismingi nakties prisiminimai nenumaldomai beldėsi į jos sąmonę. Ji to nenorėjo, bet jie buvo tokie ryškūs, kad teko juos įsileisti. Žiūrėdama į nuogą Kasidžio kūną, ji troško vėl jį liesti, pajusti jo jėgą ir švelnias glamones.

Klerė stebėjo, kaip jis užsitempė patrintus džinsus, su kuriais naktį įsiveržė į jos kambarį. Ir šįkart Kasidis nepasivargino jų užsisagstyti. Jie tobulai gulė prie jo kūno linijų, nebuvo ko baimintis, kad nusmuks.

– Gal jau baigtum kalbėti niekus apie Jasminą ir jos paslaptingą meilužį, verčiau pasakyk, kas iš tikrųjų dedasi?

– Nesuprantu, apie ką tu?

– Nesupranti... – Piršto galiuku jis palietė jos nosį. – Jau gana slapstytis kaip kokiai kilmingų mergelių pensiono auklėtinei už atsainumo sienos. Žinau, taip elgiesi, kai tau naudinga arba kai sieki išvengti tiesaus atsakymo. Vakar pamačiau tave tokią, kokia esi iš tikrųjų. Štai čia, – jis parodė į sujauktus patalus.

– Įsitempei mane į lovą, kad geriau pažintum?

– Taip. Visapusiškai.

– Kaip romantiška. O kokia buvo tikroji priežastis?

Kasidis sugriebė jai už rankos ir prispaudė prie neužsegto džinsų praskiepo.

– Gana tų nesąmonių, pabučiuok mane ir po dvidešimties sekundžių žinosi atsakymą.

Klerė ištraukė ranką.

– Žinoma, tvirtinsi, kad norėjai su manim pasimylėti.

– Tiesą sakant, taip.

– Aš tavim netikiu, Kasidi. Tu nuolat man prikiši, kad meluoju. Manau, dabar meluoji tu.

Kasidis ironiškai prunkštelėjo ir liūdnai palingavo galvą.

– Ką? Kas nutiko per tą pusvalandį, kai buvai išėjusi?

– Atgavau sveiką protą, – nusukusi galvą sumurmėjo Klerė.

Kasidis kilstelėjo Klerės smakrą ir prisitraukė arčiau.

– Nekalbėk užuominomis.

– Gerai, pasakysiu tiesiai šviesiai, – atšovė ji, nustumdama jo ranką. – Jasmina privertė mane susimąstyti.

– Apie ką?

– Apie saldžias kalbas.

– Tu ir vėl?

Jasminos klausimas, kaip Kasidis įsitempė ją į lovą, pažadino Klerę iš malonaus sapno apie meilę ir panardino į negailestingą tikrovę. Nors apimta jaudulio, ji tyčia šaltu tonu paklausė:

– Kodėl šiąnakt su manim mylėjaisi?

– Tau dar neaišku, Klere?

– Gal tau ir atrodo, kad man aišku.

– Mudu abu to norėjome.

– Vis dėlto pirmą žingsnį žengei tu.

– O tu neprieštaravai.

– Tiesa. Šįkart tu nemojavai man prieš nosį prokuroro pažymėjimu ar pilnu kaltinimo dokumentų segtuvu. Tam tu pernelyg protingas. Be to, žinai, kad nepasitikiu teisėsauga ir jos atstovais. Tu pergudravai mane pastebėjęs, kad pavyduliauju. Taip, – ji skėstelėjo rankomis, – tikrai nesuprantu kodėl, bet vakar Jasminai pavydėjau, o tu iškart sumetei, kaip pasinaudoti erotiška mūsų fotosesijos nuotaika. Jasmina graužėsi dėl savo kvailumo, – kalbėjo Klerė. – Aš guodžiau ją ramindama, kad visiems pasitaiko pamesti galvą, kai prabyla kraujas. Tada man ir toptelėjo, kokia buvau mulkė. Įsiviliojai mane į lovą tikėdamasis, kad rytą jau galėsi uždėti antrankius žudikei. O gal net tikėjaisi iki išauštant išgirsti nuoširdų mano prisipažinimą?

– Dievulėliau brangus! – netekęs kantrybės Kasidis nervingai susiėmė už galvos, o paskui įsisprendė į klubus. – Įdomu, kada gi turėjo nuskambėti tas prisipažinimas, Klere? Kai glamonėjomės? O gal tikėjausi, kad per kulminaciją tu staiga išrėksi: „Aš, aš nužudžiau!“ Ne, pala, jau supratau. Aš laukiau, kad prisipažinsi per miegus, kai ilsėsimės po meilės nakties. Na, kaip tau?

– Nejuokinga.

– Tai jau tikrai. Nejuokinga! – Kasidis vos tvardėsi.

– Jeigu tau taip reikia žudiko, kam tie žeminantys manevrai? Kodėl tiesiog nesuėmei manęs?

– O tu nepagalvojai, į kokį interesų konfliktą aš pakliuvau, jau kelias savaites blaškydamasis tarp pareigos ir jausmų tau? Šiąnakt aš troškau tavo meilės, o ne tave suimti.

– Meluoji.

Kasidis, netverdamas iš pasipiktinimo, prišoko prie Klerės.

– Jeigu manai, kad mylėjausi su tavim dėl bylos, tai pamiršti greičiau, negu baigi.

Pasigirdo skambus antausis – jos delnas iš visos jėgos atsitrenkė į jo neskustą skruostą.

– Dink man iš akių.

Kasidis sugriebė Klerei už riešo ir šiurkščiai ją prisitraukė. Jo akys liepsnojo iš pykčio. Akimirką Klerei atrodė, kad trenks jai atgal. Galiausiai jis išspaudė pro sukąstus dantis:

– Mielai, panele Loran.

Žengdamas pro balkono duris, jis stabtelėjo.

– Žinai, ko iš tikrųjų tu taip pasiutai, Klere? Siunti, kad pamačiau, kokia tu iš tikrųjų. Pyksti, nes atleidai stabdžius, nes tau velnioniškai patiko tai, kas tarp mūsų čia įvyko. Patiko viskas – nuo pirmo bučinio iki paskutinio atodūsio. Dabar meluoji tik tu, ir liūdniausia – meluoji pati sau.

– O ką norėtum išgirsti? – prapliupo Klerė. – Kad tu – neprilygstamas meilužis? Tavo vyriškai savimeilei rytą reikia ditirambų? Gerai, neneigsiu. Buvo pasakiška. Tu puikiai išmanai, kaip mylėtis; žinai, kada priblokšti aistra ir šiurkštumu, kada parodyti švelnumą.

– Dėkui.

– Čia ne panegirika. Kad pasiektum tokį meistriškumą, reikia ilgų metų praktikos. Kiek dar tokių kaip aš kaltinamųjų gulėjo tavo lovoje? Gal šitaip pas jus renkami taškai? Įkišate už grotų ar paleidžiate į laisvę, svarbiausia, kad pirmiau pavyktų jas patvarkyti.

– Būk tikra, man dar nepasitaikė, kad paskelbčiau kaltinamąjį nuosprendį per antrą galą.

– Nejaugi?

– Patikėk. Purvinų triukų nesigriebiu – aš puikiai išmanau savo darbą.

– Kad jau toks kietas profesionalas, pone Kasidi, imkis darbo ir nešdinkis iš mano miegamojo!

Dvidešimt pirmas skyrius

– Atrodai pasakiškai, – Džošua Vaildas įsiveržė į Arielės ligoninės palatą stumdamas priešais ratukinę kėdę.

Seselė įspėjo jį, kad pamotė apsirengusi ir laukia, nes lauke būriuojasi žurnalistai, pasiruošę ją įamžinti ir užpilti klausimais dėl pastarojo dramatiško jos gyvenimo epizodo.

– Jūsų ekipažas, madam.

Arielė uždarė lagaminą, spragtelėjo užraktai.

– Negi tas vežimėlis būtinas?

– Tokia ligoninės tvarka. Be to, atrodys šventas reikalas.

Arielė metė per petį rūstų žvilgsnį.

Atrodo, Džošui pamotės irzlumas įspūdžio nepadarė. Šįryt jis buvo žavus ir patrauklus. Kaip visada elegantiškas, žvilgantys plaukai dailiai sušukuoti, ant kaktos užkritusi neklusni sruoga. Buvo justi jam nebūdingas energijos antplūdis. Per kelias pastarąsias poilsio dienas jis atsigavo, įgijo naujų jėgų.

Nors Arielė vilkėjo niūriais gedulo drabužiais, atrodė ypač patraukliai, juolab kaip ligoninę paliekanti pacientė. Pakviestas stilistas fenu sušukavo jai ilgus platininius plaukus. Arielė pati pasidažė, sąmoningai neslėpdama tamsesnių ratilų po didžiulėmis mėlynomis akimis. Ją dievinantiems gerbėjams tai bus nekaltas priminimas apie kančias, kurias jai pastaruoju metu teko patirti.

Džošo pasirodymas Arielę ne itin pradžiugino. Jo linksmumas net kiek erzino.

– Švyti kaip naujas pinigas. Ko taip?

– Šiaip, – Džošo balsas buvo linksmas. – Jaučiuosi laimingas.

– Kol aš čia kankinausi, tu, žinoma, buvai prilipęs prie fortepijono.

– Beveik nesitraukiau. – Iš vaisių krepšio jis čiupo bananą, nusilupo ir godžiai suleido į jį dantis. – Per tą laiką – nė vieno bažnytinio gabalo.

– Aišku, tik klasikinį savo šlamštą barškinai, – burbtelėjo Arielė, kritiškai nužvelgdama savo atvaizdą pudrinės veidrodėlyje. – Kokia laimė, kad nereikėjo to klausytis.

– Nesigiriu, skambinau puikiai.

Arielė grakščiai uždarė pudrinę ir įsimetė ją į rankinę.

– Puiku, miklink pirštus, nes kelias artimiausias dienas turėsi padirbėti. Tik įspėju – ne savo malonumui. Tau vėl teks prisiminti giesmes.

Šypsena kaipmat dingo nuo Džošo veido. Suirzęs šveitė banano luobą ant padėklo.

– *Kelias dienas?* Apie ką tu? Juk daktarai sakė, kad tau dar mažiausiai mėnesį reikia ilsėtis.

– Man į jų kalbas nusispjaut. Kitos savaitės pabaigoje surengsime maldų vakarą. Laiko turime nedaug, o dar ir šitas... – ji pasitapšnojo pilvą, tarsi bausdama kūdikį, kurį nešioja. – Turime tęsti, ką pradėję. Ir juo greičiau, juo geriau. Nesiruošiu sėdėti sudėjusi rankų ir laukti, kol Kasidis ar kas kitas, atsakingas už šią bylą, patieks mums žudiką ant lėkštutės. Ir čia tik pradžia. Būsiu teisme kiekvieną dieną, nepraleisiu nė vieno posėdžio. Šis procesas bus karščiausia naujiena, ir ne kelių savaičių, o kelių mėnesių. Būsiu aktyvi jo dalyvė. Visi mane matys. Nelaimės palaužtą moterį. Iš šio nemokamo spektaklio išspausiu kokią tik įmanoma naudą. Pasirengęs?

Pasakodama apie artimiausios savo ateities planus, Arielė apžiūrėjo vonios kambarį, spintą, patikrino stalčius, ar nepaliko kokių daiktų. Pagaliau atsisuko į Džošą, kuris tylėdamas klausėsi jos monologo.

– Pasakysiu tiesiai šviesiai, – Džošo tonas buvo griežtas. – Matau, kad iš to, kas nutiko, nepasimokei.

– Gerai, aš valgysiu. Patenkintas? Ir daugiau man pamokymais neįkyrėk.

– Bulimija – ne vienintelis tavo rūpestis, Ariele. Spėju, vėl ketini nukristi scenoje. Ar toks tavo planas?

– Ne, ne toks, – šleikščiai saldžiu balseliu paprieštaravo Arielė. – Neturiu jokio noro vėl atsidurti ligoninėje. Bet neketinu ir rankų nuleisti vien todėl, kad truputį persitempiau ir nualpau.

– O kaipgi kūdikis?

– Kas čia tau neaišku?

– Kūdikis nuo manęs?

– Ne, – Arielės balse pasigirdo irzlumo gaida. – Nuo tavo brangaus velionio tėtušio. Padarė man malonią staigmeną. – Arielės akyse plykstelėjo pagieža.

– Tu dėl to tikra?

– Taip. Tu juk visada naudoji gumutę, o jis nesivargino. Šunsnukis.

– Tu vaiko nenorėjai?

– Dar ko?! Laikai mane beprote? Kurių galų? Kam man vaikas? Kad prarasčiau viską, ką taip sunkiai pasiekiau?

– Bet tėvas vaiko norėjo.

– Kurgi ne, – liejo tulžį Arielė. – Juk žinai, koks jis buvo. Ką jau kalbėti apie išvešėjusį jo ego. Jis troško matyti šalia mažą savo kopiją, mažąjį Džeksoną Vaildą Jaunesnįjį. – Pamotė metė į Džošą niekinamą žvilgsnį. – Juk pirmasis sūnus Džeksoną nuvylė.

Džošas nuleido akis ir pažvelgė į ilgus dailius savo pirštus – muzikanto pirštai. Jis Arielei neatkirto, jos žodžiuose slypėjo skaudi tiesa.

– Jis seniai nedavė man ramybės, – skundėsi Arielė, – įtikinėjo, kad vaikas pagerintų mūsų įvaizdį ir sustiprintų organizaciją. Suokė, kad taptume populiaresni net už pirmąją šalies porą. Kaip įmanydama bandžiau atvėsinti jo užsidegimą, bet to niekšo žodis visada būdavo paskutinis. Numanau, kaip dabar

linksminasi žiūrėdamas į mane. – Arielė apmaudžiai treptelėjo koja, lyg kreipdamasi į savo vyrą pragare išrėžė: – Nekenčiu tavęs, bjaurybe.

– Kada susivokei, kad laukiesi, Ariele?

Arielė atmetė ilgus plaukus ir įdėmiai pažiūrėjo į posūnį.

– Tą vakarą, kai nualpau. Maždaug po valandos, kai mane atvežė čia ir ištyrė.

– O iki tol nežinojai?

Arielė pakreipė galvą į šoną ir įsmeigė į Džošą žvilgsnį.

– Apie ką tu?

– Tikrai apie nėštumą nežinojai... kol tėvas buvo gyvas?

Arielė nusisuko ir siektelėjo rankinės.

– O koks tau skirtumas? Džeksonas mane buvo užknisęs. Jeigu būtų gyvas, dėl kūdikio dabar negalėčiau nė pajudėti. Laimė, tavo tėvas jau negali sutrukdyti man jo atsikratyt.

Džošas taip staigiai pasuko Arielę į save, kad net jos kaklo slankstelis trakštelėjo.

– Atsikratyti?

Pamotė nustūmė Džošo rankas.

– Nebūk naivus, Džošai. Jeigu manai, kad iškeisiu pamokslininkės karjerą į prišlapintas sauskelnes ir daržovių tyreles, labai klysti. Aš vaiko nenoriu. Ir niekada nenorėjau. – Arielė ryžtingai nusišypsojo. – Bent jau šį kartą bus mano viršus.

– Ar nepagalvojai, kaip nusiviltų tavo ištikimiausi gerbėjai, jeigu pasklistų gandas, kad pasidarei abortą?

– Aš ne tokia kvaila, – atšovė Arielė. – Visi, kas pereitą savaitę žiūrėjo televizorių, žino, kad nualpau... nuo išsekimo ir iš sielvarto. Netrukus bus pranešta, kad nepaisydama nėštumo nusprendžiau tęsti Džeksono pradėtą kovą su priešais. Ir tol nenurimsiu, kol mano vyro žudikas nebus sučiuptas ir nubaustas. Dar kurį laiką nėštumas man bus į naudą. Apsipilsiu ašaromis kaskart pasakodama, kaip Džeksonas džiaugtųsi, jeigu žinotų, kad prieš palikdamas šį pasaulį pasėjo mano įsčiose gyvybės sėklą. Kone biblinė istorija! – pridūrė šiurkščiai nusijuokusi. – Priminsiu jiems, kaip Viešpats Abraomui ir Sarai,

atlygindamas už jų ištikimybę, pasiuntė kūdikį. Na, o po poros savaičių, neatlaikius įtampos, viskas baigsis persileidimu. Ar bent įsivaizduoji, kokie kalnai užuojautos mus užgrius? *Netekusi vyro, praradusi kūdikį, ji narsiai tęsia pradėtą žygį.* – Arielė taip įsismarkavo, kad jos akyse įsiplieskė šaltos ugnelės. Ji žvilgtelėjo į Džošą ir nusijuokė. – Ei, kas tau, Džošai? Atrodai, lyg tave tuoj tuoj supykins.

– Mane tikrai jau pykina nuo tavo paistalų.

– Tik jau neskiesk, kad iš tikrųjų dėl kūdikio apsidžiaugei. Ar tik ne todėl pastarosiomis dienomis buvai linksmas? Tikriausiai jau matei save, vaidinantį mažojo broliuko tėčio vaidmenį. – Arielė patapšnojo Džošui per skruostą. – Jeigu ne tavo naivumas, būtum gardus kąsnelis.

Džošas nustūmė pamotės ranką.

– Aš ne toks naivus, kokiu mane laikai, Ariele.

Irzliai linktelėjęs ratukų pusėn, Džošas paklausė:

– Pasirengusi?

– Seniai. Tik į ratukus nesėsiu, eisiu pati. – Arielė siektelėjo lagamino.

– Tau bus per sunku.

– Kodėl? Kad tu žinotum, kaip svajoju kuo greičiau nusikratyti šios paskutinės Džeksono dovanėlės. – Tempdama sunkų lagaminą, Arielė ryžtingai pasuko prie durų.

– Užeikite, – Kasidis pakelė akis nuo popieriais užversto stalo.

Į kabinetą įvirto detektyvas Glenas ir klestelėjo ant kėdės.

– Sveikas sugrįžęs.

– Ačiū, – burbtelėjo Kasidis.

– Kaip sekėsi?

– Buvo taip, kaip tau sakiau. Panelė Loran pareiškė, kad tokių kaip jos automobilių šioje valstijoje šimtai ir kad Jasminos domėjimasis vudu – viso labo pramoga. Esą ji domėjosi ir kitais tikėjimais, bet tik šiaip, priešokiais. Vis dėlto kai ką man pavyko sužinoti. Jasmina išties turi paslaptingą meilužį, bet tai ne-

buvo Vaildas. Ir meilužių santykiai dabar rimtai pašliję. Kuris nors iš tavo žmonių galėtų tuo romanu pasidomėti.

– Paprašysiu tą padaryti. Na, o aš irgi čia šį bei tą iškapsčiau.

– Ką?

Glenas iš sportinio tvido švarko kišenės išsitraukė nedidukę užrašinę.

– Kol kas... dar tik pradėjau aiškintis... radau dar dešimt gana įtartinų Vaildo rėmėjų, paaukojusių jo organizacijai nemenkas sumas.

– O konkrečiau?

– Nuo penkių iki dvidešimt penkių tūkstančių. – Glenas patylėjo laukdamas Kasidžio reakcijos.

– Kalbėk.

– Trims iš tų dešimties rėmėjų priklauso kino teatrai, neabejotinai tik suaugusiesiems kategorijos, dviem asmenims – veikiau landynes primenantys knygynai. Dar mano sąraše du masažo salonai ir du linksmi barai. – Glenas, kreivai šyptelėjęs, žvilgtelėjo į Kasidį.

Kasidžio veidas buvo rimtas.

– Suskaičiavau devynis, o tu sakei radęs dešimt.

– Dar yra kino žvaigždė, laikoma karščiausia pornografinių filmų pupyte.

Kasidis atsistojo nuo kėdės ir priėjo prie lango. Susikišęs rankas į kelnių kišenes, jis žvelgė į tolį.

– Pamėginsiu spėti. Kai jie suteikė paramą, Vaildas paliko juos ramybėje.

– Man trūksta žmonių, kad tai patikrinčiau, – atsakė Glenas, – bet ir aš taip manau.

– Gali būti, kad Vaildas pakėlė kainą, ir kažkam tai nepatiko.

– Galbūt.

Kasidis atsisuko į Gleną.

– Ar kuris iš tų žmonių buvo Naujajame Orleane ar kur netoliese žmogžudystės naktį?

– Tai ir kebliausia, – kažką galvodamas Glenas pasitrynė ausies spenelį. – Jie iš visos šalies ir jų arti nebuvo.

– Mieste yra oro uostas, autobusų stotis... ką jau kalbėti apie valstijas jungiančius greitkelius.

– Nėra ko taip karščiuotis, Kasidi.

– Atleisk, aš prastai nusiteikęs.

– Nesistebiu, yra dėl ko, – Glenas abejingai gūžtelėjo. – Tik toji kino žvaigždė prisipažįsta kelis kartus lankiusis Naujajame Orleane.

– Kada?

– Seniai. Vaildo nužudymo naktį ji buvo Romoje.

– Romoje, Italijoje?

– Italijoje.

– Patikrinote?

– Italas kino režisierius patvirtino, kad ji nuo balandžio gyvenanti jo viloje.

Kasidį apėmė pralaimėjimo kartėlis.

– Tavim dėtas, ir toliau eičiau šituo keliu, Glenai. Liepk savo žmonėms persijoti tuos sąrašus. Kad ir šimtą kartų, jeigu prireiks. Tegul atkreipia dėmesį į tuos, kurie nėra griežtų Biblijos doktrinų šalininkai.

– Gerai. – Glenas nerangiai pakilo nuo kėdės. – Bet tam reikės laiko.

Kasidis susiraukė.

– O įstaigos?

– Radau vieną kitą. Nieko įdomaus.

– Vis dėlto patikrinkim. Reikia sužinoti, kas iš tikrųjų jas valdo ir ar tas verslas nėra puiki priedanga žmogui, norinčiam likti šešėlyje. Pradėkime nuo bendrovių, kurios turi interesų pietuose ir gal net kaip nors susijusios su Naujuoju Orleanu.

Glenas linktelėjo ir vilkdamas kojas išslinko iš kabineto. Kasidžiui magėjo įspirti jam į užpakalį, kad greičiau suktųsi, bet susitvardė. Ne laikas pyktis. O ir sąjungininkų turi nedaug. Iš patirties Kasidis žinojo, kad prokuratūros darbuotojai, kartu būdami ir politikai, su pralaimėtojais nelinkę bičiuliautis. Kaskart jam priėjus prie kavos automato, kolegos išsilakstydavo it pavojaus signalą išgirdę.

Grįžęs iš Misisipės, Kasidis pranešė Krauderiui, kad kelionė jokių apčiuopiamų rezultatų nedavė. Išgirdęs šią žinią, apygardos prokuroras neapsidžiaugė ir įspėjo Kasidį, kad jo kantrybė senka.

– Laiko beveik neliko. Jeigu iki šios savaitės pabaigos nesulauksiu iš tavęs nieko konkretaus, patikėk, nuo bylos būsi nušalintas.

– Kad ir ką vietoj manęs paskirtumėte, Toni, jis atsitrenks į tą pačią mūro sieną. Be to, vargu ar mokės dirbti su Glenu.

– Gal ir ne.

– Aš jau radau su juo bendrą kalbą.

Krauderis klausėsi akmeniniu veidu. Kasidis sunkiai atsiduso.

– Klausykit, mes neturime jokių kitų įrodymų, išskyrus tuos kelis plaušelius nuo mašinos kilimėlio, o tokių gali rasti bet kuriame iš dešimties tūkstančių čia registruotų tokios markės automobilių.

– Tik kad vienas toks priklauso Klerei Loran, o ji turėjo ir motyvą, ir galimybę.

– Bet aš neturiu pagrindo tvirtinti, kad Vaildo nužudymo metu ji buvo jo numeryje.

– Tie plaušeliai gali būti rimtas įkaltis.

– Nė velnio, – paprieštaravo Kasidis, purtydamas galvą. – Neketinu eiti į teismą, nebūdamas šimtu procentų tikras.

Krauderis piktai nužvelgė padėjėją.

– Pirmiausia įsikalk į galvą, kad to tikrumo reikia tau ir man, o ne Klerei Loran apsaugoti.

Viršininko ironija taip Kasidį įsiutino, kad būtų puolęs Krauderį kumščiais. Vis dėlto susitvardė, bet išlėkė iš kabineto it nuplikytas. Nuo to pokalbio dvi dienas jiedu nebendravo. Kasidžiui duotas laikas sparčiai seko.

Baisiausia, kad savo pastaba Krauderis pataikė tiesiai į dešimtuką. Jis iš tiesų siekė apsaugoti Klerę. Ir nors pyko ant jos, kad būtų galėjęs plikomis rankomis pasmaugti, sodinti jos už grotų vis dėlto nenorėjo. Jeigu ji kalta, kitos išeities jis neturės. Jam

teks įkišti Klerę į kalėjimą iki gyvos galvos – ir be teisės į amnestiją, apeliaciją arba lygtinį paleidimą. *Viešpatie, pasigailėk.*

Kasidis atsirėmė alkūnėmis į stalą, kumščiais suspaudė akiduobes. Tokį susikrimtusį netrukus jį ir užtiko Džošua Vaildas.

Išgirdęs atsargų beldimą į duris, Kasidis pakėlė akis. Džošas neryžtingai mindžikavo tarpduryje.

– Sekretorė sakė, kad galiu užeiti.

– Kokiu reikalu? – šiurkštokai paklausė Kasidis.

– Ar jūs dar tiriate mano tėvo nužudymo bylą?

– Taip, jeigu tikėtume, ką rašo šio ryto „Times Picayune“. Užeikite. Tik įspėju: aš itin prastai nusiteikęs. Jeigu ketinate vedžioti mane už nosies, padarykite sau paslaugą ir tuojau pat išeikite.

– Tikrai ne dėl to čia atėjau.

– Sėskitės.

Džošas prisistūmė kėdę ir atsisėdo.

Kasidis galva parodė į langą.

– Įdomu... ar neturėtumėte būti ten, apačioje, su ta pamišėlių šutve?

Nuo tada, kai grįžo iš „Rozšarono“, norėdamas patekti į pastatą, Kasidis kaskart gaudavo skintis kelią per minią piketuotojų, kaltinančių jį kompetencijos stoka. Šie priešiškai nusiteikę fanatikai valandų valandas mitinguodavo, traukdami religines giesmes ir mojuodami įžeidžiamais plakatais Kasidžiui prieš nosį.

– Čia vienas iš naujausių mano pamotės sumanymų, – paaiškino Džošas, turėdamas omeny puikiai surengtą protesto akciją.

– Regis, ji ką tik išėjo iš ligoninės.

– Taip, bet jau įsikinkė į darbus. Ji nusiteikusi ryžtingai ir nepaliks jūsų ramybėje tol, kol nepatrauksite žudiko atsakomybėn.

– Ji tokia ne viena, – sumurmėjo sau po nosim Kasidis. – Kodėl jums nepatarus jai liautis kėlus po mano langais triukšmą? Juk šitaip ji nieko nepasieks.

– Arielė šitaip patenka į šeštos valandos žinias. Štai kas jai svarbu.

– Anksčiau ar vėliau šitai geruoju nesibaigs. Nepamirškite, kad šiame pastate lankosi ir gana nemalonių tipų. Kas nors gali nukentėti. Vargu ar jūsų pamotė norėtų skandalingos reklamos.

– Ji sugebės viską pasukti taip, kad būtų jai naudinga.

– Piketas prie „Prancūziško šilko" jai nepavyko. Dėl dukros ir motinos Loran jūsų žmonės apsijuokė.

– Tiesa. Arielė pasiuto, kad Klerė Loran taip sugebėjo pakreipti įvykius savo naudai. – Džošo veide pasirodė mąsli išraiška. – Įdomi moteris. Dauguma, pakliuvę į tokią padėtį, gelbėtųsi pildami purvą ant kitų. Taip, Klerė Loran turi stuburą. Žaviuosi jos savitvarda.

– Tai jau tikrai, – niūriai konstatavo Kasidis, – jos savitvarda išties pavydėtina.

– Bet grįžkime prie Arielės, – priminė Džošas. – Mano patarimų ji nenori girdėt. Ir kieno kito – taip pat. Jeigu jau ką įsikalė į galvą, jos nesustabdysi, sieks tikslo bet kokia kaina.

– Mes čia kalbame apie jūsų pamotę ar apie generolą Peitoną?

– Patikėkite, Kasidi, jūs taip gerai kaip aš jos nepažįstate. Ji elgiasi it apsėsta... ypač... kai buvo nužudytas tėvas.

Džošas nusuko akis, vengdamas prokuroro pavaduotojo žvilgsnio. Kasidžiui įsižiebė viltis. Jo retai klystanti nuojauta kuždėjo... kad tuoj išgirs kai ką labai svarbaus. Buvo nelengva tvardytis, bet Kasidis apsimetė, kad tai, ką iki šiol iš Džošo išgirdo, įspūdžio jam nepadarė, ir jis ranka parodė Džošui kalbėti toliau.

– Neabejoju, kad jau žinote apie Arielės nėštumą.

– Ar turėčiau pasveikinti?

– Manote, tėvas aš? – Džošas papurtė galvą. – Arielė tvirtina, kad mano tėvas. Todėl aš čia. – Jis staiga pašoko nuo kėdės ir ėmė žingsniuoti po kabinetą.

– Nesijaudinkite ir papasakokite, kas jums neduoda ramybės. – Kasidis stengėsi sudaryti įspūdį, kad jam nuoširdžiai

tai rūpi, siekdamas bailokam pamokslininko sūnui įkvėpti drąsos.

– Aš jums melavau.

– Dėl ko?

– Dėl tos nakties. Dėl to, kad visą laiką su Ariele buvome kartu. Iš tikrųjų... ji... ji buvo išėjusi į savo numerį.

– Kada?

– Apie vidurnaktį.

– Kiek jos nebuvo?

– Penkiolika, gal dvidešimt minučių.

– Ar per tą laiką ji kalbėjosi su jūsų tėvu?

– Nežinau. Prisiekiu Dievu.

– Palikime Dievą ramybėje. Prisiekite man.

Džošas apsilaižė lūpas.

– Prisiekiu, nežinau.

– Gerai. Pasakokite.

– Ji aiškino ėjusi paieškoti natų. Sakė, kad tėtis miega. Aš tada nė neatkreipiau dėmesio, o rytą... Arielė paprašė apie tai, kad buvo išėjusi, nei policijai, nei jums neužsiminti.

Kasidžio širdis pašėlusiai plakė, bet jis iš patirties žinojo, kad neverta pasitikėti žmogumi, kuris prisipažįsta dėl svarbaus dalyko kartą jau pamelavęs. Ir vis tiek prieš našlę įrodymų jis neturėjo. Tačiau pokalbis su Džošu jam leidžia pasukti tyrimą kita linkme ir nukreipti dėmesį nuo Klerės. Kasidžiui tai buvo kaip gausus derlius po badmečio.

Jis paklausė:

– Kodėl sutikote pameluoti, Džošai?

– Nuoširdžiai nemaniau, kad mano melas ką nors iš esmės pakeis. Kai aptiko nužudytą tėvą, Arielę ištiko baisi isterija. Ten buvo tiek kraujo... Aš tikrai maniau, kad dėl žmogžudystės ji niekuo dėta.

– O ką manote dabar?

Džošas liovėsi žingsniavęs. Sustojęs prie Kasidžio rašomojo stalo, pažvelgė jam tiesiai į akis.

– Dabar manau, kad nužudė ji.

Kasidis bijojo net kvėptelėti, sumirksėti, bijojo, kad mažiausias jo krustelėjimas – ir trapus Džošo Vaildo prisipažinimas išgaruos, išnyks, tarsi žodžiai niekada nė nebuvo ištarti.

– Kas jus paskatino apsigalvoti?

Džošas grūmėsi pats su savim, bent jau tokį sudarė įspūdį. Nusivalęs suprakaitavusius delnus į kelnių klešnes atsakė:

– Nors Arielė per interviu žiniasklaidai kalba ką kita, nėštumas ją slegia. Ketina sukelti dirbtinį persileidimą ir taip vienu šūviu nušauti du zuikius – atsikratyti kūdikio ir sulaukti dar daugiau gerbėjų užuojautos.

Kasidis suvaidino apstulbusį.

– Negi ji tokia pabaisa?

– Jūs nė neįsivaizduojate, ką ji sumanė, pone Kasidi. Arielė save regi kaip superžvaigždę, gebančią valdyti žmonių protus ir sielas. O jos planai dėl „Maldos ir šlovinimo valandos“!.. Klejonės. Ji sieks, kad jos sakykla virstų politiniu forumu – kad būtų diskutuojama aktualiais klausimais. Jau net išsiuntė kvietimus keliems pageidaujamiems oratoriams. Arielė kupina savimeilės, ryžtinga ir neleis, kad kas nors stotų jai skersai kelio. Ji nė nepastebi praradusi ryšį su tikrove. Visai nusisvaičiojo.

– Grįžkime prie žmogžudystės.

Džošas atsisėdo. Pasidėjo rankas ant kelių, sunėrė pirštus ir įsistebeilijo į juos.

– Tėtis buvo tironas. Vaidino dievą, spaudė visus, ypač mudu su Ariele. Vis prikišdavo jai, kad linkusi pilnėti, dėl to sutriko jos skrandis.

– Laikraščiuose rašo, kad jai nustatyta bulimija, bet Kanzas Sičio ligoninės gydytojai diagnozės nepatvirtino.

– Tiesa. O dėl kūdikio... ji čia įžvelgia dar vieną iš tėčio žiaurių pokštų. Tarsi jis vis dar ją kontroliuotų. Manau, ji žinojo esanti nėščia dar gerokai iki to vakaro, kai nualpo. Turbūt siuto ant tėvo, kad privertė ją pastoti, nors aiškiai buvo jam pasakiusi, jog vaikų nenori. Spėju, dėl to Arielė jį ir nužudė.

Kasidis nusprendė imtis velnio advokato vaidmens, ieškodamas Džošo teiginiuose silpnų vietų.

– Teoriškai viskas logiška, Džošai, bet įrodymai vis dėlto netiesioginiai. Ar kada girdėjote, kad tėvas su Ariele būtų kivirčijęsi dėl jos nėštumo?

– Ne, aš nežinojau, kad ji laukiasi, iki pat vakaro, kai greitoji ją išvežė į ligoninę.

– Ar kada girdėjote, kad ji tėvui grasintų?

– Ne.

– Tikrai?

– Tikrai. Tėvas grasinimų nebūtų pakentęs.

– Ar jūsų pamotė turi revolverį?

– Ne, bent kiek žinau. Nors... jos brolis sėdi kalėjime.

Tai Kasidis išsiaiškino vos pradėjęs tyrimą.

– Remiantis iš kalėjimo gautais duomenimis, Arielė jau seniai su broliu jokių ryšių nepalaiko, nė atviruko jam nėra pasiuntusi. Abejoju, ar brolis galėjo jai perduoti kokį nors ginklą taip, kad niekas nesužinotų.

Džošas gūžtelėjo pečiais.

– Čia tik mano prielaida. Ji galėjo nelegaliai gauti ginklą, o paskui nusikratyti jo taip, kad niekas nerastų.

– Gal, – Kasidis vengė tiesiai atsakyti.

– Prisiminkite Džeksono žaizdas. Vyras padaro moteriai vaiką. Ji siunta, kad šis užvertė jai naštą, kurios ji visaip purtėsi. Ji šauna ir ištaško vyrui kiaušius. Jums neatrodo logiška?

Kasidis primerkė akį, tarsi svarstytų iškeltą versiją.

– Atvirai kalbant, Džošai, jūsų versija silpnoka.

– Tikėjausi, kad į mano žodžius pažiūrėsite rimčiau, – papriekaištavo Džošas.

– Ar tą naktį Arielė iš jūsų kambario išėjo apsiavusi?

– Apsiavusi? Ne, ji buvo basa. Kai mylėjomės, ji nusiavė batelius. Vargu ar vėliau būtų juos apsiavusi. O kas?

– Mes tiriame jūsų tėvo kambaryje rastus kilimo plaušelius. – Kasidis šiek tiek patylėjo. – Ar per viešnagę Naujajame Orleane jūs ar pamotė buvote išsinuomoję mašiną?

– Aš nuomojausi. Mėgstu turėti savo transportą.

– Važinėjotės po miestą?

– Ir dar kaip. Kasdien. Išsinuomojau mašiną su nuleidžiamuoju stogu... buvo smagu.

– Šią informaciją lengva patikrinti. Ar per tuos pasivažinėjimus Arielė jus lydėdavo?

– Regis, tik kartą. Gal du. Kodėl klausiate?

– Vis dar su ja miegate?

– Ne. Jau kelios savaitės nebe.

– Kodėl? Kas nutiko?

Džošas žvilgtelėjo į Kasidį, paskui nusuko akis.

– Nežinau. Ji taip įsijautė į viršininkės vaidmenį, kad tokiems dalykams neliko laiko. Ji arba pavargusi, arba nenusiteikusi. Arba siunta, nes aš jai priekaištauju, kad prisivalgo, o paskui vemia. Bet dabar, kai žinau apie kūdikį...

– Kas?

– Negaliu su ja mylėtis, kai nešioja mano netikrą brolį.

Kasidis palinko į priekį.

– Ironiška, ar ne, Džošai? Kol tėvas buvo gyvas, barškinote jo žmoną, o kai jo nebėra ir ji laukiasi jo vaiko, vaidinate padorų?

– Nieko negaliu sau padaryti, – teisinosi Džošas.

– Gerai, – Kasidis atsilošė kėdėje. – Tarkim, viskas taip ir buvo. Pasirengęs? Arielė išėjo iš jūsų numerio, grįžo į savo apartamentus, kuriuos dalijosi su jūsų tėvu, nušovė jį iš revolverio, apie kurį niekas nežinojo ir kuris iki šiol nerastas, ir grįžo atgal pas jus į lovą būdama tikra, kad patvirtinsite jos alibi.

– Manau, taip viskas ir buvo.

Kasidžio veide švystelėjo abejonė.

– Man vis dėlto neaišku, kas jus paskatino visa tai man papasakoti?

– Dėl to melo mane graužė sąžinė.

– Sąžinė? – skeptiškai paklausė Kasidis.

Džošas, atrodo, įsižeidė.

– Aš, žinoma, kaltas dėl svetimavimo. Pripažįstu įtaisęs tėvui ragus, bet neketinu drauge su Ariele sėsti už nužudymą. – Džošas nervingai kandžiojo lūpą. – Gerai, pone Kasidi, čia ne tik sąžinės priekaištai. Aš jos bijau.

Kasidis niekinamai prunkštelėjo.

– Sakau tiesą! – suriko Džošas. Žinojau, kad ji kupina savimeilės ir gudri, bet Arielė nuėjo per toli. Peržengė visas ribas. Nušluos bet kokią kliūtį, pasipainiojusią kelyje. Jeigu tik kas jai prieštarauja, išvaro. Be jokio pasigailėjimo. Šmaukšt! – Džošas trenkė kumščiu sau į delną, – ir žmogelio nebėra.

Džošas įsistebeilijo į drebančias savo rankas.

– Gyvenau užrištomis akimis. Turbūt tiek galvodavau apie tėvą, kad nė nemačiau, kokia Arielė iš tikrųjų. Manau, kad pasiektų tikslą, jai nieko nėra neįmanoma. Ji nebesuvokia ką daranti, ir tai pavojinga.

Kasidis tiriamai nužvelgė Džošą, paskui atsistojo, leisdamas suprasti, kad pokalbis baigtas.

– Ačiū, Džošai. – Ištiesė jam dešinę ranką.

Džošas ją paspaudė, apimtas netikrumo.

– Jau viskas? Maniau, užpilsite mane klausimais.

– Vėliau jų bus, ir ne vienas. Nedelsdamas tuo užsiimsiu. O kol kas elkitės su pamote lyg nieko nebūtų įvykę. Rūpinkitės kasdieniais reikalais. Šiukštu neišsiduokit, kad buvot su manim susitikęs ir kalbėjomės. Tegul ji mano, kad seniai ją išbraukiau iš įtariamųjų sąrašo. – Kasidis surimtėjo. – Žinau, jums buvo nelengva pasiryžti.

– Taip, tiesa. Metų metus mudu su Ariele gelbėjomės nuo tėvo diktato, laikydamiesi drauge. Buvome vienas nuo kito priklausomi. Mus siejo bendra bėda, kartu ją išgyventi buvo lengviau. Kai tėvas mirė, supratome, kad mus siejo tik neapykanta mano tėvui. Tik neapykanta jam mus stūmė į vienas kito glėbį. Manau, Arielės psichika rimtai pažeista dar vaikystėje – ji buvo sunki. Aš, žinoma, ant jos pykstu, bet dar labiau bijau. Vis dėlto, – pridūrė liūdnai palingavęs galvą, – negaliu leisti, kad nenubausta išsisuktų nuo žmogžudystės.

– Džošai, turėdamas galvoj jūsų daugelį metų trukusį ryšį su Ariele, turiu užduoti klausimą: ar įstengsit liudyti prieš ją teisme?

Nė akimirkos nedvejodamas Džošas atsakė:

– Taip.

Vyrai atsisveikino. Vos Džošas išėjo iš kabineto, Kasidis apsivilko švarką ir pasitaisė kaklaraištį. Palaukęs, kol Džošas išeis lakan, nuėjo prie lifto, pakilo į kitą aukštą ir pasuko į Antonio Krauderio kabinetą. Jis nekreipė dėmesio į sekretorės įspėjimus, kad viršininkas užsiėmęs ir liepęs jo netrukdyti. Kasidis įsiveržė į viršininko kabinetą pirmą kartą per daugelį dienų jausdamasis teisus.

– Neskubėkit šaukti, pirma išklausykit. Atrodo, jau žinau, kas nužudė Džeksoną Vaildą.

Krauderis metė rašiklį į šalį.

– Klok.

– Jo sūnus.

Dvidešimt antras skyrius

Kasidis beveik žodis žodin perpasakojo šefui pokalbį su Džošua Vaildu. Kai baigė, Krauderis liovėsi barbenęs pirštais į stalą.

– Nė nežinau, ką galvoti. Tavo galva, kaltas sūnus, bet kaltę bando suversti našlei.

– Įžeista savimeilė. Skundimas – bailių metodas suvesti sąskaitas su priešininku. O Džošas ant nugaros nešioja didelį įspėjamąjį ženklą „Bailys".

– Iš kur tada sėmėsi drąsos nužudyti tėvą?

– Užklupo tėvą, kai tas buvo labiausiai pažeidžiamas: nuogas tysojo lovoje ant nugaros, gal net miegojo. Džošas gerai žinojo tėvo įpročius. Žinojo, kada suduoti smūgį. Tai galima pasakyti ir apie Arielę, – lyg sau pridūrė Kasidis. – Šiaip ar taip, Džošas šovė Vaildui į sėklides siekdamas mus suklaidinti. Kad pagalvotume, jog tėvą nužudė moteris. Mums kalbantis šitai net pabrėžė.

Krauderis pamąstė, parėmęs smakrą mėsingomis rankomis.

– O kurių galų Džošui žudyti? Manai, iš pavydo?

– Tokios galimybės neatmesčiau. Jeigu, kaip tvirtina Arielė, kūdikis nuo Džeksono. Vis dėlto, manau, Džošas greičiausiai turėjo ir rimtesnių motyvų.

– Rimtesnių negu pavydas? Pinigai?

– Netiesiogiai. Neabejoju, kad Džošas po tėvo mirties tikėjosi perimti vadovavimą kongregacijai. Jo manymu, ne kas kitas, o jis turėjo paveldėti tėvo sukurtą imperiją. Visai suprantamas

jauno žmogaus troškimas, tiek ilgai gyvenusio tėvo šešėlyje ir gniuždomo jo autoriteto.

– Ir še tau – kongregacijos valdžią pasičiupo Arielė.

– Įsitvėrė abiem rankomis. Taigi Džošui ir vėl lieka tenkintis antraeiliu vaidmeniu. Jis ir vėl antras. Bet net atmetus karjeros motyvą, jis turi ir kitą – asmeninį.

– Kokį?

– Džošas prisipažino, kad Džeksonas Vaildas buvo tironas. Jis naudojo psichologinį smurtą prieš jį ir Arielę. Ilgus metus vaikinas buvo atpirkimo ožys. Galiausiai kantrybės taurė buvo perpildyta. Taigi jis sukaupė drąsą ir tėvo atsikratė, bet paaiškėjo, kad viso labo atvėrė kelią pamotei ir savo meilužei, ši vėl nustūmė jį į antrą planą. Tikrai yra dėl ko siusti.

– Regis, vieną tironą pakeitė kitu.

– Kaip tik taip ir nutiko. Kad atsikratytų Arielės, apkaltino ją žmogžudyste O gal... – Kai byla taip pasisuko, Kasidis įžvelgė čia ir kitokį galimą scenarijų. – Visai gali būti, kad jiedu nužudė Džeksoną susimokę. Na, o dabar dėl jau išvardytų priežasčių Džošas virto Judu.

– Abu variantai, mano galva, įmanomi. Ar jau kalbėjaisi su Glenu?

– Dar ne, bet, manau, jis šokinės iš džiaugsmo. Glenas jau įtarė, kad nužudė arba Arielė, arba Džošas. Pakiš juodu po mikroskopu ir tol kasis, kol iškas visas jų paslaptis. Reikėtų mūsų balandėlius pasekti.

– Policijos komisaras pasius, jeigu paprašysiu skirti tau dar žmonių.

– Davėte man laiko iki savaitės pabaigos, Toni. Žaiskite sąžiningai, padėkit mums. Susitarkite su komisaru.

Kasidis grįžo į kabinetą kaip ant sparnų. Pirmą kartą per jau nežinia kiek dienų pajuto venomis pulsuojant adrenaliną. Dabar jis turi tikslą, naują puolimo planą. Nenurims, kol visko nepatikrins, atiduos tyrimui visas jėgas.

Apsisprendęs Kasidis griebė telefoną.

Surinkus pirmąjį telefono numerį, prisistatyti nereikėjo. Jis tiesiai paklausė:

– Vis dar teiki informaciją televizijos reporteriui?

Darbo su informatoriais sistema priminė dvipusio eismo gatvę. Apygardos prokuroro institucija naudojosi tais pačiais šaltiniais kaip žiniasklaida, kartais sąmoningai perduodama melagingų žinių arba daug ką nutylėdama.

– Šią popietę mane aplankė Džošua Vaildas, – paaiškino Kasidis. – Mes ilgai ir iš širdies pasikalbėjome. Iš mano kabineto vaikinas išėjo piktas ir susinervinęs. Kol kas tiek.

Paskui Kasidis nurodė darbuotojui patikrinti visas miesto automobilių nuomos kontoras.

– Rask, kurioje iš jų Džošua Vaildas išsinuomojo mašiną tą savaitę, kai buvo nužudytas jo tėvas. Mane domina automobilio modelis, nuvažiuotų mylių skaičius ir būklė, kai jį grąžino. Jeigu paaiškės, kad buvo paėmęs kraislerį su mėlynais kilimėliais, mašiną reikia rasti ir tuojau pat pristatyti į policijos kriminalistų laboratoriją. Jeigu pasisektų ir laboratorijos vaikinai aptiktų joje bent lašą uždžiūvusio kraujo, valio! – Jis pagaliau turėtų tikrą įtariamąjį.

– Jūsų užduotis bus visiškai paprasta, – Kasidis instruktavo policijos leitenantą, vadovaujantį sekimo grupei. Krauderiui vis dėlto pavyko susitarti su komisaru. – Džošua ir Arielė Vaildai net labiau krinta į akis negu merguželės, ramstančios Burbonų gatvės sienas. Jų negalima pamesti iš akių.

Paskirstęs užduotis, Kasidis atsilošė krėsle ir apimtas jam nebūdingo optimizmo lengviau atsiduso. Artimiausiu metu turėjo kas nors paaiškėti. Kokia nors anksčiau nepastebėta smulkmena virs įkalčiu prieš Džošą arba Arielę ir kartu nukreips įtarimus nuo Klerės.

Po nemalonaus jųdviejų kivirčo „Rozšarone“, jis stengėsi apie Klerę negalvoti, bet veltui. Kasidis niekaip negalėjo jos pamiršti – jos nuostabus kūno, švelnių glamonių ir piktų priekaištų.

Atrodė, ji atvėrė slapčiausias jo sielos kerteles ir sujudino jo giliai slepiamus jausmus ir mintis. Klerė apkaltino jį melu

ir išdavyste. Kitokiomis aplinkybėmis taip iš tiesų galėjo būti. Kai dar buvo advokatas, Kasidis griebdavosi ir ne tokių manipuliacijų, kad pasiektų išteisinamąjį nuosprendį. Vaidindavo, sukeldavo ašaras, juokindavo, ironizuodavo – visos priemonės buvo geros, kad tik klientai išeitų laisvi iš teismo salės.

Jeigu kada ir jausdavo sąžinės priekaištus, Kasidis visada rasdavo, kaip pateisinti savo veiksmus. Juk ginti nusikaltėlius buvo jo pareiga. Net ir didžiausi niekšai nusipelno teisingumo. Juk turi kas nors ginti juos teisme. Kodėl gi ne jis? Kasidis save tikindavo atlikęs profesinę pareigą. Šitaip tik sąžinę mėgindavo nuraminti. Buvo daug etiškesnių, veiksmingesnių būdų ginti kaltinamąjį ir be triukų, kurių jis taip dažnai griebdavosi, siekdamas padaryti įspūdį.

Žiūrėkite, štai gudruolis Robertas Kasidis, žvaigždė, net nelankiusi kurios nors Rytų aukštosios mokyklos ir ne Harvarde gavęs teisės laipsnį. Vis dėlto kaip vaikis iš tolimo Kentukio užkampio, jis tikrai daug pasiekė, tiesa?

Didžiausias tikslas jam buvo ne tiesą atkapstyti, o laimėti... iki lemtingos bylos, kurią irgi laimėjo. Tik kokia kaina? Apkaltinusi Kasidį manipuliacijomis ir veidmainyste, Klerė nė nenutuokė, kaip buvo arti tiesos, koks Kasidis buvo kadaise. Bet dabar jis kitoks. Jis sodina nusikaltėlius į kalėjimą, kad tie jau nekeltų grėsmės niekuo dėtiems žmonėms.

Ir ši byla jokia ne išimtis. Jis padarys viską, kad teisingumas triumfuotų, ir nesvarbu, kas bus pripažintas kaltas dėl Džeksono Vaildo žmogžudystės.

Kasidis tik meldė Dievo, kad tai nebūtų Klerė Loran. Atkakliai sau kartojo, kad ji ne žudikė, kad ji nekalta. Moteris, tokia šilta ir švelni, negalėtų šaltakraujiškai nužudyti. Jis lietė ne tik Klerės lūpas, krūtis, šlaunis, jis prisilietė prie jos sielos, ir jeigu ji būtų buvusi apnuodyta, jis būtų pajutęs.

Bet kad ir ką Klerė galvotų, Kasidis mylėjosi su ja ne dėl to, kad įsitikintų jos kaltumu ar priešingai. Jų suartėjimas buvo neišvengiamas kaip potvynis. Nuo pirmo susitikimo jų likimas buvo nulemtas. Kai tik įtarimai Klerei bus panaikinti, jis nueis

pas ją ir nuolankiai mels atleidimo už tai, ką jai per jo malonę teko iškentėti. Juk Klerė jo negerbtų, jeigu jis nesugebėtų deramai atlikti savo, kaip prokuroro, pareigos. O kai jau bus vienas kito atsiprašę, jie vėl mylėsis.

Vien nuo tos minties Kasidis susijaudino ir tai akimirksniu grąžino jį į tikrovę. Klerė jau turėtų būti grįžusi iš Misisipės. Jis žvelgė į telefoną, jausdamas didžiulę pagundą jai paskambinti. Ne, ji turbūt ant jo tebepyksta. Reikia kelias dienas palaukti, kol nurims aistros.

Kol kas jis dirbs, ieškos trūkstamo dėlionės kibuko, kuris nuvestų jį prie tikrojo žudiko ir taip padėtų išteisinti Klerę.

Ji, Klerė, nekalta.

Nužvelgusi neatplėštų laiškų krūvą ant darbo stalo, Klerė susiraukė. Sąskaitos ir laiškai, juos dar reikėjo išrūšiuoti. Tarp jų buvo ir grėsmingas vokas su mokesčių inspekcijos spaudu. Ne, darbui su popieriais ji neturi jėgų. Dėl nuovargio ji kaltino kelionę į Misisipę. Laikėsi griežto grafiko, dirbo daug, o dar tokiame alinančiame karštyje. Taigi, prieš imdamasi darbo, ji nusipelnė kelias dienas pailsėti. Vis dėlto Klerė netrukus suprato, kad poilsis jai rūpesčių išspręsti nepadės.

Vydama šalin niūrias mintis, Klerė vėl pažiūrėjo į netvarką ant stalo. Be neatplėštų laiškų, ant jo mėtėsi ir kelių pastarųjų dienų laikraščiai. Neskelbiamo, bet patikimo šaltinio duomenimis, apygardos prokuroro pavaduotojas Kasidis pakeitė bylos tyrimo kryptį, susitelkė į Arielę ir Džošua Vaildus.

Stambiu juodu šriftu parašyta jo pavardė patraukė Klerės dėmesį ir ji ilgai neatplėšė nuo antraštės akių. Nežinia, kiek dar būtų taip klajojusi mintimis, jeigu ne Merė Ketrina, kuri nešina padėklu įėjo į kambarį.

– Gal arbatos, Klere Luiza? Atrodai išvargusi. Pamaniau, gal arbata tau išeitų į naudą ir tu pralinksmėtum.

– Ačiū, mama. Puiki mintis, bet tik jeigu gersime arbatą kartu.

– Tikėjausi, kad mane pakviesi.

Klerė nusišypsojo, pasiėmė vieną iš laikraščių ir nuėjo prie staliuko, prie jo per pirmą vizitą sėdėjo Kasidis. Atrodė, kad ir ką sakytų ar darytų, viskas jai primena jį. Klerę erzino, kad jis užvaldęs kone visas jos mintis. Nuo to ryto, kai neatsisveikinęs išvyko iš „Rozšarono“, Kasidis nei skambino, nei bandė su ja susitikti. Klerė nesuvokė, ar dėl to džiaugiasi, įsižeidusi ar liūdi... nors greičiausiai ją užvaldę visi šie trys jausmai.

Mintys apie Kasidį kėlė jai prieštaringus jausmus – nuo palaimos iki liūdesio. Ji susizgribo, kad vieną akimirką šypsosi, o kitą – akyse kaupiasi ašaros. Nuo tada, kai socialiniai darbuotojai jėga išvilko ją iš tetos Lorelės namų, dar joks žmogus nebuvo jos sieloje sukėlęs tokios audros.

Merė Ketrina padėjo sidabrinį padėklą ant žemo kavos stalelio. Padavė Klerei siuvinėtą lininę servetėlę ir iš trapaus kiniško porceliano arbatinuko pripylė į puodelius arbatos.

Mama ir dukra maloniai šnekučiavosi, gurkšnodamos arbatą su sausainiais, rytą jų iškepė Harė. Viešnagė Misisipėje Merei Ketrinai išėjo į naudą. Motinos skruostai parausvėjo, atrodė net pajaunėjusi. Žvilgsnis pasidarė gyvas, akys sveikai žibėjo. Jose nebeliko tuštumos, dėl kurios taip dažnai nerimaudavo Klerė. Dar vaikystėje ji žinojo, kad toji tuštuma – besiartinančio priepuolio pranašas. Atrodo, Merė Ketrina vėl jaučia tikrovę, ir nemalonių nutikimų, kaip kad dėl Kasidžio parkerio, nėra ko baimintis.

Tarsi skaitydama Klerės mintis, Merė Ketrina pasakė:

– Čia rašo, kad ponas Kasidis dabar mano, jog žudikas – Džeksono Vaildo sūnus arba našlė. Kvaila, ar ne?

– Kvaila?

– Jiedu to nepadarė, ir aš netikiu, kad ponas Kasidis taip manytų.

– Iš kur žinai, kad jie to nepadarė, mama?

Tarsi neišgirdusi, Merė Ketrina kalbėjo toliau:

– Kodėl tie žmonės piketuoja prie mūsų namų? – Vaildo sekėjai uoliai piketavo prie „Prancūziško šilko“ nuo pat tada, kai Klerė su mama grįžo į miestą. – Noriu, kad jie pasitrauktų, –

Merės Ketrinos balse buvo justi įtampa. – Jie trukdo man ir Harei, kai rytais einame į turgų. Aš laukiu tų pasivaikščiojimų, bet minia prie mūsų namų viską sugadina.

Atrodė, kad Merei Ketrinai trukdžiai ramiai patekti į Prancūzų kvartalo turgų svarbiau, negu kad dukra kaltinama žmogžudyste. Bet dar labiau Klerei buvo neramu dėl ankstesnių mamos pareiškimų.

– Mama, kai suims Džeksono Vaildo žudiką, minia išsiskirstys.

– Jis grįš?

Akimirką Klerė pamanė, kad motina turi omeny Džeksoną Vaildą.

– Kas, mama?

– Ponas Kasidis.

Klerė lengviau atsikvėpė.

– Nežinau, mama. O kas?

Merės Ketrinos akyse sublizgo ašaros, apatinė lūpa ėmė virpėti.

– Aš taip tikėjausi, kad vyras, kurį tu pamilsi, nevers tavęs kentėti kaip kadaise mano mylimasis.

Merė Ketrina iš sijono kišenės išsitraukė nosinę su monograma – perregimą it voro nuaustas tinklas. Nuo jos sklido rožių žiedlapių aromatas – tokius kvepalų paketėlius Merė Ketrina laikė savo komodos stalčiuje.

Nusausinusi nosinaite mamai akis, Klerė suspaudė jai ranką.

– Neverk, mama. Tarp mūsų su ponu Kasidžiu... nieko nebuvo.

– Kaip gaila, – Merė Ketrina nuliūdo. – O aš tikėjausi, kad buvo. Jis man labai patinka. Išvaizdus jaunas vyras. Ir su damomis moka elgtis.

Tai jau tikrai moka, pamanė Klerė. Ir tikrai išvaizdus. Staiga prieš akis iškilo ryškių bruožų jo veidas. Susikaupęs, apimtas aistros... matė jo lūpas, glamonėjančias jos krūtis, nuogą, karštą jo krūtinę. Taip, jis moka elgtis su moterimis, ypač lovoje, suteikti moteriai malonumą, gal net didesnį negu pačiam sau. Toks tobulas mylėjimasis turėtų būti iš anksto apgalvotas. Juk turėtų?

Ji vijo nuo savęs šią mintį. Buvo skausminga apie tai galvoti. Klerė buvo beviltiškai įsimylėjusi... Kasidį... Beviltiškai – raktinis žodis. Jiedu neturi ateities. Vien jau todėl, kad atsidūrė skirtingose barikadų pusėse. Jis atstovauja sistemai. Kad ir koks Kasidis jai būtų brangus, tuo žmogumi ji niekada negalės iki galo pasitikėti... nes jis prokuroras.

Ši mintis Klerei buvo skausminga. Svarstymai apie Kasidį ją varo iš proto, bet ji šį savo jausmą slepia giliai širdyje, neprisipažindama, kad toks egzistuoja.

Klerė atkišo Merei Ketrinai puodelį.

– Įpilk man dar arbatos, mama. Niekas kitas nemoka taip jos plikyti kaip tu. – Klerė stengėsi nukreipti kalbą prie ne tokios skausmingos temos.

Po pusvalandžio Merė Ketrina paėmė padėklą ir paliko dukrą vieną jos darbo kambaryje. Klerė puolė prie laikraščių.

Džošua Vaildas kategoriškai neigia bet kokį ryšį su tėvo nužudymu. Arielė kaltina Kasidį, kad taip jis dangsto savo kompetencijos stoką. Ir dar, kad dėl asmeninių priežasčių mėgina nukreipti įtarimus nuo pagrindinio įtariamojo. Arielė apdairiai nutylėjo, kas tas įtariamasis galėtų būti, net ir tiesiai paklausta, ar turi omeny Klerę Loran. Taip ji dar sustiprino savo užuominų svarumą.

Žinoma, Klerei palengvėjo sužinojus, kad jau nėra pagrindinė Kasidžio įtariamoji. Vis dėlto ji negali atsipalaiduoti. Ji vis dar uragano epicentre ir jai teks atlaikyti dar vieną, gal net baisesnę stichijos bangą. Jeigu Džošua Vaildas taip susinervino dėl Kasidžio jam metamų įtarimų, nežinia, ko gali griebtis, kad nukreiptų nuo savęs smūgį. Taigi Klerė turės kovoti ne su vienu, o su dviem ją puolančiais priešais.

Iš šių niūrių minčių verpeto Klerę išplėšė staiga ant stalo suskambėjęs telefonas. Ji net pašoko iš netikėtumo. Ragelį pakėlė tik po trečio signalo.

– Alio...

– Klere, čia jūs?

– Andrė? *Bonsoir*. Smagu jus girdėti. Kaip laikotės?

– Ačiū, gerai. Nors... – jis patylėjo, – man labai neramu dėl Jasminos.

Klerė apniuko. Jo nerimas ne be pagrindo. Nuo tada, kai išsiskyrė su meilužiu, Jasmina iš tiesų elgiasi labai keistai. Klerė negalėtų įvardyti, kas konkrečiai, bet kažkas tikrai negerai. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad Jasmina nepasikeitė. Kol jie darbavosi „Rozšarone", ji vis taip pat juokavo, kapojosi su Leonu, priekabiai vertindama kiekvieną nuotrauką su jai būdinga išmone ir nepriekaištingu skoniu. Ir vis dėlto jos užsidegimas ir juokai dvelkė dirbtinumu.

Klerė tikėjosi, kad po fotosesijos Misisipėje, Jasmina kartu su komanda grįš į Niujorką, kur jau studijoje buvo planuojama baigti fotografuoti naujajam katalogui. Bet Jasmina grįžo su ja į Naująjį Orleaną. Vos peržengusi „Prancūziško šilko" slenkstį, nusimetė linksmumo kaukę, paniuro ir buvo tyli.

Jasmina tylėjo ir dėl katalogo maketo. Klerei tai kėlė nerimą ir dėl profesinių priežasčių, bet iki sutarties, kurią reikėjo pasirašyti su leidėju, dar buvo kelios savaitės, ir ji nutarė kantriai laukti. Dienas Jasmina leido tūnodama savo kambaryje, o kiekvieną vakarą kažkur išeidavo ir grįždavo tik paryčiais. Ji nesakė, kur eina, ir nekviesdavo Klerės eiti kartu.

Klerė įtarė, kad ji šnipinėja kongresmeną Petrį arba bando su juo pasimatyti. Jai labai knietėjo perspėti draugę, kad taip vaikiškai nesielgtų, bet Jasmina nerodė jokio noro su ja kalbėtis. Negana to – ji vengė Klerės, jos kambario durys visą laiką buvo užrakintos. Nebeateidavo ir valgyti su Mere Ketrina ir Klere.

Anksčiau Jasminą visada supdavo gerbėjai, ji mėgo bendrauti ir būti dėmesio centre. Ir apskritai nepakentė vienatvės. Todėl pasikeitęs draugės elgesys vertė Klerę nerimauti. Iki šiol Klerė gerbė jos norą pabūti vienai suprasdama, kad šitaip Jasmina bando gydyti sužeistą širdį. Bet, atrodo, atėjo metas ką nors daryti.

Akivaizdu, ir Andrė turėjo priežastį dėl Jasminos nerimauti.

– Ar seniai matėte Jasminą?

– Pereitą savaitę, kai buvote Misisipėje. Ji atvažiavo į viešbutį, pabuvo gal valandą ir išėjo. Klere, juk žinote, kad moku laikyti kitų paslaptis už dantų, bet, turint galvoj, kad jūs artimos draugės...

– Aš nė kiek neabejoju jūsų padorumu ar lojalumu, Andrė, ir vertinu tai. Patikėkit, man nė į galvą neateitų jums priekaištauti, kad liežuvaujate.

– Jeigu man būtų kilę tokių minčių, nebūčiau skambinęs.

– Vis dėlto kai kas nutiko, jaučiu nerimą jūsų balse. Spėju, tą kartą su Jasmina šnektelėjote?

Andrė papasakojo apie pokalbį su Jasmina viešbučio koridoriuje ir kad ši išėjo siaubingai susinervinusi.

– Aš dar tokios jos nesu matęs. Atrodė paklaikusi. Ar ji nusiramino?

Nenorėdama išduoti Jasminos paslapties, Klerė atsakė:

– Tą vakarą Jasminai nutiko labai nemalonus dalykas. Rytą ji man pasipasakojo. Manau, atviras pokalbis jai bent kiek padėjo.

– Ji grįžo į Niujorką?

– Ne, liko Naujajame Orleane. Čia ramiau, mažiau šurmulio. Manau, prieš grįždama namo nori gerai viską apgalvoti.

Be to, čia gyvena Alisteris Petris, pamanė Klerė prisiminusi, kad pirmame rytinio laikraščio puslapyje matė jo nuotrauką. Bet apie kongresmeną Andrė ji neužsiminė. Net jeigu Andrė ir žino Jasminos meilužio vardą, kaip visada bus santūrus ir nė už ką jo neatskleis. Nenorėdama statyti Andrė į keblią padėtį, Klerė nutarė patylėti.

– Kaip ji? Ar jau atsigauna po... sukrėtimo? – atsargiau paklausė Andrė.

Klausimas buvo ne iš lengvų. Nors gyvena po vienu stogu, Klerė bendravo su Jasmina net mažiau, negu draugei būnant Niujorke, tada skambindavo jai po kelis kartus per savaitę ir jos ilgai kalbėdavosi. Atsakydama Klerė kruopščiai rinko žodžius:

– Na, atrodo, kad jai bent jau ne blogiau.

– Ačiū Dievui. Man palengvėjo. – Andrė kostelėjo ir tylutėliai nusijuokė. – Juk žinote, kaip aš žaviuosi Jasmina.

– Taip, žinau. – Šypseną Klerės veide vėl aptemdė nerimo šešėlis. – Gali būti, kad pastaruoju metu mudvi nutolome. Manau, atėjo metas vėl mums iš širdies moteriškai pasikalbėti.

– Jeigu prireiktų mano pagalbos, sakykit. Padarysiu viską, kas įmanoma.

– Gerai.

– Klere, ar jūs... jūs ant manęs nepykstate? Dėl to reikalo su ponu Kasidžiu...

– Pamirškit, Andrė. Jus be jokių skrupulų apgavo. Beje, mane taip pat, – tyliai pridūrė. – Neverta dėl to graužtis.

Klerė patikino Andrė, kad jokie klastingi Kasidžio manevrai jų ilgametei draugystei įtakos neturės, ir jiedu sutarė kurią nors iš artimiausių dienų kartu pavakarieniauti. Atsisveikinusi su Andrė, Klerė ir vėl siektelėjo telefono ragelio.

Kasidis, stengdamasis neatkreipti dėmesio, priėjo prie agento, kuriam buvo pavesta sekti Džošua Vaildą, ir apsimetęs praeiviu paprašė ugnies.

– Nežinojau, kad rūkote, – tyliai it sąmokslininkas sušnibždėjo agentas.

Jis išsitraukė iš kišenės žiebtuvėlį ir spragtelėjo. Iš žiebtuvėlio, tarsi iš miniatiūrinio ugniasvaidžio, blykstelėjo ryški liepsna.

– Prieš porą metų mečiau, – atsakė Kasidis, kosčiodamas nuo įkvėptų dūmų.

– Ir vėl pradėjot?

– Tik paprašiau ugnies. Aišku? O ko dar galėjo paprašyti atsitiktinis praeivis? Greitomis pasidulkinti, ar ką?

Lieknas juodaodis vaikinas nusijuokė. Jo ilgi plaukai buvo supinti į kaselę ir kietai surišti gumele. Agentas pamerkė akį ir lengvai patapšnojo Kasidžiui per petį.

– Mano paslaugos brangios. Galit sau leisti?

Kasidis nustūmė vaikino ranką.

– Eik velniop!

– O, aš mielai, gražuoliuk.

Kasidis buvo girdėjęs, kad jaunasis faras neturi jokių kompleksų, ir dabar šis atvirai smaginosi. Kadangi vaikinas buvo aukštas, lieknas ir išvaizdus, jį dažnai siųsdavo padirbėti į Prancūzų kvartalą. Nutaisęs nuobodžiaujančio mergininko miną, jis ramstė gatvės stulpą priešais „Gambo" kavinę Šventojo Petro gatvėje. Į mikrofoną, paslėptą po akį rėžiančio blizgaus švarko atlapu, jis raportavo, kad Džošas įėjo į madingą restoraną. Kasidis per daug jaudinosi, kad ramiai sėdėtų kabinete, o juo labiau tvankiame ir tuščiame savo bute. Todėl nusprendė pats dalyvauti sekimo operacijoje.

– Seniai jis ten?

Agentas žvilgtelėjo į netikrą savo roleksą.

– Trisdešimt dvi minutes.

– Vakarieniauja?

– Turbūt.

Agentas išpūtė dūmus. Per melsvai pilką jų uždangą Kasidis bandė ką nors įžiūrėti pro restorano langą.

– Įdomu, kiek reikia laiko vienam pavakarieniauti?

Įsijautęs į prostitutės vaidmenį, agentas nužvelgė Kasidį, tarsi vertindamas jį kaip klientą, ir užkalbino sodriu gatvės žargonu:

– Ei, mažuti, tu labai jau užsiciklinęs. Taip nieko nebus, atpalaiduok sriegius.

Kasidis atsakė jam niūriu žvilgsniu ir jau ketino eiti, kaip tik tada restorano duryse pasirodė Džošas. Kasidis greitai nusisuko ir apsimetė žiūrinėjantis marškinėlius, iškabintus prie durų į suvenyrų parduotuvėlę. Atsargiai žvilgčiodamas per petį, matė, kad Džošas nervinasi ir prastai nusiteikęs.

– Ojojoi, – sušnibždėjo policininkas, – mūsų berniukas kaip reikiant įpykęs.

Kasidžiui labai knietėjo pažiūrėti, kas dedasi už nugaros, bet teko ir toliau vaidinti, kad domisi marškinėliais su nešvankiais

užrašais blizgančiomis raidėmis. Prie jo atskubėjo besišypsantis azijietis pardavėjas pasiūlyti savo paslaugų.

– Ačiū, tik šiaip žvalgausi.

– Aišku kaip dieną, – sumurmėjo agentas. – Tik moteriškė gali šitaip žmogų sunervinti.

– Moteris? – Kasidis metė žvilgsnį restorano pusėn, bet tuoj vėl nusisuko. – Velnias! – tyliai, bet iš širdies nusikeikė.

– Pone? – meiliai šypsodamasis paklausė azijietis.

Kartu su Džošu iš restorano išėjusi moteris į šalis nesidairė. Kažką pasakė Džošui, o tada apsisuko ir nuėjo gatve. Džošas lyg ir ketino ją vytis, bet apsigalvojo ir tik žvelgė jai pavymui. Ilgus pianisto pirštus buvo suspaudęs į kumščius. Kiek pastoviniavęs apsisuko ir su įžeisto pranašo mina veide nuėjo priešinga kryptimi.

Kasidis numetė nuorūką ant žemės ir užsipuolė agentą:

– Sakėt, kad jis buvo vienas.

– Ramiai, netrukdykit man dirbti, – nusišypsojęs vaikinas įsikibo Kasidžiui į parankę. Žvelgdamas degančiomis akimis ir gundomai šypsodamasis iškniaukė: – Į restoraną vyrukas atėjo vienas. Matyt, moteris jau laukė viduje.

– Eikit paskui jį, – Kasidis smakru parodė į Džošą, kuris jau buvo pasiekęs Rojalio gatvės sankirtą.

– O jūs seksite damą?

– Ji ne šiaip dama, – nekantriai atšovė Kasidis, jau nužengęs nuo šaligatvio, – čia Klerė Loran.

Dvidešimt trečias skyrius

Klerė sustojo kaip įbesta, kai pasukusi už kampo prie „Prancūziško šilko“ durų pamatė Kasidį. Jie nesimatė nuo to ryto, kai trenkęs durimis jis išlėkė iš jos miegamojo „Rozšarone“. Iš netikėtumo Klerei užėmė žadą. Širdis pašėlusiai plakė. Vis dėlto Klerė susiėmė ir nutaisiusi abejingą išraišką pasisveikino:

– Labas, Kasidi.

– Labas, Klere, – Kasidis mandagiai linktelėjo. – Gražus vakaras, ar ne? Jo kakta išrasojo nuo prakaito, atrodė, jaudinasi gal net labiau už Klerę.

– Kaip tokiam metų laikui, labai šilta. Ruduo į Naująjį Orleaną dar neatėjo.

Kasidis nusibraukė prakaitą, plona srovele nuvingiavusį pro jo tankų antakį tiesiai į akį.

– Tai jau tikrai. Viskas lipnu, it pigi kekšė šeštadienio vakarą.

Klerės veidas apniuko.

– Man nemalonūs jūsų storžieviški palyginimai, pone Kasidi.

– O, aš jau vėl *ponas Kasidis*?

Klerei knietėjo skelti Kasidžiui antausį, kad jo veide neliktų saldžiai ironiškos šypsenos, bet susivaldė ir tik šaltai pareiškė:

– Einu vidun.

Priešais pastatą vėl būriavosi piketuotojai, bet jų giesmėje „Pirmyn, Kristaus kariai“ buvo justi nuovargio gaidelės. Klerė vylėsi, kad jie jau pavargo ir ant kojų pritrynė pūslių.

Niekieno nepastebėta, Klerė įsmuko pro šonines duris, bet jai dar nespėjus jų užtrenkti, paskui įšoko ir Kasidis.

– Ko jums? – Klerės tonas buvo nesvetingas. – Maniau, orų tema jau išsemta.

– Buvau netoliese, – atsakė atsainiai jis, – todėl nusprendžiau užsukti ir pažiūrėti, kaip laikotės.

Klerė matė, kaip sunkiai kilnojasi jo krūtinė. Jis vis gaudė orą. Marškinių priekis po švarku buvo drėgnas nuo prakaito.

– Manykite, kad įvertinau jūsų draugiškumą, – taip pat atsainiai ištarė Klerė, – o dabar, jums leidus...

– Gal, sakau, nueikim kur nors pavakarieniauti?

– Ačiū, ne. Jau pavalgiau su mama.

– Vakarieniavote namie?

– Taip.

– Buvote išėjusi pasivaikščioti?

– Visą dieną išsėdėjau prie stalo. Reikėjo pamankštinti kojas.

– Ėjote kur nors konkrečiai?

– Ne, tik šiaip vaikščiojau. – Klerė kiek atsitraukė ir bandė išprašyti jį pro duris. – Atleiskit, Kasidi, bet man reikia lipti į viršų ir pažiūrėti, ar mamai viskas gerai. Teko ją palikti vie...

Kasidis suėmė Klerei už pečių ir atrėmė į duris.

– Jums teko palikti ją vieną, nes ėjote susitikti su Džošua Vaildu į „Gambo“ kavinę.

Klerė pajuto, kad spąstai užsitrenkia. Iš nuostabos jai atėmė amą, ji nesumetė, ką atšauti, kokį daugiau ar mažiau logišką paaiškinimą sugalvoti. Todėl nusprendė verčiau pereiti į puolimą.

– Jūs mane sekėte? Ar tie straipsniai laikraščiuose tik tam, kad prarasčiau budrumą?

– Sekėme ne jus, o Džošą. Įsivaizduojate, kaip nustebau, pamatęs jus kartu?

– Jeigu žinote, kur buvau ir su kuo, kam tie gudrūs manevrai, Kasidi?

– Ėjau kitu keliu ir pirmas čia atskubėjau. Norėjau pažiūrėti, kaip elgsitės šį kartą. Kaip visada, melavote.

– Melavau, nes žinojau, kad nesuprasite.

– Žinojote ir tai, kad daugiau jūsų melo nepakęsiu. Jis pasilenkė prie Klerės arčiau ir jau tyliau pridūrė: – Gal pamėginkime iš naujo, Klere? Ar seniai pažįstate Džošua Vaildą?

– Susipažinau tik šįvakar.

– Manot, tuo patikėsiu?

– Prisiekiu! Šiandien popiet telefonu išsiaiškinau, kur jis apsistojęs. Tada paskambinau ir pasiūliau susitikti. Jis sutiko.

– Įdomu kodėl?

– Turbūt jam buvo smalsu susipažinti su skandalingąja „Prancūziško šilko“ savininke.

Kasidis papurtė galvą.

– Turėjau omeny kai ką kita. Kodėl jums prireikė su juo susitikti? Ir apie ką judu galėjote kalbėtis?

– Aš jam pasiūliau pinigų.

– Pinigų? – apstulbęs perklausė Kasidis.

– Taip. Mainais prašiau, kad paveiktų Arielę. Kad įkalbėtų ją liautis persekiojus mane ir mamą, kad atšauktų piketus. Apskritai siūliau sudaryti paliaubas. Paaiškinau jam, kad noriu ramiai gyventi ir dirbti mėgstamą darbą... ir kad už tai esu pasiryžusi sumokėti.

– Kitaip tariant, mėginot Džošua papirkti? Aš teisingai supratau?

– Atsitraukit, – sumurmėjo Klerė, – man sunku kvėpuoti.

Kasidis, iki tol gręžęs Klerę žvilgsniu, atsitokėjo. Žvilgtelėjęs į rankas suvokė, kad pirštais jis įsikibęs Klerei į pečius, net krumpliai pabalę, o ji prispausta prie durų. Tada klusniai atsitraukė ir nuleido rankas.

– Ačiū, – tyliai padėkojo Klerė.

– Mes dar nebaigėme. Pasakokite.

– Kad nelabai ką turiu pridurti. Žinau, kad Džeksonas, galbūt ir Arielė su Džošu, ėmė iš įvairių leidinių duoklę. Tie, kas sumokėdavo, galėjo Vaildo puldinėjimų nesibaiminti.

– Iš kur sužinojote?

– Juk logiška, ar ne? Leidiniai, kurie tikrai turėjo būti Džeksono Vaildo sąraše, o jūs šį sąrašą vadinate *karštu*, kažkodėl jame neatsidūrė. Tarkim, „Lickety Split" arba „Hot Pants". Kodėl Džeksono rūstybė užgriuvo apatinių drabužėlių katalogą, o ne pornografinius žurnalus? Turbūt todėl, jog jų leidėjai iš anksto pasirūpino, kad Vaildas paliktų juos ramybėje. – Klerė klausiamai pažvelgė į Kasidį. – Matau, ir jums tokia mintis buvo šovusi į galvą.

– Taip, mano žmonės šią versiją tikrina. Na, o ką sakė Džošas?

– Jis nepripažino, kad tėvas ėmė kyšius, bet ir nepaneigė.

– Kodėl jūs anksčiau nepagalvojote apie tokį problemos sprendimą? Galėjote dar prieš metus Džeksonui sumokėti ir taip išvengti visų jus užgriuvusių bėdų. O gal jau buvote jam siūliusi ką nors panašiai?

– Ne, išskyrus tą nedidelę auką, apie kurią žinote.

– Kodėl ryžotės tokiam žingsniui kaip tik dabar, Klere?

– Todėl, kad man jau bloga nuo viso šito! Štai kodėl! – pratrūko Klerė. – O kaip jaustumėtės jūs mano vietoj? Plakatuose, kuriais čia mojuoja piketuotojai, iš manęs daroma pabaisa, vos ne dvidešimto amžiaus Jezabelė. Mama skaito tuos užrašus ir nervinasi. Darbuotojos per demonstrantus negali ramiai patekti į cechą. Mums trukdo dirbti, automobiliai negali privažiuoti – pristatyti žaliavos arba išvežti prekių. Viena transporto bendrovė jau pagrasino didinti kainą, nes jų vairuotojai skundžiasi, kad šitaip neįmanoma dirbti. – Klerė užvertė galvą, tarsi prašytų pagalbos iš Dangaus. – Dar gerokai iki nužudymo Džeksonas Vaildas mums buvo rakštis, bet ir dabar, nors nuo jo mirties praėjo nemažai laiko, jis vis tiek nepalieka manęs ramybėje. Kiek dar jis nuodys man gyvenimą? Noriu jo atsikratyti visiems laikams.

Klerė iš karto susizgribo, kad nereikėjo taip kalbėti. Akies krašteliu dirsčiojo į Kasidį, neatitraukiantį nuo jos akių.

– Bet net ir Džeksono žmogžudystė jūsų neišlaisvino.

– Ne tai norėjau pasakyti.

– Gal aš klydau, Klere? Gal Džošas buvo susimokęs ne su pamote, o su jumis?

– Dievaži, juokinga. Su Džošu Vaildu aš susipažinau tik šįvakar.

– Meluojat, Klere.

– Nemeluoju!

Kasidis ironiškai nusijuokė. Pasitraukė per kelis žingsnius ir apžiūrinėjo sandėlyje sustatytus konteinerius, o tada vėl atsigręžė į Klerę.

– Galėtumėte ir labiau manim pasitikėti. Aš jus pažįstu daug geriau negu prieš kelias savaites.

Tarp Kasidžio ir Klerės vėl plykstelėjo aistra, kokia juodu buvo užvaldžiusi naktį „Rozšarone“. Klerė pirma nusuko akis.

– Aš sakau tiesą. Su Džošua Vaildu susipažinau tik šiandien ir pasiūliau jam čekį mainais už galimybę ramiai gyventi.

– Tarkim, taip ir buvo, bet vis tiek jaučiu, kad jūs kai ką nutylite.

– Neturiu ko pridurti.

– Klere!

– Neturiu!

Kasidis tyliai nusikeikė.

– Gerai, tiek to. O kaip reagavo Džošas?

– Įsiuto.

– Atsisakė? – Kasidis negalėjo patikėti.

– Kategoriškai. Pareiškė, kad jis ne reketininkas. – Kiek kilstelėjusi smakrą, Klerė atrėmė Kasidžio žvilgsnį ir jau ramiau pridūrė: – Aš juo tikiu.

– Jūsų valia, o aš netikiu nė vienu žodžiu, ką čia išgirdau. Pasiūlėte Džošui pinigų, o jis atsisakė juos paimti? Negi, manot, tuo patikėsiu?

– Man nė kiek nerūpi. Galit netikėti.

– O turėtų rūpėti, Klere. Manau, tikroji priežastis, dėl kurios buvote susitikusi su Džošua Vaildu, kita. Ir ją slepiate.

– Ir kokia gi ta priežastis?

– Nežinau, bet man labai sunku patikėti, kad galėjote kam nors siūlyti kyšį. Pirma, jūs tam per išdidi. Antra, jums ne tiek ir rūpi, ką apie jus galvoja žmonės. Ir galiausiai – pati sakėte, kad visas šis triukšmas jūsų verslui net į naudą. Taigi Vaildai jam klestėti netrukdo. Be to, man atrodo visiškai neįtikima, kad Džošas atsisakytų paimti kyšį. O jeigu ir atsisakė, dėl to kyla tik dar daugiau įtarimų.

– Matau, be kovos nepasiduosite.

– Taip. Kitaip negaliu. Už tai man moka algą.

– Galimas daiktas, jums vis dėlto teks nusileisti. Jus privers pasitraukti. Įtakingi žmonės reikalauja jūsų galvos. Net ir Krauderis, jūsų mokytojas, greitai nebegalės jūsų apginti.

– Kaip turėčiau jus suprasti? – griežtai paklausė Kasidis.

– Jūs bandot bylą sukurpti iš nieko. Vaildo byloje nė kiek nepasistūmėjote, iš esmės trypčiojate ten pat, kur trypčiojote rytą po nužudymo.

– Jumis dėtas, nebūčiau toks tikras.

– Aš žinau tik viena: sūnus Vaildo nenužudė.

– Tada liekate jūs, Klere, ar ne? – Kasidis atsidarė duris ir neatsisveikinęs išėjo.

– O varge. Eikit sau, palikit mane ramybėje.

– Atidarykit.

Spragtelėjo grandinėlė, ir Džošas atidarė savo viešbučio kambario duris.

– Jau vėlu, – bambėjo Džošas.

Kasidis įžengė į kambarį ir neskubėdamas apsižvalgė. Lovoje negulėta, nors užklotas sujauktas.

– Matau, dar nesigulėte? Spėju, šiąnakt jums vargu ar pavyks užmigti. Man irgi.

Džošas krito į vieną iš dviejų fotelių kambaryje, o kitą pasiūlė Kasidžiui.

– Koks jūs vis dėlto niekšas, Kasidi. Atėjau pas jus gera valia, išliejau širdį, pasidalijau su jumis, kaip naiviai maniau, slapta

informacija, o jau kitą rytą viskas atsidūrė pirmuose laikraščių puslapiuose. Arielė įsiuto ir su manim nekalba. Beje, ji mane atleido. Kai tik laikraščiai pasirodė kioskuose, mane išvadino naujuoju Judu Iskarijotu, išdavusiu jos „Maldos ir šlovinimo valandą". Manau, ji tikisi, kad pasielgsiu garbingai ir pasikarsiu.

– Kertu, tai, kad jus atleido, buvo jums smūgis.

Džošas niūriai šyptelėjo.

– Vargu ar kas geriau yra man nutikę. Jums turbūt sunku tuo patikėti, bet, prisiekiu, tai tiesa. Dar niekada nesijaučiau toks laisvas.

– Įdomu. Jūs man nepanašus į tokį, kuriam visas pasaulis prie kojų, – skeptiškai metė Kasidis. – Greičiau jau atrodot įmurdytas į mėšlą.

– Už tą džiaugsmelį turėčiau padėkoti jums. Iš to, ką rašo pastarųjų dienų laikraščiai, atrodo, aš vėl tapau įtariamuoju.

– Pagal apibrėžimą, Džošai, įtariamasis – tai asmuo, kurio veiksmai kelia įtarimus.

Džošas pabrėžtinai abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, bandymas permesti įtarimus pamotei – brūkšnys – meilužei.

– Maniau, elgiuosi teisingai.

– Nubudo sąžinė? – kandžiai paklausė Kasidis.

– Nenorėjau, kad mane laikytų jos bendrininku. Jau sakiau.

– Gerai. Prašau man atsakyti į štai kokį klausimą. Kodėl šįvakar buvote susitikęs su Klere Loran?

Džošas aiškiai sunerimo.

– Iš kur sužinojot? Jūs mane sekėt?

– Pats mačiau jus kartu išeinančius iš „Gambo".

– Visai atsitiktinai ėjote pro šalį? – Džošo balse skambėjo pyktis.

– Atsakykite.

Griežtas Kasidžio tonas akimirksniu nuslopino Džošo bandymą pratrūkti teisuolio pykčiu. Vengdamas skvarbaus Kasidžio žvilgsnio, jis nusuko akis.

– Klerė pati man paskambino ir paprašė susitikti.

– Jūs ir „Prancūziško šilko“ savininkė – keista porelė.

Džošas pakilo iš fotelio ir ėmė nervingai žingsniuoti po kambarį. Jis keistai gestikuliavo.

– Vos neišvirtau iš klumpių, kai ji paskambino ir prisistatė.

– Iki šio vakaro nebuvote pažįstami?

– Aišku, ne. Kai ant jos buvo išlieta tiek purvo, tikrai nesitikėjau sulaukti skambučio ir kvietimo išgerti.

Kaip ir Klerė, Džošas melavo arba sakė ne visą tiesą. Kasidis bandė keisti taktiką.

– Klasiška moteris, ar ne?

– Turbūt, – be didelio užsidegimo atsakė Džošas.

– Išėjęs iš restorano atrodėt susinervinęs.

– Taip ir buvo.

– Gerai, eikime prie reikalo. Ko Klerei iš jūsų reikėjo, Džošai?

– Tas reikalas niekaip su mano tėvo nužudymu nesusijęs.

– Leiskite spręsti man.

Džošas kurį laiką dvejojo, kovodamas su savim, o paskui staiga išpyškino:

– Ji man pasiūlė dvidešimt penkis tūkstančius dolerių, kad atšauktume savo gaują.

Kasidis švilptelėjo.

– Sakyčiau, apvali sumelė, ir vien už tai, kad užrauktumėt piketus.

– Ne tik piketus. Taip pat grasinamus skambučius, šmeižtą ir viešus Arielės pareiškimus. Panelė Loran nori, kad spaudimas pagaliau baigtųsi. Ir puikiai ją suprantu.

– Ir ką jai atsakėte?

– Pasakiau, kad nesivargintų. Ji turbūt nežino, kad aš jokios įtakos Arielei neturiu. Po tėvo mirties visus sprendimus priima ji viena. Net ir norėdamas nieko negalėčiau padaryti.

– Taigi Klerės siūlymą atmetėte?

– Perplėšiau čekį ir mečiau jai į veidą, pareiškiau, kad su kongregacijos strategija neturiu nieko bendra. Niekada neturėjau, neturėsiu... ir nenorėjau turėti. Aš viso labo... skambinu...

skambinau fortepijonu. Aš nesiekiau palaikyti ryšių su tėvo priešais. Jis ir pats puikiai su jais tvarkėsi. Jeigu ir ėmė kyšius, čia jo reikalas. Nieko apie tai nežinojau ir nenoriu žinoti.

– Jūs netekote darbo. Juk galėjot pažadėti Klerei, kad padarysit, ko prašo, o pats nieko nelaukęs patraukti į banką.

Džošas nužvelgė Kasidį šaltu priešišku žvilgsniu.

– Na ir šunsnukis jūs, Kasidi. Nešdinkitės.

– Dar ne. Restorane jūs užtrukote ilgiau negu pusvalandį. Apie ką dar kalbėjotės su Klere?

– Buvo daug nejaukių pauzių.

– Oi, nereikia!

– Aš rimtai. Kol ji suvokė, kad susitarti nepavyks, praėjo kelios minutės. Tada Klerė susirinko čekio skiautes, įsidėjo į rankinę ir sumokėjo sąskaitą. Išeidama iš restorano atsisveikino. Štai ir viskas.

– Stovėdamas ant šaligatvio, jūs lyg ir dvejojote, ar nevertėtų jos pasivyti.

Džošas staigiu galvos judesiu atmetė ant kaktos užkritusią plaukų sruogą.

– Neprisimenu.

– O aš prisimenu, ir net kuo puikiausiai. – Kasidis palinko į priekį. – Gal apsigalvojote dėl pinigų?

– Ne. Aš – ne žudikas ir ne vagis.

Kasidžiui knietėjo sugriebti jam už apykaklės ir kaip reikiant papurtyti.

– Jūs kažką nuo manęs slepiate, Džošai. Man jau iki gyvo kaulo įgriso išsisukinėjimas. Ką slepiate?

Dvidešimt ketvirtas skyrius

– Ji...

– Kas? – griežtai paklausė Kasidis.

– Nežinau... – Džošas atrodė sutrikęs. – Jei ir žiūrėjau jai įkandin, kaip tvirtinate, tai vien todėl, kad buvau ne tik įsiutęs, bet ir suglumęs.

– Dėl ko?

– Dėl jos. Ji gana keista... sunku paaiškinti... juk suprantate?

– Ne, nesuprantu. Paaiškinkite.

– Vargu ar pavyks.

– Pamėginkite.

– Atrodė, ji mato mane kiaurai, – Džošas riktelėjo. – O aš į ją žiūrėjau pro šydą. Kalbėjomės ta pačia kalba, bet žodžiai, kuriuos tarė jos lūpos, kirtosi su tuo, ką sakė jos akys. Ji visiškai išmušė mane iš vėžių.

– Ką čia paistot?

Šiaip jau Kasidis kuo puikiausiai suprato, ką Džošas turi omeny. Kaskart jiems likus su Klere vienu du, – išskyrus jų intymaus artumo akimirkas, kai ji būdavo atsidavusi aistrai, – jis visada jausdavosi pažeidžiamas, o Klerė... ji taip ir likdavo Kasidžiui mįslė. Lyg jis stengtųsi įžvelgti priešininko veidą po fechtuotojo šalmu. Tarsi žinai, kas už jo slepiasi, bet aiškiai nematai.

– Taip ir maniau, kad manim nepatikėsite, – gaižiai tarė Džošas. – Todėl ir nusprendžiau patylėti.

Siekdamas išsunkti iš sutrikusio vaikino kuo daugiau žinių, Kasidis gudravo:

– Matau, jūs sąmoningai kalbate tokius niekus, bandote mane suklaidinti.

Džošas nusikeikė. Atrodė, ieško žodžių, kuriais galėtų tiksliau išreikšti, kas jam neduoda ramybės.

– Anksčiau tikrai nesu su ta moterim susitikęs akis į akį, bet mane kažkodėl apėmė nemalonus jausmas, kad ją pažįstu. Tiksliau, kad ji mane pažįsta. Velniai rautų! Kažkokia mistika. Žinoma, pas tėvą lankydavosi daugybė žmonių. Gal kada mačiau ją ten ir pasąmonėje įstrigo jos paveikslas?

Džošas liovėsi žingsniavęs po kambarį ir pasisuko į Kasidį.

– Man šovė mintis. O kas, jeigu Klerė Loran bandė imtis tokios taktikos ir su tėvu? O kai jis atsisakė priimti kyšį, ėmė ir jį nušovė. Ar nepagalvojote apie tai?

Nieko neatsakęs, Kasidis atsistojo ir nužingsniavo prie durų. Paskui staiga atsisuko ir grasinamai išrėžė:

– Džošai, jeigu man meluojate, grįšiu ir kaip reikiant iškaršiu jums kailį. Taip suimsiu į nagą, kad maža nepasirodys. – Bedė į Džošą pirštu. – Taigi dar kartą klausiu: – Ar tikrai iki vakarykščio vakaro Klerės Loran nepažinojote?

Sunkiai rydamas seiles, Džošas atsakė:

– Ne, prisiekiu savo amžinatilsį motina.

Išėjęs į gatvę, Kasidis lengviau atsikvėpė. Jautėsi pavargęs. Vangiai nupėdino iki mašinos, bet net vairuoti buvo sunku. Akys peršėjo it smėlio pripiltos, jas erzino ryškios automobilių šviesos. Ir, aišku, vos atsiguls, veikiausiai nesumerks akių iki pat paryčių, o rytoj ši painiava vėl prasidės iš naujo.

Kasidis apatiškai atidarė duris ir įžengė į tvankią svetainę, permetė akimis paštą ir patraukė į miegamąjį. Žvelgdamas į savo atvaizdą veidrodyje virš kriauklės, staiga suprato, kodėl jaučiasi kaip maratono bėgikas, įveikęs įkalnę. Šįvakar Klerė dėl vieno melo buvo išteisinta, bet tuo pat metu iškilo kitas galimas motyvas, dėl ko ji būtų galėjusi nužudyti Džeksoną Vaildą.

Kasidis paliko Klerę apimtą nevilties. Jam išėjus, ji dar ilgai stovėjo įrėmusi kaktą į šaltą metalinę durų staktą. Juk tikėjosi, kad apie susitikimą su Džošu niekas nesužinos. Dabar jai teks būti dar atsargesnei. Daugiau tokios klaidos, kurią padarė deramai Kasidžio neįvertinusi, Klerė nepakartos. Jis turi prieš ją neabejotiną persvarą. Greičiausiai agentai stebi ją visą parą.

Ši mintis jaudino Klerę dėl kelių priežasčių. Pirma, pažeistas jos asmeninio gyvenimo privatumas. Antra, nesvarbu, kad padarytas naujas posūkis byloje, ji ir visi su „Prancūzišku šilku" susiję žmonės vis dar įtariami. O pikčiausia, vyras, su kuriuo ją siejo intymus ryšys, turi jai valdžią.

Akivaizdus Kasidžio pranašumas niekais vertė jų meilės nakties prisiminimus. Tarsi koks beširdis ir bejausmis kietais batais būtų sutrypęs į purvą gėlyną. Gėlių grožis jau būtų negrįžtamai sunaikintas.

Sunkia širdimi Klerė atsitraukė nuo durų ir pasuko prie krovininio lifto. Priėjusi arčiau, išgirdo jį leidžiantis. Kai sustojo pirmame aukšte, pro metalines sustumiamąsias duris pamatė Jasminą.

– Sveika, – linksmai pasisveikino Klerė, nors jokio linksmumo nejautė ir pamačiusi draugę neapsidžiaugė. Tik dar vienas galvos skausmas. – Vėl išeini?

– Taip, trumpam.

– Gal nori, kad eičiau kartu? Mielai prasiblaškyčiau. Galiu paskambinti Harei ir paprašyti, kad pabūtų su mama.

Bet Jasmina jau purtė galvą.

– Nepyk, Klere, turiu kitokių planų.

Lyg prisilipinusi šypseną Klerė tarė:

– Džiaugiuosi, kad grįžti į vėžes. Jau buvau ėmusi dėl tavęs nerimauti.

– Visai be reikalo. Susitvarkysiu.

– Puiku. Aš tuo neabejojau. Gal nori mano mašinos?

– Ne, ačiū. Išsikviesiu taksi.

Nenorėdama pasirodyti smalsi, Klerė nepaklausė Jasminos, kur ji susiruošė ir kokie jos planai. Ir iš drabužių sunku buvo atspėti. Jasmina vilkėjo klasikinę šilko suknelę. Meliono spalva jos odai teikė ypatingo spindesio. Be feno išdžiovinti žvilgantys plaukai krito ant pečių sunkiomis sruogomis. Ausyse blykčiojo didžiuliai disko pavidalo auskarai, o ant liaunų dailių riešų skimbčiojo prašmatnios apyrankės. Jasmina atrodė stulbinamai. Klerė taip jai ir pasakė.

– Ačiū. Šįvakar noriu atrodyti ypatingai.

– Net ir tada, kai sunku, tu atrodai nepriekaištingai. – Nė pati nesitikėdama Klerė draugę apkabino.

Jasmina buvo jai dėkinga.

– Ačiū tau už viską, Klere.

– Nedėkok. Tau pastaruoju metu buvo nesaldu.

– Vis dėlto buvai man gera draugė, nors daugelis nuo manęs nusisuko.

– Niekada taip nepasielgčiau, gali tuo neabejoti. – Klerė dar kartą ją apkabino. – Būk atsargi.

– Tu mane pažįsti, mieloji. – Išsilaisvinusi iš Klerės glėbio, Jasmina pamerkė jai ir pliaukštelėjo liežuviu. – Juk žinai, visada gaunu, ko noriu.

Klerė nusijuokė. Ji vėl matė ankstesnę Jasminą. Jai šmėstelėjo mintis, ar tik nebus Alisteris Petris ją pakvietęs susitaikyti. Būtų aišku, kodėl Jasmina šįvakar pasistengė atrodyti įspūdingai.

– Ar man jaudintis, jeigu užtruktum?

– Ne. Ir nesugalvok manęs laukti. Iki. Išeidama įjungsiu signalizaciją.

– Ačiū. Iki.

Klerė palaukė, kol Jasmina perėjo sandėlį. Tarpduryje ji stabtelėjo ir linksmai pamojo draugei ranka. Net ir per tokį atstumą Klerė girdėjo žaismingą jos apyrankių skimbčiojimą.

Užlipusi viršun, Klerė pažiūrėjo, kaip laikosi Merė Ketrina. Mama ramiai miegojo. Darydama motinos kambario duris, Klerė pajuto dūmų kvapą ir sustingo.

Kai šis senas pastatas buvo renovuojamas, Klerė dosniai sumokėjo už moderniausią priešgaisrinės apsaugos sistemą ir dūmų detektorius. Ji puikiai suprato, kad gaisro atveju turėtų didžiulių nuostolių, ką jau kalbėti, kad liepsnose kas nors galėtų žūti. Bet net įrengusi patikimą apsaugą, Klerė paniškai bijojo ugnies.

Uoslė ją nuvedė prie Jasminos kambario. Pastaruoju metu Klerė retai pas ją užsukdavo. Savo ruožtu Jasmina iki išsiskyrimo su Alisteriu Petriu savo kambario durų nerakindavo. Todėl Klerė be dvejonių atidarė draugės kambario duris.

Įėjus vidun, Klerę ištiko šokas. Nevalingai dešine ranka užspaudusi nosį ir burną, ji prisiartino prie naktinio stalelio, kuris buvo paverstas altorium.

Aplinkui sustatytos žvakės skleidė dūmus ir spragsėjo, mesdamos pikta lemiančius šešėlius ant kambario sienų. Ant stalelio buvo primėtyta žolelių ir pripurkšta aliejaus. Nuo jų ir sklido nemalonūs, kambarį pripildę kvapai. Bet ne tik nuo jų.

Altoriaus viduryje stovėjo grubaus darbo molinis dubuo. Jame buvo nedidelio gyvūno viduriai. Anksčiau gal net būtų galėjusi pasakyti kokio, o dabar čia buvo tik šlykštūs kruvini mėsgaliai. Nuo dvoko Klerės vos nesupykino.

Stalelio paviršius buvo kruopščiai krauju išrašinėtas simboliais. Mažutė Alisterio Petrio kopija – Klerė lėlę atpažino, nes kartą Jasmina jai buvo rodžiusi, – buvo be galvos ir iškastruota. Iš sumaitotos lėlės krūtinės styrojo baisi adata.

– O Dieve, – suaimanavo Klerė, nesąmoningai traukdamasi nuo pasišlykštėjimą keliančio vaizdo. – O Dieve, Jasmina! Ne!

Kai tik atvažiavo jos pagalbos šauksmų išgąsdinta Harė, Klerė šoko į automobilį ir visu greičiu nurūko į prestižinių rezidencijų kvartalą ant Ponšartreno ežero kranto, kur su žmona ir vaikais gyveno kongresmenas Petris. Ji meldė Dievo, kad nebūtų per vėlu.

– Norit, kad palaukčiau? – taksistas pasisuko ir išpūtęs akis žvelgė į keleivę ant užpakalinės sėdynės.

– Ne, ačiū. – Jasmina padavė vyrukui dvidešimtinę. – Grąžos nereikia.

– Ačiū, panele. Dėkingas. Žinot, man atrodo, kad esu jus kažkur jau matęs. Ar gali būti? Jūs garsenybė?

– Buvau fotomodelis. Gal ir matėte mano nuotraukas žurnaluose.

– Jetau! Eina sau! – vyrukas pliaukštelėjo sau per kaktą ir išsišiepė, blausios salono lempelės šviesoje apnuogindamas sugedusius, nuo tabako pageltusius dantis. – Kas būtų patikėjęs, kad tokia gražuolė atsidurs mano geldoje? Iki šiol teko vežti tik vieną garsenybę. Ji televizijoje veda kulinarinę laidą. Džulija, ar kaip ten... Klausykit, aš mielai jūsų kiek vėliau užvažiuočiau. Štai mano kortelė. Paskambinkit, kai reikės jus paimti.

Jasmina papurtė galvą ir išlipo iš mašinos.

– Ačiū.

– Iki pasimatymo. Buvo malonu.

Taksistas perjungė bėgį, pamojo ranka ir nuvažiavo. Jasmina šypsodamasi žiūrėjo į tolstančią mašiną patenkinta, kad suteikė vaikinui malonumą. Jis dabar mėnesių mėnesius ar net metus visiems girsis vežęs Jasminą tą vakarą, kai ji iš tikrųjų išgarsėjo.

– Sėkmės tau, mielasis, – jos šnibždesys ištirpo tirštame vakaro ore.

Stovėdama ant šaligatvio krašto, Jasmina žvelgė į didelę vilą kitapus gatvės. Vaizdelis kaip iš atviruko. Net ir ispaniškų samanų kuokštai, svyrantys nuo senų ąžuolų šakų, atrodė tobulai priderinti.

Ant tamsoje skendinčio valgomojo lango kraujo pėdsakų jau nebuvo. Kai jos užsakymu buvo pristatytas negyvas viščiukas, rytą jo pėdsakus nuplovė. Kitą dieną Jasmina buvo atvažiavusi pažiūrėti. Viskas atrodė ramu, jokių panikos ženklų, kuriuos turėjo sukelti ši siaubinga staigmena.

Nieko, Alisteris dar nežino, ką reiškia iš tikrųjų bijoti. Dar nežino.

Jasmina žengė į gatvę ir perėjo į kitą pusę. Pasiraususi didelėje odinėje rankinėje, išsitraukė revolverį. Ir nors šiandien, nekantriai laukdama, kol sutems, ji net kelis kartus tikrino dėtuvę, nutarė dar kartą pažiūrėti, ar visi šoviniai joje. Ginklas buvo užtaisytas.

Jasmina pasuko takeliu per patį pievelės priešais namą vidurį. Ėjo pasitikėdama savim, išdidžiai iškėlusi galvą, kaip kadaise garsiausių mados namų podiumais. Niujorkas, Paryžius, Milanas... Jokia kita manekenė negalėjo jai prilygti. Jasminos eigasties buvo neįmanoma pamėgdžioti. Daugelis stengėsi, bet nė vienai nepavyko taip tobulai suderinti juslaus klubų siūbavimo, grakštumo ir elegancijos.

Užkėlusi koją ant apatinio laiptelio, Jasmina stabtelėjo, bet netrukus ryžtingai priėjo prie plačių durų ir nuspaudė skambutį.

– Tėti, šeštadienį futbolas. Kaip manai, ar galėsi ateit pažiūrėti rungtynių? Stovėsiu vartuose.

Alisteris Petris ištiesė ranką per valgomojo stalą ir pakedeno sūnui plaukus.

– Pasistengsiu. Daugiau pažadėti negaliu. Tikrai pasistengsiu.

– Oi, būtų nuostabu, – berniuko veidas nušvito iš laimės.

Nuo to siaubingo įvykio su negyvu viščiuku, kuris jam kainavo gerus dešimt gyvenimo metų, Alisteris atvertė naują lapą. Dienų dienas drebėjo iš baimės. Iš namų išeidavo tik kilus būtinam reikalui, ir tai tik lydimas apsaugos vyrų, kuriuos nusisamdyti pareikalavo Belė.

Ir vis tiek kaskart, kai užlipdavo į tribūną sakyti rinkimų kalbos, jam nevaldomai drebėdavo keliai – jis bijojo, kad bus nužudytas. Naktimis sapnuose regėdavo tiesiai į jį lekiančią kulką, ši pereidavo kiaurai kaktą ir galva ištikšdavo it prisirpęs arbūzas. Alisteris kaskart būdavo savo egzekucijos liudytojas ir kaskart nubusdavo tirtėdamas ir išpiltas šalto prakaito.

Belė buvo šalia, guodė jį ir ramino. Glausdama virpantį Alisterio kūną, Belė tikino, kad tokiu šokiruojančiu išpuoliu meilužė išliejo ant jo tulžį ir kad viskas baigta.

Ir vis dėlto Belė nepraleisdavo progos vyrui kaskart skaudžiai įgelti.

– Pjauni ką pasėjęs, Alisteri. Kaip šauksi, taip atsilieps. Už nuodėmes reikia atkentėti. – Ji turėjo nemenką Biblijos posakių atsargą ir visada išrėždavo juos pamokomu tonu.

Kad ir keista, Belės pamokslai įsirėžė Alisteriui į širdį. Nežinia, kiek dar turės praeiti laiko, kol ryšis užmegzti kokį romaniuką. Pamoką jis išmoko. Kai kitą kartą prispirs nuklysti į šoną, jis pirmiausia įsitikins, ar panelė neturi polinkio į juodąją magiją. Gal ir nieko baisaus, bet vis dėlto psichiką žaloja.

Po truputį ramindamasis, kad įvykis su negyvu viščiuku – tik ekscentriškas Jasminos išpuolis, kad jis nepasikartos ir kad ji jau išliejo visą susikaupusią neapykantą ir keršto troškimą, Alisteris kiek lengviau atsiduso. Jis vėl grįžo prie aktyvios veiklos. Atleido apsaugininkus. Kiek galėdamas daugiau laiko stengėsi praleisti namie. Prieš miegą užsukdavo vaikams palinkėti labos nakties, pabučiuodavo juos ir net persimesdavo keliais sakiniais, klausdavo, kaip jiems sekėsi mokykloje, kas apskritai svarbaus nutiko jiems per dieną.

Belė dalyvavo jo rinkimų kampanijoje dar aktyviau. Jie retai išleisdavo vienas kitą iš akių. Belė laikė vyrą už labai trumpo pavadėlio, o jis nė kiek nesipriešino, nes žmona tesėjo pažadą ir nešykštėjo Alisterio kampanijai pinigų. Nemenkos sumos plaukė iš jos asmeninių ir turtingų jos giminaičių banko sąskaitų.

Vis dėlto po lemtingojo vakaro jie daugiau nevakarieniaudavo didžiajame valgomajame.

Šįvakar Petrių šeimyna vakarojo susirinkusi prie stalo jaukioje nišoje šalia virtuvės. Net ir Rokvelas nebūtų nutapęs darnesnės šeimyninio gyvenimo scenos. Desertui patiekė ką tik iškeptą obuolių pyragą. Cinamono ir kitų prieskonių kvapai buvo užpildę visą ryškiai apšviestą kambarį. Iš šalies atrodė,

kad Petriai – tipiška amerikiečių šeima, jeigu ne tarnaitė. Gavusi nebylų ženklą iš Belės, mergina nurinko nuo stalo indus ir sudėjo į indaplovę.

– Tėti?

– Ką, mažute? – dėmesingai paklausė dukrelės Alisteris.

– Aš šiandien mokykloje nuspalvinau tavo portretą.

– Tikrai?

– Aha. Tu sakai kalbą, o už tavęs – Amerikos vėliava.

– Tu rimtai? – Alisteris vaidino labai nustebusį. – Nagi, parodyk.

– Mamyte, ar galiu atnešti. Piešinys portfelyje, mano kambaryje.

Belė meiliai nusišypsojo.

– Žinoma, saulele.

Mergaitė nusiropštė nuo kėdės ir pasišokčiodama išbėgo iš virtuvės. Vos ji dingo už suveriamųjų durų, pasigirdo skambutis.

– Atidarysiu! – jos skardus vaikiškas balselis aidėjo visame name. Guminiai jos sportinių batelių padai brūžavo medinėmis grindimis.

Tuo pat metu suskambėjo telefonas. Tarnaitė pakėlė ragelį virtuvėje.

– Petrių rezidencija.

Jie išgirdo atidarant laukujes duris.

– Ne, – atsakė į ragelį tarnaitė. – Čia tokios tikrai nėra.

– Kas skambino? – paklausė Belė, kai tarnaitė padėjo ragelį.

– Apsiriko. Moteris šaukė į ragelį, kad ieško kažkokios Džasminos.

Alisteris kaipmat pašoko ant kojų.

– Jasminos?

Belė sunerimusi pažvelgė į vyrą. Jiems abiem šovė į galvą ta pati baisi mintis. Belė iš lėto paklausė:

– Tai ji?..

– Taip. – Alisteris metėsi pro suveriamąsias duris.

– Kas nutiko, mama?

– Nieko, sūnau.

– Tu keista.

Tarnaitė smalsiai paklausė:

– Ponia Petri? Kas nors negerai?

– Neuždavinėk kvailų klausimų! – piktai atšovė Belė. – Kas čia gali būti negerai?

Tada pasigirdo šūvis.

– Ne, ne, nedėkit ragelio! – telefono būdelėje šaukė Klerė. Išgirdusi trumpus signalus, ji trenkė ragelį į telefono aparatą. – Juk sakiau, kad nedėtumėt!

Pasiklydusi nepažįstamame rajone, Klerė rado telefono būdelę ir paskambino Petriams. Skubėdama juos įspėti (dar nežinodama, ką sakys), nervingai surinko numerį, rado jį telefonų knygoje. Atsiliepė iš karto, turbūt namų tvarkytoja. Šioji, matyt, dėl isteriškų Klerės šūksnių pamanė, kad kas nors apsiriko arba skambina beprotė.

Klerė įmetė dar vieną monetą ir vėl surinko Petrių numerį. Užimta.

– Nagi, atsiliepkit! Atsiliepkit! – Įmetė dar vieną monetą ir bandė vėl.

Šį kartą signalai buvo ilgi, niekas ragelio nekėlė. Pagalvojusi, kad ne taip surinko numerį, Klerė dar kartą paskambino. Tie patys ilgi signalai.

Dar akimirka, ir Klerės ausis pasiekė automobilių sirenų garsai. Ji pajuto krūtinėje stingdantį šaltį.

– O Dieve, meldžiu! Meldžiu, ne!

Bet jos malda nebuvo išgirsta. Pro šalį prašvilpė greitosios pagalbos automobiliai tamsoje švysčiodami švyturėliais. Klerė numetė telefono ragelį, sėdo į mašiną ir nuskubėjo jiems iš paskos. Kai tie sustojo, Klerė iššoko iš mašinos ir sugriebusi už rankovės pižama vilkintį kaimyną paklausė:

– Kieno čia namas?

– Kongresmeno Petrio.

Policininkai jau bėgo per pievelę, o sanitarai skubėjo su ratukais prie atdarų durų. Klerė stumtelėjo vis dar užsimiegojusį kaimyną ir leidosi prie namo. Policininkas bandė ją sustabdyti, bet Klerė nekreipė į jo šūksnius dėmesio.

– Mano draugei reikia pagalbos.

Gaudydama kvapą, Klerė pribėgo prie verandos laiptelių, užlėkė viršun ir prasibrovė per žmones, susispietusius prie durų. Iš namo sklido isteriškas vaiko klyksmas. Klerę prisiviję policininkai liepė sustoti ir nejudėti.

Kai ant slenksčio pamatė plastiko gabalu pridengtą kūną, blogiausi jos spėjimai pasitvirtino. Ji pavėlavo! Jasmina jį nužudė! Tarp žmonių prieškambaryje Klerė akimis karštligiškai ieškojo draugės ir staiga susitiko su Alisterio Petrio žvilgsniu. Iš palengvėjimo ji vos nesusijuokė. Kongresmenas atrodė apdujęs, bet gyvas ir sveikas.

Tada Klerė pamatė, kad jis visas kruvinas, bet tas kraujas ne jo. Petris stovėjo klane kraujo, kuris tekėjo iš po uždangalo.

Klerės akys vėl nukrypo į kūną. Dabar ji matė tai, į ką iš pradžių neatkreipė dėmesio. Iš po plastikinio uždangalo kyšojo ilga daili baltintos kavos spalvos ranka.

Ant riešo blizgėjo auksinės apyrankės.

Dvidešimt penktas skyrius

Lipančią pristumiamais laipteliais, Klerę apakino fotoaparatų ir kamerų blykstės. Ji nevalingai prisidengė akis ranka. Norėjo bėgti, bet nebuvo kaip. Jai iš paskos sekė lėktuvo keleiviai, taigi kelias atgal buvo atkirstas, ir ji akis į akį susidūrė su reporterių ir operatorių minia.

Niujorke jai teko atlaikyti beprotišką žiniasklaidos ataką, kurią sukėlė Jasminos savižudybė. Žinoma, ji buvo pasiruošusi ir laikėsi stojiškai. Vis dėlto Klerė pagrįstai tikėjosi, kad grįžus į Naująjį Orleaną susidomėjimas drama jau bus išblėsęs. Ji visai nebuvo pasiruošusi atkaklių žurnalistų puolimui.

– Panele Loran, ką manote apie Jasminos vaidmenį?

– Įtarimai turi pagrindo?

– Labai prašau, – ištarė Klerė, braudamasi per minią.

Bet kameromis ir mikrofonais apsikarstę reporteriai nesitraukė nė per žingsnį. Buvo aišku: kol Klerė nepadarys pareiškimo, jie nepasiduos.

– Mano draugė jautėsi nelaiminga, – Klerė kalbėjo nuo blyksčių slėpdama veidą po didžiuliais tamsiais akiniais. – Nuoširdžiai jos gedžiu, tai, ką iš Jasminos gavau aš – gavo visas mados pasaulis, – dar ilgai neleis jos pamiršti. Leiskite praeiti.

Klerė ryžtingai pasuko prie oro uosto pastato, griežtai atmesdama bandymus dar ją klausinėti. Apsaugos pareigūnai padėjo jai atsiimti bagažą ir palydėjo iki taksi. Prie namų ją pasitiko ne tik reporteriai, bet ir vis dar piketuojantys ištikimieji

Džeksono Vaildo sekėjai. Ji kyštelėjo taksistui banknotą ir nuskubėjo namo.

Klerei palengvėjo, kai pamatė, kad jos žmonės dirba kaip įprastai, tik keistai susikaupę. Vienas kitas pareiškė užuojautą, ji dėkinga priėmė. Lifte Klerė nusiėmė akinius, greitomis pasidažė lūpas ir nutaisė ramų veidą. Ji nenorėjo, kad Merė Ketrina, pažvelgusi į ją, dar labiau jaudintųsi dėl Jasminos savižudybės. Kai kitą dieną po laidotuvių Niujorke ji įsodino Merę Ketriną ir Harę į lėktuvą, iš La Gvardijos skrendantį į Naująjį Orleaną, mama atrodė siaubingai sukrėsta ir sutrikusi. Klerė baiminosi, kad mamos psichika visai nepakriktų. Sunkia širdimi ji išsiuntė mamą namo, bet nuojauta jai kuždėjo, kad tarp savų sienų Merei Ketrinai bus geriau negu Niujorke, ten Klerė negalėjo jai skirti tiek dėmesio kiek namie.

Nutaisiusi malonią šypseną, Klerė atidarė buto duris ir žvaliai įžengė vidun.

– Mama, jau grįžau! – netrukus Klerė stabtelėjo, pamačiusi Merę Ketriną susigūžusią sofos kamputyje ir nervingai gniaužančią šlapią nuo ašarų nosinaitę. Harė stovėjo prie lango, žvelgdama į tolį akmeniniu veidu.

Apmetusi svetainę žvilgsniu, Klerė įsmeigė akis į Kasidį, sėdintį ant sofos šalia mamos.

– Ką jūs čia veikiate?

– Sakiau jam, kad mintis prasta, bet jis užsispyrė su Mere Ketrina pasikalbėti.

– Ačiū, Hare. Žinau, koks ponas Kasidis gali būti atkaklus. – Piktai pervėrusi Kasidį akimis, Klerė priklaupė ant grindų priešais motiną. – Mama, aš grįžau. Tu nesidžiaugi?

– Klere Luiza?

– Kas, mama?

– Jie atėjo tavęs?

– Ne, mama, niekas manęs neatėjo.

– Nenoriu, kad tave išsivestų dėl to, ką padariau aš.

– Niekas manęs neišsives. Aš niekur neinu. Aš namie. Mes dabar kartu.

– Norėjau kaip geriau, – Merė Ketrina porą kartų tyliai žagtelėjo. – Tikrai norėjau. Paklausk tetos Lorelės. Tik kad... – Merė Ketrina kilstelėjo ranką prie smilkinio ir jį pasitrynė. – Kai prisimenu, kaip nusidėjau, nerandu sau vietos. Mama su tėčiu taip įpyko, kai jiems prisipažinau apie kūdikį.

Klerė apkabino motiną ir pašnibždėjo jai į ausį:

– Nusiramink, mama. Aš čia ir tavim pasirūpinsiu.

Klerė tvirtai glaudė motiną, kol toji liovėsi kūkčiojusi. Tada paleido iš glėbio ir šypsodamasi pažvelgė į užverktą Merės Ketrinos veidą.

– Spėk, ko norėčiau vakarienei? Tavo nuostabiosios šparagų sriubos. Išvirsi? Labai prašau.

– Nemoku išvirti tokios gardžios kaip teta Lorelė, – droviai teisinosi Merė Ketrina, – bet jeigu tikrai nori...

– Noriu, – Klerė pasisuko į Harę. – Galėtumėt imtis darbo dabar pat. Laiko turit visą dieną. Eik su Hare, ji tau padės. – Klerė padėjo Merei Ketrinai atsistoti.

Merė Ketrina ištiesė Kasidžiui ranką.

– Atleiskite, turiu eiti, pone Kasidi. Dėkoju už vizitą. Užsukite dar kada su tėvais, man bus malonu jus pavaišinti stiklu chereso.

Kasidis linktelėjo, ir Harė išsivedė Merę Ketriną į virtuvę.

– Pokalbio su ja dar nebaigiau.

– Nė velnio! – užsipuolė Kasidį Klerė. – Kaip drįsot man nesant brautis čia ir nervinti mano motiną? Ko jums iš jos reikia?

– Norėjau jai užduoti kelis klausimus.

– Velniop jūsų klausimus!

– Kaip apygardos prokuroro pavaduotojas turiu teisę...

– Teisę?! – ironiškai perklausė ji. – Mes netekome artimo žmogaus, o gal pamiršote?

– Užjaučiu dėl Jasminos.

– Kurgi. Viena įtariamąja mažiau, ar ne?

– Jūs man neteisinga. Visai nenorėjau jūsų mamos trikdyti.

– Bet sutrikdėte. Jeigu dar kartą pamėginsite ją bauginti, jus užmušiu. Negi nesuprantate, kad ji negali atsakyti į kvailus jūsų klausimus?

– Užtat galite jūs, – ramiai atrėmė Kasidis. – Todėl važiuosite su manim.

– Kam?

– Pasakysiu, kai ten būsime. – Kasidis tvirtai suėmė Klerei už rankos.

– Jūs ketinate mane suimti? Ką jūs privertėte mamą pasakyti?

– Gražiai atsisveikinkite su jomis, Klere, ir eime, – tyliai, bet griežtai pratarė Kasidis. – Nereikia kelti scenų, Merė Ketrina tik dar labiau susinervintų.

Tą akimirką Klerė jo nekentė visa širdimi.

– Niekšas.

– Pasiimkite rankinę ir atsisveikinkite.

Be jokios abejonės, šį raundą laimėjo Kasidis. Jis žino, kad Klerė dėl motinos bus pasiryžusi nusileisti. Žino ir sumaniai tuo naudojasi. Klerė žvelgė į jį bjaurėdamasi ir niekindama.

– Hare, aš trumpam važiuoju į miestą su ponu Kasidžiu. Iki, mama, – atsisveikino ji.

Jiems išėjus, prie „Prancūziško šilko“ pastato juos pasitiko įsiaudrinusi reporterių ir demonstrantų minia. Ant Klerės galvos iš visų pusių pasipylė klausimai.

– Panelė Loran nekomentuos, – tvirtai reporteriams pareiškė Kasidis.

– Kasidi, kaip manot?..

– Nekomentuosiu.

– Kaip manot? Ar jau radote žudiką?

– Nekomentuosiu. – Nekreipdamas dėmesio į prikištus prie veido mikrofonus, Kasidis tvirtai skynėsi kelią per minią. Klerė buvo išsikankinusi, palaužta ir sutrikusi, net nesipriešino vedama. Kasidis bent jau gerai pažįstamas priešas.

Pagaliau Kasidžiui pavyko prasibrauti per minią. Juos saugojo du iš paskos sekantys uniformuoti policininkai. Visi kartu sparčiu žingsniu pasuko ant šaligatvio.

– Aš ją nuvešiu savo mašina, – pareiškė Kasidis patruliams.

– Gerai, pone.

– Ačiū už pagalbą.

– Tokia tarnyba, pone.

– Pasistenkite išsklaidyti minią ir atidžiai stebėkite namą.

– Klausom, pone.

Policininkai apsisuko ir nuėjo vykdyti Kasidžio nurodymų. Nelėtindamas žingsnio, Kasidis nuvedė Klerę prie savo mašinos; pažeisdamas taisykles ją buvo palikęs ant šaligatvio krašto. Paslaugiai atidarė dureles iš keleivio pusės ir atsitraukė. Pernelyg išvargusi, kad su juo ginčytųsi, Klerė įsėdo į mašiną.

– Kaip jums pavyko per laidotuves išvengti televizijos? – jau pakeliui į miesto centrą paklausė Kasidis.

– Aš juos suklaidinau. Visi žiniasklaidos vilkai nusekė paskui katafalką su netikru karstu į Naująjį Džersį ir tik ten susivokė, kad juos apgavo. – Klerė palietė auksinę apyrankę ant riešo, vieną iš Jasminos mėgstamiausių. Žinojo, Jasmina būtų norėjusi, kad ją nešiotų. – Man būtų buvę nepakeliama, jeigu Jasminos laidotuvės būtų virtusios mums svetimų žmonių karnavalu.

Nuo to tragiško vakaro, kai nuvažiavusi prie Alisterio Petrio namų Klerė ant jų slenksčio pamatė negyvą draugę, praėjo daugiau kaip savaitė. Meilužio ir jo dukrelės akyse Jasmina nusišovė į pakaušį, taip visiškai sudarkydama savo nuostabiai gražų veidą. Jasmina negyva. Vis dėlto būdavo akimirkų, kai Klerė tai pamiršdavo, bet greitai ją vėl, tarsi pasipylusi akmenų kruša, užguldavo žiauri tikrovė.

Ji neturėjo kada gedėti. Dienos po Jasminos savižudybės buvo kupinos varginančios veiklos. Reikėjo pasirašinėti dokumentus, tartis dėl susitikimų, tvarkyti finansinius Jasminos reikalus, išsisukinėti nuo žiniasklaidos vengiant klausimų, į kuriuos atsakymų Klerė nežinojo. Ir kaip paaiškinti, kodėl moteris, kurią visada lydėjo sėkmė, staiga nusižudė, ir dar taip sukrečiamai groteskiškai?

Klerė draugės paslapčių neatskleidė. Net ir dabar, kai jau, atrodytų, nesvarbu, ji nenorėjo išduoti jos pasitikėjimo. Draugams, kuriuos Jasminos pasitraukimas apstulbino ir sukrėtė, Klerė aiškino, kad pastaruoju metu jos bičiulė jautėsi nelaiminga, bet nutylėjo apie nenusisekusį meilės romaną ir finansinius sunkumus.

Kadangi Jasmina turėjo tik kelis giminaičius – pusbrolius, gyvenančius Rytų pakrantėje, visi su laidotuvėmis susiję rūpesčiai užgulė Klerės pečius. Jasmina nepaliko jokių nurodymų, todėl Klerė, vadovaudamasi nuojauta, draugės kūną nutarė kremuoti. Atsisveikinimo ceremonija buvo santūri ir uždara – dalyvavo tik keli artimiausi žmonės. Žvelgiant į urną, Klerę apėmė skausmingas suvokimas, kad tik tiek liko iš Jasminos – spindulingos, talentingos, kupinos gyvybės... Ji įsimylėjo vyrą, kuris ją padarė nelaimingą.

Prisiminusi Petrį, Klerė pasisuko į Kasidį, tylomis vairuojantį automobilį.

– Kaip Petrio dukrelė? Jau atsigavo?

– Skaičiau, kad mergaitei jau geriau, nors, kaip rašo laikraščiai, ji vis dar sapnuoja košmarus. Ja rūpinasi vaikų psichologas.

– Ir kaip Jasmina galėjo ryžtis tokiam baisiam žingsniui vaiko akivaizdoje.

– Petris ir buvo ją metęs meilužis, tiesa?

– Atspėjote.

– Man pasakojo, kad jos kambaryje rasta visokios vudu velniavos. Tiesa?

– Taip.

– Ir dar girdėjau, kad jūs tai matėte, Klere.

– Radau jos kambaryje neva altorių. Tada ir pamaniau, kad norės Petriui atkeršyti. Todėl nuskubėjau jai iš paskos, bet nuvažiavau per vėlai.

– Daktarė Diupiuji pasakojo, kad užsispyrėte važiuoti su ja į lavoninę.

– Jasmina buvo mano draugė.

– Tokia ištikimybė jums daro garbę.

– Man jūsų pagyrimų nereikia.

– Matau, jūs vis dar nusiteikusi priešiškai.

– Nuo pat dienos, kai susipažinome, mums nebuvo lemta tapti draugais. – Jie pažvelgė vienas į kitą, bet čia pat nusuko akis į šoną. Kiek patylėjusi Klerė paklausė: – Ši tragedija gerokai sumažins Petrio galimybę būti išrinktam. Kažin ką jis pats apie tai mano?

– Neskaitėte?

– Ne. Tyčia vengiu skaityti straipsnius šia tema, ypač tuos, kuriuose spausdinamos visokiausios spėlionės apie Jasminos savižudybės priežastis. Man nuo to kaip replėmis gniaužia širdį.

– Tada tikrai jums nepatarčiau imti į rankas pastarųjų dienų laikraščių. Pradedant „The New York Times“ ir baigiant „National Enquirer“, jie perša savo versiją.

– To ir bijojau. Ir kokia gi ta versija?

– Jie teigia, kad Jasmina buvo narkomanė.

– Nieko daugiau iš jų ir nesitikėjau.

– Ir dar, kad tarp jos ir kongresmeno buvo kilęs rasinis konfliktas.

– Jasmina politika nė trupučio nesidomėjo.

– Kad ji buvo atstumta meilužė.

– Esu tikra, kad Petris tą kategoriškai neigia.

– Jis kalba nedaug ir labai nenoriai. Slepiasi už žmonos nugaros, leisdamas su žiniasklaida bendrauti jai. Įprasta tokių kaip jis politikų viešųjų ryšių taktika. Manau, jeigu nebūtų turėjęs besąlygiškai remiančios žmonos, vargu ar apskritai būtų prasidėjęs su kitomis moterimis. Sutinkate?

– Taip. Aišku, Jasminą dabar apšauks buvus psichopate.

– Atrodo, taip. – Kasidis įvairavo mašiną į savo vietą aikštelėje prie apygardos prokuratūros.

– Kam mane čia atvežėte? – Klerės balse buvo girdėti priekaištas. – Juk aš ką tik iš kelionės. Labai pavargusi. Ir, patikėkite, visiškai nenusiteikusi atsakinėti į jūsų klausimus. Ir dar jums neatleidau, kad bandėte išklausti mamą. Atvirai pasakysiu, maniau, kad nuo bylos jūs nušalintas. Ar Krauderis jūsų vieton dar nepaskyrė kito prokuroro?

– Ne. Ką tik paaiškėjo naujos šios bylos aplinkybės.

– Sveikinu. Tik kaip tos naujos aplinkybės susijusios su manim? Manęs čia nė nebuvo.

Permetęs ranką per sėdynės atlošą, Kasidis pasisuko į Klerę.

– Balistikos ekspertai ištyrė kulką revolverio, iš kurio nusišovė Jasmina. Ant jos tokios pat žymės kaip ant kulkų, išimtų iš Džeksono Vaildo kūno. Visos jos iššautos iš trisdešimt aštunto kalibro revolverio, kurį spaudė negyva Jasmina.

Dvidešimt šeštas skyrius

Andrė Filipis šveitė nagus šepetuku ir skystu muilu. Šįryt atsibudęs, šią procedūrą kartojo jau penktą kartą. Kai jau rankos, jo manymu, būdavo švarios... kurį laiką... vėl puldavo plauti jų karštu vandeniu – vos nenusiplikydavo – ir šluostytis baltu puriu rankšluosčiu, atneštu jam tiesiai iš viešbučio skalbyklos.

Andrė nužvelgė save veidrodyje virš kriauklės. Jo drabužiai atrodė nepriekaištingai – nė dulkelės, nė mažiausios raukšlelės. Rausvas gvazdikas atlape šviežiai nuskintas ir rasotas. Kiekvienas jo pomada išteptos šukuosenos plaukelis vietoje. Atrodytų, Andrė turėtų jaustis puikiai, it salone eksponuojama nublizginta nauja mašina.

Bet toli gražu. Andrė jautėsi nesaugus, sukrėstas ir nerimavo.

Išeidamas iš tualeto kambario, užgesino šviesą ir grįžo į kabinetą. Net ir priekabiausias kritikas nebūtų radęs ko šiam kambariui prikišti – nepriekaištinga tvarka ir logika. Bet Andrė manė kitaip. Jis čia įžvelgė netvarką. Ant stalo šūsnys neperskaitytų laiškų, darbo grafikų, reklaminių skrajučių ir klientų anketų. Visas popierinis darbas, kurį Andrė iki tol mėgo ir kruopščiai atlikdavo, buvo apleistas, nes jis gedėjo Jasminos. Nuo tada, kai Andrė pasiekė baisi žinia apie merginos savižudybę, jis prarado bet kokį norą dirbti. Tokį abejingumą ir aplaidumą tam, kas jam visada buvo šventa pareiga, galėjai pavadinti šventvagyste.

Kai paskambino Klerė ir pranešė apie Jasminos mirtį, Andrė nesąmoningai apkaltino ją meluojant. Mintis, kad toji nuos-

tabi būtybė galėtų atimti sau gyvybę, ir dar taip barbariškai, atrodė pasibaisėtina. Jis nenorėjo apie tai galvoti. Andrė prisiminė dieną, kai grįžęs iš mokyklos rado gražiąją *maman* nuogą gulinčią vonioje, iš jos per kraštus ant plytelėmis išklotų grindų pylėsi drungnas kruvinas vanduo.

Dvi moterys, kurias jis dievino, pasirinko ne gyventi, o mirti. Jos ne tik kad išėjo į pasaulį, kuriame jo nėra, bet išėjo į jį nė neatsisveikinusios. Neapsakomas ilgesys sunkia našta užgulė krūtinę, širdį draskė nepakeliamas skausmas.

Andrė atsisakė vykti į Niujorką, kur Klerės rūpesčiu buvo užsakytos gedulinės mišios už velionę. Jis prisiminė, kaip, stovėdamas prie uždaryto *maman* karsto, prisiekė sau, kad iki ateis jo paskutinė valanda, jis nepripažins, jog mirtis – tai viskas, pabaiga.

Kad būtų lengviau susitaikyti su Jasminos netektimi, jis guodėsi banaliomis tiesomis: „Nežemiškas grožis užtraukia prakeiksmą“, „Už šlovę ir turtus reikia brangiai mokėti.“

Andrė net prisiminė pokalbį su vienu iš įtakingų mamos draugų, kai ji nusižudė. „Yra angelų, – sakė tas geranoriškas žmogus, – kurių grožis toks didis, kad Viešpats nepakenčia ilgo išsiskyrimo su jais. Dar iki gimstant, nulemta iš aukščiau, kad jų žemiškoji kelionė bus trumpa. Vejami ypatingos lemties, jie skuba grįžti į Dievo karalystę be nuodėmės, tokie, kokie atėjo į šį pasaulį.“ Laikantis Naujojo Orleano Prancūzų kvartalo tradicijų, Andrė motina buvo palydėta su prideramomis iškilmėmis – paskui karstą sekė liūdinti minia ir džiazo orkestras.

Andrė, tada dar paauglys, tokiomis kalbomis netikėjo. Jis iš visų jėgų valdėsi, kad nepravirktų prie motinos karsto. Netikėjo ir dabar, bet tie žodžiai iš tolimos praeities jam teikė palengvėjimą. Jis kasdien eidavo į mišias ir karštai meldėsi, kad Jasminos siela būtų išgelbėta.

Andrė kankinosi ne tik dėl Jasminos mirties. Jį labai skaudino spaudoje ant jo mylimosios pilamas purvas, piktino Jasminai metami kaltinimai, juolab kad ji nebegalėjo apsiginti. Andrė pažvelgė į suglamžytą laikraštį, kurį pasipiktinęs buvo

įgrūdęs į šiukšliadėžę po stalu. Įžeidžiamos antraštės, pramanai, melas...

Deja, apygardos prokuroro pavaduotojas Kasidis visu tuo tiki.

Jis paskambino šįryt ankstų rytą. Permetęs laikraščių antraštes, Andrė dėl to nenustebo. To skambučio net laukė. Laukė, nes norėjo atvirai išsakyti pasipiktinimą dėl begėdiško Jasminos šmeižto.

– Ji mirė, pone Kasidi, – Andrė balse skambėjo kartėlis. – O jūs it maitvanagis sukate ratus virš jos lavono. Jūsų išpuolius prieš beginklę auką laikau negarbingais, pasibaisėtinais ir žeminančiais.

– Gana paistalų, Andrė. Taip, aš negailestingas, pripažįstu. Tik va, tiesa tokia, kad mokesčių mokėtojai, įskaitant ir jus, moka man algą, kad toks būčiau. Dabar prie reikalo. Turiu jums klausimą ir labai tikiuosi išgirsti tiesą. Antraip teks pas jus užsukti ir nugnaibyti žiedus jūsų oranžerijoje. Aš čia turiu galvoj ne žiedą, kurį segite atlape. Ar matėte Jasminą „Fermonto" viešbutyje naktį, kai buvo nužudytas Džeksonas Vaildas?

– Jūsų tonas įžeidžiamas. Aš skųsiuos...

– Tai buvo ji suknistame jūsų viešbutyje ar ne? – riktelėjo į ragelį Kasidis.

Andrė susiėmė, drėgnu delnu persibraukė per plaukus ir atsakė:

– Matėte registracijos knygos įrašus. Ar tarp svečių buvo jos pavardė?

– Ne to jūsų klausiau.

– Neturiu ko pridurti.

– Klausykit, – kitą ataką Kasidis jau pradėjo gerokai taikesniu tonu. – Suprantu, Jasmina buvo jūsų draugė, ir man iš tiesų gaila, kad ji mirė. Pažinojau ją labai trumpai, bet to pakako, kad įvertinčiau jos talentą. Jasmina buvo nuostabi. Žiūrėti į ją buvo dieviškas malonumas. Kartu su ja mūsų pasaulis prarado dalelytę grožio. Puikiai suprantu, kaip jaučiatės. Tikrai suprantu. Jos mirtis buvo tragiška, pirmalaikė, ir mes tegalime spėlioti, kodėl ji nusprendė pasitraukti iš gyvenimo. Jeigu skaitėte

laikraščius, – kalbėjo Kasidis, – turbūt pro akis neprasprūdo, kad juose pilna spėlionių, neturinčių jokio pagrindo. Jasmina nebuvo nei narkomanė, nei kovotoja už spalvotųjų teises. Tuose prasimanymuose apie ją nėra nė krislelio tiesos. Taigi, Andrė, būdamas su manim atviras, jūs užkirstumėte kelią toliau spaudoje liejamam ant jos purvui. Ir... pagalvokite apie Klerę.

– Neverskite manęs rinktis, kuris iš mano draugų man brangesnis, pone Kasidi.

– Nė nemaniau to daryti. Vis dėlto, jeigu Džeksoną Vaildą nužudė Jasmina, tai Klerė nekalta. Negi jūs nenorite, kad ji būtų išteisinta?

– Ne, jeigu dėl to bus apkaltinta kita mano draugė, kuri taip pat nekalta. Be to, ji negyva ir negali apsiginti.

– Manau, Jasminos kaltė ar nekaltumas paaiškės per apklausą, – replikavo Kasidis, vėl netekdamas kantrybės. – Prašau man tik pasakyti, ar tą naktį Jasmina buvo viešbutyje.

– Sklandžiai dėstote, pone Kasidi, bet aš žinau tikruosius jūsų suinteresuotumo motyvus. Akivaizdu, prieš Jasminą neturite jokių įrodymų. Ir jeigu manote, kad jums padėsiu, klystate. Kartą mane jau apgavote. Daugiau jums nepavyks. Viso labo.

– Galiu įteikti jums šaukimą, – pagąsdino Kasidis.

– Darykite, kas priklauso. Mano atsakymai į jūsų klausimus vis tiek nepasikeis.

Tuo jų pokalbis ir baigėsi. Andrė jau laukė, kad tuoj pro kabineto duris įsiverš ginkluoti merijos pareigūnai su šaukimu į apklausą. Bet kad ir kokių Kasidis imtųsi prieš jį veiksmų, Andrė pozicijos nutarė nekeisti. Mintis, kad Vaildą nužudė Jasmina, kvailų kvailiausia. To negali būti, eidamas vėl plautis rankų tikino save Andrė.

– Nereikia.

Klerė priešinosi, bet Kasidis, nekreipdamas dėmesio, kone jėga įvilko ją į apygardos prokuroro būstinę. Prie pastato būriavosi Džeksono Vaildo sekėjai, budėjo ir meldėsi čia per naktį.

Jų uolumą sukėlė šviežias kraujas, šįkart Jasminos. Ir nesvarbu, kad ji jau kapuose.

Arielei Vaild, be jokios abejonės, buvo į naudą gandai, kad Jasminos savižudybė ir Džeksono Vaildo nužudymas susiję. Tokiai prielaidai pagrindą davė balistikos ekspertų išvados. Ir ji nedelsdama tuo pasinaudojo, kad fanatiškiems sekėjams įžiebtų kovingumo kibirkštį. Kasidis Arielei ironiškai metė, kad ji labai praverstų Pentagonui. Kas gi atsisakytų puikios strategės, per trumpą laiką gebančios organizuoti veiksmingą kontrataką? Be to, Arielei talkino ištikimi jos sekėjai, garbinantys ją kaip Jėzų. Kasidžio nuomone, tai buvo neigiamas televizinės evangelizacijos rezultatas. Negerai, kai pamokslininkai užgožia Dievą.

– Negi iš tikrųjų manote, kad Džeksoną Vaildą nužudė Jasmina? – Klerė paklausė Kasidžio, kai tas, įstūmęs ją į liftą, paspaudė antro aukšto mygtuką.

– Klausykit, – jo balsas buvo kimus, – ir pats netikėjau, kol nesužinojau ekspertų išvadų.

– Čia klaida. Kažkas siaubingai apsiriko.

– Aš patikrinau, ir ne kartą, Klere. Ekspertai nesuklydo. Abiem atvejais kulkos iššautos iš to paties ginklo. Kurių galų man nepasakėte, kad Jasmina turėjo revolverį? Jeigu būtumėte pasakiusi, Jasmina, galimas daiktas, dabar būtų gyva.

Apmaudžiai sudejavusi, Klerė atsilošė ir nugara atsirėmė į lifto sieną. Atrodė, stengiasi būti nuo Kasidžio kuo toliau.

– Koks jūs vis dėlto niekšas, Kasidi.

Lifto durys atsidarė. Praleisdamas Klerę pirmą, Kasidis pabrėžtinai mandagiai pasiūlė:

– Prašom. Dabar čionai. Reikia pagaliau išnarplioti nesusipratimų kamuolį.

Jiems įėjus į kabinetą, Kasidis su trenksmu uždarė duris, nusimetė švarką ir pasiūlė Klerei atsisėsti.

– Įsitaisykite patogiau, nes kol neprisikasiu iki tiesos, jūs iš čia neišeisite.

– Spėju, klausėte mano mamos, ar Jasmina galėjo nužudyti tėvą Vaildą. Dabar man aišku, kodėl ji buvo tokia sutrikusi.

– Aš Merės Ketrinos klausiau, ar ji žinojo, kad Jasmina turėjo ginklą. Ir dar – ar Jasmina kada užsiminė, kad Vaildą reikėtų nušauti. Tai viskas, apie ką mes kalbėjomės. Prisiekiu, stengiausi būti taktiškas.

Klerės išraiška nepasikeitė. Jos žvilgsnyje buvo priekaištas.

– Aš tik dirbau savo darbą, Klere.

– O taip, šlykštų darbą. – Klerė atmetė ant kaktos užkritusią plaukų sruogą.

Net ir tas nevalingas judesys, regis, pareikalavo iš jos didelių pastangų. Po akimis juodavo tamsūs ratilai, ji atrodė išsekusi.

– Ar bent galiu paskambinti į namus ir sužinoti, kaip mama?

Kasidis mostu parodė į telefoną, o tada iškišo galvą pro duris ir kažkam šūktelėjo, kad atneštų kavos. Kai į kabinetą atskubėjo vaikinas su dviem garuojančiais plastikiniais puodeliais, Klerė jau dėjo ragelį.

– Sriuba užkaista. Jos lošia džiną. Mama laimi.

Šypsena madonos, meiliai žvelgiančios į miegantį kūdikį. Taip besišypsančios Klerės lūpos buvo gražios ir švelnios. Kasidis stengėsi negalvoti, koks jų skonis.

– Kavos?

– Ne, dėkui.

– Gerkite. Kava jums būtina.

Klerė prisitraukė puodelį arčiau, bet kavos negėrė. Tik patogiau įsitaisė ant kėdės: užsikėlė koją ant kojos ir sunėrusi rankas atrėmė jas į kelius. Tada įžūliai pažvelgė į Kasidį.

– Ką gi? Nedelskite, užduokite savo klausimus, kaltintojau.

– Nereikia taip, Klere.

– Kaip?

– Neapsunkinkite man darbo.

– Manau, juo sunkiau, juo jums smagiau.

Kasidis palinko prie Klerės.

– Nejau iš tikrųjų manot, kad man malonu kamantinėti jus apie Jasminą? Juolab žinant, kokia ji buvo jums brangi ir kaip jus turėjo sukrėsti draugės savižudybė.

– Bet pusiaukelėje nesustosit, ar ne? Jums žūtbūt reikia kaltininko, kad įmestumėt liūtams į narvą.

– Taip, velniai rautų! Reikia. – Kasidis trenkė kumščiu į stalą. – Tik aš visa širdimi trokštu, kad tas kaltininkas pasirodytų esąs kas nors kitas, ne jūs!

Stojo tyla. Jo žvilgsnis buvo iškalbingesnis, negu derėjo, ir Klerė jo nebylų prašymą suprato. Tarsi pasiduodama, nusuko akis.

– Jasmina Džeksono Vaildo nužudyti negalėjo, – tvirtai ištarė Klerė. – Manau, ir pats suprantate.

– O kodėl ne?

– Todėl, kad Jasmina jo asmeniškai nė nepažinojo. Be to, kokį galėjo turėti motyvą?

– Tokį pat kaip jūs. Vaildą užčiaupti. Jis kėlė grėsmę jos finansinei gerovei, juolab tokiu metu, kai ją rimtai spaudė kreditoriai. Sužinojome patikrinę, kiek pinigų ji paaukojo Vaildui remti.

– Neneigiu, Jasmina iš tiesų turėjo finansinių sunkumų, bet Vaildas rimtos grėsmės „Prancūziškam šilkui" nekėlė. Jasminą net linksmino aplinkybė, kad Vaildo išpuoliai prieš mūsų bendrovę mums ne tik kad nepakenkė, dargi davė priešingą rezultatą. Jis mums darė nemokamą reklamą, bendrovė klestėjo. Ir net jeigu laikytume, kad Jasmina turėjo klasikinį motyvą jam nužudyti, ji fiziškai to padaryti negalėjo, nes tą naktį buvo Niujorke.

– Taigi kad nebuvo.

– Aš pati ją kitą rytą parsivežiau iš oro uosto.

– O aš patikrinau keleivių registracijos įrašus, Klere. Dar prieš kelias savaites. Jasmina rytiniu reisu neatskrido. Ji atvyko į Naująjį Orleaną išvakarėse, geromis dvylika valandų anksčiau.

Klerė apstulbo.

– Kodėl nesakėt anksčiau?

– Nemačiau reikalo išduoti Jasminos paslapčių. Greičiausiai ji atskrido anksčiau, kad pasimatytų su meilužiu, bet nenorėjo,

kad sužinotumėte, nes tam romanui nepritarėte. Čia buvo jūsų asmeniški reikalai, ir nenorėjau kištis. Vis dėlto šiomis aplinkybėmis jos melą jau galima aiškinti visai kitaip.

Kasidis prisėdo ant stalo krašto ir įdėmiai nužvelgė Klerę.

– Ar žinojote, kad tą naktį Jasmina buvo Naujajame Orleane?

– Ne.

– Ar ji skolinosi jūsų mašiną?

– Ne. Pamačiau Jasminą tik kitą rytą.

– Ar žinojote, kad ji nešiojasi ginklą?

Klerė dvejojo. Kasidis matė, kad ji svarsto, ar nepamelavus, ir lengviau atsiduso, kai ji atsakė:

– Taip. Žinojau, kad ji turi revolverį. Kiek pamenu, turėjo jį visada, nuo pat mūsų pažinties pradžios. Aš ne kartą jos prašiau, kad jo atsikratytų.

– Kodėl nutylėjote?

– Todėl, kad... Jasmina sakė jį kažkur nukišusi.

– Neva buvo pametusi?

– Taip. Paskui rado.

– Taigi revolveris buvo dingęs, o paskui ėmė ir atsirado?

Klerė linktelėjo.

– Kai skrisdavo lėktuvu, ginklas keliaudavo su jos bagažu, kad nekonfiskuotų oro uosto apsauga. Sakė, kad kraustydama lagaminą, matyt, bus pamiršusi išimti.

– Ir tai nuo manęs nuslėpėte.

– Pasitaiko. Daiktai dingsta, paskui atsiranda, – irzlokai burbtelėjo Klerė.

– Mes čia kalbame ne apie šiaip daiktą, o apie mirtiną ginklą, Klere. Todėl klausiu dar kartą. Kodėl man nepasakėte, kad Jasmina turi revolverį?

– Nemaniau, kad tai svarbu.

– Ir vėl meluojat!

– Gerai jau! Nutylėjau, nes bijojau, kad revolverį susiesite su Vaildo nužudymu.

– Dabar jau žinome, kad tai ir buvo tas ginklas.

– Jasmina iš to revolverio Džeksono Vaildo nenušovė.

– Kažkas vis dėlto nušovė.

– Tik ne Jasmina.

– Kas dar galėjo juo pasinaudoti?

– Nežinau.

– Galėjote ir jūs.

– Nė karto nesu šaudžiusi. Nė nežinau, kaip tai daroma. Jau šimtą kartų jums esu sakiusi.

– Ir šimtą kartų man melavusi.

– Dabar nemeluoju.

– Kaip pati Jasmina aiškino, kad jos revolveris dingo?

– Sakė, kad pati nesupranta, kaip tai galėjo nutikti.

– O kur jį buvo pametusi?

– Turbūt kelionėje. Nežinau...

– Ar ilgai buvo dingęs?

– Dvi, gal tris savaites, bet nesu dėl to tikra.

– Kaip Jasmina jį rado?

– Sakė aptikusi rankinėje.

– Klere...

– Nežinau!

– Kasidi... – staiga kažkas pasibeldė ir į kabinetą užėjo jaunas vyras.

Pajutęs kabinete tvyrančią įtampą, jaunas pareigūnas žvilgtelėjo į Klerę, o paskui į Kasidį.

– Jus kviečia Krauderis.

– Užsuksiu pas jį vėliau.

Nors ir matydamas, kad Kasidis suirzo, praktikantas nenusileido.

– Atleiskite, bet ponas Krauderis nori, kad ateitumėte dabar pat. Grasino nudirti man kailį, jeigu tuojau pat jūsų neatvesiu. Pas prokurorą kažkas atėjo ir jis mano, kad jūsų dalyvavimas pokalbyje būtinas.

Dvidešimt septintas skyrius

Tyliai nusikeikęs, Kasidis siektelėjo švarko. Vilkdamasis jį pasakė:

– Jeigu tą naktį Jasmina buvo Vaildo numeryje, ant jos batų padų galėjo būti plaušelių nuo kilimėlio jūsų automobilyje.

– Jau šimtąjį kartą jums sakau: Jasminos tą naktį nemačiau. Pati vairavau savo mašiną. – Klerė kalbėjo nuleidusi galvą ir nepakeldama į Kasidį akių, bet jos balsas buvo tvirtas. – Jasminą pamačiau tik kitą rytą, kai nuvažiavau į oro uostą jos pasiimti. Jeigu naktį ji ir praleido Naujajame Orleane, nuo manęs nuslėpė. Šiaip ar taip, ji negalėjo pasinaudoti mano mašina.

– Stengsiuosi pas Krauderį ilgai neužtrukti. Niekur neikite. – Kasidis uždarė duris.

Žengiantį prie lifto jį užkalbino Hovardas Glenas.

– Sveikas, Kasidi. Aš kaip tik pas tave.

– Turi naujienų?

– Išstudijavus Vaildo rėmėjų sąrašus, paaiškėjo gražių dalykėlių.

– Ačiū, – Kasidis paėmė iš Gleno kelis popieriaus lapus, dukart juos perlenkė ir įsikišo į vidinę švarko kišenę. – Kai tik galėsiu, perskaitysiu. Dabar manęs laukia Krauderis. Kol kas nieko nesiimk.

Kasidis įžengė į liftą, o kai tas sustojo, greitu žingsniu pasuko viršininko kabineto link ir netrukus jau stovėjo prie Krauderio rašomojo stalo.

– Dieve brangus, Toni, kas nutiko, kad negalima buvo palaukti? Ką tik pradėjau Klerės Loran apklausą. Ji, žinoma, gina Jasminą, bet juo daugiau iš jos ištraukiu, juo labiau įsitikinu, kad Vaildą nužudė Jasmina.

– Apie tai ir norėjome su tavim pasikalbėti.

Kasidis, prisiminęs, kad stažuotojas minėjo kažkokį lankytoją, akimis pasekė Krauderio žvilgsnį. Kitame kabineto kampe, patogiai įsitaisęs odiniame krėsle, sėdėjo Alisteris Petris.

Petris Kasidžiui nekėlė pasitikėjimo nei kaip žmogus, nei kaip politikas. Šiaip jis garsėjo kaip turintis reikalingų pažinčių tarp įtakingų politikų. Petris buvo kilęs iš senos šeimos, nors ir ne tokios turtingos kaip žmonos. Kasidis jį laikė tuščiagarbiu pasipūtėliu, mokančiu manipuliuoti žmonėmis ir turinčiu pinigų vietai Kongrese nusipirkti. Kadangi Kasidis buvo pratęs griežtai paisyti darbo etikos, Petrio vizitas jį suerzino, ir jis kone neslėpė niekinamo savo požiūrio į kongresmeną.

– Sveiki, kongresmene.

– Pone Kasidi, – atsakymo tonas buvo šaltas.

– Sėskis, Kasidi, – Krauderis mostelėjo į kėdę.

Kasidžio nervai buvo įtempti kaip styga. Kai kas tuoj įvyks, ir nuojauta, kuri retai jį apgaudavo, kuždėjo, kad tas kai kas jam nepatiks. Be to, ir Tonis Krauderis vengė tiesaus Kasidžio žvilgsnio, o tai jau blogas ženklas.

– Leisiu kongresmenui Petriui pačiam paaiškinti, kodėl jis norėjo su mumis pasikalbėti. – Aiškiai sutrikęs, Tonis kostelėjo, ranka prisidengęs burną. – Kai išklausysi iki galo, suprasi, kad reikalas svarbus ir skubus. Pone, jūsų klausome.

Šitaip paragintas, Petris ėmė kalbėti:

– Mane be galo nustebino šiandienos rytinių laikraščių antraštės, pone Kasidi.

– Sutinku, žinia išties netikėta. Jeigu ne ypatingas kriminalisto kruopštumas atliekant balistinę ekspertizę, liktų nepastebėta, kad yra panašumo tarp kulkos, pervėrusios Jasminos kaukolę, ir kulkų, ištrauktų iš Džeksono Vaildo kūno. Ekspertas atkreipė dėmesį į gilią įrantą, einančią per visą šovinių ilgį.

Taigi jis kulkas palygino ir rezultatas stulbinamas. Kulkos paleistos iš to paties ginklo. Kad galutinai įsitikintų, paleido bandomąjį šūvį. Klaidos negali būti.

– Vis dėlto ekspertas suklydo.

– Jis nesuklydo.

– Ir vis dėlto jūsų tyrimas dėl galimo ryšio tarp Jasminos savižudybės ir Džeksono Vaildo nužudymo turi būti nutrauktas. Nutrauktas nedelsiant.

Nurodyta buvo taip pasipūtus ir neslepiant arogancijos, kad Kasidis vos neprapliupo kvatotis. Tada pažvelgė į Tonį Krauderį, bet rimtame šefo veide, primenančiame iš ąžuolo išdrožtą totemą, šypsenos nebuvo nė ženklo.

– Kas čia, po šimts, dedasi? – Kasidis vėl pasisuko į Petrį. – Kokią teisę turite man nurodinėti ir kištis į mūsų tyrimą?

– Jasmina Džeksono Vaildo nenužudė.

– Kaip galite būti toks tikras?

– Tą naktį ji praleido su manim. Iki pat ryto.

Kabinete stojo tyla. Kasidis vėl pažvelgė į Tonį, žvilgsniu prašydamas paaiškinti. Apygardos prokuroras vėl kostelėjo. Buvo akivaizdu, jaučiasi nesmagiai. Kasidžio pagarba šefui smuktelėjo keliais punktais. Pagal amžių jis tiko Petriui į tėvus, o keliaklupsčiavo prieš tą menkystą lyg anas būtų koks sosto įpėdinis.

– Šįryt kongresmenas Petris atėjo pas mane ir laisva valia prisipažino... turėjęs... turėjęs su Jasmina santykių.

– Anokia čia naujiena, – sarkastiškai atrėmė Kasidis. – Jau seniai žinau apie jo romaną su Jasmina.

– Tau pasakė panelė Loran, – spėjo Krauderis.

– Taip.

– Tada, manau, tau nereikia aiškinti, į kokią keblią padėtį tavo tyrimas pastatytų kongresmeną ir jo šeimą?

– Prieš lakstydamas paskui sijonus, turėjo gerai pagalvoti.

Petris kaipmat užsiplieskė:

– Triukšmas, kurį sukels jūsų tyrimas, pone Kasidi, norimo rezultato neduos. Kaip jau sakiau, aš patvirtinsiu Jasminos alibi. Ji buvo su manim.

Kasidis atsilygino kongresmenui niekinamu žvilgsniu.

– Matau, jūsų sąžinė dėl Jasminos savižudybės negraužia. Mergina išsitaškė smegenis, ir tik dėl to, kad jūs – niekingas melagis. Įdomu, ko taip išsigandote? Jausmai išgaravo? O gal kinkos dreba dėl artėjančių rinkimų? Bijojot, jog rinkėjams nepatiks, kad buvote įsitaisęs juodaodę meilužę?

– Kasidi! – Tonis trenkė kumščiu į stalą.

Kasidis pašoko nuo kėdės ir visą pyktį nukreipė į Krauderį.

– Pagaliau turime pirmą tikrą įkaltį, kai pradėjome tirti šią bylą. Negi tikitės, kad jį atmesiu, ir tik todėl, kad per tyrimą gali paaiškėti apie nesantuokinius žinomo kongresmeno ryšius?

Petrio nerūpestingos ramybės neliko nė pėdsako. Išraudęs iš pykčio, jis irgi pašoko ant kojų.

– Jasmina nebuvo mano meilužė. Taip, ji labai norėjo manęs, bet aš negalėjau jai taip pat atsakyti. Aš buvau fatališka jos meilė.

– Jūs įžūliai meluojate. Jausmai buvo abipusiai, kol nesuskydot ir nuo jos nenusisukot.

– Jasmina buvo emociškai nestabili.

– Paistalai.

– Ji buvo įjunkusi į psichotropinius vaistus...

– O daktarė Diupiuji ataskaitoje rašo, kad Jasminos organizme nieko, išskyrus aspiriną, nerado.

– Be to, Jasmina nesutiko su mano pozicija dėl...

– O, nė kiek neabejoju, kad dėl pozicijų judu puikiai sutarėte. Beje, kokia jūsų mėgstamiausia? Iš viršaus ar apačioje?

– Kasidi, šito nepakęsiu! – pratrūko Krauderis irgi pašokęs iš krėslo. – Neleisiu tau mano kabinete įžeidinėti pono kongresmeno. Jis čia atėjo laisva valia, ir aš vertinu jo drąsą.

– Toni, netikiu savo ausimis, – piktinosi Kasidis. – Ketinate viską sukišti į stalčių, apsimetęs, kad balistikos ekspertizės nė nebuvo?

– Mudu abu žinome, kad ekspertizės rezultatai abejotini. Be to, ponas Petris turi rimtų argumentų. Išklausyk.

– Ką čia kalbate, Toni? – Kasidis kunkuliavo iš pykčio.

– Ponas Petris įtikino mane, kad toji mergina neturėjo priežasčių žudyti Vaildo.

Kasidis staigiai pasisuko ir įsmeigė į kongresmeną priešišką žvilgsnį.

– Jums suteikiamas žodis. Pasistenkite, kad ir aš patikėčiau.

Petris timptelėjo švarko apačią ir nutaisė orią miną.

– Jasmina iš Džeksono Vaildo juokėsi. Nors jis vadino „Prancūziško šilko“ katalogą pornografiniu, ji rimtai į tuos pareiškimus nežiūrėjo. Jasminai jis visada buvo tik komiškas personažas. Ji net šaipėsi iš manęs, kad teikiu Vaildui per daug garbės priimdamas jį kaip miesto garbės svečią.

– Ką jau ką, o subines laižyti mokat.

– Kasidi, tvardykis!

Tarsi neišgirdęs viršininko įspėjimo, Kasidis tono nešvelnino.

– Ant Vaildo pakylos jautėtės kaip namie. Nes jūs visai toks pat šiknius. Sakyčiau, Vaildas buvo toks pat Alisteris Petris, tik tarp dvasininkų. Pasipūtęs egoistas, galėjęs pasigirti nebent ypatingu gebėjimu mulkinti žmones.

Petrio veidą užliejo dar tamsesnis raudonis, bet jis stengėsi kalbėti ramiai:

– Kad ir kaip mane įžeidinėtumėte, tiesa yra tiesa. Tą naktį, kai nužudė Vaildą, Jasmina praleido su manim.

– Kur?

– „Doubletree“.

– Jūs ten praleidote visą naktį, o poniai Petri nekilo jokių įtarimų?

– Aš dažnai lieku nakvoti mieste, jeigu užtrunku iki vėlumos darbe, o anksti rytą būna suplanuotas susitikimas. Nakvodamas viešbučiuose, taupau laiką ir naudojuosi proga ilgiau pamiegoti.

– Ir proga apgaudinėti žmoną.

– Aš stengiuosi su jumis būti atviras! – piktai sušuko Petris. – Juk prisipažinau, kad buvau su Jasmina „Doubletree“.

– Patikrinsiu.

– Nė kiek neabejoju.

– Kaip paaiškintumėte, kad iš jos ginklo nužudytas Vaildas, jeigu ne ji nuspaudė gaiduką?

– Pamėginsiu.

– Būkite toks malonus.

Po šios sarkastiškos pastabos Petris kreipėsi į Krauderį:

– Buvau su Jasmina tuo metu, kai ji rado savo dingusį revolverį.

– Dingusį?

– Taip. Labai nustebo jį aptikusi rankinėje, su kuria atėjo. Tada man ir prisipažino, kad buvo jo pasigedusi. Jau manė jį pametusi per keliones tarp Niujorko ir Naujojo Orleano.

Kasidis mintyse nusikeikė. Kongresmeno pasakojimas visiškai sutapo su Klerės parodymais. Vadinasi, jo paties versija – šuniui ant uodegos. Vis dėlto Kasidis ir toliau atrodė nusiteikęs karingai.

– Siūlau apklausti visus, kas galėjo prieiti prie Jasminos rankinės, – pasiūlė Petris, – ir liautis švaisčius laiką tos nakties Jasminos nuotykiams.

– Ir kartu palengvinti jums gyvenimą, ar ne?

Nesutrikęs dėl ironiškos Kasidžio pastabos, Petris ramiai siektelėjo savo portfelio.

– Tirti nusikaltimus ir teikti kaltinimus palieku jums, pone Kasidi, – kongresmenas mandagiai šyptelėjo. – Tiesą sakant, mano dėka jūs sutaupėte laiko ir pastangų, o gal net išvengėte viešo pažeminimo. Neprivalėjau čia ateiti ir aiškinti jums, kad tą naktį praleidau su Jasmina. Tačiau tokia mano pilietinė pareiga. Dabar galiu būti tikras, kad mokesčių mokėtojų pinigai nebus švaistomi vėjui laukuose gaudyti.

– Jeigu kas jums ir rūpi, tai tik asmeniniai reikalai, – atkirto Kasidis. – Prisipažinote mums, kad Jasmina buvo jūsų meilužė, tik todėl, kad nereikėtų to pasakoti rinkėjams.

Petris ir vėl šyptelėjo.

– Jums tikrai vertėtų paklausyti savo mokytojo, pono Krauderio. Jūs vertinamas, Kasidi, ir mums jūsų siekimai ne paslap-

tis. Jeigu tikrai norite atsisėsti į šią kėdę, – mostelėjo Krauderio stalo pusėn, – pats laikas išmokti žaisti pagal taisykles.

– Politikos mėšlyne aš nesikapstysiu, jeigu tai turite galvoj.

– Su politika susiduriame kiekviename žingsnyje... o ir mėšlo netrūksta. Taigi jeigu ketinate darbuotis valstybės labui, pratinkitės tą purvą mėžti.

Kasidis atšovė:

– Valio, puiki kalba, tik justi, kad iš anksto surepetuota. Žmona parašė?

Petrio arogancija išgaravo it burtų lazdele mostelėjus. Taškydamasis seilėmis, jis prašvokštė:

– Vakariniame „Times Picayune“ tikiuosi perskaityti štai ką: „Ekspertizę atlikęs balistikos specialistas smarkiai apsiriko; apygardos prokuroro pavaduotojo Jasminai pareikšti įtarimai nepagrįsti, prokuratūra atsiima neseniai jai mestus kaltinimus dėl Vaildo nužudymo ir keičia tyrimo kryptį.“ Tegul ir toliau bus laikoma, kad ši savižudybė – sunkiai paaiškinamas nestabilios psichikos moters poelgis. Dievai žino, kodėl ji nutarė nusižudyti prie mano slenksčio. Tarkim, tai buvo kraštutinė politinio pasipriešinimo forma.

– Ar jau pavyko nuvalyti jos ištiškusias smegenis nuo sienų?

– Kasidi...

– O gal ta proga pakeitėte apmušalus?

– Kasidi!

Krauderio pastabos vėl liko neišgirstos.

– Nejau taip lengva viską nuplauti, Petri? Kibiras vandens, žiupsnis skalbimo miltelių, ir baigta? Neliko nė pėdsako? Jasminos gyvybė – jums viso labo buitinė smulkmena?

Šiurkščiai užgauliodamas, Kasidis tikėjosi pralaužti oficialumo sieną, kuria Petris, kaip ir dera patyrusiam politikui, buvo sumaniai atsitvėręs. Jis siekė susiremti su Petriu kaip vyras su vyru – kaip lygus su lygiu – ir jį išprovokuoti. Jam reikėjo, kad kongresmenas supyktų, netektų savitvardos, išsigąstų... ir šį tikslą Kasidis pasiekė.

– Jasmina neverta košmaro, kurį man per ją teko patirti. – Petris kreivai šyptelėjo. – Ji buvo kekšė, bet pati karščiausia iš mano pažinotų. Gaila, kad pasirinkote ne Jasminą, o šaltakraują jos draugę Klerę Loran.

Kasidis puolė kongresmeną, įmurkdė atgal į odinį fotelį. Užspaudęs gerklę alkūne, kelį įrėmė jam į tarpkojį.

– Jeigu Jasmina buvo šliundra, tai kas tada tu, šunsnuki? – Kasidis dar stipriau spaudė Petriui gerklę ir be gailesčio keliu minkė jo pasididžiavimą.

Petris suriko iš skausmo, o Kasidis džiūgavo jo akyse pamatęs baimę.

Bet džiaugėsi neilgai. Krauderis, kad ir trisdešimčia metų vyresnis, buvo gal penkiolika kilogramų sunkesnis ir stiprus kaip bulius. Jo rankos, sunkios it šlapio cemento maišai, nusileido pavaduotojui ant pečių. Koja, kuria Kasidis rėmėsi į grindis, sulinko. Kai Krauderis atplėšė jį nuo Petrio, tas gaudydamas orą griebėsi už gerklės, kimiu balsu kartodamas:

– Jis beprotis, beprotis.

– Prašau atleisti, mano pavaduotojas ūmaus būdo, – teisinosi Krauderis.

Jis laikė pavaduotoją, įrėmęs ranką jam į krūtinę, bet Kasidis vis dar buvo įsitempęs, todėl žvilgsniu jį tramdė.

Petris sukaupė orumo likučius, pasitvarkė švarką ir delnu susiglostė plaukus.

– Iškelsiu jums bylą dėl užpuolimo. Su jumis susisieks mano advokatas.

– Ne, pone, – šiurkščiai nutraukė jį Krauderis. – Nebent norėtumėt, kad mūsų šio ryto pokalbis būtų paviešintas. Kol kas jo turinys konfidencialus. Jeigu pradėsite bylinėtis dėl to, kas čia įvyko, žiniasklaidos dėmesio neišvengsite.

Petris vos tvėrė pykčiu, bet Krauderio grasinimą suprato. Todėl tylėdamas išmovė iš kabineto.

Jam išėjus, kabinete stojo tyla. Galiausiai Kasidis suėmė Krauderio ranką ir nustūmė nuo krūtinės.

– Žinau, apie ką galvoji, – nutraukė tylą Krauderis.

– Labai abejoju. – Kasidis niršo. Stengėsi tvardytis, bet reikėjo laiko, kad įniršis atslūgtų. Jis tūžo ant žmogaus, kurį gerbė ir kuriuo žavėjosi. Kaip vaikas, nusivylęs, kad dievinamas herojus turi silpnybių. – Kam jūs taip, Toni?

Krauderis grįžo prie stalo ir sunkiai klestelėjo į krėslą.

– Aš Petriui skolingas. Per praėjusius rinkimus jis man gerokai padėjo. Žinoma, jis suktas snarglius, pasipūtęs niekšelis, bet, deja, turi įtakingų rėmėjų ir daug pinigų. Neabejoju, kad jį perrinks, o aš juk kitais metais išeinu į pensiją. Nenoriu, kad per tą laiką, kuris man liko šiame poste, laikytų nutvėręs man už gerklės. Noriu išeiti ramiai ir oriai, nemurdomas į jų politinį purvą.

Apygardos prokuroras pakėlė akis į Kasidį, žvilgsniu melsdamas supratimo. Kasidis tylėdamas priėjo prie lango. Gatvėje, pozuodamas prieš kameras ir į jį nukreiptus mikrofonus, Petris jau darė pareiškimą gausiai susirinkusiems žurnalistams. Kasidis negirdėjo, ką kongresmenas kalba, bet neabejojo, kad gražiais žodžiais pasaldintas jo melas bus parodytas per penktos valandos žinias. O liūdniausia, kad dauguma juo patikės, patikės jo gražiu veidu ir nutaisyta neva nuoširdžia šypsena.

– Gali būti, kad tada, kai buvau jaunas ir karštas, kaip tu dabar, būčiau jį prirėmęs taip, kad cyptų, – balsu mąstė Krauderis. – Būčiau jam išrėžęs, kad nusikaltimo tyrimas – ne derybų objektas. Ir kad apeinant įstatymą, teisingumo nepasieksi. Kad praktikai ranka ranką plauna čia ne vieta, – Krauderis mostelėjo į kabineto duris. – Gali neabejoti, būčiau jam šįryt visa tai išrėžęs... jeigu tik turėčiau patikimą užnugarį ir tvirtų įrodymų. Bet iš esmės jis teisus. Jeigu atėjęs čia laisva valia jis pats prisipažįsta, kad turėjo meilužę, mums telieka kongresmenu patikėti, kad naktį Jasmina praleido su juo.

Kasidis vis dar žiūrėjo pro langą į pantomimą gatvėje. Vaildo sekėjai pritarimo šūksniais palydėjo išvykstantį Petrį. Apsaugininkai įsodino jį į furgoną, ir, lydimas policijos motociklų, kortežas išvažiavo.

– Prakeikimas! – nusikeikė pasitraukęs nuo lango Kasidis. – Jau pamaniau, kad man visa tai prisisapnavo: Vaildo lavonas, trys kulkų žaizdos, kraujas... Jis gi buvo nužudytas, ar ne?

– Taip.

– Velniai rautų! Kažkas juk nužudė jį!

– Taip, bet ne Jasmina. Nusiunčiau į „Doubletree" policininkę, kad patikrintų Petrio pasakojimą. Prieš pat tau ateinant, ji man paskambino. Iš tikrųjų Petris užsiregistravo tą naktį viešbutyje. Policininkė pasikalbėjo su keturiais darbuotojais, ir jie tvirtina kongresmeną matę. Durininkas, pasiuntinukas...

– Gerai jau, gerai. O Jasminą jie matė?

– Niekas jos neprisimena. Bet čia viskas aišku. Jeigu tai buvo slaptas pasimatymas, Jasmina, žinoma, pasistengė įsmukti nepastebėta. Įėjus į viešbutį pro šonines duris, prie liftų galima patekti apeinant vestibiulį.

Kasidis susikišo rankas į kelnių kišenes.

– Aišku, grįžtame į pradžią.

– Ne visai, – tyliai paprieštaravo Krauderis.

– Kas dar?

– Viskas labai paprasta, Kasidi. Ir buvo nuo pat pradžių. Kitaip tariant, žudikas sėdi tavo kabinete.

– Klerė to nepadarė.

Krauderis bedė pirštu į stalą.

– Ji, visai kaip Jasmina, turėjo motyvą, tik dar rimtesnį. Ir galimybę. Beje, ji negali įtikinamai paaiškinti, kur ir kada buvo tą naktį. Turime jos skambučio įrašą, kuriame prašo savo bičiulio iš „Fermonto" viešbučio duoti melagingus parodymus. Nusikaltimo vietoje radome jos mašinos kilimėlio plaušelių. Ji turėjo galimybę paimti Jasminos ginklą ir po nusikaltimo nepastebėta grąžinti į vietą. Dieve brangus, negi tau dar negana?

– Ji nenužudė, – ryžtingai pareiškė Kasidis.

– Tu toks tikras dėl jos nekaltumo?

– Taip.

– Toks tikras, kad net pasiryžęs rizikuoti karjera?

Krauderio sekretorė įkišo galvą pro duris.

– Atleiskit, pone Krauderi, bet ji reikalauja...

Arielė Vaild nustūmė sekretorę į šalį. Jos beveik balti plaukai lyg skraistė gaubė pečius. Arielė vilkėjo baltą kostiumėlį, labai panašų į suknelę, kuria buvo pasipuošusi per televizijos transliaciją.

– Ponia Vaild, malonu, kad užsukote, – Kasidžio tonas buvo šaltas. – Ar pažįstate apygardos prokurorą Antonį Krauderį? Mielai supažindinsiu. Ponas Krauderis – ponia Arielė Vaild.

Arielė nužvelgė Kasidį mėlynomis ledinėmis akimis.

– Tegul jus teisia Dievas. Mano vyro nužudymo tyrimą jūs pavertėte farsu.

Kasidis kilstelėjo antakius.

– Farsu? Jūs dar kalbate apie farsą? O ar ne farsas buvo jūsų santuoka, jeigu tuo pat metu smaginotės su taip karštai mylimo vyro sūnumi?

– Posūnio jau neturiu. Jūsų pakurstytas, jis tapo išdaviku. Bet nieko, ir jį Dievas nubaus.

– O kaip Dievas baudžia melagius, ponia Vaild? Jūs man melavote. Juk melavote? Tą naktį, kai buvo nužudytas jūsų vyras, apie vidurnaktį jūs buvote išėjusi iš Džošo kambario ir grįžusi į savo apartamentus.

– Kur kreipi, Kasidi? – paklausė Krauderis.

– Prieš porą dienų sužinojau, kad viešėdamas Naujajame Orleane Džošas buvo išsinuomojęs kraislerį „LeBaron" nuleidžiamuoju stogu. Įdomus sutapimas – tos pačios markės automobilį kaip Klerės Loran, su tokiais pačiais kilimėliais.

– Atėjau čia pasakyti...

Kasidis neleido Arielei baigti.

– Jūs važinėjote Džošo išnuomota mašina ir, žinoma, galėjote plaušelius nuo kilimėlio pernešti į vyro kambarį, kai grįžote ten jo nušauti.

– Tuos plaušelius galėjau palikti bet kada, – sušuko Arielė. – O jūs... užuot ieškojęs mano vyro žudiko, atkakliai kankinate mane ir dar negimusį mano kūdikį.

Tarsi pagal komandą į kabinetą, nepaisydami apstulbusios sekretorės prieštaravimų, įvirto du reporteriai ir operatorius su vaizdo kamera.

Arielė susiėmė rankomis už pilvo.

– Jeigu prarasiu kūdikį, kaltė kris ant jūsų galvos, pone Kasidi. Sprendžiant iš to, ką rašo laikraščiai, mano vyro nužudymas susijęs su šlykščiu katalogu ir kekše, kuri jam fotografavosi.

– Jasmina nebuvo kekšė.

Šiuos žodžius ramiai ištarė Klerė, netikėtai pasirodžiusi tarpduryje.

Kasidis vėl pratrūko:

– Juk sakiau, kad lauktumėt kabinete!

– Šliundra! – šaukė Arielė, pirštu rodydama į Klerę.

– Prašau visus tuojau pat išeiti iš mano kabineto! – įsakmiai pareikalavo Krauderis.

– Ir kas čia įleido žurnalistus?

Operatorius nukreipė kamerą į piktą ir išraudusį prokuroro veidą.

Arielė puolė prie Klerės. Iš po primerktų vokų jos akys svaidė žaibus.

– Štai ir susitikome.

– Aš kaip įmanydama šio susitikimo vengiau.

– Bausmė už nuodėmes – mirtis, – sušnypštė Arielė.

– Šventa tiesa, – atšovė Klerė. – Todėl jūsų vyras ir turėjo mirti. – Tada Klerė apsisuko ir pažvelgė tiesiai Kasidžiui į akis. – Todėl jį ir nužudžiau.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Nuo tos akimirkos viskas klostėsi taip greitai, kad vėliau Klerė negalėjo tiksliai prisiminti įvykių eigos.

Arielė Vaild puolė ant kelių, iškėlė sunertas rankas į viršų, garsiai dėkodama Dievui už tai, kad iškėlė rūstybės kalaviją virš kaltininkės galvos.

Krauderis nepaliaudamas šaukėsi apsaugininkų, kad tie išvestų neprašytus svečius iš jo kabineto.

Reporteriai akimirksniu nukreipė į Klerę mikrofonus ir apipylė ją klausimų kruša.

Operatorius purvinais sportbačiais užsilipo ant brangia oda aptraukto krėslo, kad kameros objektyvas apimtų visą dramatiškos scenos panoramą.

– O Dieve! – Klerei už nugaros riktelėjo sekretorė, kai būrys Vaildo sekėjų sugužėjo į priimamąjį.

Po prisipažinimo Klerė jautėsi klaidžiojanti rūke. Tarsi į tai, kas dedasi, žiūrėtų pro padūmavusį langą. Tik vienas dalykas jai įsirėžė širdin – priekaištingas Kasidžio žvilgsnis. Jausmų kaleidoskopas, nuvilnijęs jo veidu: nuostaba, kartėlis, kaltės jausmas, nesuvokimas, nusivylimas, skausmas. Vis dėlto jo žvilgsnis buvo tiesus, skvarbus ir nepalenkiamai griežtas. Jis atitraukė akis tik tada, kai kažkuris iš Arielės gerbėjų pastūmė Klerę, ir ji, kad išsilaikytų ant kojų, įsitvėrė durų rankenos. Kadangi apsaugininkų vis dar nebuvo, minia veržėsi vidun.

Pasimeldusi Arielė pašoko ant kojų ir užsipuolė Klerę:

– Ji nužudė mano vyrą! Vieną iš šio amžiaus iškiliausių žmonių!

Operatorius nėrėsi iš kailio, kad spėtų įamžinti viską, kas dedasi. Žurnalistai nesiliovė atakavę Klerės klausimais. Vaildo sekėjai, it potvynio banga pralaužę Krauderio sekretoriato darbuotojų užtvarą, įsiveržė į prokuroro kabinetą; jie stumdėsi ir grumdėsi, kad geriau viską matytų.

Iškart po prisipažinimo per minią nuvilnijo su neapykanta tariamas Klerės vardas. Dar akimirka – ir jai bus surengtas linčo teismas.

– Tai ji! Jos darbas! – šaukė vyras iš minios.

– Tesudega ji ir jos „Prancūziškas šilkas“ pragare!

Minios agresyvumas augo. Šūksniai darėsi garsesni, epitetai – vis labiau įžeidžiami. Krauderis šiaip ne taip išvijo reporterius lauk ir nutraukė operatorių nuo savo krėslo. Vyras prarado pusiausvyrą, o kai kamera nuslydo jam nuo peties ir trenkėsi į grindis, ėmė plūsti Krauderį kaltindamas, kad tas pažeidžia jo teises, garantuojamas jam Pirmosios pataisos.

Kadangi kamera pavojaus jau nekėlė, Krauderis nusisuko nuo operatoriaus ir įsmeigė akis į Arielę.

– Veskitės iš čia savo gaują!

– *„Kerštas bus mano*, – tarė Viešpats!“ – išrėkė Arielė. Jos akys degė fanatiška ugnimi.

Kasidis, jausdamas iš šios priešiškai nusiteikusios minios kylančią grėsmę, puolė prie Klerės ir sugriebė jai už rankos.

– Jie tuoj sudraskys ją į skutelius! – Kasidžiui teko šaukti, kad Krauderis jį išgirstų. – Vedu ją iš čia.

– Kur tu? Kasidi!

Ką paskui sakė ar darė Krauderis, Klerė nežino, nes Kasidis, apglėbęs ją per pečius, jau skynėsi kelią per siautėjančią minią.

– Visi išeikite! Išveskite iš čia tuos žmones!

Biuro tarnautojai puolė vykdyti įsakmių Kasidžio nurodymų, bandydami mandagiai išprašyti įsibrovėlius. Tiems, žinoma, buvo nė motais. Galiausiai pasirodė ir apsaugininkai, grasino visus sulaikyti ir ragino skirstytis, bet ir jų pastangos buvo bevaisės.

Klerė suvokė, kad Kasidis su ja veržiasi prie atsarginių laiptų. Kai jau pasiekė duris, virš kurių kabojo užrašas „Išėjimas“, kelią jiems pastojo apkūnus tikėjimo karys; ant sportinių jo marškinėlių didelėmis raidėmis buvo parašyta: „Dievas – tai meilė.“

– Degsi pragare už tai, ką padarei, mergše.

– Traukis iš kelio arba ten atsidursi pirmas, – pagrasino Kasidis.

Dručkis įsiuto. Sugriebęs Klerei už plaukų, išrovė kuokštą. Klerė suriko iš skausmo ir susiėmė už galvos.

Kasidis pakluso instinktui. Tvojo storuliui į pilvą, o kai dičkis susirietė iš skausmo, trinktelėjo jam į žandikaulį taip, kad tas trenkėsi į sieną.

Tie, kas buvo arčiausiai, ėmė klykti. Kilo baisus sąmyšis. Kasidis atplėšė duris ir stumtelėjo Klerę į laiptinę. Sugriebęs apsaugininką už apykaklės, užtvėrė juo duris į laiptus.

– Duok man laiko jai išvesti iš pastato. Nieko nepraleisk, – riktelėjo Kasidis, užtrenkdamas duris.

Apsaugininkas, vis dar nesuvokdamas, kas dedasi, klusniai linktelėjo.

Kasidis griebė Klerei už rankos ir jiedu puolė laiptais žemyn.

– Kaip jūs?

Klerė susivokė, kad iš baimės neteko žado. Visai kaip sutrikęs apsaugininkas, ji tik linktelėjo. Skubėdamas Kasidis į ją nė nepažvelgė.

Ugniagesių laiptai vedė tiesiai į gatvę. Kasidžiui su Klere pavyko išvengti vestibiulyje knibždančių Vaildo žmonių, išsigandusių darbuotojų ir interesantų, kuriuos šią popietę reikalai buvo atviję į prokuratūrą.

Kai atsidūrė lauke, Kasidis, nepaleisdamas Klerės rankos, nubėgo į aikštelę kitapus gatvės.

– Prakeikimas! – Kasidis sustojo taip staigiai, kad Klerė vos neįsikando liežuvio. – Palikau raktus ant stalo.

Laiko nebuvo, todėl Kasidis apsidairė, akimis ieškodamas ko nors, kuo būtų galima išmušti automobilio langą. Po poros sekundžių jau laikė rankoje plytgalį, rado jį statybvietėje šalimais.

– Nusisukit.

Kasidis išdaužė plytgaliu lango stiklą, įkišo ranką į saloną, atidarė dureles ir stumtelėjo Klerę į keleivio sėdynę. Tada ji atidarė dureles iš vairuotojo pusės.

– Kaip paleisit variklį?

– Kaip vagis.

Kol Klerė braukė nuo sėdynės stiklo duženas, Kasidis paleido variklį. Po kelių minučių jie buvo saugūs, laviruodami per labirintą siaurų gatvelių, supančių miesto administracinius pastatus. Viena ranka įsikibęs vairo, kita Kasidis numetė Klerei ant kelių mobilųjį.

– Skambinkit į savo bendrovę. Liepkit uždaryti cechą. Tegul visos moterys keliauja namo, ir kuo greičiau.

– Jie neišdrįstų...

– Juk matėte tuos tipus. Dievai žino, ko tie pamišėliai griebsis sužinoję, kad prisipažinote.

Klerė baiminosi ir dėl pastato, ir dėl brangiai kainuojančios įrangos, bet labiausiai dėl savo darbuotojų. Ji ėmė rinkti numerį, negrabiai spaudydama mygtukus.

– Mama... ją reikia paslėpti saugioje vietoje.

– Jau galvoju apie tai, – ramino Kasidis, staigiai pajudėjęs iš vietos, kai užsidegė geltona šviesa.

Klerė kalbėjosi su sekretore:

– Vaildo byloje naujas posūkis, – pažvairavo į Kasidį. Jis padrąsino ją žvilgsniu. – Šiandien dirbti ceche gali būti pavojinga. Perduokite, kad visoms liepiau eiti namo. Taip, tuojau pat. Tegul iki mano pranešimo darbe nesirodo. Ir dar: nuraminkite, kad gaus visą atlyginimą. Kuo greičiau įjunkite signalizaciją. Greičiau. Dabar prašau mane sujungti su namais.

Laukdama, kol sekretorė sujungs ją su namais, Klerė Kasidžio paprašė:

– Vežkite mane namo, man reikia pasikalbėti su mama.

– Negaliu. Jums ten rodytis pavojinga, Klere. Arielės informavimo sistema veiksmingesnė už bet kurią iš miesto tarnybų. Bet jūsų tiesa. Jeigu jie ryžtųsi pastatą šturmuoti, Merei Ketrinai kiltų rimtas pavojus.

Nuo tos minties Klerę apėmė panika.

– Turit mane tuojau pat pas ją nuvežti, Kasidi.

– Negaliu.

– Velniop jūsų *negaliu*!

– Juk ji su Hare?

– Aš turiu...

– Nesiginčykit, prakeikimas! Ar negalėtų Harė jos nusivežti namo?

Kasidis atitraukė akis nuo kelio ir įsmeigė žvilgsnį į Klerę. Ji dar ketino prieštarauti, bet suprato – beprasmiška, ir surinko Harės numerį.

– Labas, Hare, čia aš. Atidžiai klausykis. – Susakiusi, ko iš jos tikisi, Klerė dar pridūrė: – Suprantu, užkraunu tau rūpestį, bet man labai svarbu žinoti, kad mama bus saugi ir ja pasirūpinta. Pasistenk jos nenervinti. Nė kiek neabejoju, kad puikiai susitvarkysi. Taip, būsiu atsargi. Vėliau paskambinsiu ir pranešiu, kur esu.

Klerė uždarė telefoną ir kurį laiką, įsmeigusi akis į kelią, sėdėjo tylėdama. Kasidis irgi nepratarė nė žodžio, laviruodamas automobilių sraute tarsi minų lauke.

– Jeigu neklystu, vežate mane į policijos nuovadą?

– Nuvešiu vėliau. Kai policija išsklaidys minią ir man nebereikės baimintis, kad koks nuprotėjęs fanatikas imsis keršto akis už akį.

– O kur dabar?

– Siūlykit. Apsvarstysiu.

– Kitaip tariant, minčių tuo klausimu neturit?

– Turėjau. Gal net dešimt, bet visas atmečiau. Į „Prancūzišką šilką" jūsų vežti negaliu. Kai jie susivoks, kad ten jūsų nėra, puls ieškoti pas mane.

– Mieste šimtai viešbučių ir motelių.

– Jie patikrins registracijos įrašus.

– Ir užmiestyje?

Kasidis liūdnai palingavo galvą.

– Su išdaužtu langu ilgai slapstytis nepavyks. Mus tuoj pastebės.

– Vežkit mane atgal.

Kasidis nervingai šyptelėjo.

– To nedarysiu. Gal jūs ir veržiatės į pražūtį, o aš to netrokštu.

– Aš prisipažinau dėl žmogžudystės, Kasidi. Tai sunkus nusikaltimas, manęs ieškos visi valstijos policininkai. Nenoriu, kad mane teistų dar ir už pabėgimą.

– Kol esat su manim, pabėgėle jūsų nelaikys. Kai tik nuspręsime, kur važiuoti, iškart paskambinsiu Krauderiui. Kai aistros kiek aprims, pristatysiu jus šerifui ir oficialiai įregistruosime sulaikymą. Viliuosi, spėsime viską padaryti, iki suuos žiniasklaida. – Kasidis dirstelėjo į Klerę. – O kol kas reikia pasirūpinti, kad nepakliūtumėte į nagus kokiam niekšui su Biblija vienoje ir trumpavamzdžiu kitoje rankoje.

Kasidis padėtį vertino blaiviai, nedramatizavo. Klerė palietė skaudamą vietą ant galvos ir iškart prisiminė, kokia neapykanta degė žmogaus, kuris ją tampė už plaukų, akys.

– Ką nors sugalvojot? – paklausė Kasidis. – Deja, neturiu nei žvejo namelio, nei laivo, nei vietos, kur...

– Tetos Lorelės namas, – toptelėjo Klerei. – Jau metų metus stovi tuščias. Ir mažai kas žino, kad jis priklauso man.

– Ar turite raktą?

– Ne, bet žinau, kur jis paslėptas.

Raktą Klerė rado gėlyne po trečiu kamelijos krūmu, į kairę nuo verandos. Kiek Klerė prisiminė, jis visada ten gulėdavo. Kasidis nerizikavo automobilio palikti gatvėje, todėl pastatė ant takelio už namo.

Įėję į seną namą, jiedu pasijuto grįžę į praeitį. Ir nors čia tvyrojo negyvenamų patalpų kvapas, Klerė troškiame ore užuodė seną, gerai pažįstamą aromatą: rožių, tetos Lorelės sausų kvapiųjų paketėlių – džiovintų apelsinų žiedų, jazminų arbatos ir Kalėdų žvakučių.

Įžengus į tetos namus, grįžo vaikystės prisiminimai. Kai kurie jų buvo kaip gazinės užuolaidos, dengiančios siaurus langus abipus pagrindinių durų. Vieni – auksiniai, it saulės šviesos

atspindžiai, krintantys mirguliuojančiais šešėliais ant sienų, kiti – kaip senelio laikrodis, nustojęs tiksėti, orus ir tykus.

Kasidis paskubėjo užtrenkti duris, o paskui atitraukė užuolaidą ir įsitikino, kad niekas jų neseka ir jų pasirodymas nesužadino smalsių kaimynų dėmesio. Nusisukęs nuo lango, jis apsižvalgė. Klerė atidžiai stebėjo Kasidžio reakciją. Ji suvokė trokštanti, kad ir jis pamiltų šį seną namą.

– Kada čia buvot paskutinį kartą? – paklausė jis.

– Vakar. – Ji nusišypsojo, nes Kasidis atrodė priblokštas. – Regis, kaip vakar.

Kasidis vėl apmetė akimis laiptus į antrą aukštą.

– Primena močiutės namus.

– O jūs ar turėjote močiutę, Kasidi?

– Vieną. Iš motinos pusės.

– Tetų, dėdžių... pusbrolių ar pusseserių?

– Vieną kitą.

– Šit kaip... visada norėjau turėti daug giminių, – Klerė nusipurtė prisiminimus ir pakvietė sekti paskui.

– Eime, parodysiu jums vidinį kiemelį. Mano mėgstamiausia vieta. Paskui užlipsime į viršų.

– Ar čia yra telefonas?

– Kai išsikraustėme, ryšį atjungė.

– Tada paskambinsiu iš automobilio.

– Dabar? – Klerės balse buvo justi nusivylimas.

– Ne, ne tuojau pat, bet netrukus, Klere.

– Suprantu.

Kasidis nusekė paskui Klerę pro valgomąjį ir keistoką virtuvę į saulėtąjį kambarį. Čia buvo daug langų, net iš trijų pusių, ir baltų pintų baldų, prisėsti ant jų kvietė jaukios gėlėto kartūno pagalvėlės. Klerė atidarė stiklines duris ir žengė į senovinėmis plytelėmis išklotą kiemą.

– Ten, kur matote dviveres balkono duris, svetainė, teta ją vadino salonu. Virš jo, antrame aukšte, mano miegamasis. Kartais vasarą, kai uodų būdavo nedaug, mama ir teta Lorelė man leisdavo miegoti balkone. Būdavo gera užmigti liūliuoja-

mai fontano čiurlenimo. O rytais nubusdavau uosdama plikomos kavos ir sausmedžio aromatą.

Dabar vieninteliai kiemelio gyventojai buvo svyrančios visterijos šakos ir baikštus chameleonas. Suaižėjusio fontano sienelės trupėjo, o viduryje jo puikavosi nuogas cherubinas, užsistovėjusiame lietaus vandenyje buvo pilna pageltusių lapų. Klerė švelniai stumtelėjo surūdijusias dvivietes sūpynes, ir tos gailiai sugirgždėjo.

– Kadaise čia visur augo paparčiai. Kai didieji išleisdavo ūglius, atskirdavome juos ir pamerkdavome į vandenį, kad išleistų šaknis, o paskui persodindavome į molinius vazonus. Kiekvieną pavasarį susodindavome daugiamečius augalus į gėlyną ir, būdavo, jie žydėdavo visą gruodį. Šiltais vakarais čia vakarieniaudavome. Dar prieš man pradedant lankyti mokyklą, mama sėdėdavo šitame krėsle ir sekdavo man pasakas. – Klerė svajingai perbraukė per aprūdijusius porankius. – Žvalgantis čia, mane apima liūdesys. Tarsi žiūrėčiau į žmogų, kurį kadaise mylėjau. – Klerė dar kartą apmetė akimis kiemelį ir grįžo į saulėtąjį kambarį. Virtuvėje ji kyštelėjo galvą į podėlį ir surado skardinę „Bigelou“. – Kai buvau čia paskutinį kartą, plikiau arbatą. Norėtumėte?

Nelaukdama, kol Kasidis atsakys, Klerė paskalavo arbatinį ir įjungė viryklę. Jau ketino ieškoti puodelių, bet Kasidis suėmė jai už rankų ir atgręžė į save.

Neišvengiama akimirka. Klerė žinojo, kad galiausiai Kasidis to paklaus, o ji turės atsakyti. Kiek įmanydama stengėsi atidėti šį klausimą, bet jautė – metas jau atėjo.

– Klere, kodėl jūs nužudėte Džeksoną Vaildą? – švelniai paklausė Kasidis, žvelgdamas tiesiai jai į akis.

Viskas, metas.

– Džeksonas Vaildas buvo mano tėvas.

Dvidešimt devintas skyrius

1958 metų pavasaris

Prancūzų kvartalas alsavo karščiu, nors buvo dar tik gegužės pradžia. Žiedai skleidėsi greitai, oras buvo persunktas jų kvapų, o maloni lapijos žaluma teikė atgaivą akims. Pavasario šėlsmas kaitino kraują ir trims mokinėms, trokštančioms geriau pažinti gyvenimą, juk reikalingų atsakymų nei anglų literatūra, geometrija, prancūzų kalba ar chemija duoti negalėjo.

Ieškodamos, kur išlieti susikaupusią energiją, mergaitės leidosi ieškoti uždraustų malonumų Prancūzų kvartale. Jos godžiai užkandžiavo pyragėliais, kuriuos nusipirko iš gatvės prekiautojo, o paskui čigonės su papūga ant peties paprašė, kad joms išburtų iš delnų ateitį.

Lisbetės prikalbinta, Alisa įsidrąsino ir žvilgtelėjo, kas dedasi viename iš striptizo barų Burbonų gatvėje, nes kvieslys plačiai pravėrė duris. Šaižiai suspigusi, mergaitė puolė atgal prie draugių.

– Ką pamatei?

– Siaubas! – aikčiojo Alisa.

– Ji buvo nuoga?

– Tik ant bumbulų buvo rankos. Ji juos suko.

– Skiedi.

– Sakau tau.

– Neįmanoma. Anatomijos požiūriu neįmanoma.

– Taip, jeigu jie tokie maži kaip tavo, – atkirto Alisa.

Merė Ketrina Loran diplomatiškai įsiterpė. Ji dažnai imdavosi taikytojos vaidmens. Nemėgo kivirčų, ypač artimiausių draugių.

– Ji tikrai buvo visai nuoga?

– Nuogut nuogutėlė. Išskyrus žvilgantį trikampiuką ant... žinai ko.

– Ant putės? Vyresnis mano brolis taip vadina.

Mergaitės netikėdamos spoksojo į Lisbetę. Lisbetės brolis, Tuleino universiteto antrakursis, jaunesnės sesers draugėms kėlė baimingą susižavėjimą.

Alisa atsainiai prunkštelėjo.

– Nesistebiu, iš jo galima to laukti. Jis šiurkštus, nepraustaburnis ir siaubingų manierų.

– O tu jį iki ausų įsimylėjusi, – paerzino draugę Merė Ketrina.

– Visai ne.

– Kur jau ne?

– Nesvarbu, – pareiškė Lisbetė. Pilkšvai mėlynas parapinės mokyklos vilnonis sijonėlis vijosi mergaitei apie blauzdas. – Jam patinka Betsė Buvjė. Gyrėsi, kad per pasimatymą įkišo jai ranką po sijonu. – Per petį žvilgtelėjo į apstulbusią Alisą. – Laikykis, Alisa!

– Eik jau!

– Ar moters lyties organai ir putė tas pat, – paklausė Merė Ketrina, nuskubėjusi draugėms iš paskos.

– Ša!

Jai draugių kalbos padarė įspūdį.

– Jėzau, Mere Ketrina! Tu nieko nežinai?

– Juk brolių neturiu, – teisinosi mergaitė. – Tai ar tas pat?

– Taip.

– Bet jeigu koks vaikinas, kalbėdamas su tavim, pavartotų tokius žodžius, nedvejodama skelk jam antausį, – pamokė Alisa.

– Arba trenk keliu tiesiai į tarpkojį.

– Tai... tie žodžiai negeri?

– Blogesnių nebūna, – patikino Lisbetė užvertusi akis.

– O vakar sakei, kad bjauriausias žodis – *dulkintis*.

Draugės susižvelgė ir palingavo galvas, stebėdamosi Merės Ketrinos naivumu ir neišmanymu.

– Ji beviltiška.

Mergaitės užsuko į kelias gana neskoningų suvenyrų krautuvėles abipus Burbonų gatvės, apsimesdamos, kad gėrisi ryškiomis plunksnomis puoštomis Užgavėnių kaukėmis, nors iš tikrųjų smalsiai apžiūrinėjo kavos puodelį su falo pavidalo ąsele.

– Manai, jie iš tikrųjų pasidaro tokie dideli, kai... na, kai tą darai? – sušnibždėjo Alisa.

– Gerokai didesni, – žinovės tonu atsakė Lisbetė.

– Iš kur žinai?

– Girdėjau.

– Iš ko?

– Neprisimenu, bet sakė, kad labai skaudėjo, kai jai tą daiktą įkišo.

Merė Ketrina buvo priblokšta.

– Tu iš tikrųjų pažįsti panelę, kuri tą darė?

Kadangi net ir draugių spaudžiama Lisbetė merginos vardo negalėjo pasakyti, jos žodžiai neįtikino.

– Norėčiau išbandyti, – prisipažino Alisa, kai išėjusios ir parduotuvėlės jos vaikščiojo.

– Ir nebijai, kad skaudės? – Merė Ketrina pamanė, kad seksas – nemalonus ir nepadorus dalykas.

– Skauda tik pirmą kartą, kvailute. Tik kol sugadina vainikėlį.

– Kokį dar vainikėlį?

Septyniolikmetės Merės Ketrinos draugės, atsirėmusios į džiazo klubo sieną, juokėsi net susiriesdamos.

Visi mergaičių pokalbiai sukdavosi apie seksą. Vienuolės joms kalė į galvą, kad tokios kalbos – sunki nuodėmė, bet tai tik dar labiau kaitindavo jų smalsumą. Merė Ketrina ir dvi geriausios jos draugės užsidegusios svarstė, ar vienuolės skutasi ne tik galvą, bet ir gaktos plaukus. Be to, jas domino visos anatominės vyrų sandaros smulkmenos.

Jos slapčiomis skaitė Džeimso Džoiso, Džeimso Boldvino ir Džeimso Džonso romanus, – juk, anot Lisbetės, ne šiaip tiek kalbama apie vyrų seksualumą, – ieškodamos meilės scenų. Tas pastraipas kažkas, skaitęs iki jų, patogumo dėlei būdavo pabraukęs. Bet net ir tie aprašymai buvo erzinamai nekonkretūs ir migloti.

Merei Ketrinai atrodė, kad juo daugiau sužino apie seksą, juo daugiau kyla klausimų. Kad atsikratytų ją apėmusio nerimo, viską, ką sužinodavo, net ir mažiausią smulkmeną, patikėdavo dienoraščiui. Kas vakarą pasimeldusi, ji viską surašydavo į oda aptrauktą knygutę, turinčią mažytį auksinį užraktą. Šįvakar aprašydama per dieną patirtus įspūdžius, ji praturtino dienoraštį naujais žodžiais.

Ją ir dvi jos drauges Prancūzų kvartalas nenumaldomai traukė. Šių nuostabių merginų trijulė krito į akis, nors jų besiskleidžiantį moteriškumą varžė griežtos mokyklinės uniformos. Grakščios kojos prašyte prašėsi aukštakulnių ir šilkinių kojinių, o ne tų mirtinai įgrisusių mokinių batelių ir baltų kojinaičių.

Mergaitės užsuko į Džeksono aikštę ir stabtelėjo paflirtuoti su gatvės dailininku smailia ožiška barzdele, vyrukas skleidė bohemišką žavesį ir viliojo turistus. Geriausias iš jo meno pavyzdžių buvo spalvotomis kreidelėmis pieštas Merlin Monro portretas.

– Kertu, jis turi nupiešęs Merlin portretą, kuriame ši nuoga, – tikino Lisbetė. – Laiko paslėpęs savo mažoje ankštoje mansardoje, o naktimis išsitraukia ir, rydamas ją akimis, smaukosi.

– Kaip manot, ar koks vaikinas darytų tai, žiūrėdamas į mano nuotrauką? – ilgesingai nutęsė Alisa.

– Verčiau šią savaitę nueik dukart išpažinties, – atsakė Lisbetė. – Tau tik seksas galvoj.

– Man? O ar ne tu šitos srities vaikščiojanti enciklopedija? Bent tokia save laikai.

– Tik gerokai daugiau už jus esu mačiusi. Nepamiršk, kad mano brolis...

– Jis vėl čia.

Ramiu balsu ištarti Merės Ketrinos žodžiai kitas dvi merginas privertė nutilti. Jos akimis pasekė jos žvilgsnį, nukreiptą į Andru Džeksono paminką aikštės viduryje. Tiksliau – į vaikiną, rėžiantį ugningą pamokslą keliems praeiviams, vienam girtuoklėliui ir pulkeliui balandžių.

– Viešpaties kantrybė senka matant, kaip jo vaikai skęsta nuodėmėse, – mojavo vaikinas aptriušusia Biblija. – Jis žvelgia į žemę ir regi melą bei apgaulę, lošimus, girtavimą ir sanguliavimą...

– Jis čia apie dulkinimąsi, – Lisbetė pašnibždėjo Merei Ketrinai į ausį.

Merė Ketrina numojo ranka. Įspūdį jai darė ne tiek jaunojo pamokslininko žodžiai, kiek įkarštis, su kuriuo juos tarė.

– Teismo diena jau čia pat, ponios ir ponai. Ilgiau jūsų nuodėmių Jis nepakęs. O ne! – Vaikinas išsitraukė iš nutrinto iki blizgesio mėlyno jūreiviško švarko vidinės kišenės nosinę ir nusišluostė po šviesių plaukų sruoga prakaitu išrasojusią kaktą.

– Liedamas ašaras, meldžiu Tavęs nuodėminguosius gelbėti, – sugriežęs dantimis pamokslininkas atmetė galvą ir nukreipė akis į dangų. – Viešpatie, atverk jiems akis. Maloningasis Jėzau, pasigailėk silpnųjų. Suteik jiems galios pasipriešinti šėtonui ir atsispirti jo pagundoms.

Pagautos smalsumo, mergaitės įžengė pro vartus pasižiūrėti iš arčiau.

– O jis visai nieko, – pareiškė Lisbetė.

– Tau tikrai patinka? – paklausė Alisa, kritiškai permetusi pamokslininką žvilgsniu.

– Taip.

Lisbetė pasisuko į Merę Ketriną, nepajėgiančią nuo gatvės pamokslininko atitraukti akių.

– Atrodo, Merė Ketrina užkibo, Alisa.

Merė Ketrina nuraudo.

– Jau mačiau jį, kai praeitą sekmadienį tėtis mane buvo atsivedęs į „Café du Monde“ pusryčių. Tada ir atkreipiau dėmesį. Žmonių buvo daugiau. Kai kuriems jis dėjo rankas ant galvos.

– Pala, ant ko? – paklausė Alisa, priėjusi arčiau prie Merės Ketrinos.

– Ant galvos, kvailute, – Lisbetės tonas buvo niekinamas. – Juk ant galvos? Aš teisi?

– Taip, – patvirtino Merė Ketrina. – Išgelbėtiesiems uždeda rankas ant galvos, laimina, kad jie priimtų Šventąją Dvasią.

– Tada ir mums reikia gelbėtis, – suspirgėjo Lisbetė.

– Mes jau ir taip išgelbėtos.

Kiek padvejojusi, Alisa paklausė:

– Juk išgelbėtos, ar ne?

– Aišku. Juk mes krikštytos. Be to, vaikštome į mišias, tik jis to nežino.

Lisbetė pasisuko į Merę Ketriną.

– Eik, tegul tave gelbsti.

– Taip, eik, – pritarė draugei Alisa. – O mes pažiūrėsim. Eik.

– Neisiu!

– Bailė!

Pamokslininkas visus aplinkui kvietė paimti jam už rankos. Susirinkusiems jis aiškino, esą tai tas pat, kas prisiliesti prie Viešpaties Jėzaus pirštų.

– Brangūs broliai ir sesės, juk nenorite pakliūti pragaran?

– Juk ir tu nenori, ar ne, Mere Ketrina? – Alisa atrodė labai rimta. – Eik, jis spokso tiesiai į tave.

– Netiesa. Jis žiūri į mus visas.

– Ne. Jis žiūri į tave. Gal todėl, kad mato, kokia tu nuodėminga? Eik, tegul tave išgelbsti. – Lisbetė ryžtingai draugę stumtelėjo.

Merė Ketrina delsė, nors įtaigus jaunojo pamokslininko balsas ją nepaaiškinamai traukė. Ji prisiminė, kaip kadaise jaunas išvaizdus parapijos kunigas per pamokėles mokė jas tikybos. Ji ir visos draugės jį dievino. Nepraleisdavo nė vienų jo aukojamų

mišių. Anas kunigas Merės Ketrinos taip nejaudino kaip šitas apdriskęs gatvės pamokslininkas, gal ne toks nuoseklus, bet tikrai įtaigus ir nuoširdus.

Draugių paraginta ir nematomos jėgos stumiama, Merė Ketrina vis dėlto ryžosi prie jo prieiti. Kai jau buvo likę vos pora žingsnių, vaikinas ištiesė jai ranką.

– Sveika, sese. Ar nori, kad Jėzus ateitų į tavo širdį?

– Aš... turbūt. Taip, noriu.

– Aleliuja! Paimk man už rankos.

Merė Ketrina dvejojo. Jo ranka buvo daili, bet stipri. Ji padėjo savo plaštaką ant kviečiančio pasitikėti jo delno. Merei Ketrinai pasirodė, kad draugės net aiktelėjo apstulbintos jos drąsos, bet tą pat akimirką viską užgožė virpulys, kurį pajuto pamokslininkui suspaudus jai ranką.

– Klaupkis, sese.

Merė Ketrina atsiklaupė. Grindinys po plikais keliais buvo kietas ir šiurkštus, bet kai pamokslininkas uždėjo rankas jai ant galvos, melsdamas Dievą atleidimo ir malonės, Merė Ketrina juto tik karštį, sklindantį nuo jo pirštų ir delnų. Po ilgokai trukusios maldos jis paėmė jai už alkūnės ir padėjo atsistoti.

– Kaip kalbėjo Jėzus moterims, užkluptoms svetimaujant, eik ir daugiau nenusidėk. – Tada iš atviro apibraižyto lagamino, stovinčio prie kojų, pamokslininkas ištraukė medinį aukų dubenį ir atkišo Merei Ketrinai.

Gestas ją nustebino. Akimirką iš susijaudinimo ji negalėjo galvoti, bet paskui atsegė piniginę, išėmė penkių dolerių banknotą ir įmetė į dubenį.

– Nuoširdžiai tau dėkoju, sese. Dievas atlygins už tavo dosnumą.

Pamokslininkas tuojau pat padėjo dubenį su penkiais doleriais ir Bibliją į lagaminą ir spragtelėjo užraktą. Paskui čiupo lagaminą į ranką ir sparčiu žingsniu nuėjo.

– Palaukit! – Merė Ketrina pati nepatikėjo savo drąsa. Bet ji neleis, kad jis šitaip imtų ir dingtų iš jos gyvenimo. – Kuo jūs vardu?

– Tėvas Džekas Kolinzas, bet visi mane vadina Laukiniu Džeku.

Jis užaugo vargingame Misisipės valstijos provincijos miestelyje, kuris galėjo pasididžiuoti nebent geležinkeliu. Čia buvo ir geležinkelio priežiūros kontora. Dauguma brigados vyrų buvo viengungiai ir nuomojosi namelius.

Jo mama vakarais paįvairindavo jiems laisvalaikį.

Kadangi kitų prostitučių miestelyje nebuvo, darbo jai netrūko. Ji nežinojo, nuo kurio iš klientų pastojo, o vėliau ir pagimdė mažąjį Džeką. Vos išmokęs vaikščioti, berniukas, klupinėdamas po apšniaukštą kambarį, ieškodavo mamos nukišto cigarečių pakelio. O kai buvo aštuonerių, jiedu su motina jau grumdavosi dėl pakelių, kurių kartais jai palikdavo klientai.

Jis lankė mokyklą, bet tik todėl, kad socialinės tarnybos pareigūnas motinai pagrasino griežtai nubausiąs, jeigu vaikas jos nelankys. Na, o motina savo ruožtu grasino užkurti pirtį sūnui, jeigu tas sugalvotų išsisukinėti. Vien iš begalinio užsispyrimo Džekas mokėsi itin prastai, nors iš prigimties buvo lyderis. Kadangi jam buvo visiškai nusispjaut ant visko ir visų, jis niekada neinkšdavo ir nesiskųsdavo gavęs į kaulus, įžūliai šokdavo direktoriui į akis, o bendraklasiai jo bijodavo ir kartu juo žavėdavosi. Džekas gudriai tuo naudodavosi – internatinėje mokykloje jo buvo labiau klausoma negu vadovybės.

Trylikos jis išvadino motiną stora karve. Toji neliko skolinga. Įkalbėjo vieną iš savo draugužių, kad tas pamokytų nepraustaburnį jos sūnų mandagumo. Džekas atgavo sąmonę tik kitą dieną prie geležinkelio bėgių, kuriais riedėjo prekinis traukinys. Prilaikydamas ranka sulaužytus šonkaulius, jis įšoko į vagoną. Namo Džekas nebegrįžo ir daugiau motinos nebematė. Vylėsi, kad ji mirė ir sudegė pragare.

Kelerius metus Džekas valkatavo pietinėse valstijose, imdamasis atsitiktinių darbų, kad turėtų už ką išgerti, pakabinti prostitutę, o įsivėlęs į peštynes keliaudavo toliau.

Vieną naktį prekinis traukinys, kuriuo jis keliavo, sustojo Arkanzase. Velnio neštam ir pamestam vaikinui pasirodė, kad miestelis vertas dėmesio. Deja, Džeko laukė nusivylimas paaiškėjus, kad vertas dėmesio miestelis – viso labo didžiulė palapinė, kurioje rinkdavosi pamaldūs miestelėnai. Kadangi traukinio vis tiek būtų reikėję laukti iki ryto, o iš vakaro dar prapliupo ir lyti, jis nusprendė pasiieškoti prieglobsčio palapinėje ir kartu su vietiniais patraukė klausytis pamokslo.

Jis niekino ir pamaldas, ir visus, kurie atvira širdimi klausydavosi pamokslininkų, kviečiančių tikinčiuosius ieškoti turtų Danguje, o ne žemėje. Kokia apgaulė, galvodavo Džekas.

Bet čia nuomonę pakeitė, kai pamatė pamokslininkui perduodamą pinigų prikrautą aukų dubenį. Apsimesdamas, kad deda banknotą, ištraukė iš jo dešimtinę. Vis dėlto į savim patenkintą pamokslininką ant pakylos jau pažiūrėjo su neslepiama pagarba.

Tą lietingą naktį Arkanzase Džekas Kolinzas pasirinko gyvenimo kelią. Už kelis dolerius iš dešimties pavogtų jis nusipirko Bibliją ir pasinėrė į skaitymą. Lankėsi pamaldose, klausėsi ir mokėsi. Kad neprailgtų laikas keliaujant prekiniais traukiniais, Džekas pamėgdžiodavo girdėtų pamokslininkų kalbėjimo manierą ir gestus. Pajutęs, kad metas jau atėjo, atsistojo prie kampo viename Alabamos užkampių ir išrėžė pirmą savo pamokslą. Paskui suskaičiavo jam sumestas monetas – gavo dolerį ir trisdešimt septynis centus.

Tai buvo pradžia.

– Labas. Turbūt neprisimenate manęs. – Merė Ketrina droviai jį užkalbino prie presbiterijos kampo.

Ką tik baigęs pamokslą, jis ėjo sparčiu ryžtingu žingsniu. Klerė jį sekiojo jau kelios dienos, jai atrodė, kad jis visada skuba, tarsi kur vėluotų.

Džekas nusišypsojo.

– Žinoma, prisimenu.

– Anądien jūs už mane meldėtės.

– Ir nuo tada tu buvai čia jau du kartus. Be draugių.

Merė Ketrina iš tikrųjų buvo atėjusi, bet stengėsi nekristi į akis. Atrodė, jis nė nepastebi jos. Pamaloninta, kad vis dėlto ją pastebėjo, Merė Ketrina tirštai išraudo.

– Nenoriu jums trukdyti.

– Tu man netrukdai, sese. Kas tau neduoda ramybės?

– Sakėte, kad Aukščiausiajam reikia pagalbos darant gerus darbus.

– Sakiau. Ir ką?

– Tada paimkit. – Merė Ketrina įspraudė Džekui į saują dešimt dolerių.

Džekas pažvelgė į pinigus, patylėjo, o paskui, pakėlęs akis į Merę Ketriną, sujaudintas padėkojo:

– Telaimina tave Dievas, sese.

– Padės?

– Gali neabejoti, – Džekas kostelėjo. – Klausyk, aš alkanas kaip vilkas. Nori mėsainio?

Iki šiol Merė Ketrina dėl pasimatymų tardavosi tik telefonu ir prieš tai gavusi tėvų leidimą. Dabar mergina jautė nuodėmingą malonumą, kad ją pakvietė į pasimatymą ir niekas apie tai nežino. Net Alisa su Lisbete.

– Man būtų malonu.

Šyptelėjęs Džekas paėmė jai už rankos.

– Kad jau būsime draugai, noriu sužinoti, kuo tu vardu.

Kai baigėsi mokslo metai ir prasidėjo vasaros atostogos, Merei Ketrinai buvo lengviau išsmukti iš namų susitikti su Vaildu Džeku Kolinzu, kasdien pamokslaujančiu Prancūzų kvartalo gatvėse. Jiedu vakarieniaudavo pigiose užkandinėse, dažniausiai mokėdavo Merė Ketrina. Bet jai nerūpėjo. Tokio kaip Džekas ji dar nebuvo sutikusi. Ir, žinoma, žmonės juo tikėjo – nuo varganiausių prostitučių iki sukčių, kurie darbavosi gatvėse.

Džekas ją linksmindavo anekdotais ir istorijomis, jam nutikusiomis per septynerius klajokliško gyvenimo metus, kai keliaudavo iš miesto į miestą skleisdamas Dievo žodį ir suteikdamas atleidimą puolusiesiems ir nusidėjėliams.

– Man reikia žmogaus, galinčio giedoti, – vieną vakarą jai prisipažino Džekas. – Gal turi muzikinių gebėjimų, Mere Ketrina?

– Ne, deja, ne, – apgailestavo Merė Ketrina.

O, kaip būtų nuostabu keliauti kartu su Džeku! Jo pamokslai buvo kitokie, visai nepanašūs į įprastus. Ir nors svarbiausia jų mintis buvo nuodėmių atpirkimas per Kristų, ji abejojo, ar tėvams patiktų vulgarokos Džeko manieros ir fanatizmas, su kuriuo jis skleidė Dievo žodį. Todėl jų pasimatymai būdavo slapti, paslaptį Merė Ketrina patikėdavo tik dienoraščiui.

Vasaros karščiams įsibėgėjant, karštesnė darėsi ir jųdviejų draugystė. Vieną vakarą Džekas pasiūlė nusipirkti kiniško maisto ir keliauti pas jį. Merei Ketrinai buvo sunku priimti sprendimą. Juk eiti vienai, be palydovės, į vaikino butą buvo didžiausio pasileidimo ženklas. Vis dėlto pamačiusi, kaip skausmingai Džekas reaguoja į jos dvejones, ji sutiko ir sumokėjo už maistą.

Varganas, tarakonais apėjęs namas, kuriame gyveno Džekas, Klerei padarė slogų įspūdį. Net ir spalvotieji, dirbantys jų namuose, gyveno daug geresnėmis sąlygomis. Pamačiusi skurdų Džeko būstą, Merė Ketrina suprato, koks jis neturtingas ir nesavanaudiškai atsidavęs tikslui, kuriam tarnauja. Suprato ir tai, kaip materialistiškai auklėjama ji pati. Iš apėmusios gėdos ir gailesčio Merė Ketrina pravirko. Kai jam paaiškino, kodėl verkia, Džekas ją prisitraukė ir apkabino.

– Ką tu, mažute. Neverk. Jėzus irgi buvo neturtingas.

Bet nuo jo žodžių Merė Ketrina tik dar labiau susigraudino. Džekas vis stipriau spaudė ją prie savęs. Jo pirštai perbėgo jos grakščia nugara, o lūpos lietė jos plaukus šnibždėdamos, kaip Merė Ketrina jam reikalinga, kokia ji nuostabi ir dosni.

Galiausiai jų lūpos susitiko. Kai Džekas ją pabučiavo, Merė Ketrina sukūkčiojo. Bučinys jai nebuvo pirmas, bet ji pirmą kartą pajuto vyro liežuvį savo burnoje.

Sutrikusi ir išsigandusi, Merė Ketrina išsiveržė iš jo glėbio ir nubėgo prie durų. Jis pasivijo ir vėl čiupo į glėbį, glostė jai plaukus.

– Man taip dar nebuvo, Mere Ketrina, – dusliu balsu tikino ją Džekas. – Kai tave bučiavau, tarsi Šventoji Dvasia virš mūsų išskleidė savo sparnus. O tu?

Ji irgi tą akimirką pajuto keistą jaudulį, tik nė neįtarė, kad tai buvo Šventoji Dvasia.

– Man metas namo, Džekai. Tėvai nerimaus.

Merė Ketrina lipo tamsoje skendinčiais klibančiais laiptais, o tarpduryje Džekas jai šaukė:

– Mere Ketrina, manau, Viešpats nori, kad būtume kartu!

Per kelias kitas dienas ji prirašė dienoraštį klausimų, į kuriuos atsakymų nežinojo. Su tėvais apie jausmus kalbėtis negalėjo. Nuojauta jai kuždėjo, kad, vos pamatę pigų neskoningą Džeko kostiumą, apspurusius rankogalius ir riebaluotą apykaklę, jie palaikys jį valkata.

Pasakoti draugėms irgi buvo pavojinga. Merė Ketrina negalėjo rizikuoti, kad jos atskleistų paslaptį tėvams, o tie savo ruožtu – jos tėvams. Ji svarstė, ar nepasipasakoti geraširdei ir supratingai tetai Lorelei, bet apsigalvojo. Gali būti, kad iš pareigos jausmo ir ji nuspręstų įspėti tėvus apie naująjį jų dukros draugą.

Merė Ketrina pirmą kartą susidūrė su dilema, kokios iškyla tik suaugusiesiems. Ką gi, sprendimą irgi teks priimti kaip suaugusiai. Ji – jau ne vaikas. Džekas su ja kalbasi kaip su suaugusia. Jam Merė Ketrina – moteris.

Tačiau baisiausia buvo kas kita. Mintis, kad turi jaustis moterimi, ją gąsdino. Iš vienuolių mokykloje ji sužinojo apie seksą viską: bučiniai veda prie glėbesčiavimosi, glėbesčiavimasis – prie sekso. Na o seksas – tai jau nuodėmė.

Betgi, pati su savim ginčijosi Merė Ketrina, Džekas jai sakė, kad jiems bučiuojantis juto, kaip jame įsikūnija Šventoji Dvasia. Ir kaip vienuolės, pačios kūniškų malonumų nepatyrusios, gali poreles smerkti, jeigu nė nežino, koks tai jausmas? Gal lengvas svaigulys, virpulys ir geismas, kuriuos jauti bučiuodamasis, visai ne kūniški, o greičiau dvasiniai potyriai? Kai Džeko liežuvis palietė josios, Merė Ketrina pasijuto pakylėta. Negi koks nors jausmas galėtų būti dar stipresnis?

Praėjus kelioms dienoms nuo jų pirmo bučinio, Merė Ketrina laukė Džeko jo butelyje. Išklibusį, subraižytą stalą ji padengė vakarienei ir, įstačiusi žvakelę į ištirpintą vašką lėkštelėje, ją uždegė, o viduryje stalo padėjo vazelę su saulutėmis. Švelnioje žvakės šviesoje kambarys nebeatrodė toks atgrasus.

Stengdamasi paslėpti drovulį, Merė Ketrina pasisveikino:

– Labas, Džekai. Norėjau padaryti staigmeną.

– Ir tau puikiai pavyko.

– Atnešiau virtų vėžių ir... prancūzišką batoną. Ir dar... – Merė Ketrina nedrąsiai per stalą pastūmė perlenktą dvidešimties dolerių banknotą.

Džekas žvilgtelėjo į jį, bet neėmė. Suėmęs pirštais viršunosę, užsimerkė ir nunarino galvą, tarsi susikaupęs maldai. Stojo nejauki tyla.

– Džekai? – tariant jo vardą Merės Ketrinos balsas virptelėjo. – Kas tau?

Jis pakėlė galvą. Akys buvo sklidinos ašarų.

– Maniau, po ano karto ant manęs pyksti.

– Ne. – Ji apėjo stalą, kad niekas jų neskirtų. – Man buvo netikėta, kai mane pabučiavai. Tik tiek.

Džekas prisitraukė ją ir stipriai apkabino.

– O Dieve, ačiū tau. Ačiū, Jėzau. – Džekas paglostė Merei Ketrinai plaukus. – Jau maniau tave praradęs. Aš nevertas tokios mielos būtybės, bet meldžiausi, karštai meldžiausi, kad Viešpats man tave grąžintų. Dabar pasimelskime jam kartu.

Jis parpuolė ant kelių, traukdamas pasekti jo pavyzdžiu ir Merę Ketriną. Jiems klūpint vienas priešais kitą ant purvino,

apsilaupiusio linoleumo, Džekas kalbėjo maldą, aukštinančią jos grožį ir tyrumą. Iš jo lūpų liejosi susižavėjimo žodžiai, o kai galiausiai ištarė *amen*, Merės Ketrinos akyse sužibo nuostaba ir meilė.

– Nė nemaniau, kad manim žaviesi, Džekai.

Džekas žvelgė į ją, lyg prieš save regėtų nežemišką būtybę.

– Šios žvakės apšviestais plaukais tu man panaši į angelą. Meldžiu Dievą, kad jis mane apakintų, ir neregėčiau įstabaus tavo grožio.

Bet Dievas Džeko neapakino. Tada jis nedrąsiai kilstelėjo ranką, palietė Merės Ketrinos plaukus ir švelniai prispaudė lūpas prie jos burnos. Iš pradžių ji truputį nusivylė, kad Džekas nepabučiavo aistringiau, bet jai iš nuostabos užėmė kvapą, kai savo minkštomis pravertomis lūpomis jis prigludo prie jos kaklo.

Merei Ketrinai nespėjus atsitokėti, Džekas, sagstydamas perlines suknelės sagutes, per ploną medvilninės audinį jau kandžiojo jai krūtų spenelius.

– Džekai...

– Tu teisi, einam į lovą. Dievas tikrai nereikalauja, kad mylėtumės ant grindų.

Džekas paėmė Merę Ketriną ant rankų ir paguldė į lovą. Neleisdamas jai atsipeikėti, karštais bučiniais užspaudė jai lūpas, kartu traukdamas nuo pečių suknelę. Atrodė, audinys nuo karšto jo rankų prisilietimo tirpsta it cukraus vata. Merė Ketrina po suknele vilkėjo apatinuką ir segėjo baltą, neįveikiamą kaip šarvas liemenėlę, bet ir šias kliūtis Džekas įveikė be jokio vargo. Karštos jo rankos valdingai slydo jos apnuogintu kūnu, žadindamos geidulį, neapsakomą malonumą ir tuo pat metu suvokimą, kokios šios glamonės nuodėmingos. Betgi Džekas – pamokslininkas, vadinasi, čia nuodėmės negali būti. Juk jo pašaukimas – gelbėti, o ne vesti į nuodėmę.

Išrengdamas Merę Ketriną, Džekas šnibždėjo, kokia nuostabi ir tobula jo Ieva.

– Dievas ją sukūrė Adomui, kad būtų jam draugė ir dalytųsi su juo meilės džiaugsmais. Dabar Jis man davė tave.

Užuominos apie Bibliją kiek apmalšino Merę Ketriną apėmusį kaltės jausmą. Bet kai Džekas nusitraukė kelnaites ir Merė Ketrina pajuto jo kietą penį, jos akyse šmėstelėjo nerimas ir baimė.

– Tu atimsi man nekaltybę?

Džekas nusijuokė.

– Tai jau tikrai. Juk tu dar nekalta, ar ne?

– Taip, Džekai, – jos duslus prisipažinimas išsiliejo į skausmo šūksnį.

Lisbetė buvo teisi. Velnioniškas skausmas, bet antras kartas jau buvo gerokai malonesnis.

Buvo lietinga rugsėjo popietė, kai Merė Ketrina pranešė Džekui Kolinzui, kad jis taps tėvu. Ji laukė mylimojo prie Rotušės arkados, vienoje iš įprastų jų susitikimo vietų. Tądien jis baigė pamokslauti anksčiau, nes ryto dulksna popiet virto tikra liūtimi.

Sulindę po vienu skėčiu, jie nubėgo į jo namus, ten nuo pašvinkusio maisto ir prakaito kvapo Merės Ketrinos vos nesupykino. Vos uždarę Džeko kambario duris, jie nusimetė šlapius drabužius, šoko į lovą ir užsiklojo šiurkščia linine paklode.

– Džekai, aš laukiuosi.

Jo lūpos, klaidžiojančios Merės Ketrinos kaklu, staiga sustingo. Jis pakėlė į ją akis.

– Ką?

– Negirdėjai, ką sakiau?

Merė Ketrina nervingai prikando apatinę lūpą; ji nenorėjo tų žodžių kartoti. Jau kelios savaitės kankinosi, vis tikėdamasi, kad gal apsiriko. Bet kai nesusirgo antrą mėnesį iš eilės, o rytais dar ėmė pykinti ir dusinti, abejonių neliko.

Ji siaubingai bijojo, kad tėvai pastebės jos papilnėjusias krūtis ir suapvalėjusį liemenį. Iki šiol savo paslaptį Merė Ketrina griežtai saugojo. Jau kelis mėnesius ji nesusitikinėjo su draugėmis, iškeitusi jas į pasimatymus su Džeku, todėl negalėjo

pasisakyti joms, kas nutiko. Be to, tokių kaip ji, į bėdą pakliuvusių merginų, visi šalindavosi ir žvelgdavo į jas iš aukšto, net geriausios draugės. O jeigu Lisbetė su Alisa jos neišsižadėtų, vis tiek tėvai joms neleistų su Mere Ketrina draugauti.

Merė Ketrina išpažinties nuėjo į kitos parapijos bažnyčią. Jos skruostai liepsnojo iš gėdos, o žodžiai strigo gerklėje, kai kažkam už širmos pašnibždom pasakojo apie gėdingus malonumus, kuriais jiedu su Džeku mėgavosi. Prisipažinti žvelgiant žmogui į akis būtų buvę neįmanoma. Todėl ji ir pasirinko viena nešti savo naštą.

Dabar Merė Ketrina su baisiu nerimu širdyje laukė, ką atsakys Džekas.

Džekas išlipo iš lovos ir kurį laiką tylomis žvelgė į ją, lyg išgirsta žinia būtų atėmusi jam žadą.

– Tu pyksti? – nedrąsiai paklausė Merė Ketrina.

– Ne, – atsakė jis, tada pakartojo garsiau: – Ne. – Džekas prisėdo ant lovos krašto ir suėmė rankomis drėgną ir vėsų Merės Ketrinos delną.

– Manei, supyksiu?

Ji pajuto neapsakomą palengvėjimą, vos galėjo žodį ištarti ir kaipmat apsipylė sūriomis karštomis ašaromis.

– O Dieve, Džekai, aš juk nežinojau, kaip tu reaguosi. Nebeišmaniau, ko griebtis.

– Ar tėvams jau pasakei?

Merė Ketrina papurtė galvą.

– Ir gerai, kad nesakei. Tai bus tik mūsų kūdikis, ir nenoriu, kad kas nors temdytų mums džiaugsmą, kol neateis metas.

– O Džekai, kad žinotum, kaip aš tave myliu! – Merė Ketrina puolė jam ant kaklo ir apipylė veidą bučiniais.

Džekas leidosi bučiuojamas, o paskui nusijuokė ir atsargiai išsilaisvino iš jos glėbio.

– Turbūt supranti, ką turime daryti?

– Ką?

– Mums reikia susituokti.

Merė Ketrina parėmė smakrą rankomis, jos akys švytėte švytėjo iš laimės.

– Aš taip tikėjausi išgirsti šiuos žodžius, taip jų laukiau. O Džekai! Džekai, visame pasaulyje nerastum laimingesnės už mane!

Jie aistringai pasimylėjo, o paskui dar ilgai gulėjo, svajodami ir planuodami ateitį.

– Aš jau kurį laiką norėjau keliems mėnesiams iš Naujojo Orleano išvykti. Likau čia tik dėl tavęs, Mere Ketrina, – Džekas švelniai paglostė jai pilvą. – Bet dabar, žinodamas, kad susilauksime mažiuko, turiu pagalvoti apie mūsų ateitį ir apie tolesnę ganytojišką savo veiklą.

Jo galvoje brendo planas įsteigti kongregaciją.

– Gal man pavyks rasti žmogų, kuris giedotų bažnytinius himnus, pats akompanuodamas fortepijonu. Yra pamokslininkų, kurie turi pagalbininkų – net ne vieną. Jų pagalbininkai važinėja po miestus ir dėl visko iš anksto susitaria. Kaip kad Jėzaus mokiniai talkino jam. O kai į miestą atvyksta pats pamokslininkas, žmonės jau būna daug gero apie jį prisiklausę. Aš irgi noriu taip dirbti. Neketinu amžinai pamokslauti gatvėse už centus. Gali būti, kad mano pamokslus transliuos radijas, o paskui net televizija. Būtų nuostabu, ar ne?

Merę Ketriną sujaudino jo tikėjimo įkarščiu degančios akys.

– Kad ir ko imtumeis, aš visada tau padėsiu Džekai. Tu juk žinai.

– Kad jau pradėjai apie pagalbą... Dabar man svarbiausia... Tiek to.

– Kas? – Merė Ketrina atsisėdo ir papurtė jį už peties. – Nagi, sakyk.

– Nebeišmanau, kur gauti pinigų. Juk dabar man teks išmaitinti dvi burnas. Galbūt kuriam laikui savo misiją teks pamiršti ir pasiieškoti nuolatinio darbo.

– Ne! Nė girdėti nenoriu! Kad ir kaip būtų sunku, pamokslavimo negali mesti.

– O ką man daryti?

– Palik šį reikalą man. Aš turiu šiek tiek pinigų.

Ašarų pilnomis akimis Džekas priglaudė Merę Ketriną prie krūtinės ir stipriai apkabino.

– Aš tavęs nevertas. Tu – šventoji. Pažiūrėk į šį kambarį. Kitame mieste reikės pasiieškoti padoresnio būsto. – Jis šlykštėdamasis apžvelgė savo varganą būstą. – Iki šiol ši landynė mane tenkino. Jonas Krikštytojas irgi gyveno dykumoje misdamas skėriais. Bet iš žmonos neturėsiu teisės reikalauti šitokios aukos.

Kitą dieną Merė Ketrina atnešė jam dvidešimt banknotų po šimtą dolerių.

– Paėmiau juos iš savo sąskaitos banke. Šiuos pinigus gaudavau per Kalėdas ir gimtadienius dovanų, taip per daugelį metų susitaupiau.

– Čia labai daug. Negaliu jų paimti, Mere Ketrina.

– Privalai paimti, – paprieštaravo spausdama jam banknotus į saują. – Juk aš tavo būsima žmona. Kas mano, priklauso ir tau. Šie pinigai mudviejų abiejų. Mūsų kūdikiui ir tavo tarnystei.

Jie nutarė bėgti po trijų dienų.

– Kam taip ilgai laukti? Kodėl ne rytoj pat?

– Man dar reikia kai ką sutvarkyti, – aiškino Džekas. – Tu nenumanai, kiek daug visokių su vedybomis susijusių formalumų.

– O... – nusiminusi atsiduso Merė Ketrina. Ji nežinojo. – Gerai, paliksiu tuos formalumus tvarkyti tau, Džekai.

Pasibučiavę, jie palinkėjo vienas kitam labos nakties, vengdami net galvoti apie jų laukiančias ilgas išsiskyrimo valandas. Grįžusi namo, Merė Ketrina užsidarė kambaryje ir prirašė kelis dienoraščio puslapius. Kadangi niekaip neužmigo (dėl nėštumo ir nervinio jaudulio ją kiek pykino), atidarė drabužių spintą. Reikia išsirinkti suknelę jungtuvėms.

Trisdešimtas skyrius

Žinoma, kai Merė Ketrina nuėjo į sutartą vietą, Džeko ten nebuvo.

Tetos Lorelės virtuvės sienas nuklojo ilgi šešėliai. Nutįso ir per apskritą stalą, prie kurio vienas priešais kitą sėdėjo Klerė ir Kasidis. Apelsinų skonio arbata jų puodeliuose atvėso.

Klerė kalbėjo dusliu balsu, o veidas buvo paženklintas liūdesio.

– Iš pradžių mama pamanė, kad iš jaudulio bus supainiojusi laiką ir susitikimo vietą. Nuėjo pas Džeką į namus ir sužinojo, kad šis išsikraustė, o naujo savo adreso komendantui nepaliko. Ar kur jį nuvedė *Dievo valia*, – sarkastiškai pridūrė Klerė. – Kai praėjus savaitei negavo iš mylimojo jokios žinutės, mama suprato, kad Džekas ją apvogė ir paliko likimo valiai. – Klerė pakėlė akis į Kasidį. – Dar arbatos?

– Ne, dėkui, – niūriai atsakė Kasidis.

Klerė pasakojo toliau:

– Džekas Kolinzas puikiai viską apskaičiavo. Kai mama pasisakė esanti nėščia, galėjo nieko nelaukdamas dingti, bet jis buvo gudrus. Be abejonės, žinojo, kad Loranų šeima gerbiama ir įtakinga. Mama juk galėjo kreiptis į šerifą, kad Džeką iš po žemių iškastų. Todėl jis iškart sumetė, kad geriausia išeitis – pasiūlyti jai susituokti. Ir ne bet kaip, o romantiškai. Slapta pabėgti ir pradėti naują gyvenimą tarnaujant Dievui. Mama juk buvo pamaldi krikščionė ir nuoširdžiai tikėjo sielų išgelbėjimu. Bet kartu ji buvo ir neįtikimai naivi.

Klerės veidas persimainė, tapo šaltas ir neįskaitomas.

– Iki dienos, kai jis mirė, – kai jį nužudžiau, – Vaildas Džekas turbūt juokėsi iš jos puikuodamasis, kad taip gudriai viską sutvarkė. Jeigu apskritai ją kada prisimindavo. Nežinia, kiek jaunų moterų ir nesantuokinių vaikų jis paliko per pirmuosius klajonių po šalį metus.

Kasidis pastūmė puodelį su arbata ir atsirėmė alkūnėmis į stalą.

– Iš kur visa tai sužinojote, Klere?

– Iš mamos dienoraščių. Juose smulkiai aprašyta viskas nuo to lemtingo šeštadienio ryto, kai tėvas nusivedė ją pusryčių į „Café du Monde“, ir ji pirmą kartą pamatė Džeką Kolinzą pamokslaujantį aikštėje. Tuos dienoraščius radau po tetos Lorelės mirties. Vėliau, kai mama susirgo, jos istoriją toliau rašė teta.

– Vadinasi, ji žinojo, kas jūsų tėvas?

Klerė linktelėjo.

– Bet apie jį žinojo tiktai teta Lorelė. Galutinai įsitikinusi, kad ją apgavo, mama pasisakė tėvams apie nėštumą.

– Negi jie nebandė Džeko Kolinzo ieškoti?

– Nebandė, nes mama tėvams neatskleidė, kas buvo jos meilužis. Ji tik užsiminė, kad tai vyras iš miesto elito aplinkos. Teta Lorelė vienintelė žinojo tiesą. Mama jai patikėjo savo paslaptį. Todėl, kai po daugelio metų Džekas Kolinzas ėmė garsėti kaip televizijos pamokslininkas Džeksonas Vaildas (akivaizdu, pavardę jis pasikeitė siekdamas nuslėpti praeities nuodėmes), teta Lorelė stropiai aprašė visas jo svaiginamos karjeros pakopas. Su Džošo motina jis pasielgė ne ką geriau negu su mano mama. Jos šeima buvo protestantai. Tuo požiūriu jam labiau tinkama negu katalikų Loranų, be to, jie buvo ir gerokai turtingesni. Džeksonas tuoj sumetė, kokia čia galimybė, ir iš rankų jos nepaleido. Savo užrašuose teta Lorelė spėjo, kad turtingos žmonos giminės dėka jam ir pavyko prasimušti į radiją ir televiziją.

– Tai Džošas...

– Mano netikras brolis, – šyptelėjusi patvirtino Klerė.

– Dabar suprantu, ko tada su juo susitikote.

– Norėjau įsitikinti, ar jis toks kaip mūsų tėvas, ar vis dėlto doras žmogus. Jis silpnas, bet net ir per tokį trumpą susitikimą pamačiau, kad Džošas vertas pagarbos.

– Kažin. Juk miegojo su tėvo žmona.

Tarsi neišgirdusi švelnaus Kasidžio priekaišto, Klerė stojo netikro brolio pusėn.

– Džošas buvo dar viena Džeksono Vaildo prievartos auka. Romanas su Ariele buvo Džošo kerštas tėvui.

– O jūs atkeršijote Vaildui jį nužudydama.

– Padariau pasauliui didžiulę paslaugą. Arielė apsimeta sielvartaujančia našle, bet iš tikrųjų Džeksono mirtis jai tik į naudą. Gavo tai, ko troško: šlovę, kuri iki tol tekdavo tik jos vyrui. Na, o Džošas išsilaisvino iš tirono gniaužtų.

– Ar nemanote, kad perdedate? Juk Vaildas nelaikė Džošo prirakinęs grandinėmis.

– Jis darė Džošui psichologinį spaudimą. Džošas svajojo tapti koncertuojančiu pianistu, bet Vaildas dėl jo turėjo kitų planų. Jam reikėjo muzikanto, kuris dirbtų tik jo organizacijai, net pasirinko labai gudrią taktiką. Visaip menkino Džošo gebėjimus, tyčiojosi iš jo troškimų ir taip visiškai palaužė vaikino pasitikėjimą savo jėgomis. Galiausiai jis tapo toks, kokio reikėjo tėvui.

– Pats Džošas jums šitai papasakojo?

– Ne, jis tik sakė, kad Arielė jį atleido, ir dabar jis ketina rimtai užsiimti klasikine muzika, to visada ir troškęs. Dėl kitko jau nesunku buvo susiprotėti.

– O kaip jūsų mama?

– Apie ką jūs?

– Ar ji taip ir nesuprato, kad Džeksonas Vaildas – Džekas Kolinzas?

– Ne, ačiū Dievui, ne. Matyt, per trisdešimt metų jis gerokai pasikeitė. Ji nepajėgia ilgesnį laiką susikaupti. Todėl, jeigu akimirką sąmonėje kas ir šmėstelėjo, atmintis nesukrebždėjo.

Kasidis susiraukė, jo žvilgsnis buvo atvirai skeptiškas.

– Klere, primygtinai jums patariu be advokato daugiau nieko nepasakoti.

– Aš atsisakau teisės į advokatą, Kasidi. Viešai prisipažinau, ir girdėjo daugybė žmonių. Neketinu savo žodžių atsiimti. Aš pasirengusi atsakyti į visus jūsų klausimus. Nors, – pridūrė, – jūs ir pats daugelį dalykų jau atspėjote.

– Ką atspėjau?

– Kad ir tai, kaip patekau į Džeksono Vaildo numerį. Pamenate tą pasivaikščiojimą po Prancūzų kvartalą, kai bandėme atkurti mano maršrutą žmogžudystės naktį?

– Ir tai tebuvo tuščias laiko švaistymas?

– Tąnakt aš tikrai buvau išėjusi pasivaikščioti. Jau po visko. Grįžusi namo, pasigedau mamos.

– Neįtikėtinas sutapimas, kad ir ji tą naktį atklydo į „Fermonto" viešbutį.

– Išties neįtikėtinas, – sutiko Klerė.

– Jai tai buvo gana tolima išvyka.

– Greičiausiai nuvažiavo autobusu.

Kasidis nuo pastabos susilaikė.

– Ketinote man papasakoti, kaip jums pavyko įsigauti į Vaildo numerį. Andrė padėjo?

– Ne, jis čia niekuo dėtas, – karštai užginčijo Klerė. – Dėl to galite neabejoti. Niekas apie mano ketinimus nežinojo.

– O Jasmina?

– Net ir ji. Viską padariau pati. Nė už ką nestatyčiau draugų į pavojų.

– Sergėk, Dieve. Užtat šaltakraujiškai nužudyti žmogų jums vieni niekai.

– Tai man pasakoti ar ne?

Kasidis taip staiga pašoko nuo kėdės, kad net puodeliai ant stalo sudzingsėjo.

– Po perkūnais! Aš nieko nenoriu girdėti! Ir jeigu jums dar liko nors kruopelytė sveiko proto, tuojau pat skambinkit advokatui. Gal bent jis privers jus pagalvoti, ką kalbate.

Kasidis buvo be švarko. Nusivilko dar prieš įeidamas į namą. Kol jie neatidarė langų ir neišvėdino kambarių, name buvo labai tvanku. Ant nugaros sukryžiuotos pilkos petnešos, marš-

kinių rankovės paraitotos iki alkūnių. Kasidis atlaisvino kaklaraiščio mazgą.

Klerė, stebėdama miklius jo pirštus, gailestavo, kad jau niekada jai nelemta pajusti jų prisilietimo. Ši mintis sukėlė skausmą, krūtinėje atsivėrė didžiulė tuštuma. Nuvijusi šalin prisiminimus, Klerė panoro Kasidį supykdyti, kad jau tikrai paverstų jį priešu.

– Mums sėdint „Café du Monde“, spėjote, kad žudikas laukė numeryje, kai Vaildas grįžo po vakarienės. Jūs nesuklydote.

– Nereikia man šito pasakoti, Klere.

Nekreipdama dėmesio į perspėjimą, Klerė kalbėjo toliau:

– Iš pradžių laukiau koridoriuje, o kai kambarinė atėjo pakloti lovos, įsmukau jai iš paskos į Vaildo numerį ir pasislėpiau sieninėje spintoje. Tūnojau ten gal valandą, kol jis grįžo.

– Vienas?

– Taip, be Arielės. Įjungė trumpam televizorių. Nemačiau, bet girdėjau. Paskui nusiprausė po dušu ir atsigulė. Kai pasigirdo knarkimas, išlindau iš spintos ir tylutėliai įsmukau į miegamąjį. Tada paleidau į jį tris šūvius.

– Ar jį užkalbinote?

– Ne, nors labai knietėjo jį pažadinti. Norėjau pamatyti baimę jo akyse. Norėjau, kad žinotų, jog tuoj mirs, ir dar nuo dukros rankos. Norėjau ištarti mamos vardą ir pažiūrėti, ar jis ras bent kokį atsaką jo širdyje, ar krestelės ką nors jo atmintyje, bet pabūgau rizikos. Jis – stambus vyras, galėjo mane pulti ir atimti ginklą. Ilgokai stovėjau prie lovos ir žiūrėjau į jį kupina neapykantos. Nekenčiau jo už tai, ką padarė tiems, kas jį mylėjo. Mamai, Džošui, Arielei... nušoviau Džeksoną Vaildą dėl jų visų. Jis ramiai miegojo prabangiame viešbučio kambaryje, už kurį sumokėjo tie, kas iš tikrųjų neturėjo pinigų aukoms, bet vis tiek aukojo, nes juo tikėjo. Ant stalelio šalia lovos buvo padėta Biblija, o ant jos – roleksas. Taip simboliška, man net akys aptemo. Jis lobo iš to, už ką per ištisus amžius kankiniai guldė galvas... už ką jie miršta ir dabar.

Nervindamasis Kasidis vėl atsisėdo priešais Klerę.

– Paleidote į jį tris šūvius. Kodėl Klere? Kodėl tris?

– Į galvą už tai, kad iškraipydamas krikščioniškas vertybes begėdiškai iš to pelnėsi. Į širdį – keršydama už visas jo sudaužytas širdis. Į jo vyrišką pasididžiavimą – už tai, kad suvedžiojo ir likimo valiai paliko jauną moterį, nusipelniusią būti mylimai.

– Jūs ištaškėte jį, Klere.

– Taip, – Klerė sunkiai rijo seiles. – Pati nustebau, nesitikėjau, kad atrodys taip baisiai... O kai pamačiau kraują, išbėgau.

– Kaip išėjote iš viešbučio?

– Taip pat, kaip įėjau. Niekas tame aukšte manęs nematė, nes visi kambariai ten buvo rezervuoti Vaildams. Liftu nusileidau į vestibiulį ir pro šonines duris išsmukau į Universiteto gatvę. – Klerė apsilaižė lūpas ir nervingai pažvelgė į Kasidį. – Kad manęs neatpažintų, jeigu kartais palikčiau kokių įkalčių, buvau apsivilkusi kaip mama.

– Kaip mama?

– Taip. Apsivilkau vieną iš jos suknelių, užsidėjau skrybėlaitę, kurią ji buvo pasirinkusi, kai ruošėsi bėgti su Džeku, nepamiršau ir lagamino.

– Gudriai sugalvota. Vėliau, jeigu kas paklaustų liudytojų, ką tą naktį matė viešbutyje, jie apibūdintų matę moterį, panašią į Merę Ketriną. Žinoma, ją tuojau pat iš įtariamųjų sąrašų išbrauktų, juk niekam ne paslaptis jos keistas elgesys. Viešbučio darbuotojai jau pripratę matyti ją vaikštinėjančią po vestibiulį taip apsirengusią ir nešiną lagaminu.

– Jūs visiškai teisus. Tik negalėjau žinoti, kad mama iš tikrųjų tą naktį pasirodys viešbutyje.

– Be skrybėlaitės ir lagamino?

Klausimas trumpam išmušė Klerę iš vėžių.

– Žinoma, ji buvo su skrybėlaite ir turėjo lagaminą.

– Ką tik tvirtinote tuos daiktus turėjusi jūs.

– Taip ir buvo. Prieš eidama pasivaikščioti, grįžau namo ir persirengiau. Tada mama ir išsmuko.

– Nesu tikras, kad tai, ką dabar papasakojote, atitinka laiką, kai buvo nužudytas Vaildas. – Kasidis paniuro. – Būdamas gynybos advokatu, dėl laiko nesutapimų stengčiausi sukelti prisiekusiesiems abejonę.

– Prisiekusiųjų nebus, nes nebus ir teismo. Aš prisipažinau. Mane nuteis – istorijos pabaiga.

– Kalbate taip, tarsi tik to ir trokštumėte, – Kasidis niršo. – Negi iš tikrųjų taip veržiatės iki gyvenimo pabaigos prasėdėti už grotų?

– Iki gyvenimo pabaigos? – Klerė nusuko akis. – Tenoriu, kad viskas greičiau baigtųsi.

Sodriai keikdamasis, Kasidis braukė pirštais per plaukus.

– Kodėl nenusikratėte revolverio, Klere? Kodėl neįmetėte jo į upę, kai buvote išėjusi pasivaikščioti?

– Dabar gailiuosi to nepadariusi, – apgailestavo Klerė. – Nemaniau, kad jis atsidurs pas kriminalistus.

– Vieninteliai pirštų atspaudai ant revolverio – Jasminos.

– Mūvėjau mamos pirštines.

– Ištirsime jas, ar liko parako pėdsakų.

– Sunaikinau jas, o mamai nupirkau naujas. Jūs nieko nerasite.

– Pagalvojote apie viską, ar ne?

– Supraskit, neturėjau jokio noro sėsti už grotų! Tik kad jūs velnioniškai atkaklus.

Kasidis nieko jai neatsakė, tik paklausė:

– Kada ištraukėt ginklą iš Jasminos rankinės?

– Prieš savaitę, kol juo pasinaudojau. Jasmina tada atskrido tik parai. Ji buvo išsiblaškiusi ir nerūpestinga, žinojau: pastebėjusi, kad ginklas dingo, tik ranka numos. Po kelių dienų revolverį padėjau į vietą – kai mane apklausėte dėl ginklo. Kaip ir tikėjausi, Jasmina pamanė apsižiūrėjusi.

– Paprastai jūs taip nesielgiate, Klere. Pasinaudojusi Jasminos revolveriu, pakišote Jasminą dėl žmogžudystės?

– Nemaniau, kad revolverio jai kada prireiks. Ir jau visiškai nesitikėjau, kad Jasmina ryšis nusižudyti. – Klerės akys pasruvo ašaromis. Nuo ryto, kai grįžo iš Niujorko, tiek visko nutiko, kad ji nė neturėjo kada sielvartauti dėl draugės netekties. – Reikėjo man to nelemto revolverio atsikratyti. Nemaniau, kad Jasmina taip kremtasi. Ji buvo it uždelsto veikimo bomba. O aš... aš buvau užsiėmusi savo reikalais, iki kaklo panirusi į

bėdas ir nieko nepastebėjau. – Klerė staiga nutilo, pažvelgė į Kasidį, bet paskui vėl nusuko akis. – Galvojau tik apie žmogžudystės tyrimą ir neišgirdau nebylaus Jasminos pagalbos šauksmo. Išdaviau ją.

Kasidis kiek patylėjo, o tada paklausė:

– Ką jautėte tą vakarą, kai po pamokslo Didžiojoje arenoje pažvelgėte Džeksonui Vaildui į akis?

– Įdomus klausimas, – mąsliai nutęsė Klerė. – Keista, bet ypatingos neapykantos jam nepajutau. Manydamas, kad aš naujokė jo sekėja, jis uždėjo man rankas ant galvos. Jokio stebuklo neįvyko. Nepajutau nieko – nei fizinio, nei dvasinio sąlyčio. Tikėjausi kokios nors atpažinimo kibirkšties, gal biologinio ryšio... to, ką turėčiau pajusti širdyje. Bet ne. Žvelgiau jam į akis ir jutau, kad prieš mane – svetimas žmogus. Jokios traukos, jokio magnetizmo. Nekilo nė noro atpažinti tėvą – ir jis prieš trisdešimt dvejus metus lyg niekur nieko išmetė mane iš galvos. O kiek mama dėl jo iškentėjo, ką jau kalbėti apie sutrikdytą jos psichiką. Vaildas nebuvo vertas garbės pažinti dukrą.

– Šaunuolė, Klere, – Kasidis ilgokai žiūrėjo į ją susižavėjimo kupinomis akimis. Kilstelėjo ranką, norėdamas paliesti jos skruostą, bet tuoj ją nuleido. Paskui atitraukė kėdę ir atsistojo. – Einu į mašiną, reikia paskambinti Krauderiui. Kad tik jo nebūtų ištikęs širdies smūgis... gal net du. Ar čia yra ko užkąsti?

– Aš nealkana.

– Jums reikia pavalgyti.

– Už kampo yra kavinukė, – abejingai gūžtelėjo pečiais Klerė. – Iš lauko atrodo gana kukliai, bet ponas Tibodo turi nuostabių sumuštinių su keptomis austrėmis.

– Skamba viliojamai. Eime.

– Aš palauksiu čia.

– Ne. Ir Harei pažadėjote paskambinti.

Klerė neturėjo jėgų su juo ginčytis. Be to, iš tvirtai suspaustų Kasidžio lūpų ir ryžtingo tono buvo aišku, kad jis nenusileis. Todėl Klerė atsistojo ir it švininėmis kojomis nusekė iš paskos.

– Man reikia pasikalbėti su apygardos prokuroro pavaduotoju Kasidžiu.

– Surinkote ne tą numerį. Jūs paskambinote į policiją.

– Žinau, bet apygardos prokuratūra šiandien darbą jau baigė.

– Taip, tiesa. Skambinkit rytoj.

– Ne, palaukit. Nedėkit ragelio.

Andrė Filipis baisiai jaudinosi. Kai jam galų pagalėj pavyko sukaupti drąsą ir jis ryžosi paskambinti Kasidžiui, paaiškėjo, kad darbo diena prokuratūroje jau pasibaigusi, o policijos nuovadoje atsiliepė apsnūdęs pareigūnas, kuriam viskas buvo vis tiek.

– Man būtina dar šįvakar pasikalbėti su ponu Kasidžiu. Juk turi būti koks nors būdas susisiekti su juo po darbo valandų. Gal jis turi žinučių gaviklį?

– Nežinau.

– Ar negalėtumėt paklausti viršininko?

– Norite pranešti apie nusikaltimą?

– Man reikia pasikalbėti su ponu Kasidžiu! – ir šiaip jau aukštas Andrė balsas virto falcetu. Jausdamas, kad jį tuoj ištiks isterija, ir suvokdamas, kad jo tonas tai išduoda, Andrė pasistengė nusiraminti. – Aš dėl Džeksono Vaildo bylos.

– Džeksono Vaildo bylos?

– Taip. Atsisakydamas man padėti, jūs trukdote teisingumui. – Andrė tikėjosi, kad pavartojo tinkamą terminą.

Šią frazę kažkur buvo skaitęs ir manė, kad ji kaip tik šiam atvejui. Šiaip ar taip, rezultatas, atrodo, buvo pasiektas.

– Luktelėkit, – pasigirdo ragelyje.

Laukdamas, kol pareigūnas grįš, Andrė dar kartą akimis apmetė vakarinių laikraščių pirmųjų puslapių antraštes. Ten rašė, kad įtarimai Jasminai Vaildo žmogžudystės byloje nepasitvirtino. Bet Andrė papiktino kas kita. Po išplaukusia nespalvota jos nuotrauka Andrė perskaitė, kad Jasmina neva buvo įsivėlusi į ardomąją veiklą ir turėjo psichikos bėdų. Šie nepagrįsti teiginiai jam buvo kaip antausis, kaip asmeninis įžeidi-

mas. Kaip ir *maman*, Jasmina buvo nesuprasta ir neturėjo, kas ją apgintų. Su tuo jis neketino taikstytis.

Lyg to dar būtų negana, kita antraštė skelbė, kad Klerė Loran prisipažino nužudžiusi Džeksoną Vaildą. Ką jie čia paisto? Kurių galų Klerei prisipažinti nužudžius? Pasibaisėtina. O svarbiausia – netiesa. Visi Andrė bandymai jai prisiskambinti buvo nesėkmingi. „Prancūziškame šilke" telefono ragelio niekas nekėlė.

Atrodė, visas pasaulis išsikraustė iš proto, ir tik jis, Andrė, išsaugojo blaivią galvą. Šioje situacijoje jis matė vienintelę išeitį – kreiptis į Kasidį.

– Alio... Jūs dar klausotės?

– Taip, – Andrė nekantravo. – Ar galite man duoti asmeninį pono Kasidžio numerį?

– Deja. Mane informavo, kad šiandien su juo bus neįmanoma susisiekti. Galimas daiktas, pareiškimą jis padarys rytoj.

– Aš ne žurnalistas.

– Tarkim, patikėjau.

– Prisiekiu.

– Štai kas: jeigu norite, duosiu jums detektyvo Hovardo Gleno numerį. Jis kartu su Kasidžiu tiria šią bylą.

Andrė prisiminė šiurkščius policininkus, kurie rytą po žmogžudystės šeimininkavo viešbutyje.

– Kalbėsiuos tik su ponu Kasidžiu.

– Jūsų valia.

Policininkui padėjus ragelį, Andrė pasijuto bejėgis ir sutrikęs. Jis laužė galvą ieškodamas sprendimo. Mintyse nebuvo vietos darbui. Pirmą kartą per ilgus metus „Fermonto" naktinės pamainos administratorius pamiršo pareigas ir viešbučio svečius. Kodėl „Prancūziškame šilke" niekas nekelia ragelio? Kur Klerė? Kur Kasidis?

Ir jeigu vis dėlto pavyktų su Kasidžiu susisiekti, ar turėtų drąsos jam pasakyti tai, ką privalo?

Trisdešimt pirmas skyrius

Kasidžio mašinos telefonu Klerė paskambino mamai, ši buvo Harės namuose. Atrodo, kol kas Merė Ketrina ten saugi. Kasidis negalėjo susisiekti su Krauderiu, dėl to siaubingai nervinosi.

Išklausiusi keiksmų tiradą, Klerė pasiūlė:

– Skambinkit detektyvui, su kuriuo kartu dirbate.

– Ne. Žinau, ko jis pareikalaus.

– Atvesti mane surakintą antrankiais?

– Panašiai. – Kasidis papurtė galvą. – Pirmiausia reikia pasikalbėti su Toniu. Kol to nepadarysiu, į nuovadą jūsų nevešiu.

Taigi Klerė gavo dovanų – naktį atokvėpio, ir jiedu grįžo į tetos Lorelės namus. Po vakarienės, parsineštos iš pono Tibodo kavinės, Klerė, pasiskundusi, kad labai pavargo, užlipo į miegamąjį viršuje. Nusivilkusi drabužius pakabino juos į spintą, šioje tebekabojo išėję iš mados jos apdarai. Tada, pasilenkusi virš kriauklės, apsišlakstė veidą ir krūtinę šaltu vandeniu.

Vonios kambarys atrodė taip pat kaip tada, kai išsikraustė iš tetos Lorelės namų. Nors savo naujajame bute ji suprojektavo *art deco* stiliaus vonios kambarį, jai patiko ši Viktorijos laikų dvasia: vonia su kojelėmis, kriauklė su spintele ir plytelėmis išklotos grindys. Ji atitraukė komodos stalčių, jame gulėjo tvarkingai sulankstyti rankšluosčiai ir servetėlės. Viskas kvepėjo gėlėmis.

Klerė paėmė rankšluostį ir nusišluostė veidą. Pakėlusi akis, veidrodyje virš kriauklės pamatė Kasidžio atspindį. Jis stovėjo tarpduryje ir tylomis į ją žiūrėjo.

Kasidžiui už nugaros neryškiai švietė naktinė lempa. Šešėlyje jo veido bruožai atrodė grobuoniški. Jis buvo be marškinių. Nuo pečių nuslydusios petnešų kilpos karojo prie klubų. Viena ranka jis buvo atsirėmęs į durų staktą, kitą nuleidęs prie šono. Ir nors Kasidis nejudėjo, visa jo poza alsavo jėga, stiprybe ir tramdomu temperamentu.

Su liemenėle ir šilkinėmis kelnaitėmis Klerė pasijuto nuogesnė, negu būtų buvusi visai nuoga. Vis dėlto ji atsispyrė pagundai čiupti rankšluostį ir prisidengti, nes iš Kasidžio išraiškos suprato, kad pastangos rodyti kuklumą būtų bergždžios. Be to, ji nepajėgė nė krustelėti iš vietos. Kasidis hipnotizavo ją žvilgsniu.

Jis priėjo prie Klerės, jie vos per plaukelį nesilietė. Jie matė vienas kitą veidrodyje, alkanus žvilgsnius. Kasidis nubraukė Klerei plaukus ir suėmė už nuogų pečių.

– Aš noriu su tavim mylėtis.

Klerė susigūžė, lyg sunkios jo rankos svarintų pečius.

– Tau negalima. Mums negalima.

Nubraukęs plaukų sruogą, Kasidis lūpomis prigludo prie jos peties.

– Nereikia, Kasidi, – sumurmėjo ji, – nereikia. – Bet kai jis apibėrė bučiniais Klerės sprandą, jau nebeturėjo jėgų priešintis.

– Klere, – karštai šnabždėjo Kasidis, – aš tave myliu.

– Nekalbėk man tokių dalykų.

– Aš noriu tavęs. Dabar pat.

– Prašau, nereikia. Vėliau gailėsies. Aš tave pažįstu, Kasidi, – jausmingai prašė Klerė. – Žinau, kas dedasi tavo galvoj. Tu visą gyvenimą gailėsies, jeigu dabar pasiduosi aistrai.

– Nesigailėsiu.

– Gailėsies, tikrai gailėsies.

– Ššš...

Kasidis vedžiojo ranka Klerei per nugarą, užčiuopė liemenėlės sagtelę. Ji sudejavo, kai stiprios jo rankos įslydo po mezginiuotais liemenėlės kaušeliais. Suėmęs jos krūtis į saujas, jis kelis kartus spustelėjo. Pirštų pagalvėlėmis lengvai sugnybo

spenelius, ir tie kaipmat įsitempė atsiliepdami į glamonę. Lūpomis prigludo prie jos kaklo, švelniai kąsčiojo aksominę odą.

– Kasidi, ne. Nenoriu būti tavo sąžinės priekaištu. Pats žinai, kad taip nevalia. Liaukis... prašau...

Klerės prašymai skambėjo neįtikinamai ir net pačiai atrodė nenuoširdūs. O kai jo ranka nusileido jai ant pilvo, o paskui įslydo po kelnaitėmis, ji nutilo. Gal Klerė ir galėjo meluoti, bet jos kūnas neleido. Ten apačioje buvo karšta ir drėgna.

Kasidis nusmaukė jai kelnaites, ir Klerė išlipo iš jų. Jis atsisagstė kelnes ir tvirtai prigludo, kol ji pajuto sukietėjusį jo daiktą. Ir kai Kasidis nugrimzdo švelniame šiltame jos kūne, jų geidulingi atodūsiai susipynė į vieną pratisą aimaną.

Atsirėmusi rankomis į porcelianinę kriauklę, Klerė pasitiko jo smūgius – lėtus ir gilius. Suėmęs stipriomis rankomis Klerei už šlaunų, Kasidis spaudė jos sėdmenis sau prie slėpsnų. Tada padėjo delną jai ant pilvo ir spustelėjo. Ji sulaikė kvapą, o paskui įsileido jį dar giliau, spazmiškai spausdama. Pagautas ekstazės, Kasidis sudejavo ir įkniubo jai į kaklą.

– Jėzau! Turbūt man niekad nebus tavęs gana.

Klerė pakreipė galvą ir įsirėmė į jo viršugalvį.

– Kasidi...

Pirštų galiukais jis palietė jos pravertas lūpas, o paskui užčiaupė jas delnu. Klerė pabučiavo jo delną, palaižė pirštus ir švelniai sukando mėsingą nykščio pagalvėlę. Kasidžio judesiai darėsi skubresni ir gilesni, beveik gyvuliškai agresyvūs. Klerę irgi krėtė geidulio karštinė. O kai jo ranka įslydo jai tarp šlaunų ir švelniai palietė suaudrintą varputę, Klerė nebesivaldė. Jos kūnu nuvilnijo elektros išlydis, ir ji iš visų jėgų suspaudė šlaunis. Ją visą purtė saldus virpulys.

Kasidis apglėbė Klerę per liemenį ir, krūtine priglaudęs jai prie nugaros, palenkė virš kriauklės. Jis visiškai ją užvaldė – ji prasmego jame, ne tik jo glėbyje. Ta nuostabi akimirka pripildė ją neapsakomo malonumo, ir ji paskendo užliejusioje orgazmo bangoje, pasuko galvą ir ilgu bučiniu, atmieštu sūriomis ašaromis, įsisiurbė Kasidžiui į lūpas.

– Tau nė nereikėjo sakyti, kad mane myli, – Klerė šnibždėjo Kasidžiui į ausį, švelniai braukdama jam per plaukus, kuriuos jau reikėjo pakirpti. Bet Klerei jie patiko tokie – susišiaušę ir neprilaižyti. – Vis tiek nebūčiau atsilaikiusi prieš tavo žavesį.

– Pasakiau, nes tai tiesa. – Kasidis jaukiau įsitaisė po antklode ir koja prigludo prie Klerės. – Aš tave pamilau tą pat akimirką, kai pamačiau. O gal tada, kai ėmei pūsti burbuliukus iš dailaus buteliuko, kabančio tau ant kaklo. Taip simboliška... ir velnioniškai erotiška.

– Aš to nesiekiau.

– Tikrai? Na, tada mane turbūt pakerėjo tavo lūpos. – Kasidis žaismingai perbėgo pirštais Klerei per lūpas, bet jo veidas apniuko. – Kaskart, kai Krauderis prikišdavo, kad mano jausmai tau trukdo tirti bylą, aš neigdavau. Bet jis buvo teisus. – Kasidis stipriai užsimerkė. – Nenorėjau, kad tu pasirodytum esanti žudikė, Klere.

Klerė įrėmė galvą į plaukuotą jo krūtinę.

– Nenoriu apie tai. Pasikalbėkime apie ką nors kita, tarsi būtume kaip visi įsimylėjėliai.

– Mes ne kaip visi, Klere.

– Nors valandžiukę apsimeskime, kad tokie. Juk čia Naujasis Orleanas – viskas įmanoma. Tarkim, mudu susipažinome įprastomis aplinkybėmis ir iškart pajutome vienas kitam potraukį. Keista, nors mylėjomės, vis dar gyvename užburiantį laikotarpį, kai nieko dorai vienas apie kitą nežinome. – Klerė pasirėmė alkūnėmis ir skvarbiai pažvelgė į Kasidį. – Papasakok man, kas tave taip įskaudino?

– Apie ką tu?

– Nelaikyk manęs kvaila, Kasidi. Tavo patirtis skausminga. Atpažįstu požymius. Kas tave taip įskaudino? Kodėl tu toks piktas ir sieki bet kokia kaina įrodyti savo pranašumą? Žmona? Skyrybos?

– Ne, mes išsiskyrėme taikingai. Aš jos nemylėjau. – Kasidis vyniojo ant piršto jos plaukų sruogą. – O tave myliu.

– Tu keiti temą.

– Galbūt.

– Nepavyks. Aš tokia pat užsispyrusi kaip tu.

Kasidis teatrališkai atsidūsėjo.

– Ne visai tinkama tema pašnekesiui lovoje, Klere.

– Vis dėlto noriu žinoti.

– Kam tau? Kodėl?

– Todėl, kad mudu turime visai mažai laiko, – jausmingai šūktelėjo Klerė, atsisakiusi juokaujamo tono. – Paskui pridūrė kiek švelniau: – Aš noriu kuo geriau išnaudoti laiką, kuris man duotas. Tu – paskutinė mano gyvenimo meilė, Kasidi, ir noriu sužinoti apie tave kuo daugiau. Man svarbu.

Jiedu ilgai žvelgė vienas kitam į akis. Galiausiai jis prabilo:

– Tu dar gailėsies, kad užsispyrei.

Klerė papurtė galvą. Patylėjęs Kasidis jai papasakojo skausmingą istoriją, kurią neseniai buvo išdėstęs Krauderiui.

Klerė klausėsi tylėdama ir nepertraukdama. Baigęs Kasidis dar pridūrė:

– Žinai, kur jie tą niekšą rado? Žaidžiantį biliardą ir gurkšnojantį alų su sėbrais. Jis išprievartavo vienuolikmetę, nužudė ją ir numetė į išdžiūvusią upės vagą, o paskui lyg niekur nieko vakarojo su draugais. Nebijojo, kad jį suims. Jautėsi visiškai saugus. Tik per mane jis taip suįžūlėjo.

Klerė uždėjo jam ranką ant krūtinės norėdama paguosti.

– Tą niekšą išteisino prisiekusieji. Tu už jų nuosprendį neatsakingas.

– Mano vaidmuo irgi buvo svarbus, – Kasidžio balse skambėjo kartėlis.

– Buvai įsipareigojęs klientui.

– Bandžiau pasiteisinti tūkstančius kartų, Klere. Pateisinimo nėra. Jeigu ne mano arogancija teisme, jis nebūtų išėjęs į laisvę. Ir toji mergaitė nebūtų tapusi mano pasipūtimo ir savimeilės auka.

Klerė užjautė jį visa širdimi. Ji suprato, kad iki gyvenimo pabaigos Kasidis neš šį sunkų kaltės kryžių. To, kas įvyko, pa-

keisti negalėjo, bet troško padėti jam suprasti, kad savo kaltę jis išpirko.

– Pamoka buvo žiauri, Kasidi, bet tu pasimokei ir tapai geru prokuroru.

Kasidis vėl atsidūsėjo.

– Vis šiokia tokia paguoda.

– Man labai gaila, – nuoširdžiai tarė Klerė.

Kasidis nustebęs pažvelgė į ją.

– Dėl ko?

– Dėl to, kas tau nutiko.

– Maniau, pasmerksi mane.

– Gal ir būčiau, jeigu nematyčiau, kaip dėl to kremtiesi.

Palinkusi virš jo, Klerė bučiniais apibėrė jo krūtinę, slinkdama vis žemiau. Lūpomis ji lengvai palietė jo pilvą, paskui nosimi pasitrynė į šilko plaukų takelį, vedantį prie tankaus kuokšto, gaubiančio jo penį.

Kai Klerė palietė jį lūpomis, Kasidis dusliai ištarė jos vardą ir, suėmęs už galvos, suleido pirštus į jos vešlius plaukus. Liežuviu ji glamonėjo galiuką, o pirštais švelniai gniaužė lygų ir kietą jo penį. Klerė viską pamiršo, visus padorumo reikalavimus ir be išlygų atsidavė meilei.

Kasidis pakišo rankas jai po užpakaliu ir, kilstelėjęs į viršų, nuleido ant savo penio. Jausdamas kylančią orgazmo bangą, įsikniaubęs jai į krūtinę godžiai čiulpė spenelį. Slysdama aukštyn žemyn, Klerė jautė, kad jis visiškai užpildė ją ir tuojau baigs. Ir kai karšta meilės banga nenumaldomai ėmė plisti jos kūnu, mintyse kartojo sau tai, ko negalėjo pasakyti balsu: „Kasidi, mano meile... mano meile... mano meile."

Trisdešimt antras skyrius

Kai atsibudo, Klerė lovoje buvo viena. Greitosiomis apsivilko drabužiais, kuriais dar vakar vilkėjo Niujorke, ir nuskubėjo žemyn. Apačioje jos laukė policininkė su kolega. Pamačiusi juos, Klerė staiga sustojo ir nervingai persibraukė per plaukus pirštais.

– Labas.

– Ponui Kasidžiui teko išvykti skubiu reikalu, – paaiškino policininkė. – Mus atsiuntė, kad nuvežtume jus į miestą.

– O! – Klerė jautėsi nusivylusi, kad Kasidis taip pasirinko su ja išsiskirti. Kodėl prieš išeidamas jos nepažadino ir neatsisveikino?

– Palauksime, kol būsite pasiruošusi, panele Loran, – policininkė stengėsi būti taktiška.

Klerė įjungė signalizaciją ir užrakino duris, palikdama už jų su Kasidžiu praleistos aistringos nakties prisiminimus; nuo šiol jie bus dar vienas šių brangių jai namų prisiminimas. Sunkia širdimi ji perėjo verandą – gal jau paskutinį kartą, – bet apgailestauti buvo per vėlu. Tai tik dar viena auka iš daugelio jos gyvenime.

– Jeigu galima, norėčiau nusiprausti po dušu ir persirengti. Kai vakar grįžau iš Niujorko, namie dar nebuvau.

Pareigūnai sutiko pakeliui užsukti į „Prancūzišką šilką“. Kai automobilis sustojo prie pagrindinių durų, Klerė sunerimo pamačiusi kelis policininkus, patruliuojančius aplink namą.

– Ką jie čia veikia? – ji nerimavo dėl mamos, nors ši buvo pas Harę.

– Stebi namą, kad Arielė Vaild vėl nesurengtų išpuolio.

– O, ačiū.

Pareigūnai pakilo liftu kartu su ja į trečią aukštą ir palaukė, kol ji nusipraus ir persirengs. Apimta tuštybės, Klerė įsigeidė atrodyti įspūdingai, todėl kruopščiai susišukavo ir pasidažė. Apsivilko paprastą, bet elegantišką juodą kostiumėlį; sijonėlis buvo aptemptas ir trumpas, o į baltą švarkelio apykaklę įsisegė tetos Lorelės dovanotą markazito segę ir ant riešo užsimovė sidabrinę Jasminos apyrankę. Rankinėje turėjo vieną iš Merės Ketrinos rankomis siuvinėtų nosinaičių.

Pasijutusi drąsiau dėl šių ją mylėjusių žmonių daiktų, Klerė išėjo iš miegamojo ir tvirtu balsu pareiškė:

– Aš pasirengusi.

Bet apsimestinis pasitikėjimas savim kaipmat subliūško, kai Klerė metė žvilgsnį į upę už lango. Kiekviena smulkmena čia bylojo apie ilgas valandas sunkaus darbo, kuriuo ji grindė kelią į sėkmingą verslą. Nemenki laimėjimai mergaitei, kurią augino sutrikusi motina, kuri neturėjo tėvo ir kurios pradinis kapitalas buvo viso labo siuvimo mašina „Singer“ ir laki vaizduotė.

Paskutinį kartą eidama per sandėlio patalpas, Klerė pajuto akis užplūstančias ašaras. Kas laukia „Prancūziško šilko“ be jos ir Jasminos? Užsakovams bus pristatyta jau paruošta gaminių partija, sumokėta pagal sąskaitas ir viskas baigsis. Jos verslas žlugs. Nebus ir naujo „Prancūziško šilko“ katalogo.

Kokia ironija – vis dėlto Džeksonas Vaildas savo tikslą pasiekė.

Klerė atsitiesė. Ji padarė tai, ką turėjo. Žino, kokie bus padariniai, ir buvo pasiruošusi tam, kas jos laukia.

Prokuratūros pastatą vis dar buvo apgulę Vaildo sekėjai. „Pirmyn, Kristaus kariai“, – traukė jie, mosuodami plakatais, pasmerkiančiais Klerę Loran prakeiksmui ir žūčiai pragaro liepsnose. Į pastatą ją palydėjo ginkluota apsauga.

– Maniau, vešite tiesiai į šerifo biurą, – nustebo Klerė, žengdama į lifto kabiną. – Argi ne ten turi būti oficialiai įregistruota, kad aš sulaikyta?

– Ponas Kasidis nurodė jus atvežti į apygardos prokuroro biurą, – paaiškino jai policininkas.

– Gal žinote kodėl?

– Ne, panele.

Klerę nuvedė tiesiai į Tonio Krauderio kabinetą. Jokių vakarykščio sąmyšio pėdsakų. Priimamajame visi dirbo savo darbą. Krauderio sekretorė pakilo iš už stalo ir atidarė viršininko kabineto duris. Klerei įėjus, tuojau pat jas uždarė, palikdama ją vienu du su apygardos prokuroru.

Krauderis sėdėjo už darbo stalo. Jis atrodė paniuręs, o akys išdavė irzulį.

– Labas rytas, panele Loran, – pasisveikino šiurkštokai.

– Labas rytas.

– Kavos?

– Dėkui, ne.

– Sėskitės.

Klerei atsisėdus ant parodytos kėdės, Krauderis kalbėjo toliau:

– Atsiprašau už tai, kas čia vakar nutiko.

– Iš dalies aš pati dėl to kalta, pone Krauderi.

– Jūsų saugumui buvo iškilęs pavojus. Tai neatleistina. Šįryt apsaugą sustiprinome.

– Pastebėjau. Noriu padėkoti ir už tai, kad pasirūpinote „Prancūziško šilko“ apsauga. Nors mano verslas nebeturi ateities, būtų skaudu, jeigu mano namus nuniokotų vandalai.

– Dėkokit Kasidžiui.

– Aišku, – tyliai tarė Klerė, – kad tik nepamirščiau.

– Jis čia bus po poros minučių. Tik neklauskite manęs kodėl.

– Jūs nežinote?

– Neturiu nė menkiausio supratimo. Paskambino ankstų rytą, išvertė mane iš lovos ir paprašė, kad surengčiau šį susiti-

kimą. – Krauderis įsikibo rankomis į stalo kraštą ir palinko prie Klerės. – Panele Loran, ar jūs nužudėte Džeksoną Vaildą?

– Taip.

– Nušovėte jį iš draugės ginklo?

– Taip.

– Ar seniai Kasidis apie tai žino?

Durys Klerei už nugaros atsidarė ir į kambarį įsiveržė stiprus oro ir energijos šuoras. Ji staiga pasisuko. Per kabinetą ryžtingu žingsniu ėjo Kasidis. Plaukai ištrinkti ir dailiai sušukuoti, jis buvo ką tik nusiskutęs. Tamsus kostiumas – be mažiausios raukšlelės – nuo krūtinę aptempusios liemenės iki kelnių, krintančių ant bato tiksliai ten, kur reikia.

– Labas rytas, Toni.

Klerė pasijuto išmušta iš vėžių. Tokio Kasidžio ji nepažįsta. Tai ne tas Kasidis, kuris švelniai ir aistringai su ja mylėjosi, šnibždėjo į ausį meilės kupinus žodžius, kaip niekas iki šiol suvirpindamas jos kūno ir sielos stygas. Šitas Kasidis jai svetimas.

– Labas rytas, Klere.

Vis dėlto balsas jo. Ir gražus jo veidas – jai toks brangus ir mylimas. Turbūt iš vėžių ją išmušė nepriekaištingas kostiumas. Oficialus drabužis akimirksniu pavertė jį priešu.

– Labas rytas, pone Kasidi, – kimiu balsu atsakė Klerė.

– Gal prieš mums pradedant kuris nors norėtumėte kavos?

– Kokia čia dar kava? – atrėžė Krauderis. – Kas čia dedasi? Ir, beje, ar čia neturėtų dalyvauti Glenas?

– Jis kai kuo užsiėmęs. Paaiškinsiu vėliau. – Kasidis ėjo tiesiai prie reikalo: – Klerės prisipažinimas melagingas. Ne ji nužudė Džeksoną Vaildą.

– Viešpatie su viešpačiukais! – pratrūko Krauderis. – Vos prieš minutę iki tau čia įvirstant ji man prisipažino nužudžiusi.

– Ji meluoja. – Kasidis žvilgtelėjo į Klerę ir jo veidu nuvilnijo šypsnys. – Turi ji tokią ydą.

– Ji juk sveiko proto ir puikiai suvokia ką daranti. Kurių galų jai prisipažinti dėl nusikaltimo, kurio nepadarė?

– Kad kai ką apsaugotų nuo teisėsaugos persekiojimo.

– Netiesa! – sušuko Klerė.

– Ji sako, kad netiesa, – atkartojo Krauderis.

– Kantrybės, Krauderi, – paprašė Kasidis. – Duokit man penketą minučių.

– Skaičiuoju laiką.

– Praeitą naktį aš paprašiau Klerę atkurti nusikaltimo eigą.

– Be advokato? O varge! – Krauderis užsidengė veidą rankomis.

– Patylėkit ir išklausykit, – Kasidis nekantravo. – Klerė advokato atsisakė, bet dabar jau nesvarbu. Ji Vaildo nenužudė. Jos ten nė nebuvo.

– Turi galvoj nusikaltimo vietą?

– Taip. Nusikaltimo vietą. – Kasidis iš vidinės švarko kišenės išsitraukė kažkokį popierių ir padavė Klerei.

– Perskaitykit pabrauktą vietą.

– Kas ten? – paklausė Krauderis.

– Mūsų pranešimas spaudai, kurį padarėme rytą po žmogžudystės.

Klerė įbedė akis į pabrauktas eilutes. Tai buvo nusikaltimo vietos aprašymas.

– Nieko nesuprantu.

– Aš čia sąmoningai kai ką nurodžiau neteisingai, – aiškino Kasidis. – Tyčia pakišau išgalvotas aplinkybes, kad atsijotume prietrankas ir nuolatinius mėgėjus prisipažinti tai, ko jie nepadarę, o tokių atsiranda po kiekvienos sensacingos žmogžudystės.

Klerės širdis pašėlusiai daužėsi. Ji dar kartą perskaitė pabrauktas eilutes, karštligiškai ieškodama kokios detalės, kuri galėjo būti spąstai.

Kasidis palinko virš Klerės ir tyliai pasakė:

– Prisimindama žmogžudystės sceną vakar naktį, jūs beveik žodis žodin pakartojote tai, kas rašoma čia, Klere. Jūsų paminėtos aplinkybės – iš laikraščio ir tikrų žmogžudystės aplinkybių neatitinka.

– Aš ten buvau ir jį nužudžiau.

– Jeigu buvot, pasakykit, kas čia laužta iš piršto, – nenusileido Kasidis.

– Aš...

– Negalit, ar ne?

– Ne... galiu. – Klerė blaškėsi, aklai ieškodama išeities. – Juk negaliu prisiminti visų smulkmenų.

– O vakar naktį prisiminėte kuo puikiausiai.

– Jūs bandote mane supainioti.

– Aš irgi tavęs nesuprantu, Kasidi, – piktinosi Krauderis. – Jeigu ji sako, kad nužudė, vadinasi, nužudė.

– Jums tiesiog rūpi šią bylą kuo greičiau baigti! – šaukė Kasidis.

– O tau – ir toliau miegoti su panele Loran.

– Velniai rautų, Toni!

– Tada paneik!

– Negaliu, o ir nenoriu. Koks skirtumas, miegu aš su ja ar ne? Negi ryšitės įkišti ją į kalėjimą iki gyvos galvos už nusikaltimą, kurio ji nepadarė?

Klausimas privertė Krauderį nutilti, bet jis vis tiek niršo. Kasidis priklaupė prie Klerės ir suėmė delnais jos rankas.

– Klere, vakar sakei, kad stovėdama prie Vaildo lovos ant naktinio stalelio pamatei Bibliją, o ant jos – laikrodį. Dar sakei, kad nuo tokio simboliškumo tau akyse aptemo.

– Palaukit! Ten buvo ne roleksas. Kažkoks brangus laikrodis, bet gal ir ne roleksas. Aš niekad per daug nekreipiau dėmesio į prekių ženklus. Sakydama roleksas, turėjau galvoj aukštą laikrodžio klasę apskritai. Na, o perskaičius laikraštyje apie roleksą, man, galimas daiktas, įstrigo atmintyje, kad kaip tik toks laikrodis ten ir buvo.

– Taigi dabar tu tvirtini, kad ant Biblijos gulėjo ne roleksas?

– Man galėjo pasirodyti, kad roleksas.

Kasidžio veide nušvito gudri šypsena.

– Ten išties buvo jis, tik nebuvo Biblijos.

Iš Klerės lūpų išsiveržė vos girdimas šūksnis. Krauderis kažką murmėjo sau po nosimi.

Kasidis pasilenkė dar arčiau.

– Klere, tu juk Džeksono Vaildo nenužudei, tiesa? Iki vakarykščios dienos turėjai daugybę galimybių prisipažinti, bet to nepadarei.

– Bet niekada tiesiai to juk ir neneigiau? Nagi, prisiminkite. Jūs ne kartą mane kaltinote žmogžudyste, o aš nė karto atvirai to nepaneigiau.

– Iš esmės, taip. Tau būdinga. Taip pat prisiimti kaltę, kad apsaugotum tau brangų žmogų.

– Ne, – Klerė ryžtingai purtė galvą, – Vaildą nužudžiau aš.

– Prašau manim pasitikėti. Nors kartą, po šimts, patikėk manim ir pasakyk tiesą.

Klausydamasi Kasidžio balso ir žvelgdama jam į akis, Klerė norėjo tikėti jo nuoširdumu, bet tai, kad jis atstovavo jos nekenčiamai sistemai, tuos norus gniuždė. Kasidis priminė jai beširdžius socialinius darbuotojus, įsitikinusius, kad žino, kas mažajai Klerei Luizai būtų geriausia. Jie irgi prašė, kad ji patikėtų jais, o patys jėga ją tempė iš tetos Lorelės namų, nekreipdami nė mažiausio dėmesio į mamos maldavimus ir ašaras.

– Klere, ar tu myli mane?

Klerės skruostais riedėjo ašaros, bet ji nesiryžo jam atsakyti, nes baiminosi, kad prisipažinimas gali tapti dar vienais spąstais.

– Jeigu nepasitiki, vadinasi, nemyli. Vakar buvai teisi. Nebūčiau galėjęs su tavim mylėtis žinodamas, kad tu žudikė, bet aš tikras, kad tu nieko nežudei. Prisiekiu, viskas bus gerai, tik dabar turi pasakyti tiesą.

Žodžiai, kurių jis taip laukė, jau veržte veržėsi iš lūpų, bet Klerė bijojo. Pasakiusi tiesą, ji atiduotų savo gyvenimą į jo rankas. Negana to – ir jai brangaus žmogaus gyvenimą. Juk tie, kuriuos tu myli, brangesni už bet kokią tiesą. Likimas tų, kuriuos ji myli, jai svarbesnis už tiesą. Ji negali išduoti artimiausių žmonių.

– Klere, – Kasidis taip stipriai suspaudė jai pirštus, kad tie net trakštelėjo. – Pasitikėk manim, – karštai šnibždėjo jai. – Pasitikėk. Ar tu nužudei Džeksoną Vaildą?

Klerė stovėjo ant bedugnės krašto, o jis ragino ją šokti į nežinomybę. Jeigu ji myli jį, turi patikėti, kad nesusižeis ir nusileis saugiai. Jeigu myli, turi pasitikėti.

Žvelgdama į mylimą veidą, Klerė žinojo, kad daugiau nebėra prasmės apgaudinėti. Ji myli Kasidį.

– Ne, Kasidi, – ištarė lūžtančiu nuo susijaudinimo balsu, – aš jo nenužudžiau.

Didžiulis akmuo nusirito Kasidžiui nuo krūtinės. Išsekęs nuo didžiulės įtampos, jis dar žemiau nulenkė galvą, tylomis spausdamas delnuose jos rankas.

Dabar ir Krauderis paklausė:

– Panele Loran, kodėl prisipažinote nužudžiusi, jeigu iš tikrųjų to nepadarėte?

Kasidis kilstelėjo galvą.

– Ji taip bandė apsaugoti motiną.

– Ne! – Klerė pažvelgė į Kasidį plačiai iš nuostabos atmerktomis akimis, – Juk žadėjote, kad...

– Viskas bus gerai, Klere, – ramino glostydamas jai skruostą. – Bet pirmiausia turiu papasakoti Toniui viską, ką vakar išgirdau iš tavęs.

Klerė padvejojo, paskui linktelėjo. Kasidis pasisuko į Krauderį ir be užuolankų išrėžė:

– Džeksonas Vaildas buvo Klerės tėvas.

Priblokštas ir amo netekęs Krauderis pritilo ir atidžiai išklausė istoriją apie gatvės pamokslininką Džeką Kolinzą, kuris pirma Merę Ketriną suvedžiojo, o paskui be jokių skrupulų ją metė.

– Tyrimui įsibėgėjus, Klerė ėmė įtarti, kad Merė Ketrina sąmonės prašviesėjimo akimirką Vaildą atpažino ir nusprendė jį nužudyti. Jos nerimas dar sustiprėjo, kai nustatėme, kad nužudymo įrankis – Jasminos trisdešimt aštunto kalibro revolveris. Merė Ketrina turėjo galimybę jį paimti. Ji kartais slapčia skolinasi svetimus daiktus, bet paskui grąžina į vietą. – Ir Kasidis papasakojo Krauderiui nutikimą su parkeriu „Rozšarone“. – Na, o vakar Klerė, išsigandusi, kad aš pridėsiu du prie

dviejų, kaip pati jau buvo padariusi, nusprendė kuo greičiau prisipažinti ir taip nukreipti mane klaidinga linkme.

Krauderis giliai atsiduso ir atsilošė krėsle. Suraukęs antakius, jis nenuleido nuo Klerės skvarbaus žvilgsnio.

– Ar Kasidžio prielaida teisinga?

Klerė žvilgtelėjo į Kasidį – jis pritariamai linktelėjo. Šįkart patikėti juo buvo lengviau. Ji ištiesė jam ranką, ir jis tvirtai ją suspaudė.

– Taip, pone Krauderi, – tyliai pripažino Klerė. – Iškart po Vaildo nužudymo Jasmina man užsiminė, kad buvo dingęs jos revolveris, bet vėliau paslaptingai atsiradęs. Tada man pirmą kartą toptelėjo, kad jį galėjo paimti mama. Pasinaudoti juo ir paskui grąžinti į vietą. Juk tą naktį ji buvo „Fermonto" viešbutyje, be to, gyvai domėjosi viskuo, ką rašė ir rodė apie Džeksono Vaildo nužudymą.

– Bet jūs šiomis savo mintimis su Kasidžiu nesidalijote.

– Ne. Ir kaskart, kai Arielė Vaild užsimindavo apie mamą, mane apimdavo vis didesnė panika. Bijojau, jog kas nors, ypač ponas Kasidis, išsiaiškins, kad Džeksonas Vaildas buvo seniai pradingęs jos mylimasis, ir nužudymo motyvas būtų akivaizdus. Jau ketinau paduoti ponią Vaild į teismą, bet advokatas man patarė nesibylinėti, nes taip neva tik dar daugiau alyvos įpilčiau į ugnį ir patraukčiau į save dėmesį. O šito bet kokia kaina norėjau išvengti.

– Jus būtų galima apkaltinti trukdymu teisingumui.

– Buvau pasiryžusi mamą ginti, kad ir savo gyvybės kaina. Visuomenei ji nekelia jokio pavojaus, pone Krauderi. Ir nesiruošiu jos smerkti už tai, kad Džekui Kolinzui pagaliau atkeršijo.

– Manėt, Kasidžiui nusibos, jis numos į viską ranka, tyrimas bus nutrauktas, o nusikaltimas taip ir liks neišnarpliotas.

– Taip, to tikėjausi.

– O jeigu būtume apkaltinę kokį kitą žmogų?

– To negalėjo būti. Jūs neturėjote jokių įrodymų.

– Matau, jūs kruopščiai viską apgalvojote, – pripažino Krauderis, savaip Klere žavėdamasis.

– Viską, išskyrus vieną dalyką. Negalėjau numatyti, kad Jasminos ginklas vėl iššaus. – Klerė palietė apyrankę, puošiančią jos riešą. – Kai Kasidis pranešė man, kad Vaildas buvo nušautas iš to paties ginklo, norėdama nukreipti įtarimus nuo mamos nusprendžiau prisipažinti. – Klerė akimis meldė Kasidį padėti. – Jos negalima laikyti atsakinga. Ji nė nesuvokia padariusi ką nors nusikalstama. Kaip vaikas, užmušęs jam labai skaudžiai įgėlusį skorpioną. Greičiausiai ji nė neprisimena, kad...

– Klere, tau dėl Merės Ketrinos nerimauti nereikia, – įsiterpė Kasidis. – Ji Vaildo nenužudė.

Ryžtingas Kasidžio pareiškimas padarė įspūdį.

– Iš kur žinai? – paklausė Krauderis.

– Vaildą nušovė Alisteris Petris.

Trisdešimt trečias skyrius

– Dievaži, jau darosi juokinga.

Belė Petri, klodama lovą, klausiamai pažvelgė į vyrą.

– Kas čia tau juokinga?

Petris jautė nenumaldomą norą apšlapinti kilimą, trenkti etažerę su krištolo dirbiniais į grindis arba čiupti žmoną už gerklės ir pasmaugti, kad ši išleistų paskutinį kvapą. Padaryti ką nors drastiška, sugriauti, sunaikinti – kad tik nereikėtų kęsti paniekos, kurią Belė pastaruoju metu taip atvirai jam rodė.

– Man nusibodo miegoti svečių kambaryje, Bele, – Alisteris niršo. – Kiek dar būsiu pasmerktas šiam santuokiniam boikotui? Juk pripažinau savo kaltę! Kada, po perkūnais, galėsiu grįžti į lovą?

– Nešauk. Vaikai išgirs.

Alisteris prišoko prie žmonos, ištraukė jai iš rankų pagalvę ir šiurkščiai sugriebė už pečių.

– Atsiprašiau gal tūkstantį kartų. Ko dar iš manęs nori?

– Noriu, kad paleistum, – žodžiai ir šaltas Belės akių žvilgsnis smigo kaip aštrūs ledo smaigaliai ir kaipmat atvėsino Alisterio įkarštį. Jis paleido žmoną ir žengtelėjo atgal. – Atleisk, Bele. Šis mėnuo man buvo košmariškas.

– Nieko nuostabaus. Kai tavo meilužė dukrai matant išsitaškė smegenis, tikrai galėjo atsirasti viena kita raukšlelė.

– O varge! Ar kada baigsi mane kankinti?

Alisteris jau nežinia kiek kartų atsiprašė už romaną su Jasmina ir siaubingą jo pabaigą, bet jam nepavyko pramušti paniekos šarvo, kuriuo nuo jo dangstėsi Belė. Neilgai trukusi santuokinė ramybė, kai jis nutraukė santykius su Jasmina, dėl skandalingos jos savižudybės vėl buvo sugriauta. Lyg to būtų negana, paaiškėjo, kad Vaildas nužudytas iš Jasminos revolverio, ir Alisterį apėmė tokia panika, kad jis atsidavė žmonos malonei melsdamas padėti.

– Aš padariau viską, ko reikalavai. Prisipažinau dėl romano su Jasmina Toniui Krauderiui ir tam bjauriam tipui Kasidžiui. – Šį prisiminus Petrio akys net patamsėjo iš pykčio. – Jei tik bus mano galioje, matys prokuroro kėdę kaip savo ausis. Įžūlus šunsnukis. Kad būtum girdėjusi, kokiu tonu su manim kalbėjo. Ir dar drįso pulti mane kumščiais.

Bet vyro skundai Belės nė kiek nesugraudino.

– Gerai, sutinku, prisiviriau košės. Reikėjo užkirsti kelią Kasidžio tyrimui, kol mano santykiai su Jasmina dar nebuvo iškilę į viešumą. Man teko paprašyti Krauderio paslaugos. Manai, smagu buvo ten stovėti prieš juos nusmauktomis kelnėmis? Bet aš paklausiau tavo patarimo ir dabar matau, kad jis buvo išmintingas. Krauderis liepė Kasidžiui nedelsiant keisti tyrimo kryptį, ir po dienos kitos niekas Jasminos savižudybės nebeprisimins, nes visų dėmesį bus prikaustęs kekšiukės Loran prisipažinimas. Klausyk, gal jau metas pamiršti tą istoriją? Ar galiu grįžti į savo lovą?

– Tu man nesakei, kad ji juodukė.

– Ką?

– Tavo meilužė buvo *juodukė*. – Belė stovėjo priešais vyrą spausdama prie šonų kietus kumščius, šnopuodama iš įniršio ir pasišlykštėjimo. – Gana vien to, kad ieškojai lovos malonumų su kita. O kai pagalvoju, kad mano vaikų tėvas miegojo su... Ar bučiavai ją į lūpas? O Dieve! – Bjaurėdamasi ji nusibraukė purvą nuo burnos. – Vien nuo tos minties man darosi bloga. Tu man šlykštus. Nenoriu tavęs matyti savo lovoje.

Alisteris nebuvo pratęs gauti pylos kaip koks besismaukantis dvylikametis. Per akis buvo pažeminimo, kurį vakar patyrė apygardos prokuratūroje, todėl kirto atgal:

– Jeigu išmanytum apie seksą bent pusę tiek kiek Jasmina, paskui sijonus nebūčiau lakstęs. Nereikėtų nei juodukių, nei baltųjų ar dar kokios spalvos.

Belė įsisiurbė į jį akimis. Kalbėjo tyliai, bet santūrus jos tonas gąsdino labiau negu riksmas:

– Pasisaugok, Alisteri. Tu jau ne kartą bjauriai susimovei. Gerai dar, kad užteko proto kreiptis pagalbos į mane. Kitaip būtum įklimpęs taip giliai, kad nebeišsikapstytum. Tavo laimė, turiu galvą ir tu išsisukai beveik be nuostolių.

Ji nusigręžė ir kažką ištraukė iš komodos stalčiaus.

– Įdomu būtų žinoti ir apie kitus tavo žygdarbius, dar neiškilusius viešumon. – Belė it monetą mestelėjo į viršų kažkokį mažą daikčiuką. – Matai? Aš žinau, kad tą dieną, kai buvo nužudytas tėvas Vaildas, tu su juo kivirčijaisi. Nors vaidinote draugus, tą vakarą po pamokslo jūs rimtai apsižodžiavot. – Belė sugavo daikčiuką ir atidžiai jį žiūrinėjo. – Jeigu aš sužinojau apie tavo meilužę, galimas daiktas, Vaildas irgi tave pričiupo. O tau, žinoma, pritrūko protelio ką nors nusisamdyti, kad atliktų už tave juodą darbą. Spėju, ryžaisi rūpesčio atsikratyti savo jėgomis, bet mudu abu žinome, kad tau trūks plyš reikia žmogaus, kuris protingai patartų.

Alisteris negalėjo atitraukti akių nuo degtukų dėžutės, kurią Belė vėl įkišo atgal į komodos stalčių. Ant jos buvo „Fermonto“ viešbučio logotipas.

– Norėčiau klysti, bet, įtariu, tu noriai nusitvėrei mano patarimo prisipažinti dėl Jasminos vien todėl, kad esi prisidirbęs gerokai rimčiau. Jeigu taip, nepraleisk pro ausis mano perspėjimo. Man jau nusibodo tave dangstyti, Alisteri. Įsidėmėk: jeigu ponas Kasidis paklaus manęs dėl tos nakties, teks pripažinti, kad ne kartą skambinau į tavo numerį „Doubletree“, bet niekas ragelio nekėlė. Kad apsisaugočiau ir apsaugočiau vaikus, turėsiu jam parodyti ir degtukų dėžutę. – Nuo Belės padvelkė

arktiniu šalčiu. Ji pagrasino: – Jeigu dar kartą susimausi, su tavim išsiskirsiu, ir gausi suktis be mano pinigų. Žlugs ir tavo reputacija. O kai mano šeima išdrėbs tave kaip musę iš barščių, eisi kaip geras valyti atmatų duobių. Taigi, brangusis, tau skiriamas bandomasis laikotarpis, – jos tonas buvo šleikščiai saldus. – Viešai gausi vaidinti pavyzdingą, nepriekaištingai dorą pilietį ir rūpestingą šeimos galvą. Gali būti, kad ilgainiui tau ir pavyks susigrąžinti vietą mano lovoje. Bet kol pati to nepanorėsiu, nė nedrįsk apie tai užsiminti. Man bjauri net mintis, kad galėtum mane liesti. Tau viskas aišku, brangusis?

– Aiškiau nė negali būti, – nutaisęs nerūpestingą toną atsakė Alisteris, – viską supratau. – Ir, trenkęs durimis, išėjo iš žmonos kambario.

Jo savimeilė buvo įžeista. Kam ji reikalinga, toji jos sterili meilė? – klausė savęs, grįžęs į svečių kambarį persirengti. Prėska bejausmė nuoboda. Turbūt net ir su siena būtų smagiau.

Alisteris mėgaudamasis liejo susikaupusį pyktį. Jam reikėjo užmiršti širdyje tūnančią baimę, kuri kaip žiurkė buvo pasiruošusi pulti jį ir čiupti už gerklės.

Iliuzijų jis neturėjo. Jeigu vėl Belės nepaklausys, grasinimus dėl skyrybų ji tesės. Be to, jis nė kiek neabejoja: panorėjusi žmona paliktų jį nuogą ir basą. Ji galėtų. Bet labiausiai jis baiminosi ne jos valdingo būdo ir apgautai moteriai būdingo keršto troškimo. Pagrindiniai žmonos koziriai buvo pinigai ir valdžia.

Belei patiko būti kongresmeno žmona, jai buvo svarbu įtaka ir viešas statusas. Velniai rautų! Kai turi tiek pinigų, gali sau leisti nusipirkti kad ir teisėją, gubernatorių ar net senatorių. Kitaip tariant, Alisterį be vargo rastų kuo pakeisti. O kas, jeigu Kasidis to prisipažinimo kabliuko nenurijo? Kas, jeigu iš tikrųjų sugalvos Belę apklausti?

Nuo tos minties jam pakirto kojas ir sugniaužė krūtinę. Alisteris nusivilko prie nepaklotos lovos, prisėdo ant krašto ir rankomis suspaudė pulsuojančius smilkinius. Belė tvirtai jį laiko už gerklės, puikiai suvokdama savo pranašumą. Kalė.

Ką čia būtų galima padaryti?

Kol kas – nieko. Telieka laukti. Kelis kartus jis jau buvo per žingsnį nuo žlugimo, bet gelbėjo tai, kad Belė kol kas dar jo pusėje. Tik ar ilgai? Žinoma, tik tol, kol jos visuomeninei padėčiai nekils grėsmė. Neduokdie, kad taip nutiktų.

Taigi Alisteriui liko melstis ir tikėtis, kad melagingas Klerės Loran prisipažinimas nebūtų atmestas.

Pribloškiantis Kasidžio pareiškimas privertė Krauderį pašokti ant kojų.

– Visai pakvaišai? Prašau man atleisti, panele Loran.

Šiurkštokas Krauderio tonas Klerei buvo nė motais. Kad ir koks jai buvo šokas, akmuo nuo krūtinės nusirito. Jos mama neįtariama! Betgi Alisteris Petris?

– Žinau, sunku patikėti, – pripažino Kasidis, – bet kai išdėstysiu visus faktus, pamatysite taip pat aiškiai kaip aš, kad Džeksoną Vaildą nužudė Petris.

– Tu negali jo pakęsti, bet paklausyk mano patrimo, Kasidi... – įspėjo Krauderis, – ir neprasidėk su juo. Nejudink mėšlo krūvos.

– Leiskite man išdėstyti faktus, Toni.

– Turėdamas didžiulę krūvą šlamančiųjų Petris nepaskandinamas it kovinis laivas.

Kasidis mostelėjo ranka, kad nesutinka.

– Pinigai – jo žmonos. Žinoma, Petris jais naudojosi, kad sumokėtų Vaildui.

Krauderis vėl klestelėjo į krėslą.

– Sumokėtų Vaildui? Nori pasakyti, kad Vaildas jį šantažavo?

– Štai, žiūrėkite, – Kasidis atkišo viršininkui Vaildo rėmėjų sąrašą. – Glenas man davė jį vakar, o netrukus čia kilo baisi sumaištis. Klerei prisipažinus, visai apie jį pamiršau ir peržiūrėjau tik šįryt anksti rytą. Bet šis sąrašas tik patvirtino tai, ką jau žinau.

– Šis sąrašas nė velnio neįrodo, – bambėjo Krauderis, – pirštu rodydamas į paskleistus lapus.

– Klausykite, Toni. Keli asmenys ir gražus būrys bendrovių pervesdavo pinigines aukas Vaildo organizacijai. Glenas jau surado keletą žmonių, sutinkančių liudyti, kad tie pinigai buvo už tylėjimą.

– Džošua man beveik prisipažino, kad tėvas mainais už nuodėmių atleidimą ėmė kyšius, – įsiterpė Klerė.

– Jis ir man tą sakė, – patvirtino Kasidis. – Žiūrėkite, korporacija „Block Bag and Box" priklauso Petrio žmonos šeimai. Iškart po vestuvių Petrį paskyrė korporacijos prezidentu. Ir nors pareigos tik nominalios, kas mėnesį jis gauna itin solidžią algą. Be to, kaip vadovas, jis puikiai informuotas apie bendrovės finansines operacijas ir turi teisę pasirašyti čekius. – Kasidis pirštu bedė į spausdintas ataskaitas, išdėliotas ant Krauderio stalo. – Kaip manot, Toni, iš kur toks neregėtas „Block Bag and Box" dosnumas? Korporacija pervedė Vaildui per šimtą tūkstančių dolerių. Ant pirmo penkių tūkstančių čekio pereitų metų data. Nuo tada pinigai buvo pervedami reguliariai, o suma kaskart didinama.

– Negi atliekant apskaitą niekas to neatkapstė?

– Jeigu kas ir būtų Petrio paklausęs, manau, jis būtų aiškinęs, kad sumos pervestos mokesčiams. Be to, kas drįstų stoti prieš korporacijos savininko žentą?

Krauderis prikando apatinę lūpą.

– Dėl ko Vaildas galėjo Petrį šantažuoti? Jiedu nuolat vienas kitam žarstė pagyras.

– Tik dėl akių. Jiems abiem buvo naudinga. Spėju, Vaildas sužinojo apie Petrio romaną su Jasmina ir pagrasino jį demaskuosiąs.

– Jasmina man kelis kartus užsiminė, kad Alisteris slapta Džeksono Vaildo nekentė ir paprasčiausiai naudojosi juo, kad laimėtų daugiau balsų.

– Petris irgi lengvai galėjo paimti iš Jasminos ginklą, Toni. Tarkim, taip ir padarė. Nušovė Vaildą, o vėliau per pasimatymą su Jasmina vėl įmetė revolverį į jos rankinę. Neabejoju, buvo apdairus ir mūvėjo pirštines arba nutrynė savo pirštų atspaudus.

– O kaip jis pateko į Vaildo numerį?

– Gal Vaildas laukė Petrio su nauja dovanėle? – ironizavo Kasidis. – Todėl Petrio pasirodymas tokiu vėlyvu metu jam ir nesukėlė jokių įtarimų.

– Laukė Petrio nuogas? – paklausė Klerė.

– Laikraščiai rašė, kad tą popietę jiedu mankštinosi vietos sveikatingumo klube. Todėl vargu ar Vaildas būtų varžęsis savo nuogumo. – Kasidis pasisuko į Krauderį. – Vakar priėjau štai prie šito lango ir mačiau, kaip Petris išėjo iš pastato. Apsauga jį palydėjo į baltą automobilį – jo salonas mėlynas. Tai buvo kraisleris, Toni.

Klerė sumetė greičiau negu Krauderis.

– Turbūt kilimėlis iš to automobilio toks pat kaip mano „LeBaron“, – Klerė jau neslėpė jaudulio.

– Greičiausiai. Spėju, Petris važiavo tuo automobiliu Vaildo nužudymo naktį. Štai iš kur Vaildo miegamajame atsirado plaušelių. Jeigu pavyks atlikti plaušelių iš jo mašinos ekspertizę, kertu, jie sutaps su rastais nusikaltimo vietoje.

Krauderis susimąstęs barbeno pirštais į stalą.

– Visa tai įdomu, bet įkalčių negana. Ką turi dar?

– Petris – suktas tipas. Jis sąmoningai šovė į tas vietas, kad sudarytų įspūdį, jog Valdą nužudė moteris.

– Ir suveikė. Nuo pat pirmos dienos tu ieškojai moters.

– Taip, – niūriai pripažino Kasidis. – Greičiausiai Petris tikėjosi, kad mūsų pagrindine įtariamąja taps Arielė. Jis gana artimai su Vaildais bendravo ir žinojo, kad jų santuoka nebuvo tobula. Galimas daiktas, žinojo ir apie Arielės santykius su Džošu.

– Ko jis tada čia vakar buvo atėjęs?

– Gelbėjo savo kailį. Mūsų tyrimas dėl Jasminos būtų neišvengiamai užsibaigęs jų santykių paviešinimu, o kartu gal net ir kaltinimais jam žmogžudyste. Taigi jis prisipažino dėl mažesnės nuodėmės, ja pridengdamas daug sunkesnį nusikaltimą.

– Nepamiršk, yra keli liudytojai, kurie patvirtins jo alibi, kad tą naktį jis praleido „Doubletree“.

– Jis ten buvo. Užsiregistravo ir pasistengė, kad jį pamatytų, bet kone visą naktį praleido „Fermonte".

Krauderis neatrodė įtikintas.

– Visa tai spėlionės ir netiesioginiai įrodymai, Kasidi. Gynybos advokatas, o Alisteris turi iš ko nusisamdyti geriausią, teisme sudorotų tave kaip šiltą vilną... nebent tau pavyktų įrodyti, kad tą naktį Petris „Fermonte" buvo.

– Aš galiu įrodyti.

– Kaip?

– Turiu liudytoją.

Krauderio antakiai šoktelėjo į viršų.

– Kas jis?

– Andrė Filipis.

– Andrė? – nustebo Klerė.

Kasidis linktelėjo.

– Vakar naktį jis kelis kartus bandė su manim susisiekti, o kai nepavyko, galiausiai sutiko viską papasakoti Glenui, kuris nuo tos akimirkos nenuleidžia nuo Filipio akių. Kai tik šįryt gavau žinutę, iškart pas juos nuskubėjau. Klerė, manau, jau suprato. Jūs irgi suprasite, Toni, kai susipažinsite su Andrė. Jis didžiuojasi diskretiškumu ir itin skrupulingai paiso viešbučio svečių privatumo. Jam tai garbės reikalas. Pamenate, kaip atkakliai jis saugojo ir Klerės paslaptį, kol prakalbinau jį gudrumu? Lygiai taip pat tylėjo ir dėl Petrio. Iki šįryt.

– Kas nutiko, kad jis ryžosi apie Petrį prabilti?

– Gali būti, kad Jasmina buvo Andrė beveik tokia pat svarbi kaip diskretiškumas.

– Tiesa, – patvirtino Klerė ir papasakojo apie Andrė motiną ir kuo Jasmina buvo į ją panaši. – Andrė jautėsi įskaudintas, kad tėvas nepanoro pripažinti ryšio su jo motina, nors ir rėmė ją finansiškai. Kelios dienos iki Jasminos savižudybės jis man paskambino, nes labai dėl jos nerimavo. Akivaizdu, jis prisiminė tragišką motinos likimą ir baiminosi, kad tai nepasikartotų.

Kasidis papildė:

– Andrė žino, kad Jasmina nusižudė dėl Petrio. Kadangi Petris nė piršto nepajudino, kad Jasmina nebūtų drabstoma purvais ir apie ją skleidžiami bjaurūs prasimanymai, Andrė nesijautė įpareigotas ilgiau jo dangstyti. Jis sako galįs prisiekti motinos kapu, kad tą naktį Petris praleido „Fermonte" su Jasmina. Atvyko prieš vienuoliktą vakare, o išvyko rytą – septintą. Arielė dar nebuvo aptikusi vyro kūno, o mes nebuvome užblokavę visų durų. Andrė pats iškvietė Jasminai taksi, ir ji nuvažiavo į oro uostą, kur sutartu laiku jos laukė Klerė. Kertu, kad niekas iš „Doubletree" personalo, net prisaikdinti, neliudys matę Petrį savo viešbutyje nuo vienuoliktos vakaro iki septintos valandos ryto.

– Manai, prisiekusieji Andrė patikės?

– Patikės, – Kasidis atsakė neabejodamas. – O juo labiau patikės Bele.

– Petrio žmona? – Krauderis neslėpė nuostabos.

– Taip. Nenustebčiau, jeigu ji žino, kad vyras prikišęs nagus prie žmogžudystės. Iki šiol Alisterį ji dangstė, bet nemanau, kad darys tai ir toliau, jeigu jos vyrui bus pateikti kaltinimai.

– Pritariu, – tyliai ištarė Klerė, – buvome susitikusios tik kelis kartus, ir jau seniai, bet susidariau įspūdį, kad labiau už viską ji vertina savo statusą visuomenėje.

Krauderis vėl prikando apatinę lūpą.

– Tikriausiai Petris bandys gelbėtis, versdamas kaltę dėl nužudymo Jasminai. Ji turėjo motyvą, o ir ginklas, iš kurio buvo nušautas Vaildas, priklausė jai. Gali būti, kad jis kaltins ir jus, panele Loran.

– Gali, – ironiškai nusišypsojęs sutiko Kasidis. – Vis dėlto jam teks aiškintis dėl nakties, kurią praleido „Fermonto" viešbutyje su meiluže. Kitaip tariant, jam galas. Geriausiu atveju bus apkaltintas nuslėpęs itin svarbią tyrimui informaciją. – Kasidis įsirėmė rankomis į Krauderio stalą. – Aš noriu tą niekšą pričiupti, Toni. Reikia atlikti išsamų tyrimą, bet taip, kad Petris nežinotų. Turbūt suka galvą, klausdamas savęs, kodėl Klerė prisipažino, ir veikiausiai jau išmąstė, kad ji tai padarė

siekdama apsaugoti arba Jasminą, arba Merę Ketriną. Šiaip ar taip, jis mano dėl žmogžudystės išsisukęs. Tai va – neišsisuks.

Krauderis atlaikė veriamą Kasidžio žvilgsnį, pažvelgė į Klerę ir vėl akimis grįžo prie pavaduotojo.

– Leidžiu tau veikti, bet turi būti labai atsargus... Žiūrėk, kad nė šuo nesulotų. Reikia tą šunsnukį pričiupti.

Atidariusi duris, Arielė Vaild visa savo poza priminė kirsti pasiruošusią barškuolę. Bet kad ir kokiais žodžiais ketino užsipulti Kasidį, jie sustingo lūpose, kai ji pamatė, su kuo šis atėjo.

– Maniau, ji jau už grotų.

– Aš paprašiau poną Kasidį mane čia atsivesti, – prisipažino Klerė. – Ar galime užeiti?

Neslėpdama priešiškumo, Vaildo našlė pasitraukė, leisdama jiems įeiti į viešbučio numerį. Nepaaiškinęs priežasties, Kasidis prieš valandą jai paskambino, esą norįs pasikalbėti akis į akį su ja ir Džošu.

Tysantis ant sofos Džošas atrodė nelaimingas, kad vėl turi susitikti su pamote. Bet pamatęs svečius iškart pašoko ant kojų. Jo klausiamas ir nerimastingas žvilgsnis šokinėjo nuo vieno prie kito.

– Ko laukiam? – Arielė sunėrė rankas ant krūtinės. – Šią popietę aš labai užsiėmusi.

– Organizuojate naujus piketus? – pabrėžtinai mandagiai paklausė Kasidis.

– Juk veiksminga, tiesa? Galiausiai privertė ją prisipažinti.

– Ne aš jūsų vyrą nužudžiau, ponia Vaild.

– Ką? Jūs miegat su ja, ar ne? – įniršusi Arielė užsipuolė Kasidį. – Todėl ir pasirūpinote, kad jos prisipažinimas būtų atmestas. Bet palaukit, kai tik sužinos spauda, kitaip užgiedosit.

– Ponia Vaild, – Klerė kreipėsi ramiai, bet įtaigiai, ir Arielė nenorom nutilo. – Prisipažinau, nes maniau, kad taip apsaugosiu mamą. Maniau, kad ji nužudė jūsų vyrą.

– Kas čia jums šovė į galvą? Juk ji pusprotė.

Klerė įsitempė kaip styga, bet susivaldė.

– Taip, mama išties turi psichikos bėdų. Viskas prasidėjo seniai, daugiau kaip prieš trisdešimt metų, kai ji įsimylėjo gatvės pamokslininką Džeką Kolinzą, dar vadintą Vaildu Džeku, kitaip – Laukiniu Džeku. Jis suvedžiojo ją, apvogė ir paliko besilaukiančią jo kūdikio. Vaildas Džekas Kolinzas – tai Džeksonas Vaildas, o tas kūdikis – aš.

Arielė kimiai nusikvatojo.

– Manot, tokiais paistalais patikėsiu? Gal manot...

– Patylėk, Ariele, – griežtai pamotę sudraudė Džošas, neatplėšdamas nuo Klerės akių. – Aš dar tada... kai buvome susitikę... kažką pajutau. Jūs – mano netikra sesuo.

– Taip. Sveikas, Džošai, – šypsodamasi Klerė ištiesė jam ranką. Džošas paspaudė, vis dar nenuleisdamas nuo Klerės akių. – Tikiuosi, atleisi, kad pasiūliusi kyšį tau surengiau išbandymą. Patikėk, jo atsisakęs, tikrai manęs nenuvylei.

– Labai jaudinama scena, mielieji, – pašaipiai įsiterpė Arielė, – bet aš šitais jūsų paistalais netikiu.

– Ji nemeluoja, – patikino Džošas. – Prieš vesdamas mano mamą, tėtis garsėjo kaip Vaildas Džekas Kolinzas. Kartą girdėjau, kaip senelis jį pavadino tuo vardu, o tėtis pasiuto.

Dėkinga Klerė lengvai spustelėjo Džošui ranką, o tada vėl kreipėsi į Arielę:

– Aš neketinu viešinti savo giminystės su Džeksonu Vaildu. Patikėkite, visai ja nesididžiuoju. Be to, taip atkreipčiau dėmesį į mamą, o to dar labiau norėčiau išvengti.

– Tada ką čia veikiate?

– Atėjau pasiūlyti jums, kad visam laikui pamirštumėte „Prancūzišką šilką“ ir su juo susijusius žmones.

– Arba?..

– Arba atskleisiu pasauliui, koks tikrasis Džeksono Vaildo veidas. Esu tikra, nenorėtumėte, kad paaiškėtų, jog amžinatilsį jūsų vyras buvo suvedžiotojas, sukčius, vagis, melagis, palikdavęs savo vaikus likimo valiai. Kažin ar būtų į naudą jūsų klestinčiai organizacijai?

Arielė tankiai sumirksėjo didžiulėmis mėlynomis akimis. Ji išsigando, bet dar neketino to pripažinti.

– Jūs to neįrodysite.

– O jūs negalite paneigti. Juk žinote, kad žmonės visada linkę tikėti blogais dalykais, ar ne, Ariele? Pati tuo įsitikinote, kaskart viešai pildama ant manęs purvą.

Arielė jau ruošėsi atsikirsti, bet žodžiai įstrigo gerklėje.

– Nė neabejojau, kad mano argumentai jus įtikins, – kalbėjo Klerė. – Manau, bus geriau ir jums, ir mums, jeigu šis reikalas bus užmirštas. Man iš Džeksono Vaildo nieko nereikia. Net ir jo nekenčiamo vardo. Jeigu leisite man ramiai gyventi, apie jūsų vyro juodus darbus niekas nesužinos. O jeigu nenutrauksite šmeižto kampanijos prieš mane ir „Prancūzišką šilką“, man teks poziciją jūsų atžvilgiu keisti. – Klerė maloniai nusišypsojo. – Bet aš tikra, kad to neprireiks. – Klerė draugiškai žvilgtelėjo į Džošą. – Likite sveiki. Netrukus susitiksime.

Klerė pasuko prie durų. Kasidis stabtelėjo ir atsisveikindamas paleido dar vieną salvę:

– Aš toliau tirsiu jūsų vyro nužudymo aplinkybes, ponia Vaild. Jau turiu naujų įkalčių ir, užtikrinu, artimiausiu metu žudikas bus sulaikytas. Na, o kol kas primygtinai patariu jums netrukdyt man dirbti. Todėl grįžkite į Našvilį ir sutelkite pastangas paklydusioms sieloms gelbėti.

– Norėčiau padėti Džošui siekti muzikanto karjeros. Niujorke turiu daug pažįstamų ir galiu supažindinti jį su reikalingais žmonėmis. Noriu suteikti jam galimybę atskleisti savo gebėjimus, jis visada to troško.

Tetos Lorelės namo kiemelyje Klerė ir Kasidis apsikabinę sėdėjo sūpynėse. Žinia, kad Klerė paneigė prisipažinimą, neva ji nužudė Vaildą, aplėkė visą žiniasklaidą. Žurnalistai nėrėsi iš kailio, kad išpeštų iš Kasidžio ir Klerės bent po sakinį paaiškinimų. Todėl Krauderis patarė jiems porai dienų kur nors dingti ir leisti šį reikalą sutvarkyti jam.

Krauderis ketino surengti spaudos konferenciją ir pranešti, kad Klerė Loran melagingai prisipažino siekdama apsisaugoti ir apsaugoti savo verslą ir šeimą nuo tolesnių persekiojimų. Prokuroras ruošėsi atmesti jos prisipažinimą, nes jis buvo padarytas spaudžiant žiniasklaidai ir Džeksono Vaildo kongregacijai, taip pat ją buvo paveikęs artimos draugės ir verslo partnerės Jasminos pasitraukimas iš gyvenimo. Krauderis ketino pareikšti, kad bendromis policijos ir prokuratūros pastangomis pavyko nustatyti faktų, neginčijamai liudijančių, kad panelė Loran dėl Džeksono Vaildo nužudymo nekalta, jie pakreipę tyrimą visiškai nauja vaga. Galimas daiktas, tyrimas dėl to užtruks kiek ilgiau, bet Krauderis visų pirma buvo politikas.

Iš prokuratūros Klerė ir Kasidis nuvažiavo į Harietos Jork namus pažiūrėti, kaip laikosi Merė Ketrina. Ji buvo laimėjusi prieš Harę visas džino partijas ir didžiuodamasi rodė išloštus aštuoniasdešimt du centus.

– Harė išties svetinga šeimininkė, bet kada pagaliau važiuosime namo, Klere Luiza?

– Įsivaizduok, kad atostogauji, mama. O namo grįšime po kelių dienų. – Klerė ištiesė rankas ir stipriai Merę Ketriną apkabino.

– Tu visada buvai nuostabi dukra, – kalbėjo Merė Ketrina, glostydama Klerei skruostą. – Kai grįšime namo, iškepsiu tau tetos Lorelės pyragą „Prancūziškas šilkas“. Ar mėgstate šokoladinius pyragus, pone Kasidi?

– Dievinu.

Merės Ketrinos veidas nušvito iš džiaugsmo.

– Tada būtinai jį iškepsime ir pakviesime jus kartu papuotauti.

– Aš mielai. Ačiū už kvietimą.

Padėjusi galvą Kasidžiui ant peties, Klerė mėgavosi likimo jiems dovanota jaukios ramumos valandėle. Ant kiek apšiurusių pagalvėlių buvo užmesta skiautinė antklodė, gailiai girgždėjo surūdijusios spyruoklės, bet Klerė dar niekada nesijautė

tokia laiminga, kaip sūpuodamasi ant senų sūpynių su mylimuoju.

– Vadinasi, dabar Džošą priglausi po sparneliu? – linksmai paklausė Kasidis.

– Apie ką tu?

– Tavo gera širdis, Klere. Tau vis reikia ką nors globoti ir rūpintis dėl svetimų bėdų kaip dėl savų. Merės Ketrinos, iš dalies Andrė, Jasminos...

– Tik ne Jasminos. Tai jos dėka atsistojau ant kojų.

– Gal tik iš pradžių, bet iš judviejų stipresnė buvai tu, Klere. Tu buvai „Prancūziško šilko“ varomoji ir kūrybingoji jėga. Tik dėl tavo verslininkės nuovokos pavyko sukurti tokį veiksmingą jūsų prekių pardavimo modelį. Žinoma, jos garsus vardas padėjo tau prasimušti, bet laikui bėgant ne Jasmina „Prancūziškam šilkui“, o atvirkščiai – „Prancūziškas šilkas“ darėsi jai vis reikalingesnis.

Širdies gilumoje Klerė jautė, kad jis teisus, bet jai atrodė, jog pritarusi Kasidžiui išduotų draugę.

– Man jos trūks. Kartais pamirštu ir stengiuosi prisiminti, kada ji turėtų atskristi iš Niujorko, tik paskui suvokiu, kad niekada nebeatskris.

– Tai visiškai suprantama. Kad susitaikytum su netektimi, reikia laiko.

– Ilgo laiko.

Stojusią tylą trikdė tik sūpynių girgždesys. Galiausiai ją nutraukė Kasidis:

– O kaip aš?

Klerė kilstelėjo galvą ir klausiamai pažvelgė į jį.

– Tu? O ką?

– Ar ir mane priglausi po sparneliu?

– Nežinau, – žaismingai atsakė Klerė. – Dar vieno globotinio man tikrai nereikia. Ir ką su tavim daryčiau?

– Galėtum man aprodyti Senąjį kvartalą, kurį taip myli ir su kuriuo tave sieja dvasinis ryšys. Pamokytum prancūzų kalbos. Pasakotum apie naujus sumanymus dėl katalogo, aptartume

įdomesnes bylas, klausytumeisi mano bambėjimo, vaikščiotume į ledainę, bučiuotumės prie žmonių...

– Kitaip tariant, nori, kad būčiau tavo draugė ir meilužė.

– Kaip tik šito.

Jiedu bučiavosi, gaubiami aksominių vakaro sutemų. Netoliese vienišas saksofonas vinguriavo nostalgišką bliuzo melodiją. Iš kaimynų namo sklido su saldžiosiomis kajeno paprikomis troškinamos filė kvapas. Oras buvo persunktas svaigaus aromato.

Kasidis prasegė Klerės kostiumėlio švarkelį ir savininkiškai uždėjo ranką jai ant krūties. Jų bučiniai darėsi vis aistringesni. Pasisukusi į jį, Klerė keliu pasitrynė į jo kelnių užtrauktuką, o Kasidis su jauduliu ir meile ištarė jos vardą.

Kai jie stabtelėjo, kad atgautų kvapą, Kasidis pratrūko:

– Tu – nuostabi moteris, Klere Luiza Loran. Velnioniškai intriguojanti ir paslaptinga.

– Jau nebe, Kasidi. – Klerė suėmė jo veidą delnais. – Tu jau žinai visas mano paslaptis. Viską. Tikiuosi, dabar supranti mane ir nebeteisi už tai, kad tiek tau melavau. Neturėjau kitos išeities. Turėjau bet kokia kaina apsaugoti mamą, kad jai netektų vėl kentėti.

Kasidžio veidu šmėstelėjo šešėlis, jo ryžtinga ir net niūroka išraiška Klerei savotiškai net patiko.

– Man dar neteko sutikti moters, o ir vyro... žmogaus, gebančio taip pasiaukojamai mylėti. Žinau, tikra meilė tokia ir turi būti, bet anksčiau maniau, kad tai tik nepasiekiamas idealas. Dabar man rūpi, ar ir aš galiu tikėtis iš tavęs tokio jausmo?

Klerė švelniai jį pabučiavo.

– Pamilau tave tą pat akimirką, kai pamačiau, Kasidi. Bijojau tavęs ir kaip sistemos atstovui jaučiau net panieką, bet vis tiek mylėjau.

– Žvaigždžių iš dangaus tau pasiūlyti negaliu, – prisipažino jis liūdnai. – Turiu galvoj, nesu toks turtingas kaip tu. Aš myliu savo darbą, jį išmanau, bet verslininko gyslelės neturiu. Tai-

gi kol turiu valdišką postą, mano pajamos bus plikas atlyginimas. – Susižavėjimo kupinomis akimis rydamas kiekvieną mylimo veido bruoželį, Kasidis sušnibždėjo: – Bet aš myliu tave, Klere. Prisiekiu Dievu. Ar tekėsi už manęs?

– Nedora, – dusliai ištarė Klerė, kai jis prigludo jai prie krūtinės, – klausti manęs tokio dalyko silpnumo akimirką.

– Tai ar tekėsi?

– Taip.

Apimti jaudulio, jie skubiai nusimetė drabužius. O kai jų kūnai susiliejo, vakaro garsų simfonija praturtėjo laimingų įsimylėjėlių atodūsiais.

Vėl iš toli atskriejo širdį virpinanti saksofono melodija. Kažkokia Dezirė visus šaukė vakarienės. Kieman įskrido mėlynas kėkštas ir nutūpęs ant fontano krašto ėmė malšinti troškulį lietaus vandeniu iš balutės. Padvelkė vėjelis, sušlamėjo seno mūro sieną apraizgiusios visterijos lapeliai, o išgąsdintas chameleonas šmurkštelėjo į slėptuvę.

Ritmiškas sūpynių girgždesys tolydžio intensyvėjo, vakaro tylą sutrikdė aistringas atodūsis. Tada viskas nuščiuvo ir įsiviešpatavo ramybė.

Padėka

Rašydama romaną „Prancūziškas šilkas“, kreipiausi pagalbos į kelis žmones, jie noriai ir nuoširdžiai dalijosi su manim savo žiniomis, laiku ir patirtimi. Nuoširdžiai dėkoju ponui Johnui DeMersui iš „Fermonto“ ir ponui Jerry Jensenui iš „Ponšartreno“ viešbučių Naujajame Orleane. Nebūčiau šios knygos parašiusi ir be Naujojo Orleano apygardos prokuratūros talkos. Norėčiau padėkoti prokurorui Harry Connickui, maloniai leidusiam pasinaudoti jo darbuotojų, ypač jo pavaduotojo Timothy McElroy, kontrolės skyriaus vadovo, patarimais.

Nuoširdžiai dėkoju Metsy Hingle, mieste ji veikiausiai pažįsta visus. Jeigu ne ji, daugelis durų man būtų buvusios uždarytos. Širdingai dėkoju Jeanui ir Jeanne Wilsonams, geriausiems vadovams ir vairuotojams. Jie nuveždavo mane visur, kur tik panorėdavau, ir suteikė man galybę vertingų žinių. Ir Mery Adams praturtino mano patirtį.

Be galo tolerantiška buvo mano draugė ir padėjėja Becky Higgins, jai savo kailiu teko patirti, kas yra valdinga viršininkė, – ačiū tau.

Ir, žinoma, mane pakerėjo Naujasis Orleanas, kupinas mistikos ir kerų miestas, intriguojantis ir neišsenkantis įkvėpimo šaltinis.

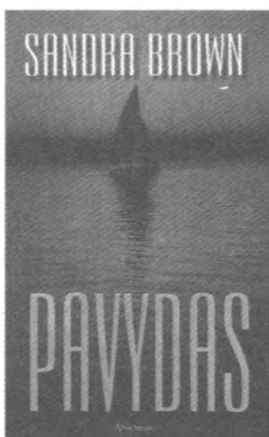
Sandra Brown

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

Pavydas

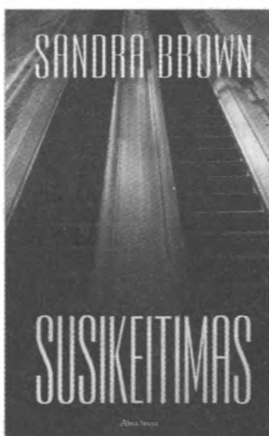
Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Be žodžių

Žmogžudys Karlas Herboldas pabėga iš Takerio kalėjimo ir pasuka Teksaso kryptimi. Klajūnas Džekas Sojeris, su kuriuo Karlą sieja lemtingi praeities įvykiai, taip pat atvyksta į Teksasą ir įsidarbina galvijų fermoje. Čia su uošviu ir penkerių metų sūneliu Deividu gyvena kurčia našlė Ana Korbet, ir čia Karlas sumanęs iškrėsti dar vieną niekšystę.

Ar pavyks Džekui prakalbinti „nekalbančią" Aną ir ją su sūneliu išgelbėti nuo didelės nelaimės?

Susikeitimas

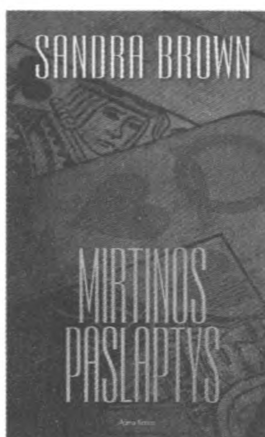
Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti.“

Book Page

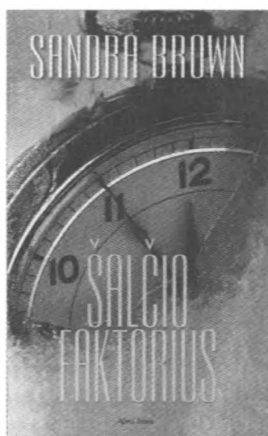
Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų.“

Toronto Sun

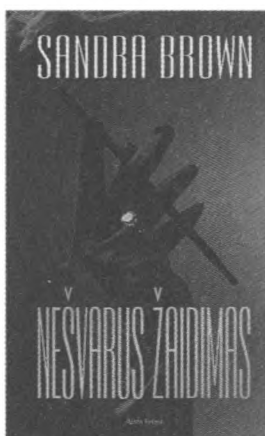
„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti.“

Library Journal

Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir auganti įtampa.

Nešvarus žaidimas

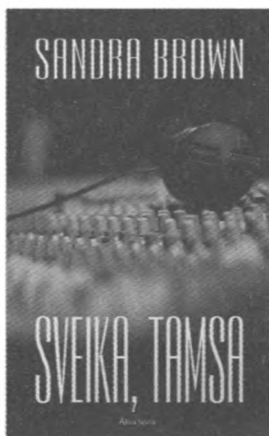
Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

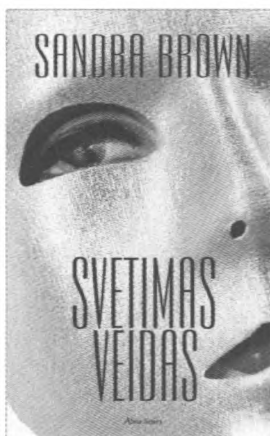
Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

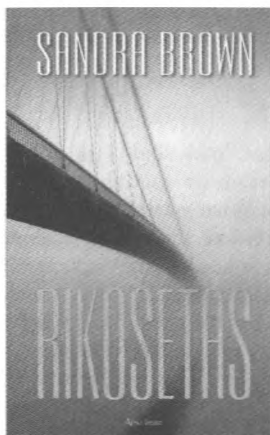
Svetimas veidas

Po lėktuvo katastrofos smarkiai sužalota Eiverė per klaidą palaikoma žuvusia kandidato į Senatą žmona Kerole. Plastikos chirurgas sudarkytą moters veidą pakeičia Kerolės veidu. Negana to, gulėdama ligoninėje Eiverė sužino, kad kažkas iš būsimo senatoriaus artimųjų planuoja jį nužudyti. Bandydama išgelbėti vyrui, kurį spėjo pamilti, gyvybę, Eiverė turės gyventi kitos moters gyvenimą. Ir rizikuoti savuoju...

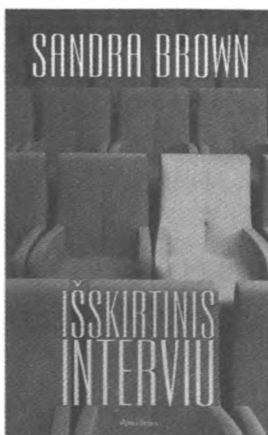
Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Išskirtinis interviu

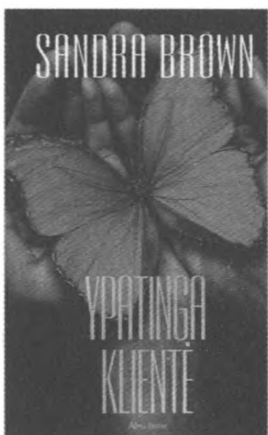
Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

Dūmų uždanga

„Dūmų uždanga" – kone pats ugningiausias, itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

Ypatinga klientė

Jaudinantis ir intriguojantis pasakojimas apie maniją ir žmogžudystę, trapius mylimųjų santykius ir dar vieną jiems suteiktą galimybę.

Brown, Sandra
Br291 Prancūziškas šilkas : [romanas] / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Džilda Jansonaitė. – Vilnius : Alma littera, 2012. – 464 p.

ISBN 978-609-01-0692-1

Televizijos pamokslininkas Džeksonas Vaildas, paskelbęs karą pornografijai, negailestingai persekioja Klerės Loran madingo apatinio trikotažo bendrovę „Prancūziškas šilkas“. Kai Vaildas randamas nužudytas viename Naujojo Orleano viešbučių, Klerė tampa pagrindine įtariamąja. Tyrimui įsibėgėjus, įtarimų neišvengia ir pakrikusios psichikos jos motina, ir verslo partnerė – įspūdinga gražuolė manekenė Jasmina; įtariama ir Vaildo žmona, ir jo sūnus, aktyvūs Vaildo kongregacijos nariai. Karštis mieste darosi nepakeliamas, kaip ir įtampa tarp Klerės ir prokuroro pavaduotojo Kasidžio...

Library Journal

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown
PRANCŪZIŠKAS ŠILKAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Džilda Jansonaitė*

Redaktorė *Danutė Gadeikienė*
Korektorė *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

3,960 Kt

Tiražas 3800 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown
(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė daugiau kaip 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“, „Liudytoja“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Geismas, paslaptys, mįslės ir erotiškos prancūziško šilko pagundos...

Paslaptinga gražuolė Klerė Loran daug ir sunkiai dirbo, kol jos išskirtinio apatinio trikotažo bendrovė „Prancūziškas šilkas“ išgarsėjo. Tačiau moters džiaugsmą temdo nuolatiniai fanatiško televizijos pamokslininko Džeksono Vaildo, paskelbusio karą pornografijai, išpuoliai.

Kai Džeksonas Vaildas nužudomas, Klerė tampa pagrindine įtariamąja. Ji gali prarasti viską – net gyvybę. Padėtį dar labiau komplikuoja jos elgesys per tyrimą.

Vis dėlto net matydamas, kad Klerė atkakliai meluoja ir save klampina, prokuroro pavaduotojas Robertas Kasidis nejučia pasiduoda šios nuostabios moters pasaulio kerams ir nusprendžia žūtbūt ją išgelbėti. Bet nei Kasidžio atsidavimas, nei Klerės tikinimai, kad ne ji nužudė visiems įgrisusį pamokslininką, jos negelbsti. Lieka vienintelis kelias – atskleisti sukrečiančią tiesą, kurią Klerė buvo prisiekusi nusinešti į kapą...

www.almalittera.lt

Fotografas Patrick Demarchelier